DANIELLE STEEL

Învingătorii

În premieră
în România

Blue Moon

În munții pitorești din Squaw Valley, Colorado,
visurile unei fete sunt pe cale să fie spulberate.

La doar șaptesprezece ani, Lily Thomas este deja campioană la schi și se antrenează pentru Jocurile Olimpice, hotărâtă fiind să câștige medalia de aur. Dar într-o clipă, viitorul lui Lily se schimbă pentru totdeauna, speranțele ei de a triumfa la Olimpiadă fiind spulberate într-un tragic accident.

Tatăl ei, Bill, refuză să accepte soarta lui Lily, în timp ce dr. Jessie Matthews, neurochirurgul fetei, este convinsă că încă există speranță. Dar atunci când Jessie se confruntă ea însăși cu o tragedie, ajungând să-și crească singură cei patru copii, spiritul ei este pus cu adevărat la încercare.

Alte vieți se vor întrepătrunde cu ale lor: Joe, un director financiar, se află în fața unei cariere ruinate din cauza unui partener necinstit. Carole, psiholog la Spitalul General Massachusetts, este o supraviețuitoare a unui cancer la sân, cu trupul și sufletul plin de cicatrici. Teddy, cu o leziune a măduvei spinării mai gravă decât cea a lui Lily, visează să intre la colegiu și să devină artist.

Din cenușa propriilor vieți, șase oameni luptă să își schimbe cursul destinului și refuză să se lase înfrânți. Iar când Bill decide să construiască un centru de recuperare pentru fiica sa, transformă nenumărate alte vieți, fiecare dintre cei implicați devenind un învingător.

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărțile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaționale fiind traduse în 43 de limbi și publicate în 69 de țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0376-0
9 786063 303760

eBook disponibil

DANIELLE STEEL

Învingătorii

Traducere din limba engleză
SIMONA LUNCAȘU

LITERA

Binecuvântarea unuia e binecuvântarea tuturor.

Mary Baker Eddy

Capitolul 1

Lily Thomas era în pat când porni alarma ceasului, într-o dimineaţă de ianuarie cu zăpadă, în Squaw Valley. Deschise ochii doar o clipă şi văzu dincolo de ferestrele casei închiriate de tatăl ei vârtejuri groase de zăpadă, iar pentru o fracţiune de secundă vru să se întoarcă pe partea cealaltă şi să se culce la loc. Auzea în depărtare dinamitările pentru prevenirea avalanşelor şi îşi dădu seama doar dintr-o privire ce fel de zi era. Abia dacă zăreai ceva pe fereastră din pricina viscolului puternic, iar ea ştia că muntele nu avea să mai fie accesibil mult timp. Dar îi plăcea provocarea de a schia pe ninsoare abundentă. Avea să fie un antrenament bun, iar ea nu voia să rateze nici măcar o zi cu Jason Yee, unul dintre instructorii ei preferaţi.

Ea şi tatăl ei veneau aici în fiecare an, în timpul vacanţei de Crăciun. Sărbătoreau Crăciunul acasă, în Denver, zburau la San Francisco, unde tatăl ei îşi vizita prietenii şi îşi vedea puţin de afaceri, în cea mai mare parte cu firme de capital de risc din Silicon Valley, şi apoi se îndreptau spre Squaw cu maşina. Era o tradiţie pe care Lily o îndrăgea şi o ocazie de a schia pe săturate. Veneau aici de când începuse ea cursele de coborâre, pe când era mică. Cu trei ani în urmă, la paisprezece ani, câştigase medalia de bronz la Olimpiada de Juniori. Iar acum se antrena pentru următoarele Jocuri Olimpice de iarnă, de anul viitor. De data asta spera să câştige aurul.

Lily se mai întinse o dată în patul ei cald şi confortabil şi se ridică apoi să facă un duş. Se uită pe fereastră şi văzu cât de tare ningea. Era cu peste o jumătate de metru mai multă zăpadă proaspătă pe jos

decât cu o noapte în urmă. Zâmbi, gândindu-se la dimineața care o aștepta. Zăpada grea ar fi putut să-i încetinească un pic, dar Jason o încurajase întotdeauna să tragă din greu, iar ei asta îi plăcea la el. Îi plăcea la nebunie să schieze cu el și era mult mai amuzant decât antrenorul ei obișnuit din Denver, care o antrena de la doisprezece ani pentru Jocurile Olimpice.

Fusese ideea tatălui ei să înceapă să facă schi și apoi să participe la competiții, când văzuse cât de talentată era. Lui îi plăcuse mult să schieze când avea vârsta ei. Învățase singur și schiase pe orice fel de schiuri pe care și le putea permite. După începuturile modeste într-un oraș minier din Pennsylvania, se îmbogățise pe la douăzeci și ceva de ani făcând speculații pe piața materiilor prime și, mai târziu, investind în afaceri cu risc ridicat, care îi aduseseră profituri enorme. După aceea investise mai prudent, averea lui era sigură și avea să ajungă într-o bună zi la Lily. Ea nu se gândea niciodată la asta, deși știa cât de norocoasă era. Tatăl ei era adeptul disciplinei și al muncii asidue, iar Lily îi semăna foarte mult. Era o elevă eminentă și o sportivă talentată. Era în primul an de liceu și spera să meargă la o universitate din Ivy League. Între timp, se antrena zilnic pentru Jocurile Olimpice, într-un ritm istovitor. Ea era bucuria și principalul scop în viață al tatălui ei, de când mama sa murise, pe când Lily avea doar trei ani. Bill Thomas trăia pentru ea, iar Lily îl adora.

Bill Thomas urmase o facultate de stat din Pennsylvania. Tatăl lui fusese miner și murise când Bill era adolescent. Știa cum era să fii sărac lipit și tot ce își dorise în tinerețe era să ofere o viață mai bună familiei pe care spera să o aibă într-o zi. O bursă la Harvard Business School îi schimbase viața. Cu ajutorul MBA-ului obținut acolo și al propriului simț antreprenorial, realizase tot ce-și propusese pe când era copil. Mama lui nu apucase să-l vadă absolvind, iar fratele lui murise într-un accident de mină, la nouăsprezece ani. Numai Bill reușise să ajungă într-o lume mai bună și nu uitase niciodată de unde plecase și ce realizase. Era genial în afaceri și la cincizeci și doi de ani își îndeplinise visurile, iar acum lucra de acasă, gestionându-și investițiile și petrecând cu Lily cât mai mult timp posibil. De paisprezece ani îi era și tată, și mamă și era nemaipomenit de mândru de ea.

Lily făcu duş, se îmbrăcă şi ajunse la micul dejun cu câteva minute întârziere, în pantaloni de schi, cu haine călduroase şi desculţă. Părul ei lung, negru era încă ud de la duş, iar tatăl ei sorbi din ceaşca de cafea, în timp ce o privi cu un zâmbet.

– Mă întrebam dacă nu cumva te-ai dus să te culci la loc. E o vreme nesuferită afară.

În timp ce spunea asta, amândoi auziră dinamita explodând din nou. Telescaunele nu erau funcţionale încă, dar Lily era sigură că aveau să fie în curând, cel puţin pentru o vreme.

– Nu vreau să pierd ziua, zise ea punând zahăr brun pe fulgii de ovăz pe care el îi comandase pentru ea prin room-service-ul de la un hotel din apropiere, care furniza mâncare şi servicii de curăţenie pentru casa pe care ei o închiriau în fiecare an. Îmi place să schiez cu Jason, tati, zise ea, în timp ce el descoperea restul din ceea ce comandase pentru ea: omletă, şuncă, pâine din grâu integral prăjită. Nu pot să mănânc toate astea, zise ea strâmbându-se.

Lily era subţire, atletică, într-o formă fantastică şi la fel de frumoasă precum fusese şi mama ei, cu aceiaşi ochi albaştri de culoarea levănţicii, păr negru, piele catifelată şi un zâmbet larg care semăna cu al lui. Bill era la fel de blond pe cât era ea de brunetă şi părea mai tânăr decât era. Nu se recăsătorise şi nici n-avea de gând, atât timp cât Lily era acasă. În ultimii doi ani se văzuse cu aceeaşi femeie. Penny era dedicată carierei, necăsătorită, fără copii şi călătorea atât de mult pentru afacerea ei de PR, încât n-o deranja că, de fapt, cea mai importantă femeie din viaţa lui Bill era Lily şi că de cele mai multe ori el era ocupat cu fiica lui şi prea puţin interesat de oricine altcineva. El şi Penny aveau un aranjament nerostit, convenabil pentru amândoi. Când aveau timp şi erau în acelaşi oraş, petreceau o seară împreună şi, în afară de asta, îşi vedeau de propriile vieţi. Nici unul dintre ei nu dorea de la celălalt mai mult decât avea. Şi se simţeau bine ori de câte ori erau împreună.

Penny era o roşcată arătoasă şi muncea din greu ca să-şi menţină corpul spectaculos pe care-l avea – „îmbunătăţit“ pe ici, pe colo. Lui Bill îi făcea întotdeauna plăcere s-o aibă la braţul lui când ieşeau în oraş. Era mai tânără decât el, dar nu atât de mult încât să se simtă prost dacă erau văzuţi împreună.

Reuşiseră chiar să călătorească de vreo două ori împreună, de obicei la hoteluri pe care le reprezenta ea, ca să împuşte doi iepuri deodată. El nu sugerase niciodată ideea unui viitor alături de ea, nici n-avea de gând, iar ea era o femeie independentă, care nu părea să vrea unul alături de el sau de oricine altcineva. Avea patruzeci şi doi de ani, iar Lily o plăcea şi ştia că Penny nu era o ameninţare pentru ea. Tatăl ei îşi implica rareori fiica în viaţa lui amoroasă – îşi petreceau singuri timpul în familie, ca în acea vacanţă. Penny se afla în St. Bart când erau ei în Squaw, pentru deschiderea unui nou complex hotelier, dar Bill n-o invitase niciodată la Squaw Valley în excursia lor anuală. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu Lily – însă când erau acasă, ea era foarte ocupată cu şcoala, cu prietenii, cu sportul şi cu activităţile extraşcolare. El se temea de ziua când ea urma să plece la colegiu şi încerca s-o convingă să meargă la şcoală în Denver sau în apropiere, deşi Lily îşi dorea Ivy League, în est, şi avea notele necesare să ajungă acolo.

– Eşti sigură că vrei să ieşi azi? întrebă el, luând o muşcătură din ouă şi ronţăind apoi o fâşie de slănină.

– Probabil vor închide muntele devreme. Vreau să fac cât mai multe coborâri înainte de asta, zise ea, apoi se ridică pentru a merge să termine cu îmbrăcatul.

– Dacă vremea se înrăutăţeşte, vreau să vii înapoi, îi aminti el.

Îi admira priceperea şi disciplina, dar nu voia s-o lase să-şi asume riscuri nebuneşti pe vreme urâtă. Dar şi ea era o fată rezonabilă.

– Ştiu, tati, zise ea cu un zâmbet de un alb orbitor, uitându-se peste umăr. Nu-ţi face griji, o să fim bine. Jason cunoaşte muntele mai bine ca oricine altcineva de-aici.

Fusese unul dintre motivele pentru care Bill îl angajase cu ani în urmă. Voia ca Lily să se distreze, dar în condiţii de siguranţă, mai presus de toate. O pierduse pe mama ei şi nu voia s-o piardă şi pe ea. Mama lui Lily condusese cu viteză prea mare în noaptea când prinsese o porţiune de drum cu gheaţă, în Denver, şi murise la douăzeci şi cinci de ani, lăsându-l pe Bill văduv, cu un copil de trei ani. O proteja pe Lily de parcă ar fi fost de sticlă.

Ea se întoarse zece minute mai târziu, îmbrăcată cu puloverul peste hainele călduroase, cu pantaloni de schi şi bocanci, cu

hanoracul şi casca echipei sale olimpice pe braţ. Seara îşi lăsa schiurile, bocancii de schi şi beţele într-un vestiar de la baza muntelui şi trebuia să facă naveta cu autobuzul ca să se întâlnească acolo cu Jason. Îşi puse hanoracul şi trase fermoarul. Bill era la computer, verificând piaţa materiilor prime; ridică privirea către ea cu un surâs.

– Eşti tare drăguţă, zise el, zâmbind larg. Hanoracul şi casca echipei olimpice erau dovada priceperii ei, iar pe orice pârtie reprezentau un simbol al statutului. Doar privind-o, se simţi din nou mândru de ea. Şi vino înapoi dacă vremea se înrăutăţeşte, îi aminti el, iar ea se aplecă să-l sărute pe creştet, apoi se îndreptă spre ieşire.

– Aşa o să facem, zise ea fericită şi îşi flutură din uşă mănuşile către el, apoi porni să profite de cât mai multe coborâri, înainte ca muntele să fie închis.

El era sigur că asta avea să se întâmple către prânz, şi la fel şi ea.

Se ridică şi o privi de la fereastră cum se urca în autobuzul care ducea la baza muntelui. Ea nu-l văzu, iar el simţi cum i se strânge inima în timp ce se uita la ea. Era atât de frumoasă şi atât de tânără şi semăna atât de mult cu mama ei moartă, încât ai fi zis că sunt surori. Încă i se sfâşia inima uneori. Acum ar fi avut treizeci şi nouă de ani, dacă ar mai fi trăit, ceea ce era greu de imaginat. În mintea lui, ea avea să rămână tânără pentru totdeauna, doar cu puţin mai în vârstă decât era Lily acum, la şaptesprezece ani. Se întoarse la calculator, sperând că Lily o să vină înapoi curând. Ninsoarea părea să se înteţească, şi el ştia că pe vârful muntelui era deja ceaţă. Doar cei mai temerari, cum era Lily, se aventurau afară. Fizic semăna cu mama ei, dar avea curajul, încăpăţânarea şi hotărârea tatălui ei. De aceea, Bill era sigur că priceperea şi antrenamentul neobosit aveau s-o ajute să câştige aurul la următoarele Jocuri Olimpice.

În timp ce se îndrepta cu autobuzul către baza muntelui, avu timp să le trimită SMS-uri iubitului ei, Jeremy, şi celei mai bune prietene, Veronica. Ambii erau în echipa ei de schi şi în acea zi se antrenau în Denver. N-avea timp să se împrietenească cu cineva din afara echipei olimpice, iar cu Veronica se ştia de la grădiniţă. Jeremy îi răspunse cu un „Te iubesc“ rapid. Veronica nu răspunse, iar Lily presupuse că încă dormea.

Lily se întâlni cu Jason la vestiare, după cum promisese. El purta jacheta şcolii lui de schi şi, lângă echipamentul echipei ei olimpice, amândoi arătau foarte oficial, în timp ce îşi puneau schiurile şi bocancii, lăsându-şi încălţămintea de stradă într-un vestiar, apoi luară beţele şi se îndreptară spre telescaun. Amândoi purtau ochelari de protecţie pe ninsoarea puternică. Jason o privi cu un zâmbet, în timp ce arătară cartelele operatorului de telescaun, iar acesta încuviinţă din cap. Înaintea lor mai erau trei persoane care aşteptau să urce, iar telescaunul începuse să opereze cu doar câteva minute înainte. Alţi doi erau deja în aer, pe scaune, iar Lily se uită la ei. Era palpitant să fii afară într-o zi ca asta, iar ea iubea provocarea de a schia prin ninsoarea puternică. Asta admira Jason la ea – n-o oprea nimic, niciodată.

– Ca să ieşi pe o zi ca asta, ori eşti nebun, ori foarte tânăr, ori ambele, zise Jason, râzând. Nu cred că muntele o să mai fie deschis mult.

Dar amândoi ştiau că erau în siguranţă, cât timp mergea telescaunul, altfel l-ar fi închis. Şi numai cei mai pricepuţi ar fi înfruntat muntele azi, iar ea şi Jason erau amândoi calificaţi pentru asta. El era un schior uluitor şi ea la fel. La vârsta ei, el câştigase campionatele naţionale şi era şi un profesor excelent. Învăţa tot timpul ceva nou de la el, pe lângă ce învăţa de la antrenorul ei din Denver, care era un adevărat tiran la antrenamente.

– Cred că asta înseamnă că sunt nebună, zise Lily fericită. Şi tata crede că suntem nebuni.

Auziră dinamita explodând din nou, în timp ce Lily se urca în primul telescaun disponibil, iar Jason îl aştepta pe următorul, chiar în spatele ei. Lily simţi un fior, ca de fiecare dată când telescaunul se ridica în aer, şi privi în jos la copaci şi la zăpada neatinsă. Nu era încă nici un schior pe pârtie şi, în timp ce se îndreptau spre vârf, îşi dădu seama că o parte din munte fusese închisă. Vântul îi biciuia faţa, iar ea se bucura de linişte, în timp ce telescaunul înainta zumzăind, apoi auzi alt pocnet de dinamită, ciudat de aproape. Părea că era chiar lângă ei, ceea ce o surprinse, şi în exact aceeaşi clipă, în timp ce se apropiau de o râpă, la mare înălţime, văzu un şarpe lung plesnind aerul, ca o frânghie uriaşă deasupra capetelor lor. Ridică privirea spre el şi, în acelaşi timp, simţi cum cădea rapid. În timp ce se prăbuşea în gol în zăpadă, nici măcar n-avu timp să înţeleagă că tocmai

se rupsese cablul telescaunului. Când ateriză, nu văzu decât alb în fața ochilor, ochii i se închiseră și căzu într-un somn adânc. N-avusese timp să se întoarcă și să se uite după Jason în timp ce erau în cădere liberă pe lângă copaci, iar el aterizase în râpă. Jason murise în clipa în care căzuse în zăpadă.

Capitolul 2

Bill urmărise prețurile de pe Dow Jones toată dimineața, apoi citise *The New York Times* și *Wall Street Journal*, pe care i le trimiteau cei de la hotelul care deservea casa. Din când în când se mai uita pe fereastră și vedea că ninsoarea devenea tot mai deasă, iar muntele nu se mai zărea prin ceață. Nici măcar nu putea să spună dacă telescaunul era în funcțiune sau dacă închiseseră muntele. Dar era sigur că, dacă n-o făcuseră încă, aveau s-o facă în curând. Bill era convins că ea era în siguranță cu Jason, care cunoștea muntele ca pe propriul buzunar, dar spera că va veni în curând. Prea era vreme rea.

O întâmpinase de multe ori la bază la ora prânzului și se hotărî să facă acest lucru și acum. Era sigur că avea să fie epuizată după câteva coborâri în ninsoarea puternică. Chiar și la vârsta ei, era un demers dificil, care cerea forță și concentrare. Spera să o convingă să îl însoțească la un prânz bun și, poate, după-amiază să înoate în piscina hotelului sau să meargă la un masaj, idee care suna bine și pentru el. Chiar când își luă jacheta și își punea căciula și cizmele, auzi sirene în depărtare. Se uită la ceas să vadă dacă era cumva ora prânzului, însă era doar unsprezece și jumătate, apoi văzu un elicopter zburând în viteză prin dreptul ferestrelor lor, urmat de un al doilea, și se întrebă dacă nu cumva cineva se pierduse în ceață pe vârful muntelui sau fusese rănit. Încercă un sentiment neplăcut la gândul că cineva ar fi putut fi rănit, dar era sigur că nu putea fi Lily, din moment ce ea era cu Jason.

Câteva minute mai târziu își scotea din parcare mașina închiriată, un Escalade care fusese perfect pentru drumul de la San Francisco încoace, și se îndreptă apoi spre poalele muntelui. Când ajunse acolo, văzu parcate de-a valma mai multe ambulanțe, mașini de poliție și două mașini de pompieri, precum și patrula de schi în acțiune, pe snowmobil și trăgând sănii. Dintr-odată, în timp ce parca și ieșea din mașină, Bill fu cuprins de îngrijorare și se grăbi să îl întrebe pe un polițist ce se întâmplase. Văzu atunci că telescaunul nu funcționa, așa că era evident că închiseseră muntele. Și, în timp ce unul dintre elicoptere se răsuci deasupra lor, observă cât de multe salvări erau. Mult prea multe pentru o singură persoană rănită.

– Accident pe vârf? îl întrebă Bill pe polițist, în timp ce observa expresiile îngrijorate ale celor din jur.

Polițistul arătă spre telescaun și atunci Bill văzu cablul lăsat, dar inițial nu înțelese de ce. Operatorul era acolo și vorbea cu niște paramedici, împreună cu un grup de oameni de la patrula de schi, care se sfătuiau cu ei cu un aer sumbru.

– S-a rupt cablul. Încă nu știm ce s-a întâmplat. Patrula de schi e acolo. Aduc acum jos primii oameni. Bill simți cum îi îngheață sângele în vine la auzul veștii. Tot ce putea să facă era să se roage ca Lily să fi ajuns în vârf înainte să se fi rupt cablul. Vremea nu ne e de ajutor. Avem parte de o ceață deasă în vârf.

Elicopterele dispăruseră în ceață și nu se mai vedeau de la baza muntelui.

Apoi polițistul îi ceru lui Bill să se dea deoparte. În spatele benzii galbene era o zonă rezervată celor care așteptau, iar el i-o arătă lui Bill.

– Fiica mea e acolo, sus, zise Bill cu o voce tensionată, în timp ce ninsoarea rece și vântul îi biciuiau fața.

Putea să-și imagineze cât de rea era vremea în vârful muntelui, iar priveliștea celor răniți de la poale îi amplifica neliniștea.

– E singură?

Polițistul părea îngrijorat, în timp ce mai multe autospeciale de stins incendii, cu paramedici, soseau la fața locului.

– E cu un instructor de la școala de schi. Jason Yee.

Polițistul văzuse deja numele lui Jason pe lista victimelor, dar nu-i spuse nimic lui Bill.

– O cheamă Lily Thomas. Poartă hanoracul şi casca echipei olimpice de schi, zise Bill, stăpânindu-şi lacrimile de groază.

– O să iau legătura prin radio cu patrula şi cu elicopterele, zise el repede. E o misiune grea din cauza ceţii şi a copacilor. Vizibilitatea e foarte scăzută. Până acum n-au fost aduşi jos decât doi oameni. Aşteptaţi acolo, domnule, arătă el din nou spre zona desemnată. Vă anunţ imediat ce avem vreo veste.

Bill încuviinţă din cap şi plecă să se alăture unui grup de oameni speriaţi, care sosiseră între timp. Doi dintre ei erau părinţii instructorilor de schi care fuseseră pe munte şi mai erau câţiva care păreau panicaţi. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi făceau parte din echipele de salvare, iar o flotă de snowmobile trecuse pe lângă ei cu doar câteva momente mai înainte. Toţi instructorii disponibili fuseseră mobilizaţi să se alăture patrulei pornite în căutarea răniţilor. Operatorul de telescaun nu era sigur câţi urcaseră în total, cei mai mulţi dintre ei având abonament pe o zi. Nu ştia decât că telescaunul se blocase o clipă şi că următorul lucru de care îşi dăduse seama era că firul atârna moale, iar scaunele o luaseră la vale unul câte unul. Cineva din grup zise că se auzise ca un tunet, mai tare decât dinamita pe care o detonau, care deja se oprise. Bill n-auzea în jurul său decât maşinile de salvare care soseau şi oameni strigând.

Mai trecu o oră înainte ca o sanie să coboare în viteză de pe munte, cu oameni din patrula de schi în jurul ei. Bill nu se putu stăpâni şi fugi înaintea ei, dar văzu imediat că era un băiat tânăr, care părea ameţit, în timp ce era urcat pe targă într-o ambulanţă. Auzi pe cineva spunând că acesta avea ambele picioare rupte, dar că era în viaţă. Fratele lui mai mare fusese coborât pe o sanie, acoperit cu o prelată. Era mort. Îl scoseseră cu corzile din prăpastie. Fratele mai mic căzuse cu puţin înainte într-un morman de zăpadă. Totul se transforma rapid într-o scenă sinistră, pe care Bill o urmărea cuprins de panică. Nici o veste nici despre Jason, nici despre Lily. Nu-şi dădea seama că pe obraji îi curgeau lacrimi în timp ce aştepta şi de mai multe ori nu se putu stăpâni şi merse să le reamintească poliţiştilor şi pompierilor unde îl puteau găsi şi că Lily purta hanoracul şi casca echipei olimpice, ca să o poată identifica rapid când aveau s-o găsească.

Patrula de schi din vârf comunica permanent prin radio cu oamenii de la baza muntelui şi îi avertiza când cineva era coborât de pe munte şi în ce stare era. Doar trei supravieţuitori fuseseră coborâţi până la ora respectivă, toţi suferind de hipotermie, şi doi morţi. Dar Lily nu se afla deocamdată nici printre cei răniţi, nici printre cei morţi. Doar un singur om scăpase fără leziuni. Suferea din cauza expunerii la frig şi a degerăturilor, dar, din ce se spunea, n-avea oase rupte şi căzuse din partea de jos a telescaunului, într-un troian de zăpadă. Lui Bill nu-i rămânea decât să spere că Lily se număra printre cei norocoşi. Se gândea insistent la noaptea în care murise mama ei, când poliţia îi apăruse la uşa din faţă. Se dusese să ia cina cu o prietenă şi murise instantaneu când maşina ei derapase pe gheaţă şi se oprise într-un copac.

Şi atunci când apăru altă sanie, cu patrula de schi alături, văzu jacheta şi casca familiare. Alergă spre ea, în timp ce oamenii care trăgeau sania strigau la el să se dea din drum. Păşi într-o parte chiar la timp şi-i văzu faţa cu o paloare de moarte, cu ochii închişi. Fusese acoperită cu prelate şi pături termice, mâneca jachetei îi fusese tăiată şi îi puseseră o perfuzie în braţ. Bill ajunse imediat lângă sanie, în timp ce paramedicii strigau unul la altul şi o urcau în ambulanţă. Era inconştientă. Bill sări în ambulanţă cu ea. Le zise repede că e tatăl ei, şi nimeni nu obiectă. Uşile fură închise de îndată şi plecară cu viteza maximă, în timp ce doi dintre paramedici îi verificau semnele vitale.

Temperatura ei era una glacială, iar unul dintre paramedici susţinea că asta ar fi ţinut-o în viaţă, în ciuda rănilor. Nu ştiau încă în ce stare e, dar presupuneau că avea leziuni la spate şi la gât, după poziţia în care o găsiseră, zăcând în zăpadă ca o păpuşă de cârpă. Atmosfera din ambulanţă era tensionată, în timp ce o acopereau cu şi mai multe pături termice şi perne electrice, încercând s-o încălzească. Din fericire, stătuse în zăpadă doar câteva ore, altfel ar fi fost dezastruos, dar încă nu era în afara oricărui pericol, din nici un punct de vedere. Tensiunea arterială îi scădea alarmant, în timp ce tatăl ei o privea cu o expresie devastată şi îi atinse uşor mâna. Rămânea nemişcată, în timp ce ei continuau s-o monitorizeze, iar ambulanţa gonea spre spital la viteză maximă, cu sirena pornită. Ajunseră

acolo în câteva minute, iar în parcare o aştepta o echipă. Era a patra victimă a accidentului de telescaun care ajungea acolo.

Lily fu dusă direct la secţia de traumatologie, iar Bill alergă în spatele lor. O asistentă medicală îl opri la uşă.

– Va trebui să rămâneţi în sala de aşteptare, domnule, zise ea cu fermitate, în timp ce ochii lui ardeau ca focul.

Nimeni n-avea să-l ţină departe de fiica lui, în starea în care era ea. Părea mai mult moartă decât vie. Şi, în timp ce asistenta încerca să îl oprească, ei îi tăiau hainele lui Lily, care fusese deja preluată de o echipă de medici şi asistente.

– Acolo e fiica mea, zise Bill cu o privire sumbră, încercând să treacă cu forţa pe lângă asistentă. N-ai decât să mă târăşti afară, zise el răspicat.

– Asta se poate aranja, zise asistenta cu o privire la fel de hotărâtă. N-aveţi voie înăuntru!

– Nu zău, zise el, şi o îmbrânci trecând prin uşile secţiei de traumatologie.

O găsi pe Lily în prima sală de tratament, deja goală, cu monitoare în funcţiune de fiecare parte şi cu pături electrice, ca să o încălzească.

– Cum se simte? îl întrebă el cu o voce răguşită pe medicul cel mai apropiat, care era prea ocupat ca să răspundă şi-i aruncă o privire semnificativă unui rezident, ca să-l scoată afară pe Bill înainte de a le sta în cale. Încercau să-i salveze viaţa. Era tânără şi puternică şi sperau că avea o şansă, dar nimic nu era sigur şi nici nu-i evaluaseră încă leziunile. Se luptau cu hipotermia şi cu tensiunea arterială. Abia respira şi aveau de gând să o intubeze. Şi pentru asta trebuiau să îl dea afară pe Bill.

– Nu puteţi să rămâneţi aici, zise aspru unul dintre medici, în timp ce rezidentul îl lua de braţ pe Bill şi îl conducea afară din cameră, cu o mână puternică.

De data aceea Bill nu se împotrivi, era copleşit de ceea ce văzuse. Lily nici măcar nu ştia că el era acolo – era încă în comă profundă, aşa cum fusese din momentul în care o salvaseră din zăpadă.

Rezidentul îl conduse în sala de aşteptare din apropiere, iar Bill se aşeză, el însuşi palid de moarte.

– Vă simțiți bine? întrebă calm rezidentul, iar Bill încuviință din cap, dar nu era bine. Era îngrozit că Lily avea să moară, la fel ca mama ei. În sala de tratament arăta ca şi când abia se agăța de viață. O să facem tot ce putem pentru ea, îl asigură rezidentul, iar Bill se holbă la el cu o privire speriată.

– Ce s-a întâmplat? Ce e rupt? întrebă cu o voce tremurândă.

– Nu știm încă. Încercăm acum să aflăm.

– Capul? întrebă Bill într-o șoaptă sufocată.

– Patrula de schi a raportat că purta cască atunci când au găsit-o. Suntem mai îngrijorați pentru gât şi coloana vertebrală.

Bill dădu din cap în tăcere şi îşi îngropă fruntea în mâini, iar rezidentul se aşează pe un scaun în fața lui.

– Avem nevoie de datele ei. Câți ani are?

– Tocmai a împlinit şaptesprezece ani.

– Alergii?

– Nu.

– Probleme medicale? Inima? Plămânii? Intervenții chirurgicale?

– Nimic. E bine… sau era… zise el, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Vreo poveste cu droguri – orice altceva de care ar trebui să știm?

Bill clătină din cap nefericit.

– Cât de curând o să știți ce leziuni are? De la ce înălțime a căzut?

– Din punctul cel mai înalt al telescaunului. Doar că a ratat râpa. Instructorul ei n-a fost la fel de norocos, zise sumbru tânărul medic.

– Jason?

Bill era şocat – nu aflase încă.

– L-au găsit înainte să o găsească pe fiica dumneavoastră. Ea era îngropată în zăpadă. Singurul lucru bun în asta e că i-a menținut corpul la o temperatură scăzută şi asta a împiedicat umflarea rănilor. Ceea ce ar putea fi de ajutor. Trebuie să mă întorc, zise rezidentul pe un ton scăzut. Vine un chirurg ortoped s-o consulte. Şi avem un neurochirurg pe care putem să-l chemăm dacă e nevoie.

– Cine sunt? întrebă Bill, speriat din nou. N-am de gând să las pe oricine s-o opereze, spuse el, aprinzându-se brusc – era un leu gata să-şi apere puiul. Vreau să știu cine sunt. Putem să chemăm pe alt-cineva, din altă parte?

– N-o să fie necesar. Avem o echipă excelentă aici, cea mai bună cu putință. Părea insultat, dar lui Bill nu-i păsa. Voia să aducă pentru Lily cei mai buni medici pe care-i putea găsi. Dacă avea nevoie de o intervenție chirurgicală, nu voia ca niște vraci locali să o rasolească. Erau la cel mai modern spital pentru traumatisme și leziuni ortopedice din Tahoe, dar el nu era pregătit să își lase copilul pe mâna nimănui. N-avem timp să aducem pe altcineva aici. Trebuie s-o stabilizăm, să-i facem radiografii, examinări și tomografii. Asta fac ei acum. De îndată ce vom ști ceva, șeful echipei de urgență o să iasă să vorbească cu dumneavoastră.

Apoi se ridică, încercând să nu pară nervos. Bill arăta ca și când avea de gând să-l sugrume dacă nu răspundea corect sau dacă nu-i puteau salva fata. Rezidentul n-avea nici cea mai vagă idee dacă erau în măsură s-o salveze, dar n-arăta bine când fusese adusă acolo. Inițial, patrula de schi și paramedicii care o găsiseră o crezuseră moartă și fuseseră uimiți să constate că avea puls.

Părăsi încăperea, iar Bill așteptă înnebunit timp de două ore. Se gândi să o sune pe Penny, dar nu prea voia să vorbească cu ea. Se distrau bine împreună, dar nici măcar după doi ani nu erau tocmai apropiați. Habar n-avea pe cine să sune și se simți mai singur ca niciodată în viața lui, la fel ca în noaptea când murise mama lui Lily, cu paisprezece ani în urmă. Dar n-avea de gând să lase să i se întâmple asta lui Lily.

Era gata să încerce din nou să intre cu forța în sala de tratament, când ieși medicul-șef al secției de urgență. Lui Bill i se păru că arată ca un puști de colegiu, iar cu el era un bărbat înalt, brunet. Purta un halat de laborator, cu numele lui, Ben Steinberg, MD, brodat pe buzunar, și părea un pic mai în vârstă decât colegul lui, în jur de patruzeci de ani. El i se prezentă imediat lui Bill și-i spuse că era chirurg ortoped.

– Cum se simte fiica mea? întrebă Bill cu o voce încărcată de îngrijorare și durere.

– Încercăm s-o stabilizăm. Trebuie să-i creștem temperatura corpului ca să putem face orice fel de intervenție asupra ei. O să-i evaluăm leziunile. E încă inconștientă, parțial din cauza stării de hipotermie. A stat în zăpadă mai multe ore, explică el. Încă nu știm

nimic despre eventualele leziuni interne. Are un braţ rupt şi leziuni ale măduvei spinării, dar încă nu ştim implicaţiile acestora. I-am făcut radiografii preliminare şi o tomografie a corpului, dar nu sunt concludente. Partenera mea e neurochirurg şi aş vrea să vină să o evalueze pe fiica dvs.

– Ce înseamnă asta? Şi ce fel de leziuni ale măduvei spinării? E paralizată?

Bill arăta ca un taur încolţit când rosti cuvintele, iar Ben Steinberg îşi dădu seama că trebuia să se poarte cu mănuşi. Rezidentul îl avertizase, dar acum vedea şi el cât de înspăimântat era Bill pentru fiica lui. Părea că avea să-şi piardă controlul în orice clipă. Nu suporta ce i se întâmpla fetei.

– Nu ştim nimic din toate astea încă, motiv pentru care am dori să o evalueze un neurochirurg. Partenera mea e unul dintre cei mai buni care există. Am sunat-o acum câteva minute şi e pe drum. Oricum avem nevoie de un pic mai mult timp ca să o stabilizăm pe Lily. Trebuie să o încălzim şi să-i creştem tensiunea arterială ca să poată suporta o intervenţie chirurgicală.

– Nu mi-am dat acordul pentru o intervenţie chirurgicală, îi aminti Bill. Şi am întrebat dacă e paralizată.

Ochii lui ardeau, privind ţintă în cei ai lui Ben.

– E dificil să ne dăm seama de asta cât e inconştientă, dar se pare că funcţia picioarelor e limitată. Trebuie să determinăm amploarea rănii înainte să vă dăm un răspuns sigur. Chiar nu ştim gravitatea încă.

– Când vine neurochirurgul şi de ce naiba nu e încă aici?

Era nerăbdător în privinţa răspunsurilor, dar mai ales cu privire la ajutorul dat lui Lily.

– Ar trebui să fie aici în cincisprezece–douăzeci de minute. Tocmai am sunat-o, zise calm doctorul Steinberg.

Înţelegea îngrijorarea lui Bill în privinţa fiicei lui şi se purta frumos cu el, dar nimic nu-l putea mulţumi pe Bill, cu excepţia veştii că Lily era în afara oricărui pericol; însă nimeni nu putea să-i spună asta, nici măcar un neurochirurg. Avusese un accident foarte grav şi nu exista nici o posibilitate de a-i spune dacă avea să supravieţuiască.

– Pot să-mi văd fiica? întrebă Bill cu o privire agonizantă, iar chirurgul ortoped încuviinţă din cap.

Nu-i plăcea ca tatăl s-o vadă în starea în care era, dar n-avea inima să-l refuze. Și poate că asta îl va ajuta să înțeleagă cât de fragilă era starea ei. Se agăța de viață printr-un fir subțire.

Bill îl urmă tăcut în secția de urgență. Lily fusese mutată la terapie intensivă, unde se aflau două asistente și un medic, verificându-i semnele vitale și făcând o evaluare neurologică înainte de venirea chirurgului, care avea nevoie de informații. Lily era încă acoperită cu multe pături electrice, cu părul lung și negru prins într-o bonetă chirurgicală, iar fața ei arăta ca a unei fantome. În gură avea un tub, iar un aparat o ajuta să respire. Avea perfuzii în ambele brațe, iar monitoarele atașate de membre furnizau informațiile de care aveau nevoie, gata să sune o alarmă în cazul în care inima ei s-ar fi oprit sau ea ar fi încetat să respire.

Bill deveni chiar mai agitat în momentul în care o văzu. Nu era nici un centimetru din ea pe care l-ar fi putut ține sau săruta, tot ce putea să facă era să o privească și să-i atingă ușor brațul teafăr cu degetul. Celălalt braț era prins în ghips, iar o vânătaie urâtă îi apăruse pe acea parte a feței pe care căzuse. Bill se mulțumea să stea acolo, plângând în tăcere, și, câteva minute mai târziu, o asistentă îl conduse afară din salon. Nu era nicăieri un loc în care să rămână fără să le stea în cale și, deși voia să fie cu ea, la fel de mult dorea să nu-i încurce. Nu-și făcea nici o iluzie în privința situației ei cumplite. Se așeză din nou în sala de așteptare, și asistenta se oferi să-i facă rost de o ceașcă de cafea sau de ceva de mâncare. El doar clătină din cap, se rezemă de canapea și închise ochii. După ce o văzuse, îi era aproape imposibil să creadă că va trăi. Și, pentru prima dată în paisprezece ani, se rugă.

Capitolul 3

Jessie Matthews alergase toată după-amiaza. Zilele ei erau întotdeauna aşa, dar era inevitabil cu patru copii, iar ei îi plăcea asta. Fiul ei mai mare, Chris, împlinise deja optsprezece ani şi era aparent mai independent. Avea permis de conducere şi maşină, dar încă avea nevoie de ajutor în toate. Îşi consulta încă părinţii în privinţa deciziilor minore şi majore, avea nevoie de ajutor la lucrările de semestru şi la proiectele şcolare, golea frigiderul şi uita să spele vasele. Jessie îi spăla rufele, iar el îi cerea sfatul în materie de dragoste. Şi îi plăcea mult să joace baschet cu tatăl lui, când acesta avea timp. Ambii părinţi erau ocupaţi. Mama era neurochirurg, iar tatăl, Tim, anestezist. De obicei lucrau în schimburi pe rând, cu excepţia situaţiilor de urgenţă, care se întâmplau adesea, când erau plecaţi amândoi în acelaşi timp. Chris rămânea cu fraţii mai mici şi îi lua cu el cu maşina de fiecare dată când n-avea încotro. Mergea la colegiu din toamnă şi spera să intre fie la Universitatea din Boulder, Colorado, fie la Universitatea din Denver, pentru schi. Abia aştepta să înceapă. Şi Adam, fratele lui în vârstă de unsprezece ani, zicea că abia aştepta ca el să plece. Uneori se părea că ei doi se certau încă din ziua în care se născuse Adam sau la foarte scurt timp după aceea, cu toate că între ei erau şapte ani diferenţă.

Heather avea cincisprezece ani şi era elevă în anul doi la aceeaşi şcoală pe care o frecventa Chris. Ea şi Chris se împăcau destul de bine, mai puţin când ea îi spunea că se poartă ca un nemernic sau ca un porc sau când el refuza să o ducă undeva cu maşina, fiindcă voia

să se vadă cu iubita lui. Dar se înțelegeau mai bine de când intrase ea la liceu, ceea ce era o ușurare pentru părinții lor.

Iar Jimmy, la șase ani, era bucuria tuturor. Fusese un „accident" pentru Jessie, la cinci ani după Adam, dar acum ea și Tim erau infinit de recunoscători pentru asta. Era copilul cel mai drăgăstos pe care-l văzuse vreodată și îi făcea pe toți să râdă. Își iubea întreaga familie. Era dulceața și pata de culoare a grupului. În clipa în care îl văzuse, Tim o iertase imediat pe Jessie că adăugase un copil neașteptat, al patrulea, pe lista finanțelor lor deja restrânse. Jimmy era irezistibil, și toată lumea îl îndrăgea. Întreaga lui perspectivă asupra vieții era colorată de faptul că niciodată nu întâlnise pe cineva care să nu-l placă. Străinii de la coada din supermarket se îndrăgosteau de el, iar el își făcea prieteni oriunde mergea. Chiar și oamenii străzii îi zâmbeau când Jimmy se oprea să-i salute și să-i întrebe cum o mai duceau.

Tim abia se trezise când Jessie intră cu alimentele. Se obișnuise ca în ziua ei liberă să facă un milion de treburi, s-o lase pe Heather la cumpărături, să-l ducă pe Adam la tuns, deși el nu voia și era furios din cauza asta. Acum avea încă două serii de rufe de pus în mașina de spălat și promisese să gătească cina. Ea și Jimmy despachetau alimentele, când Tim intră în bucătărie, în pijama, căscând. Nu dormise toată noaptea, cu patru intervenții chirurgicale una după alta, și ajunsese acasă abia la zece dimineața. Își turnă o cană de cafea și o ajută să bage alimentele în frigider.

– Se pare ca ai avut o zi plină.

Îi zâmbi peste capul lui Jimmy. Era același zâmbet care îi făcuse inima s-o ia la trap în toți anii aceia. Se căsătoriseră cât încă erau la facultatea de medicină, la douăzeci și patru de ani. După nouăspre-zece ani și patru copii, erau încă foarte îndrăgostiți și o arătau. Adam își dădea ochii peste cap și părea dezgustat ori de câte ori se sărutau, iar Chris și Heather păreau jenați. Jimmy credea că e amuzant și arătase la o activitate școlară o poză cu părinții lui sărutându-se, pe care Jessie nu știa când o făcuse. Nu era nimic nepotrivit în imagine, iar colegii lui de clasă o consideraseră amuzantă. Tim și Jessie știau amândoi că rareori oamenii rămâneau atât de îndrăgostiți după aproape douăzeci de ani, dar copiii lor credeau că e ceva normal.

– Îmi pare rău că nu ți-am dat o mână de ajutor astăzi, se scuză Tim, în timp ce Jessie punea deoparte pungile goale, iar Jimmy urca la etaj. Am fost rupt de oboseală.

– Nu-i nimic, ai avut o noapte grea.

Vedea că era epuizat.

– A fost un pic riscant, recunoscu el, turnându-și o ceașcă de cafea și așezându-se la masa din bucătărie. Am avut o fractură urâtă, cu complicații, o femeie de optzeci și șapte de ani cu un șold rupt, un apendice perforat și o femeie care a născut gemeni la treizeci și două de săptămâni. Aproape pierduserăm unul, dar băieții de la neonatologie au făcut o minune și l-au salvat, apoi mama a făcut hemoragie și aproape a sângerat de moarte, dar au salvat-o și pe ea. Și noaptea trecută au fost acolo doar doi anestezişti – doi dintre ceilalți erau în concediu, iar trei erau bolnavi, așa că n-am avut pe cine să chemăm în ajutor. O noapte nebună.

Era ceva obișnuit pentru el, dar ea știa că își iubea meseria.

– Cred că telefonul meu e stricat. Am reușit să trec de ziua de azi fără nici o urgență. A fost minunat!

Ea îi zâmbi și se aplecă spre scaunul pe care era așezat ca să-l sărute, iar el îi cuprinse talia cu brațul. Încă era la fel de subțire ca atunci când se cunoscuseră, chiar și după patru copii. Avea părul lung, blond, pe care de cele mai multe ori îl purta legat cu o panglică, ochii mari și albaștri și un praf de pistrui care o făceau să arate ca o puștoaică.

– Ce ai pe agendă în seara asta? Vreo șansă să trimitem trupele la prietenii lor și să furăm o noapte de dragoste, fără Chris și Adam amenințând să se omoare unul pe altul și fără Heather care are nevoie de un drum cu mașina? întrebă el cu speranță, iar ea râse.

– Nici o șansă. Heather merge la film cu prietenii și i-am spus că o duc. Chris cred că are întâlnire cu o fată. Adam își petrece noaptea la Parker și trebuie să-l ducem acolo. Și i-am promis lui Jimmy că-l duc la bowling. Poți să vii cu noi dacă vrei. I-am promis toată săptămâna și n-am inima să-l amân din nou.

– Minunat, spuse el cu un zâmbet trist. Speram să sugerezi să mergem la bowling.

O trase în poala lui să o sărute, chiar când mobilul ei începu să sune.

– Doctor Matthews, zise ea, îndepărtându-şi gura de a lui Tim.

Era vocea ei oficială, dar zâmbea către el şi văzu pe BlackBerry că era Ben. Împărţiseră biroul în ultimii zece ani, de când Tim o convinsese să se mute în Tahoe, după ce se născuse Adam. Înainte de asta locuiseră în Palo Alto, iar ea tocmai se alăturase unui grup de la Spitalul Stanford şi fusese un sacrificiu pentru ea să-l părăsească. Dar o făcuse pentru Tim şi pentru copiii ei, chiar ştiind că la Squaw Valley n-avea să aibă aceleaşi oportunităţi profesionale ca la un spital clinic precum Stanford, dar acum îi plăcea viaţa lor de aici. Tim era fericit şi era minunat pentru copii. Iar munca ei era interesantă chiar şi aici. Se specializase pe leziunile măduvei spinării şi avea în fiecare an mai multe cazuri dificile. Şi ea şi Tim urmaseră facultatea de medicină la Harvard şi făcuseră rezidenţiatul la Stanford. Şi amândoi iubeau viaţa sănătoasă de la ţară, de la Lake Tahoe. Tim fusese întotdeauna cel mai fericit în aer liber, mai mult decât Jessie, căreia oraşul îi lipsea un pic. Dar din când în când se duceau la San Francisco să petreacă weekendul.

Tim o văzu încruntându-se în timp ce-l asculta pe Ben, iar ea îi aruncă lui Tim o privire surprinsă.

– Am auzit sirenele, dar m-am gândit că a fost un accident de maşină din cauza vremii rele. Am fost atât de ocupată, că n-am pornit radioul toată ziua.

Apoi ea îl ascultă din nou şi îi puse mai multe întrebări. Tim îşi dădea seama că era un caz de leziune a măduvei spinării şi putea să prevadă în viitorul lui imediat o seară de bowling singur cu fiul lui cel mic. Ea părea foarte serioasă când termină convorbirea, după ce promisese că va ajunge acolo cât de repede cu putinţă. Se ridică în picioare, apoi îl privi pe Tim cu o expresie uluită.

– S-a rupt un cablu de la telescaun astăzi. Nu ştiu cum de n-am auzit. Mai multe decese, câţiva răniţi. Ben are acolo o fată în vârstă de şaptesprezece ani, cu hipotermie şi cu LMS[1]. Are nevoie de mine, zise ea scuzându-se.

– M-am prins, zise el în timp ce se ridica să o sărute.

---

1 Leziuni ale măduvei spinării (n.red.)

– Îl duci tu pe Jimmy la bowling? I-am promis. Şi le-am spus c-o să fac tacos în seara asta. Am cumpărat o grămadă de pizza congelată, dacă n-ai chef de gătit. Îmi pare tare rău. Crezusem că poate scap şi eu cu o noapte liberă.

– Mă descurc eu. Crezi că o să operezi în seara asta?

– Aşa se pare. Ben spune că o stabilizează acum şi că încă o evaluează. Dacă e stabilă, mergem înainte. Dacă nu, s-ar putea să aştep-tăm până mâine. Nu sună prea bine. A căzut de la punctul cel mai înalt al telescaunului. Instructorul cu care era a murit.

– Mă întreb dacă mă vor suna şi pe mine, zise Tim, uitându-se la propriul telefon, dar nu erau mesaje, iar el presupuse că unii dintre ceilalţi anestezişti reveniseră la datorie.

– Sper că nu. Dacă te sună, Chris va trebui să-i ducă cu maşina pe Heather şi Adam şi să aibă grijă de Jimmy, ceea ce o să-i dea peste cap întâlnirea şi-o să-l facă să fie cu fundu-n sus.

– O să fac tot posibilul să nu-i stric seara, zise Tim, în timp ce Jessie se ducea la etaj să se schimbe. Purta blugi rupţi şi un pulover vechi, iar Ben părea să aibă nevoie de ea acolo cât mai repede, ca să ajute la evaluare. Cinci minute mai târziu era din nou jos, cu părul periat şi prins în panglică, îmbrăcată într-un pulover pe gât, blugi negri şi cizme; îşi luă hanoracul mare din cuierul de pe holul din faţă. Părea un pic mai serioasă decât în puloverul vechi şi cu blugii rupţi, dar încă arăta foarte tânără la cei patruzeci şi trei de ani.

– Te sun imediat ce ştiu ce fac şi dacă o să fiu acolo toată noaptea.

Îl sărută în drum spre ieşire şi câteva minute mai târziu fu în jeepul lui Tim, îndreptându-se spre spital. Îi lăsase lui furgoneta, fiindcă avea nevoie de ea ca să ducă copiii. Observă că drumurile erau pline de polei şi conduse cu grijă pe drumul spre spital. Deja se gândea la pacienta pe care Ben i-o descrisese şi la cei care fuseseră răniţi în accidentul de telescaun. Era unul dintre acele lucruri care se pot întâmpla într-o staţiune de schi, deşi te rugai să nu se întâmple niciodată. Doar gândindu-se la asta o trecu un fior şi îşi făcu griji pentru copiii ei. Toţi erau schiori pasionaţi, mai ales Chris şi Adam. Dacă ar fi fost unul dintre ei în telescaun azi? Alungă gândul din minte când maşina începu să derapeze, dar recăpătă controlul. Era obişnuită să conducă pe zăpadă şi polei şi, câteva minute mai târziu,

trase în parcarea spitalului, parcă jeepul lui Tim şi intră în clădire. Se duse la vestiar ca să-şi ia halatul alb cu numele ei pe buzunar şi îl trase peste pulover şi blugi. Cinci minute mai târziu era în secţia de urgenţă, examinând-o pe Lily şi ascultându-l în acelaşi timp pe Ben. Lily era stabilă, dar încă inconştientă, iar ea aprobă diagnosticul lui de caz. El suspecta o leziune la vertebra T10[1]. Dacă avea dreptate, Lily n-avea să mai meargă niciodată. Jessie voia s-o opereze în acea noapte, să facă tot ce se putea.

Ben merse cu ea în sala de aşteptare, ca să-i explice împreună situaţia lui Bill. Acesta stătea pe canapea, cu capul rezemat de perne şi cu picioarele întinse. Arăta şi se simţea ca un om bătut. De îndată ce intrară, deschise ochii, iar Jessie îi întâlni privirea cu o expresie gravă şi se prezentă. Ben îi spuse că ea era neurochirurgul pe care-l aşteptau. Bill nu păru mulţumit când văzu cât de tânără era.

– Există vreun membru senior în grupul dumitale? întrebă el direct, iar Jessie păru o clipă uimită. Nimeni n-o mai întrebase asta vreodată. Dar vedea cât era de înnebunit de durere pentru fiica lui şi înţelese. Îi vorbi pe un ton blând.

– Noi suntem seniorii echipei, zise ea, arătând spre Ben. Lucrăm aici de zece ani.

– Ce-ai făcut înainte de asta? întrebă el cu o privire scrutătoare.

– Am lucrat la Spitalul Stanford, unde mi-am făcut rezidenţiatul.

Ben părea jignit, dar Jessie nu. Ea avea copii de vârsta lui Lily – Ben era burlac fără familie.

– Unde ai urmat facultatea de medicină? o întrebă Bill cu o privire fixă intensă, agresivă, iar Jessie îl văzu pe Ben zbârlindu-se la acea întrebare.

– La Harvard, zise ea încet, în timp ce Ben obiectă.

– E ridicol. Doctor Matthews este unul dintre cei mai respectaţi neurochirurgi din statul ăsta. Sunt trimise aici cazuri de leziuni ale măduvei spinării, ca să fie consultată ea. Eu am studiat la UCLA[2], dacă vreţi să ştiţi. Şi am făcut rezidenţiatul la UCSF[3], în San Francisco.

---

1 Una dintre cele douăsprezece vertebre toracice (n.red.)

2 Universitatea California, Los Angeles (n.red.)

3 Universitatea California, San Francisco (n.red.)

Era furios că Bill le punea la îndoială atestatele, dar Jessie nu-l condamna. Şi ea ar fi vrut să ştie aceleaşi lucruri dacă cineva ar fi fost pe cale să-i opereze vreunul dintre copii.

– Am un fiu de aproape aceeaşi vârstă cu Lily. Înţeleg cum vă simţiţi, zise ea cu compasiune, dar Bill nu era convins.

Era prea speriat ca să fie blând sau măcar civilizat cu vreunul dintre ei.

– De unde să ştiu eu că ştiţi ce faceţi? o întrebă el, iar Jessie nici nu clipi.

– Nu ştiţi. Trebuie să aveţi încredere în noi. N-avem multe opţiuni aici. Aş vrea s-o operez pe Lily în seara asta, domnule Thomas. Dacă preferaţi să aşteptaţi până mâine ca să ne verificaţi atestatele înţeleg, dar eu cred că e în beneficiul lui Lily dacă o operăm mai devreme. Rănile umflate s-ar putea înrăutăţi, ceea ce ar putea să-i deterioreze şi mai mult funcţia motorie pe viitor.

– Ce înseamnă asta?

O privi cu ochii mijiţi, deloc mulţumit.

– Nu ştim cât de grave sunt leziunile. Măduva spinării e afectată, dar tomografiile şi radiografiile nu ne spun tot ce avem nevoie să ştim, despre leziuni ale nervilor, de pildă. În cazul în care leziunea ei e „completă", n-o să mai meargă niciodată. Ştia că trebuia să fie sinceră cu el. Bărbatul arăta de parcă era gata să leşine. Dacă leziunea e incompletă, avem o şansă. Sper că e incompletă, dar n-o să ştiu până nu vom ajunge acolo, să aruncăm o privire. Dar putem să aşteptăm până mâine dimineaţă, dacă preferaţi. Eu nu aş face asta, dar o să ţin cont de dorinţele dumneavoastră.

Punea pe el întreaga povară a responsabilităţii.

– Şi dacă nu ştii ce faci, o laşi infirmă pe viaţă şi paralizează. Nu-i aşa? zise el furios.

Dar era supărat pe soarta care permisese să se întâmple aşa ceva, aceeaşi soartă care-l mai trădase şi înainte, iar acum o făcea din nou cu Lily. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Jessie îi iertă cuvintele dure. Însă Ben nu; simţea o dorinţă puternică să-l apuce şi să-l scuture, căreia îi rezistă.

– Haideţi să presupunem că ştiu ce fac, zise ea cu o voce calmă.

– Operaţia îi pune viaţa în pericol?

– N-avem de ales aici, explică ea simplu. Singura variabilă e când. Și asta depinde de dumneavoastră, domnule Thomas.

El încuviință din cap și-și trecu o mână prin păr, cu o privire chinuită.

– Jur că te omor dacă o omori, zise el, părând să vorbească serios.

Ben era gata să intervină, dar Jessie își opri colegul din priviri. Nu se temea de Bill Thomas și putea să se descurce singură cu el.

– Înțeleg cum vă simțiți, zise ea cu fermitate. Avea o voce liniștitoare, dar Bill nu mai raționa. El era înnebunit de frică pentru fetița lui. Ce-ar fi să vă gândiți la asta o vreme? O să fiu aici. Nu plec nicăieri.

Ea și Ben părăsiră sala de așteptare și se întoarseră să o verifice pe Lily, care rămăsese stabilă în stare proastă, apoi se duseră la cantină să ia cafea. Jessie presimțea că avea să fie o noapte foarte lungă. Intenționase să-l sune pe Tim, să vadă ce făcea, dar voia să știe întâi ea însăși ce planuri avea.

– Cum poți să-l lași pe nemernicul ăla să vorbească așa cu tine? zise Ben cuprins de furie, întinzându-i o ceașcă de cafea.

Era exasperat.

– E tată, Ben. E singurul lui copil, conform fișei. Și-a pierdut soția. E îngrozit că o să-și piardă copilul sau că o să rămână paralizată. Poate că trebuie să fii părinte ca să înțelegi.

Luă o înghițitură de cafea aburindă și căzură de acord că spitalul avea cea mai proastă cafea de pe planetă, dar ei o băură oricum – cum făceau de fiecare dată.

– A amenințat că te omoară! zise Ben, zburlindu-se tot. Vorbește de parcă abia am fi terminat facultatea de medicină. Apoi râse. Cred că l-ai impresionat al naibii când ai spus că ai fost la Harvard. Ce credea? Că ți-ai luat diploma pe internet?

– E disperat, zise ea, în timp ce își terminau cafelele și se întorceau la etaj.

Bill îi aștepta la ușa salonului lui Lily de la terapie intensivă. Nu era nici o schimbare și Jessie nu se aștepta să apară vreuna până după intervenția chirurgicală. Era singura speranță pentru Lily.

– Bine, puteți s-o faceți, mârâi Bill la ei. Puteți s-o operați pe fiica mea, dar jur că dacă…

De data aceasta nu își termină fraza, iar Jessie încuviință din cap.

– Aduc actele.

– Când ai de gând să faci operaţia? întrebă el nervos.

Cu bucurie şi-ar fi dat viaţa pentru a lui Lily, în acel moment sau în oricare altul.

Jessie verificase deja şi ştia că e disponibilă o sală de operaţii. Se uită la ceas.

– Avem nevoie de timp să o pregătim. Aş spune că în vreo două ore. Vreau să revăd cu doctorul Steinberg tomografiile, radiografiile şi analizele, zise ea privind către Ben, care aprobă din cap.

– Cât o să dureze?

– E greu de spus. Vreo opt ore, poate mai mult. Ar putea să fie la fel de bine douăsprezece. Asta depinde de ceea ce o să găsim odată ce începem. E o procedură delicată.

El ura alegerea pe care o făcuse, de a folosi un medic necunoscut, fără timpul necesar să o verifice. Dar Ben avusese dreptate, Harvard şi Stanford îl impresionaseră. Spera doar că luase decizia corectă. Nu voia să-şi asume riscul de a aştepta mai mult, în special în cazul în care aşteptarea putea să provoace mai multe daune. Lăsa viaţa lui Lily în mâinile acelei femei.

– O să facem tot ce putem, îl linişti ea din nou.

– Mulţumesc, fu tot ce putu spune cu o voce tremurândă şi se întoarse în sala de aşteptare, în timp ce Jessie plecă să se uite la radiografii cu Ben, iar o asistentă întocmi actele.

Câteva minute mai târziu, ea i le duse lui Bill pe un clipboard, iar el le semnă cu lacrimile curgându-i pe obraji. Asistenta i le luă fără nici un cuvânt.

Jessie îi trimise lui Tim un SMS, în timp ce se consulta cu Ben. „Pacientă in extremis. Tată nebun. Chirurgie într-o oră. Ne vedem mâine. Cu dragoste, J.“ Răspunsul lui veni un minut mai târziu. „Mult noroc. Te iubesc, T.“ Ea zâmbi şi puse telefonul înapoi în buzunar, sperând că Tim îl dusese pe Jimmy la bowling, dar nu voia să scrie din nou şi să întrebe. Ea şi Ben aveau multe de discutat înainte de operaţie. El avea să fie mâna a doua şi formulară un plan chirurgical, în timp ce echipa de la terapie intensivă a secţiei de urgenţă o pregătea pe Lily pentru operaţie.

Bill stătea în sala de aşteptare, simţindu-se ca într-un coşmar. Merse s-o vadă pe Lily chiar înainte de a fi dusă în sala de operaţie. Se aplecă şi o sărută pe frunte, în timp ce lacrimile îi cădeau pe faţa ei. Jessie era deja sus, aşteptând-o. După ce o luaseră pe Lily la operaţie, Bill ieşi afară, să ia aer câteva minute. Rămase în parcare, plângând în noapte. Era ger, iar lacrimile îi înţepau ochii şi obrajii. Câteva minute mai târziu, aproape alunecă pe un petic de gheaţă, în timp ce se întorcea în spital. Era cea mai proastă noapte din viaţa lui. Se întinse pe canapea în sala de aşteptare şi închise ochii. Era complet treaz şi nu putea să se gândească decât la Lily. Spera că neurochirurgul ştia ce făcea şi putea să-i repare leziunile lui Lily. Stătu acolo toată noaptea, dorindu-şi ca ea să trăiască şi să meargă din nou.

Capitolul 4

Adam, Heather şi Jimmy erau toţi acasă pentru cină, când Chris plecă la întâlnire. Se opri în bucătărie ca să-şi ia la revedere de la tatăl său, pe când acesta scotea din cuptor două pizze pe care le cumpărase congelate. Una dintre ele era uşor arsă. Şi toţi se plânseră de pizza arsă şi se duseseră înapoi la etaj, până era gata restul cinei, în timp ce Tim punea pizzele înapoi în cuptor şi micşora flacăra, ca să le ţină calde.

– Distracţie plăcută, tată, îl tachină Chris, iar Tim îl privi cu un zâmbet îndurerat.

– Nu-i amuzant, zise Tim cu tristeţe. Cred că ar fi trebuit să comand pizza. Şi apoi se uită serios la fiul lui. Condu cu grijă, e al naibii de frig în seara asta. Drumurile au să fie pline de polei.

Toţi aveau cauciucuri de iarnă la maşini, dar lui nu-i plăcuse niciodată când Chris conducea în condiţii proaste, iar temperatura scăzuse dramatic în acea noapte. Zăpada de peste zi se transformase în gheaţă, dar lui Chris nu-i păsa.

– Mama lui Becky a gătit cina şi o să stăm la ea acasă, să ne uităm la un film.

Tim ştia că ea locuia la doar câţiva kilometri şi se simţea oarecum uşurat, deşi Chris tot trebuia să ajungă de la ei de-acasă la ea.

– Ai grijă, îl avertiză Tim pe Chris apoi verifică pastele pe care le gătea, în timp ce Chris ieşea.

Auzi uşa din faţă închizându-se şi atunci începu să pregătească masa pentru cină. Făcuse o salată, care să meargă cu mâncarea, şi,

cinci minute mai târziu, cei trei copii mai mici coborâră vijelioşi pe scări, la chemarea lui, şi îşi ocupară locurile obişnuite la masa din bucătărie. Jimmy păru dezamăgit când văzu pizza şi pastele.

– Mama zicea că are de gând să facă tacos, zise el luând o felie de pizza, în timp ce Adam îşi luă o jumătate de pizza şi îşi puse o movilă de paste în farfurie.

– A trebuit să plece la muncă, explică Tim, trecând mâncarea de la unul la altul.

Mâncară tot, iar el spuse că o să-i ducă pe Heather şi pe Adam de îndată ce termină curăţenia în bucătărie.

– Şi noi mergem la bowling, îi zise el lui Jimmy, care îi zâmbi fericit tatălui său.

Păru mulţumit când se ridicară de la masă şi se duseră toţi la etaj să se pregătească de plecare. Tim primi atunci SMS-ul de la Jessie şi-i răspunse. Ştia că o să fie o noapte lungă pentru ei şi spera că nu e prea obosită. Nici măcar nu luase cina înainte să plece, dar aşa era viaţa lor. Unul sau celălalt fugea tot timpul la muncă, să răspundă la o situaţie de urgenţă. Erau obişnuiţi şi la fel şi copiii. Era o ştafetă între părinţi la superlativ.

Douăzeci de minute mai târziu, Tim îl lăsă pe Adam acasă la prietenul lui. Fusese invitat să-şi petreacă noaptea acolo, aşa că Tim nu trebuia să-l şi ia înapoi, iar Heather ceru voie să rămână şi ea la prietena ei, aşa că el şi Jimmy erau pe cont propriu în noaptea aceea. Sosiră la sala de bowling la o jumătate de oră după ce plecaseră de-acasă şi, de îndată ce ajunseră acolo şi închiriară pantofi, Jimmy ceru o coca-cola. Tim luă una şi pentru el şi popcorn pentru amândoi, apoi începură să joace bowling, iar Tim îi arătă fiului său câteva dintre aspectele frumoase ale jocului. Se distrară şi la zece părăsiră sala de bowling, iar pentru Jimmy fu un mare deliciu să stea aşa de târziu. Şi îi plăcuse la nebunie să fie cu tatăl lui.

– Vreau să mă fac doctor, ca tine, tată, anunţă Jimmy din senin, în timp ce se întorceau la maşină, iar Tim îi zâmbi.

– Asta e o decizie importantă, zise el în timp ce debloca maşina şi-l aşeza pe Jimmy pe bancheta din spate, punându-i centura de siguranţă.

Se făcuse chiar şi mai frig cât fuseseră ei la bowling şi simţi pământul alunecos sub picioarele lui, când dădu ocol să ajungă la

scaunul şoferului. Se îngrijoră din nou pentru Chris şi speră că ajunsese cu bine acasă. Nu-i plăcea faptul că şofa şi îşi făcea griji pentru el pe timp de noapte; ştia că şi Jessie era la fel de îngrijorată. Îi zâmbi lui Jimmy în oglinda retrovizoare, porni maşina şi ieşi încet din parcare. Conduse spre casă cu precauţie, pălăvrăgind cu Jimmy. Jimmy îşi întrebă tatăl despre facultatea de medicină, în timp ce Tim stătea cu ochii aţintiţi la drum.

– Hai să facem sirop cu îngheţată când ajungem acasă, sugeră Jimmy, şi Tim îi zâmbi din nou în oglinda retrovizoare, chiar când intrau într-o intersecţie. Semaforul era verde, şi Tim îşi continuă drumul, simţind cum maşina începea să derapeze pe un petic de polei. Se concentră la ceea ce avea de făcut şi nu văzu maşina care se îndrepta spre el cu viteză mare. Şoferul adolescent începu să derapeze şi călcă frâna, fapt care îl făcu să derapeze şi mai rău. Pierdu controlul şi lovi maşina lui Tim în mare viteză, în timp ce Jimmy privea îngrozit de pe bancheta din spate. Se auzi sunetul înspăimântător de metal tamponat, în timp ce maşina lor se învârti ca un titirez şi lovi semaforul, iar cealaltă maşină se izbi de un copac. În câteva minute se termină totul, iar noaptea redeveni tăcută în jurul lor. Nu se auzea nici un sunet, iar Tim zăcea căzut în faţă, în timp ce Jimmy nu scoase un cuvânt. Airbagul se deschisese şi Tim era îngropat în el, iar Jimmy văzu un firicel de sânge scurgându-se din urechea tatălui său.

Jimmy rămase pe loc, incapabil să se mişte sau să vorbească, apoi auzi sirenele, iar poliţiştii deschiseră uşa maşinii şi îl scoaseră afară. Îl băgară în maşina poliţiei, fiindcă afară era prea frig, iar unul dintre ei îl întrebă dacă se simte bine, în timp ce celălalt poliţist le verifica maşina şi apoi maşina care lovise copacul.

– Cred că tata e rănit, zise Jimmy cu o voce slabă, îngrozită, când poliţistul îngenunche pe pământ şi vorbi cu el. O ambulanţă sosi câteva minute mai târziu, iar paramedicii îl duseră la spital să-l examineze. E spitalul unde lucrează mama şi tata, explică el. Le spusese deja numele şi adresa lui. Pot să aştept să vină şi tata cu mine? E rănit, îi zise el unuia dintre paramedici, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– O să-l aducă şi pe el în curând, explică paramedicul. Mai întâi vrem să vorbim cu el despre ce s-a întâmplat, zise el, iar Jimmy încuviinţă din cap.

Îl durea capul, fiindcă se izbise de portiera laterală când îi lovise cealaltă maşină. O altă ambulanţă trecu urlând pe lângă ei. Ambele maşini erau distruse, iar şoferul şi pasagerul de pe scaunul din faţă din cealaltă maşină muriseră. La fel şi Tim Matthews. Dar Jimmy ştia că îl duceau la spital, unde avea să vină mai târziu şi tatăl lui, şi că mama lui era deja la spital, la serviciu. Ştia că aveau să-l ia de-acolo. Era speriat şi agitat, dar era sigur că tatăl lui avea să vină în curând şi că mama o să-i găsească.

Paramedicii din ambulanţă îl duseră pe o targă la camera de primiri urgenţe şi medicul pediatru de gardă îl examină, în timp ce paramedicii îi explicau rezidentului-şef ce se întâmplase. Acesta rămase şocat când şoferul de pe ambulanţă îi spuse că Tim Matthews fusese ucis. Îi cunoştea pe Tim şi Jessie. Nu-i spuse nimic despre asta lui Jimmy, când veni să vorbească cu el. Îi zise că au de gând s-o cheme pe mama lui să-l ia. El avea o uşoară contuzie, dar nici o altă rană. Jimmy fusese norocos în noaptea aceea, mult mai norocos decât tatăl lui. Rezidentul se duse apoi să facă rost de numărul lui Jessie din evidenţele lor şi o sună pe celular, dar nu reuşi decât să intre în legătură cu mesageria vocală. Nu voia să spună prea multe într-un mesaj înregistrat, doar îşi lăsă numele şi numărul de telefon mobil şi o rugă să-l sune imediat. Dar la miezul nopţii încă nu-l sunase, iar ei deciseră să-l interneze pe Jimmy la pediatrie, în lipsa unei soluţii mai bune.

– Tata o să fie aici în curând, îl asigură Jimmy, iar rezidentul spuse că e sigur că aşa va fi şi că aveau să-l trezească atunci când mama sau tatăl lui aveau să vină să-l ia. O asistentă îl luă atunci pe Jimmy la pediatrie, îl ajută să se schimbe în pijamalele cu dinozauri şi-l instală în pat. Încă îşi aştepta tatăl să-l ia, când adormi.

Capitolul 5

Operaţia dură mai mult decât crezuse Jessie. Mersese bine, cum se aşteptase, dar n-avea veşti bune. Exista o leziune a măduvei spinării la T10 şi era „completă", ceea ce însemna că măduva spinării era secţionată iremediabil. Dacă ar fi fost „incompletă", ar fi fost o speranţă ca Lily să-şi recâştige simţurile şi funcţia picioarelor. Dar căderea fusese prea severă. Jessie reparase tot ce putuse, dar, cu o leziune „completă", nu era nici o şansă ca Lily să-şi mai folosească picioarele.

Ben încheie operaţia lui Jessie şi ieşiră din sală la şapte dimineaţa, după unsprezece ore de muncă. Fusese o noapte foarte lungă, dar cel puţin şansele lui Lily de supravieţuire erau bune, exceptând eventualele complicaţii postoperatorii. Ea fu dusă în sala de recuperare, unde avea să-şi petreacă restul zilei, iar de acolo urma să meargă la terapie intensivă, până când starea ei generală avea să se îmbunătăţească. Singura veste bună pe care trebuia să i-o dea tatălui ei era că măduva spinării nu-i fusese afectată mai mult. Pierduse posibilitatea de a-şi folosi picioarele, dar celelalte funcţii erau normale. Diafragma şi respiraţia nu erau compromise, altfel ar fi fost mult mai complicat şi mai periculos pentru ea. Avea să-şi poată folosi din plin braţele şi să ducă în cele din urmă o viaţă normală, chiar dacă dintr-un scaun cu rotile. Având în vedere gravitatea căderii, ar fi putut să fie mult mai rău sau chiar să moară. Jessie spera că, după câteva luni petrecute la centrul de reabilitare, avea să se recupereze bine. Dar era prea devreme ca să-i explice toate astea tatălui lui Lily. Deocamdată, tot ce avea nevoie să ştie era că fiica lui supravieţuise

operației, că șansele ei de recuperare erau excelente, datorită vârstei și condiției fizice bune, că inima ei se comportase bine în timpul operației și că avea o viață lungă înainte. Vestea proastă era că secționarea măduvei spinării era completă. Și Jessie știa deja cât de greu o să-i fie tatălui ei să accepte asta. La fel i-ar fi fost și ei în locul lui probabil. Și acum trebuia să-l întâlnească și să-i spună.

El moțăia când ea și Ben intrară în sala de așteptare. Luminile fuseseră stinse, iar el era singur acolo. Una dintre asistente îi dăduse o pătură și o pernă, iar el tresări instantaneu când Jessie îl atinse pe umăr și îl privi cu înțelegere. Era epuizată.

– Domnule Thomas... îl trezi ea cu blândețe, iar el se ridică imediat în capul oaselor, cu o expresie îngrozită.

– Cum se simte?

Era panicat și nu reușea să citească expresia de pe chipul lui Jessie.

– A trecut foarte bine peste operație. E în sala de recuperare. O să o ținem acolo astăzi, ca să vedem cum evoluează. Dacă iese bine de sub anestezie, o să-i scoatem astăzi tubul de respirat și o s-o lăsăm să respire singură. Plămânii nu i-au fost afectați. Leziunea a fost la coloana vertebrală.

– Cum sunt picioarele?

Trecuse direct la subiect, iar Jessie știa că trebuia să-i spună.

– N-au să-și recapete complet funcțiile, zise ea încet.

– Ce înseamnă asta? Era prea obosit acum ca să fie supărat, era doar speriat. O să meargă din nou?

Era tot ce voia să știe. Nu și-o putea imagina pe Lily ducându-și viața într-un scaun cu rotile, nu frumoasa lui Lily, care avea de gând să câștige aurul.

– Nu cred, nu cu o leziune la T10. Își va putea folosi din plin brațele și alte funcții, dar secționarea măduvei spinării a fost completă și sunt prea multe leziuni ale nervilor în zonă ca să-și recapete funcția complet.

– Vrei să spui că nu va mai merge niciodată? Că e paralizată pentru totdeauna?

– Cercetările în domeniul leziunilor măduvei spinării aduc mereu noi descoperiri. Nu putem să reparăm acum totul, dar asta nu

înseamnă că într-o zi nu vom putea s-o facem. E foarte tânără şi ar putea să beneficieze de aceste cercetări.

Era un mod ocolit de a-i spune că ştiinţa medicală n-avea în prezent nici o modalitate de a repara leziunile suferite de Lily. Jessie făcuse tot ce putuse. Teoretic, ea putea să aibă copii într-o zi, putea să ducă o viaţă plină şi să aibă o profesie şi o familie, dar avea s-o facă dintr-un scaun cu rotile. Jessie îi confirma cele mai rele temeri.

– Lasă cercetarea, zise Bill, ridicându-se în picioare şi privind-o în faţă. Poţi să faci ceva ca s-o ajuţi să meargă după asta? Alte operaţii? Grefe osoase? Ceva? Orice?

Jessie clătină din cap, iar el scoase un sunet animalic, aproape un urlet de durere. Dar cel puţin copilul lui era în viaţă. Nu murise în accident sau în timpul operaţiei, deşi s-ar fi putut întâmpla asta. Se întoarse către Jessie cu o expresie furioasă.

– Nu te cred. Chiar nu ştii ce faci. O duc oriunde trebuie, New York, Boston, Europa. Trebuie să fie cineva care să poată să-i repare coloana vertebrală.

– Nu prea cred, domnule Thomas. Nu vreau să vă faceţi speranţe deşarte. Dar poate duce o viaţă foarte bună chiar şi aşa. Va avea nevoie de recuperare, iar unul dintre cele mai bune spitale de recuperare din ţară este chiar în oraşul dumneavoastră. Lily va fi capabilă să-şi revină uimitor şi să se adapteze la noua ei viaţă. Şi să nu pierdem din vedere că e un miracol că e în viaţă, la ce răni are.

Bill se aşeză din nou pe canapea, cu capul în mâini. Camera se învârtea cu el. Nici măcar nu putea să-şi imagineze viitorul lui Lily. Era o întorsătură crudă a sorţii, ca fata să se învârtă tot restul vieţii într-un scaun cu rotile. N-avea de gând să accepte asta. Avea să o ducă în toată lumea, dacă va fi nevoie. Oricum ar fi luat-o, intenţiona să găsească pe cineva care să o facă bine. Ridică apoi privirea spre Jessie, cu ochi îndureraţi.

– N-am de gând să las să i se întâmple asta.

Jessie ştia mai bine decât oricine că el n-avea de ales, nu mai mult decât în cazul cablului de telescaun rupt. Se întâmplase, fie că voia el să recunoască, fie că nu. Şi deocamdată era într-o fază de negare a consecinţelor accidentului pentru Lily. Jessie mai rămase câteva minute de vorbă cu el şi îi zise că în câteva ore, după ce se trezeşte,

o să poată s-o vadă pe Lily. Îi sugeră să meargă acasă şi să doarmă o vreme – aveau să-l sune ei dacă se întâmpla ceva. Dar el alese să rămână. Nu voia să plece până n-o vedea pe Lily.

Şi atunci Jessie şi Ben plecară. Conversaţia cu el nu mersese bine, dar se aşteptaseră la asta. Ea suspecta că avea să mai treacă mult înainte ca el să fie capabil să înfrunte adevărul.

Cum ieşiră din lift şi mergeau pe hol, Jessie îşi porni din nou telefonul mobil. Fusese o noapte lungă, grea, de concentrare intensă şi muncă istovitoare şi acum nu mai voia decât să se ducă acasă, să facă un duş şi să se culce. Îşi ascultă mesajele în drum spre maşină şi fu surprinsă să audă că avea trei de la un rezident de la camera de primiri urgenţe şi două de la poliţie. Inima aproape i se opri, gândindu-se dintr-odată la Chris. Se întâmplase ceva cu el pe drum cu o noapte înainte? Dar n-avea mesaje de la el sau de la Tim, aşa că n-avea cum să fie el. Era nedumerită când îl sună pe rezidentul de la camera de primiri urgenţe şi, când răspunse, acesta o întrebă unde se afla.

– În parcare. De ce? Tocmai am ieşit de la o intervenţie de unspre-zece ore asupra unei paciente cu LMS. Te avertizez că nu sunt în mare formă, dacă vrei să văd vreun pacient. E cineva de la accidentul de telescaun de ieri?

Era dispusă să examineze un pacient, dar sub nici o formă nu putea opera din nou chiar atunci. Era epuizată.

El ezită înainte să răspundă.

– Fiul dumneavoastră a avut aseară un accident de maşină, doctore Thomas, zise el, pe un ton ciudat.

Era exact de ce se temea şi nu voia decât să ştie cât de grav fusese.

– Chris? întrebă ea speriată.

El îi simţea spaima din voce.

– Nu, Jimmy.

– Cum e posibil? Era cu tatăl lui. Nu m-a sunat nimeni.

Cu excepţia poliţiei. Şi, dintr-odată, adăugă şi confuzia la spaimă.

– Unde e? L-aţi internat?

– E sus, la pediatrie. E bine. Are o uşoară contuzie.

– Atunci de ce l-aţi internat? Unde e tatăl lui?

– Eu... de ce nu veniţi încoace?

Ea porni înapoi spre spital fugind cât o ţineau picioarele, în timp ce închise şi-l sună pe Tim. Intră direct mesageria vocală, apoi sună la numărul lăsat în mesajul de la poliţie. Îi răspunse un sergent, ea îi zise cine era şi întrebă de ce fusese sunată.

– Cred că s-a întâmplat ceva cu soţul şi cu fiul meu aseară. Am primit un mesaj de la poliţie. Tocmai l-am preluat. Poate să-mi spună cineva ce s-a întâmplat?

Sergentul ezită, nevoind să-i spună la telefon, dar n-avu de-ales.

– A fost un accident noaptea trecută. I-a lovit o maşină şi au derapat pe gheaţă. Maşina soţului dumneavoastră s-a lovit de semafor. Fiul dumneavoastră e bine.

Se întări pentru următoarele cuvinte şi ura că trebuia să i le spună.

– Îmi pare rău, doamnă Thomas. Soţul dumneavoastră a murit în urma impactului. Am fost la dumneavoastră, dar nu era nimeni acasă.

– Am fost de serviciu, zise ea cu o voce stinsă. O, Doamne... Şi Chris unde era? De ce nu sunase el? Unde e?... Soţul meu... unde...

Se simţi complet dezorientată când intră în camera de primiri urgenţe.

– E la morgă, răspunse sergentul.

Fără să se gândească, închise telefonul. Nu putea îndura ceea ce tocmai i se spusese. Nu putea fi adevărat. Tim era acasă, cu copiii. Acolo trebuia să fie. Ce să facă la morgă?

Şi atunci rezidentul o zări şi se îndreptă spre ea. O recunoscuse imediat, chiar dacă ea nu-l cunoştea. Era neurochirurgul vedetă în Squaw. Veni să-i spună cât de rău îi pare, iar ea dădu din cap orbeşte şi-l lăsă s-o conducă la etaj, la pediatrie, unde Jimmy era îmbrăcat şi purta aceleaşi haine pe care le purtase şi cu o noapte în urmă, iar ea văzu că avea o vânătaie de-a lungul părţii laterale a feţei, unde se lovise de portieră. Îl strânse în braţe şi-l ţinu aşa, recunoscătoare că nu e mort sau grav rănit, apoi îl privi devastată.

– Tati a uitat să vină să mă ia, zise el liniştit. Ne-a lovit o maşină şi l-a rănit la ureche. Sângera şi pe mine m-au luat într-o ambulanţă.

Încerca să-i spună totul dintr-odată.

– Airbagul s-a deschis, aşa cum ai zis când mi-ai spus de ce nu mă laşi să stau pe scaunul din faţă.

Ea asculta şi habar n-avea ce să-i spună sau dacă să-i spună că tatăl lui nu fusese rănit doar la ureche şi că nu uitase să-l ia de-acolo. Era la morgă. Vorbele sergentului încă îi răsunau în urechi.

– Putem să mergem acasă acum?

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească. Îl ajută să-şi îmbrace haina, iar rezidentul de la camera de primiri urgenţe îi conduse la maşină.

– Puteţi să conduceţi? o întrebă cu o privire îngrijorată, iar ea zise da, cu o voce stinsă.

Putea să conducă. De gândit nu putea să gândească. Nu înţelegea ce se întâmplase şi ştia că nu putea fi adevărat. Tim ar fi trebuit să fie acasă, să pregătească micul dejun pentru ceilalţi. Îl aşeză pe Jimmy pe bancheta din spate a maşinii şi pe drumul spre casă încercă să pretindă că totul era normal, deşi tremura violent. Cum intră în casă, Chris alergă în jos pe scări, cu o privire înspăimântată.

– Tata şi Jimmy n-au ajuns acasă noaptea trecută, zise el, înainte să-l vadă pe Jimmy. Ştiam că operezi şi că nu pot să te sun, iar tata n-a răspuns pe celular.

Şi apoi îl văzu pe Jimmy în spatele mamei lor, cu o vânătaie pe faţă.

– Unde-i tata?

Chris îi întreba pe amândoi, la fel de confuz ca şi ea. Ea nu răspunse şi amândoi băieţii se holbară la ea cu groază în priviri.

– Nu-i aici, zise ea, vag. E plecat. O să pregătesc micul dejun, zise ea, neavând nici o idee cum să procedeze.

Apoi îi ceru lui Chris să-i aducă acasă pe Heather şi pe Adam.

– S-a întâmplat ceva cu tata? o întrebă el, iar Jimmy răspunse.

– Am avut un accident. Ne-a lovit o maşină. Tata e rănit la ureche, sângera, iar eu m-am lovit la cap.

Îi arătă vânătaia, iar Chris nu-l mai interogă nici pe el, nici pe mama lui. Părăsi casa fără un cuvânt, iar douăzeci de minute mai târziu toţi cei patru copii erau în bucătărie, uitându-se la ea în aşteptare. În drum spre casă, Chris le zisese ce ştia el, nu mare lucru.

– Tata e bine? îl întrebase Heather îngrijorată, iar Adam se supărase că trebuise să plece din casa prietenului său când era pe punctul să ia micul dejun, dar Chris îi spusese că trebuia să meargă

acasă imediat; de data aceea Adam nu obiectă. Simțise că era ceva în neregulă, iar fratele lui mai mare arăta speriat.

Jessie se așeză cu ei la masa din bucătărie. Voise să le spună tuturor odată, dar acum nu știa ce să spună. Era prea mult pentru ea. Nimic n-avea sens. Cum se putea să fi murit lovit de o mașină? Jimmy supraviețuise. El de ce nu? Nu știa nici un detaliu, dar nu detaliile contau. Conta doar că Tim murise. I se păru de neconceput când se uită în ochii copiilor ei și începu să plângă.

– Noaptea trecută s-a întâmplat ceva cumplit. Nu știu cum s-a întâmplat. În timp ce vorbea se uita la Jimmy, îl luă și-l puse în poala ei. El stătu acolo și se agăță de ea. Tata a murit.

Rosti cuvintele plângând în hohote și toți ceilalți trei copii o cuprinseră cu brațele, se îmbrățișară cu toții și începură să plângă. N-avea nici un sens. N-avea cum să fie adevărat, dar era. Era tot timpul îngrijorată când conducea Chris pe timp de noapte, dar nu Tim. Crezuse că el avea să fie acolo pentru totdeauna. Nu se gândise niciodată că s-ar putea întâmpla ceva cu el. Rămaseră în bucătărie vreme îndelungată, plângând și ținându-se în brațe.

Apoi îl sună pe Ben și-i spuse, rugându-l să vină cu ea la morgă. Poliția zicea că trebuia să-l identifice, dar o făcu Ben în locul ei – ea nu voia să-l vadă așa. Ea voia să-l vadă, să-l atingă și să-l țină în brațe, nu voia să și-l amintească mort. N-ar fi suportat. Nu putea să creadă că n-o să mai vină niciodată acasă.

Se duseră la salonul funerar și făcură aranjamentele, apoi Ben o conduse acasă. El îi spuse să nu-și facă griji pentru Lily Thomas, că o să se întoarcă el la spital și o să verifice starea pacientei și o să-i țină locul lui Jessie – ea ar trebui să stea acasă cu copiii. Dar Jessie era prea responsabilă ca să-l lase să facă asta și zise că o să meargă cu el la spital. Le-o datora pacientei sale și tatălui ei. Ben spuse că o să vină el s-o ia, iar la ora cinci ea plecă de lângă copii și le zise că o să se întoarcă în curând. Iubita lui Chris veni și ea, precum și două dintre prietenele lui Heather. Adam juca un joc video, nevoind să creadă ce se întâmplase, iar Jimmy dormea în patul părinților lui. Jessie se întinsese și ea lângă el înainte să plece din nou cu Ben.

Când ajunseră la spital, Lily era mutată din sala de recuperare la terapie intensivă. Tubul de respirat fusese scos, iar ea era sedată, dar

trează. Și din punct de vedere medical era bine. Tatăl ei fusese la ea și asistenta care avea grijă de Lily zise că se duce la cantină să facă rost de ceva de mâncare. Jessie îi verifică fișa lui Lily și îi prescrise mai multe medicamente. Era mulțumită de progresul acesteia, iar Ben promise să verifice el din nou, în locul ei, în acea noapte.

Tocmai plecau, când tatăl lui Lily ieși din lift și îi privi pe amândoi cu o expresie înnebunită de durere, dar vorbi cu Jessie, nu cu Ben.

– Nu cred ce mi-ai spus de dimineață, zise el ferm. E posibil să fi mers doar până unde te duc capacitățile dumitale, dar asta nu înseamnă că altcineva, cu o abilitate mai mare, nu poate să repare rana.

Pentru o clipă, Jessie nu răspunse, iar apoi încuviință din cap. Era dispusă să lase să se ajungă la asta. Știa foarte bine că nici un medic nu era în măsură s-o restabilească pe deplin pe Lily, dar Bill Thomas încă nu era pregătit să accepte asta. În timp, avea să fie – n-avea să aibă de ales.

– O să obțin consultații la alți medici, în Londra și New York. Am auzit despre un neurochirurg din Zürich care e specializat în leziuni ale măduvei spinării. Și vreau s-o duc la Harvard.

– Înțeleg, zise Jessie cu o aprobare din cap. Asta aș fi făcut și eu, probabil. Doctorul Steinberg o să se întoarcă s-o vadă mai târziu.

El observase că Jessie părea confuză și distrasă și interpretă asta drept frică de alte consultări și de ceea ce ar spune ceilalți.

– Și dumneata? Nu te întorci în seara asta?

Păru revoltat, iar Jessie se scuză.

– Îmi pare rău, eu nu pot. O să mă întorc mâine.

– Nu crezi că în calitate de neurochirurg al ei ar trebui s-o vezi și în seara asta?

Devenise imediat ostil și agresiv.

– Dacă apare vreo problemă, o s-o văd, îl asigură Jessie. O să sun și o să vorbesc cu rezidentul, iar doctorul Steinberg o să vină imediat dacă apare ceva. Cred că o să fie bine. Îmi pare rău, trebuie să fiu lângă copiii mei. Mă întorc mâine, cât de repede pot.

Bill era furios și o împinse să-și facă loc, iar ea, fără un cuvânt, intră în lift cu Ben și arăta de parcă era gata să se prăbușească. Jessie știa că fusese o greșeală să vină. Deși ar fi vrut s-o vadă pe Lily,

Jessie nu se simțea pregătită pentru asta sau pentru aluziile tatălui lui Lily că nu făcuse treabă bună și că nu știe ce face.

– Ar fi trebuit să-i spui, zise Ben printre dinți.

Se abținuse din răsputeri să nu-l înșface pe tip și să-i spună ce credea despre el. Se purta de parcă el ar putea controla lumea și nu reușea. Fusese extrem de nepoliticos și de dur cu Jessie, dar ea nu voia atunci decât să se ducă acasă, la copiii ei, și să-i consoleze. Voia să se întindă pe pat și să-și plângă soțul pe care-l iubise atât de mult și pe care n-avea să-l mai vadă niciodată. Ben o conduse acasă, iar ea îi mulțumi când coborî din mașină. O privi până intră pe ușă și plânse el însuși tot drumul spre casă. Nu putea să creadă că Tim dispăruse și nici măcar nu-și putea imagina cât de grea și cât de goală avea să fie acum viața lui Jessie fără el. Ea nu făcuse toată viața decât să muncească și să-și petreacă timpul cu soțul și cu copiii ei. De-a lungul anilor, nu avuseseră timp pentru o viață socială și foarte rar se vedeau cu prietenii; se aveau doar unul pe celălalt. Tim fusese cel mai bun prieten al ei. Pe Ben îl durea sufletul pentru ea și copiii ei. Era un moment teribil pentru ei toți.

Bill Thomas încă fierbea când se întoarse la terapie intensivă. Se lămurise singur că Jessie era incompetentă, iar mai apoi se dovedise și neglijentă, că nu planificase s-o viziteze din nou pe Lily în acea noapte. Măcar atât putea să facă, din punctul lui de vedere. Când trecu pe lângă recepție, observă că asistentele vorbeau discret în șoaptă, cu o expresie gravă.

– Lily e bine?

Era îngrijorat să nu se fi întâmplat ceva, iar ele să vorbească despre asta.

– E bine, îl asigură una dintre asistente, care văzu cât era de furios.

Deja le spusese că va avea grijă ca fiica lui să meargă din nou.

– Tocmai vorbeam despre doctorul Matthews, explică una dintre asistente, părând supărată.

– Ce-i cu ea? zise el nefericit. Nu se mai întoarce în seara asta s-o vadă Lily. Spune că trebuie să stea cu copiii ei, zise el cu dispreț. Poate ar trebui să se decidă dacă e mamă sau medic. Neurochirurgia nu e serviciu cu jumătate de normă.

Asistenta rămase uimită de vorbele lui; era evident că nu știa ce se întâmplase, iar ea crezu de cuviință că ar trebui să știe.

– Soțul doctoriței Matthews a murit într-un accident, noaptea trecută. Un accident de mașină. Era anestezist aici și un om foarte drag. Asta se întâmpla când ea o opera pe Lily. A aflat abia în dimineața asta, când a plecat. Și fiul ei cel mic a fost rănit.

Bill rămase surprins de veste, apoi păru rușinat. Nu știa ce să spună.

– Îmi pare rău... N-am știut...

Își aminti ce-i zisese. Crezuse ce zisese, dar recunoscu că momentul fusese îngrozitor de prost ales.

– Îmi pare foarte rău, zise el din nou, și se duse să-și mai vadă fiica.

Îl bântuia ce îi spusese asistenta și își aminti cum se simțise el în noaptea în care murise mama lui Lily. Dacă era competentă sau nu, rămânea de văzut, însă își simți inima alături de Jessie. Privind-o pe Lily cum dormea liniștită în patul ei de spital, uită pentru prima dată să se mai gândească la posibilitatea dacă ea avea să meargă din nou sau nu, fiind pur și simplu recunoscător că era în viață.

Capitolul 6

Aşa cum promisese, Jessie se întoarse de dimineaţă ca s-o examineze pe Lily, după ce luă micul dejun cu copiii ei. Nu putuse să mănânce, iar ei doar ciuguliră din cerealele pe care le pusese ea pe masă. Nu dormise toată noaptea şi se vedea, iar când intră în salonul lui Lily în halatul alb, arăta palidă, cu cearcăne întunecate sub ochi. Zâmbi când o văzu pe Lily, care era uşor sedată împotriva durerilor, dar trează. Răspundea bine la medicaţie.

– Cum te simţi, Lily? o întrebă Jessie cu blândeţe, în timp ce se aşeza lângă ea.

Citise cu atenţie toate însemnările din fişa ei, la biroul asistentelor, înainte să vină. Lily avea câteva probleme minore şi unele de disconfort, dar se simţea remarcabil de bine. Era tânără şi puternică. Şi era mult prea devreme ca să-i spună implicaţiile leziunii pe care o avea, aşa că aceasta nu ştia încă, şi nici Bill nu-i spusese nimic. Avea nevoie de timp ca să se recupereze după operaţie. Aşa că ea nu ştia că va trebui să meargă la recuperare când avea să se externeze din spital, să înveţe un mod cu totul nou de viaţă şi să se adapteze la problema ei de sănătate. Jessie nu planificase să abordeze subiectul cu ea o vreme, cu toate că fusese sinceră cu tatăl lui Lily. Lily avea acum nevoie de timp şi de vindecare. Jessie îşi folosi toată energia şi disciplina ca să se concentreze asupra pacientei sale.

– Sunt bine, zise Lily liniştită.

Era la curent că fusese rănită foarte grav – doar că nu ştia ce-o aşteaptă.

– Vă mulțumesc pentru tot ce faceți pentru mine, zise ea, iar Jessie se înduioșă.

– Asta mi-e meseria.

O întrebă despre niște dureri pe care fișa spunea că Lily le acuzase cu o noapte în urmă, dar era normal ca ea să aibă un disconfort considerabil, în ciuda paraliziei părții inferioare a trunchiului și a picioarelor.

– Cât de repede o să pot să plec acasă? vru Lily să știe, ceea ce Jessie aprecie a fi un semn bun.

– Nu foarte curând. Să te simți tu mai bine în primul rând, zise evaziv.

Dar ea știa și că era tipic pentru pacienții cu orice boală sau rană să simtă că, dacă pleacă din spital, lasă problema acolo. Lily avea să-și ia problema cu ea pentru tot restul vieții. Dar ceea ce planificase Jessie să-i spună, când avea să fie gata s-o asculte, era că, în ciuda secționării totale a măduvei spinării, ea încă putea să ducă o viață normală în aproape orice mod posibil și că o făcuseră și alții înaintea ei. Trebuia să vadă și ce putea să facă, nu numai ce, în mod evident, nu putea, și să învețe toate astea în timpul recuperării. Jessie avea de gând să-i recomande să stea la Spitalul Craig din Denver vreo trei–patru luni. Știa că avea să fie o lovitură pentru Lily și un șoc pentru tatăl ei, dar Jessie voia să facă cel mai bun aranjament posibil. Ea spera să ajungă acolo în termen de o lună, dacă totul avea să meargă bine.

Jessie petrecu aproape o oră cu Lily, doar vorbind și observând mici detalii medicale, deși părea că doar pălăvrăgesc, apoi plecă, iar Lily ațipi. Jessie se lovi de tatăl acesteia la lift, când pleca, iar Bill cobora la etajul secției de terapie intensivă. Păru surprins s-o vadă pe Jessie și o clipă mormăi stingherit, ceea ce era neobișnuit pentru el, privind-o în ochii ca două lacuri adânci ale durerii. Ea era mult mai puțin veselă acum, când nu era la patul pacientei sale, iar el văzu că era înnebunită de durere. Jessie era palidă ca o moartă.

– Eu... asistentele mi-au zis ieri de soțul dumitale... Îmi pare foarte rău... și în privința a ceea ce am spus... Eram supărat din cauza lui Lily. Încă mai sunt și încă vreau să obțin cât de multe consultații pot pentru ea, când o să plecăm de-aici. Cineva, undeva, trebuie să aibă ceva de ultimă generație, o procedură ultramodernă, care s-o

ajute să meargă din nou. Nu putem să ne dăm bătuți pur și simplu și s-o lăsăm să stea într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții. Ar fi o tragedie pentru ea, zise el încruntat, dar tonul lui cu Jessie era considerabil mai blând decât cu o zi în urmă.

– E o tragedie doar dacă o tratăm ca atare, zise Jessie ferm. Era mai puternică decât părea, chiar și în propria situație dezastruoasă. Încă era un medic extrem de competent, iar în acel moment nevoile și interesele pacientei sale se aflau pe primul plan în mintea ei. Viața ei nu trebuie să fie o tragedie, domnule Thomas. Voia ca și el să vadă asta, nu doar Lily, pentru că el avea să influențeze în mod inevitabil atitudinea lui Lily față de starea ei. Dacă avea să trăiască într-o atmosferă de disperare, ea ar fi fost profund afectată, iar Jessie nu voia să i se întâmple asta nici ei, nici nimănui altcuiva dintre pacienții săi, indiferent de cât de groaznice le fuseseră accidentele sau leziunile suferite. Și o atitudine optimistă față de ce o aștepta era esențială pentru recuperarea ei. Să meargă la Spitalul Craig era parte din ceea ce voia ea, pentru ca Lily să-și poată continua viața în cel mai bun mod posibil.

– Încă poate să ducă o viață uimitoare, și noi asta ne dorim, domnule Thomas. Va fi capabilă să facă o grămadă de lucruri – să conducă o mașină, să meargă la facultate, să învețe o meserie, să intre în politică, să se căsătorească și să aibă copii. Doar că n-o să poată să-și folosească picioarele. Restul e încă intact. Trebuie doar să-i reorientăm obiectivele.

Era mai mult de-atât, însă Jessie voia să-i arate jumătatea plină a paharului sau chiar paharul plin, sau pe-aproape, mai degrabă decât un catastrofic pahar pe jumătate gol, pe care Lily l-ar fi preluat imediat și apoi s-ar fi comportat ca atare.

Fața lui Bill părea încordată și furioasă din nou, când răspunse:

– N-o să mai schieze niciodată și n-o să mai ajungă la Jocurile Olimpice. Așa n-o să mai câștige niciodată o medalie de aur, iar ea s-a antrenat cinci ani pentru asta. N-o să mai danseze și n-o să se mai plimbe pe jos, n-o să pășească spre altar la cununia ei, și câți bărbați crezi că or să vrea să se căsătorească cu o fată într-un scaun cu rotile, oricât de frumoasă ar fi ea?

Avea lacrimi în ochi. Doar la asta se gândea de la accidentul lui Lily şi cu atât mai mult după operaţie, după ce aflase diagnosticul lui Jessie, că n-o să mai meargă niciodată.

– Se va însura cu ea bărbatul potrivit. Mi-am făcut rezidenţiatul la Stanford cu cineva care avea o leziune a coloanei vertebrale similară cu a lui Lily. Era într-un scaun cu rotile şi voise să facă neurochirurgie tocmai pentru că se afla în această situaţie. S-a căsătorit cam în acelaşi timp cu mine şi ultima dată am auzit că are şase copii. S-a însurat cu o femeie minunată, tot medic, care e nebună după el. Ea e conducătoare de cercetări în leziuni ale coloanei vertebrale, probabil tot din acelaşi motiv. Şi după un accident de genul ăsta mai poţi să duci o viaţă grozavă. Nu zic că e uşor şi n-o s-o mint nici pe Lily, dar am văzut cu ochii mei ce pot să realizeze oamenii. Cu atitudinea corectă şi cu antrenament, Lily o să fie capabilă să facă lucruri mari. Şi ar fi putut să fie chiar mai rău. E paraplegică, nu tetraplegică, îşi foloseşte din plin partea superioară a corpului şi membrele superioare. Nu va fi într-un scaun cu rotile respirând cu ajutorul unui tub, cu toate că există şi unii dintre cei aflaţi în situaţia asta care sunt de-a dreptul remarcabili. Mai important e faptul că este în viaţă.

Destui dintre cei care se aflaseră în telescaun nu fuseseră la fel de norocoşi, iar în zilele următoare aveau să fie mai multe înmormântări în oraş. Alţii care veniseră la Tahoe doar să se distreze şi să schieze, ca şi Lily, muriseră.

– N-am de gând să las să se termine aşa, zise Bill cu hotărâre. Am început să contactez experţi în leziuni ale măduvei spinării din toată lumea.

Încă insinua că Jessie era medic de orăşel şi că alţii erau mai capabili decât ea. Dar problema lui Lily era aşa cum era şi nimeni n-ar fi fost în stare să schimbe asta sau să-i inverseze direcţia de evoluţie, până când cercetarea n-avea să vină cu soluţii noi, de preferat în timpul vieţii lui Lily, care era atât de tânără, dar încă nu venise momentul acesta. Jessie făcuse deja, şi încă făcea, tot ce s-ar fi putut face, fie că Bill admitea sau nu. El era încă în faza de negare şi nu era pregătit să renunţe. Jessie ştia că în cele din urmă lui Lily avea să-i fie greu dacă el nu era pregătit să accepte realităţile din viaţa fiicei sale. Dar

ea ştia şi că era încă la început, iar mai devreme sau mai târziu el trebuia să se confrunte cu adevărul.

Bill Thomas era un luptător şi de obicei obţinea ce voia. Realizase lucruri remarcabile şi nu era gata să renunţe la asta. Şi ar fi făcut orice pe lume pentru Lily. Jessie îl admira, oricât de nepoliticos şi de neplăcut era. Spre deosebire de Ben, ea îi înţelesese motivaţiile şi sentimentele şi simpatiza cu el. El lupta pentru Lily, nu pentru el însuşi, şi credea că făcea ce trebuia, chiar dacă asta însemna s-o calce în picioare pe Jessie. Ea era mesagerul cu veşti proaste, iar el nu voia să audă veşti proaste. Nimeni nu voia, dar unii le acceptau mai bine decât alţii. Bill nu. El voia cea mai bună recuperare posibilă pentru Lily. Nu era răuvoitor, ci doar înspăimântat, când lucrurile nu mergeau cum voia el.

– Îmi pare rău pentru soţul tău, zise el din nou, şi Jessie dădu din cap, încercând să nu plângă la această remarcă.

Era mai uşor să vorbească despre Lily decât despre ea însăşi. Şi era epuizată după două nopţi nedormite, care făceau ca totul să arate chiar mai rău.

– Mi-am pierdut soţia într-un accident de maşină, când Lily avea trei ani. E cumplit, zise el cu blândeţe. Ştiu cum te simţi.

Atunci emoţiile o copleşiră şi, în ciuda eforturilor sale, lacrimile îi ţâşniră din ochi şi alunecară pe obraji. Şi le şterse cu o mână, în timp ce el o privea cu simpatie.

– Am auzit că ai patru copii. Îmi pare tare rău pentru toţi. Cel puţin îi ai pe ei. Eu doar pe Lily o am. Ea e lumea mea.

Ochii i se umeziră când zise asta şi se uitară lung unul la altul, parteneri de moment în pierdere şi durere. Era un fel unic de durere, iar Jessie nu suferise atât de mult în întreaga ei viaţă. Toată fiinţa ei era legată de Tim. Îşi petrecuseră fiecare clipă împreună când nu fuseseră de serviciu şi fuseseră parteneri perfecţi în creşterea copiilor lor. Nici măcar nu putea să-şi imagineze viaţa fără el. Şi, de fiecare dată când se gândea la asta, îi venea să ţipe de groază. Cum avea să trăiască fără Tim?

Câteva minute mai târziu îl părăsi pe Bill şi apoi spitalul. Îl asigură pe Bill că Ben Steinberg avea s-o monitorizeze îndeaproape pe Lily şi avea s-o anunţe dacă era nevoie să vină şi ea. Înmormântarea

lui Tim era a doua zi şi de-acum trebuia să stea cu copiii ei. De data asta Bill nu protestă.

Ajunse acasă câteva minute mai târziu. Toţi cei patru copii ai ei rămăseseră acasă, în loc să meargă la şcoală; iar vecina ei, Sally McFee, venise şi le adusese de mâncare. Toată lumea voia să ajute. Chris şi Heather se tolăniseră în camera de zi, uitându-se la televizor în timpul zilei, Adam era în camera lui, culcat în pat şi cu ochii în tavan, cu o expresie goală, iar Jimmy stătea lângă Heather, sugându-şi degetul mare, ceea ce nu mai făcuse de când avea trei ani. Erau un grup jalnic şi nici Jessie nu arăta mai bine când intră în casă. Sally îi arătă ce le pusese în frigider. Era un munte de mâncare şi nici unul dintre ei nu voia să mănânce, dar Jessie aprecie gestul. Toată lumea din cartier îi compătimea. Tim fusese mereu cel mai drăguţ tip pe care-l ştiau şi chiar le fusese de ajutor cu copiii lor, nu doar cu ai lui. Era mereu dispus să-i ducă cu maşina, să-i primească pe copiii lor să-şi petreacă noaptea la ei sau să ajute un prieten. Jessie se uită la Sally cu o privire devastată, şi atunci Sally o îmbrăţişă şi plânseră amândouă. Jessie ştia, fără s-o spună, că viaţa ei n-avea să mai fie niciodată la fel.

Vorbiră apoi despre accidentul de la telescaun, ca să schimbe subiectul, iar Jessie menţionă că o pacientă a ei se număra printre cei care căzuseră. Sally şi soţul îi ştiau pe doi dintre instructorii de schi morţi. Comparară accidentul cu un altul, care avusese loc cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Telescaunul fusese bine întreţinut, dar era unul dintre acele accidente neprevăzute care se întâmplă şi ia vieţi, iar pe altele le schimbă ireversibil, cum era cazul lui Lily. Fusese soarta, ca şi în cazul morţii lui Tim, cu două nopţi în urmă. Şi acum Jessie trebuia să-şi ducă tot restul vieţii fără Tim. După ce Sally plecă, Jessie se duse la etaj, să pregătească hainele pe care copiii aveau să le poarte la înmormântarea tatălui lor şi ceva pentru ea. Se uită apoi în dulapul lui Tim, ca să găsească ceva decent să-l îmbrace, chiar dacă sicriul avea să fie închis. Le promisese celor de la pompe funebre să aducă un costum pentru el şi, de îndată ce deschise uşa şifonierului şi se uită la hainele pe care el n-avea să le mai poarte niciodată, se opri un minut, căzu în genunchi şi începu să plângă.

În timp ce Lily dormea în acea dimineaţă, ceea ce încă făcea în majoritatea timpului, Bill se duse acasă, să se îngrijească de câte ceva. O sună pe Angie, asistenta lui din Denver, şi-i dădu o listă cu numerele de telefon la care să sune pentru el. Îi spusese pe e-mail despre accident, iar ea se îngrozise auzind veştile şi se arătase nerăbdătoare să facă tot ce putea ca să ajute. O adora pe Lily şi-i era devotată lui Bill. El îi dădu numele neurochirurgilor din întreaga lume cu care voia să ia legătura şi îi spuse că n-are idee când o să vină acasă. Era prea devreme să spună.

Şi, după ce vorbi cu ea, Bill o sună pe Penny, la St. Bart. Accidentul se întâmplase cu două zile în urmă, dar n-avusese nici timpul, nici inima s-o sune. Ea nu făcea parte din viaţa familiei lui şi, deşi o cunoştea pe Lily de doi ani, nu erau apropiate.

Avea de gând să-i lase lui Penny un mesaj înregistrat şi crezuse că e puţin probabil ca ea să răspundă, aşa că fu surprins când o făcu. N-ar fi vrut să-i dea o veste ca aceea printr-un SMS şi pentru o clipă voise să-i audă vocea. Nu sunase pe nimeni până atunci, cu excepţia asistentei sale, cu câteva minute înainte.

În momentul în care îi auzi vocea, Penny simţi că era ceva în neregulă. Se simţi vinovată că nu-l sunase din St. Bart, dar fusese extrem de ocupată în ultima săptămână. Pentru ea, munca era pe primul loc – fusese o alegere pe care o făcuse pentru viaţa ei cu douăzeci de ani în urmă. La patruzeci şi doi, nu fusese niciodată căsătorită şi n-avea copii, dar nu regreta. Clienţii erau copiii ei. Afacerile erau totul pentru ea, şi asta îi convenea lui Bill, care nu era pregătit să ofere mai mult decât avea. Inima lui îi aparţinea lui Lily. Şi, de când îi murise soţia, niciodată nu simţise nimic serios pentru nimeni altcineva în afară de ea.

– S-a întâmplat ceva?

Percepuse instantaneu tonul sumbru al vocii lui, când îi rostise numele.

– Da, ceva rău de tot, zise el, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi şi îşi drese glasul.

Nu voia să se lase copleşit de emoţii, ci doar s-o anunţe, dar era reconfortant să-i audă glasul la telefon. Se cunoşteau bine, la urma urmelor.

– Lily a avut un accident la Squaw.

Îi spuse apoi ce se întâmplase, iar Penny se îngrozi. Nu-i dezvălui că medicul zisese că n-o să mai meargă niciodată – era destul de rău şi aşa, şi, în plus, el încă nu credea asta.

– O, Doamne, îmi pare tare rău. Vrei să vin acolo? Oricum plecam mâine. Inaugurarea a mers foarte bine, deşi asta i se părea irelevant acum pentru amândoi, comparativ cu ceea ce spusese el.

Planificase ca pe drumul de întoarcere să se oprească la New York să vadă un client acolo şi un altul la Chicago, dar zise că era mai mult decât dispusă ca, în schimb, să vină în California şi să conducă apoi spre Lake Tahoe, pentru a-i fi alături. El fu impresionat de ofertă, dar n-o acceptă. Voia să se concentreze asupra lui Lily şi a nimănui altcuiva.

– O să mai poată să meargă?

Penny puse direct această întrebare, iar Bill răspunse ferm.

– Sigur că da. N-avea de gând să-i împărtăşească diagnosticul lui Jessie. Oricum credea că e greşit. Şi nu voia ca Penny să se gândească la Lily în felul ăsta – ar fi făcut totul prea real. I-am dat lui Angie o listă cu neurochirurgi, să-i contacteze pentru consultaţii. Ne dorim cea mai bună îngrijire posibilă. Ăsta e un oraş mort, deşi se presupune că e aici un chirurg destul de bun, instruit la Harvard, dar nu atât de experimentat ca medicii din oraşele mari. Vreau s-o duc pe Lily la alte consultaţii, când plecăm de-aici.

Penny simţea că e ceva ce el nu-i spunea. Bill folosea o voce dură, şi ea se întrebă dacă primise veşti proaste. Fiind vorba de Lily, nu le-ar fi acceptat uşor.

– Aşa ar trebui, zise Penny liniştită şi nu-l mai bătu la cap cu asta. E norocoasă să fie în viaţă. Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea, sunând melodramatic pentru o clipă.

I-ar fi plăcut să fie acolo, pentru el, într-o criză ca asta. Îi plăceau şi Lily, şi Bill, dar era conştientă şi că el n-avea s-o lase să intre în sanctuarul vieţii lui, cu atât mai puţin acum, când Lily avea atât de multă nevoie de el. N-avusese prea multe să-i ofere nici înainte, iar de-acum cu atât mai puţin. Aşa era el. Lily era centrul universului său, iar Penny era doar un loc pe care-l vizita din când în când.

Penny n-avusese ca scop căsătoria sau chiar traiul cu un bărbat. Şi, totodată, prea mult timp petrecut cu cineva sau intimitatea o făcea să se simtă incomod. Cariera ei era mai uşor de gestionat decât un bărbat care i-ar fi luat viaţa în stăpânire şi ar fi încercat s-o controleze. Ca şi Bill, ea lupta din greu să-şi îmbunătăţească viaţa şi să-şi administreze afacerile. Propria ei siguranţă şi independenţă erau mai importante pentru ea decât relaţiile personale strânse. Dar când auzi tristeţea din vocea lui, îi păru rău că nu voia s-o primească lângă el. Totuşi, nu fu surprinsă. N-ar fi fost genul de relaţie pe care o împărtăşeau ei, care era strict pentru vremuri bune şi nimic altceva.

– O să te ţin la curent dacă apare ceva, zise el cu amabilitate. Deocamdată, trebuie doar să-şi recapete forţele şi să se vindece. A suportat foarte bine operaţia, dar asta s-a întâmplat abia ieri. Te sun când pot, promise el, dar ea se îndoia că avea s-o facă.

Ghicea asta în vocea lui. Ea era cineva din afară acum şi aşa fusese întotdeauna, cu excepţia nopţilor ocazionale petrecute împreună când Lily era în oraş sau plecată în excursii. Bill Thomas îşi compartimentase cu mare succes viaţa şi îşi păzea inima de oricine altcineva, în afară de fiica lui.

– Vorbim curând. Transmite-i lui Lily dragostea mea, zise ea în final.

Îi trimitea dragostea ei lui Lily, dar niciodată nu i-o oferise lui, şi nici el n-o voise. N-aveau nici un angajament unul faţă de celălalt şi preferau să fie aşa. Şi, în mod ciudat, după ce închiseră, Penny avu sentimentul că el tocmai îşi luase adio de la ea şi de la relaţia lor. Nu era sigură, dar simţea că el nu voia în acel moment să fie distras în nici un fel de la a o ajuta pe Lily să se recupereze. Şi Bill avu acelaşi sentiment, în timp ce se uita pe fereastra din Squaw Valley, la telescaunul care se rupsese cu două zile înainte schimbându-le vieţile. Întreaga zonă era izolată, o mare parte a muntelui fusese închisă şi urma să rămână aşa pentru o vreme, până când aveau să rezolve misterul în privinţa a ceea ce se întâmplase şi de ce.

Lily făcu febră în acea noapte, ceea ce nu era ceva neobişnuit după o intervenţie chirurgicală, şi Ben o sună pe Jessie să-i spună.

– Lily a avut un accident la Squaw.

Îi spuse apoi ce se întâmplase, iar Penny se îngrozi. Nu-i dezvălui că medicul zisese că n-o să mai meargă niciodată – era destul de rău şi aşa, şi, în plus, el încă nu credea asta.

– O, Doamne, îmi pare tare rău. Vrei să vin acolo? Oricum plecam mâine. Inaugurarea a mers foarte bine, deşi asta i se părea irelevant acum pentru amândoi, comparativ cu ceea ce spusese el.

Planificase ca pe drumul de întoarcere să se oprească la New York să vadă un client acolo şi un altul la Chicago, dar zise că era mai mult decât dispusă ca, în schimb, să vină în California şi să conducă apoi spre Lake Tahoe, pentru a-i fi alături. El fu impresionat de ofertă, dar n-o acceptă. Voia să se concentreze asupra lui Lily şi a nimănui altcuiva.

– O să mai poată să meargă?

Penny puse direct această întrebare, iar Bill răspunse ferm.

– Sigur că da. N-avea de gând să-i împărtăşească diagnosticul lui Jessie. Oricum credea că e greşit. Şi nu voia ca Penny să se gândească la Lily în felul ăsta – ar fi făcut totul prea real. I-am dat lui Angie o listă cu neurochirurgi, să-i contacteze pentru consultaţii. Ne dorim cea mai bună îngrijire posibilă. Ăsta e un oraş mort, deşi se presupune că e aici un chirurg destul de bun, instruit la Harvard, dar nu atât de experimentat ca medicii din oraşele mari. Vreau s-o duc pe Lily la alte consultaţii, când plecăm de-aici.

Penny simţea că e ceva ce el nu-i spunea. Bill folosea o voce dură, şi ea se întrebă dacă primise veşti proaste. Fiind vorba de Lily, nu le-ar fi acceptat uşor.

– Aşa ar trebui, zise Penny liniştită şi nu-l mai bătu la cap cu asta. E norocoasă să fie în viaţă. Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea, sunând melodramatic pentru o clipă.

I-ar fi plăcut să fie acolo, pentru el, într-o criză ca asta. Îi plăceau şi Lily, şi Bill, dar era conştientă şi că el n-avea s-o lase să intre în sanctuarul vieţii lui, cu atât mai puţin acum, când Lily avea atât de multă nevoie de el. N-avusese prea multe să-i ofere nici înainte, iar de-acum cu atât mai puţin. Aşa era el. Lily era centrul universului său, iar Penny era doar un loc pe care-l vizita din când în când.

Penny n-avusese ca scop căsătoria sau chiar traiul cu un bărbat. Şi, totodată, prea mult timp petrecut cu cineva sau intimitatea o făcea să se simtă incomod. Cariera ei era mai uşor de gestionat decât un bărbat care i-ar fi luat viaţa în stăpânire şi ar fi încercat s-o controleze. Ca şi Bill, ea lupta din greu să-şi îmbunătăţească viaţa şi să-şi administreze afacerile. Propria ei siguranţă şi independenţă erau mai importante pentru ea decât relaţiile personale strânse. Dar când auzi tristeţea din vocea lui, îi păru rău că nu voia s-o primească lângă el. Totuşi, nu fu surprinsă. N-ar fi fost genul de relaţie pe care o împărtăşeau ei, care era strict pentru vremuri bune şi nimic altceva.

– O să te ţin la curent dacă apare ceva, zise el cu amabilitate. Deocamdată, trebuie doar să-şi recapete forţele şi să se vindece. A suportat foarte bine operaţia, dar asta s-a întâmplat abia ieri. Te sun când pot, promise el, dar ea se îndoia că avea s-o facă.

Ghicea asta în vocea lui. Ea era cineva din afară acum şi aşa fusese întotdeauna, cu excepţia nopţilor ocazionale petrecute împreună când Lily era în oraş sau plecată în excursii. Bill Thomas îşi compartimentase cu mare succes viaţa şi îşi păzea inima de oricine altcineva, în afară de fiica lui.

– Vorbim curând. Transmite-i lui Lily dragostea mea, zise ea în final.

Îi trimitea dragostea ei lui Lily, dar niciodată nu i-o oferise lui, şi nici el n-o voise. N-aveau nici un angajament unul faţă de celălalt şi preferau să fie aşa. Şi, în mod ciudat, după ce închiseră, Penny avu sentimentul că el tocmai îşi luase adio de la ea şi de la relaţia lor. Nu era sigură, dar simţea că el nu voia în acel moment să fie distras în nici un fel de la a o ajuta pe Lily să se recupereze. Şi Bill avu acelaşi sentiment, în timp ce se uita pe fereastra din Squaw Valley, la telescaunul care se rupsese cu două zile înainte schimbându-le vieţile. Întreaga zonă era izolată, o mare parte a muntelui fusese închisă şi urma să rămână aşa pentru o vreme, până când aveau să rezolve misterul în privinţa a ceea ce se întâmplase şi de ce.

Lily făcu febră în acea noapte, ceea ce nu era ceva neobişnuit după o intervenţie chirurgicală, şi Ben o sună pe Jessie să-i spună.

Tocmai se întorseseră de la salonul funerar, unde întreaga comunitate medicală din Squaw Valley – şi mulţi alţii – venise să-l omagieze pe Tim. Părinţii prietenilor copiilor lor erau şi ei acolo, oameni care jucaseră tenis şi softball cu Tim, când acesta avusese timp. Erau unii pe care Jessie nici măcar nu ştia că el îi cunoscuse şi alţii care o cunoscuseră doar pe ea. Fu şocată de cât de multă lume se strânsese şi se simţi golită când ajunse acasă şi o sună Ben. Şi copiii păreau nefericiţi. Sicriul cu tatăl lor fusese acolo, dar la cererea lui Jessie rămăsese închis. Ar fi fost prea mult să-l vadă pe Tim întins acolo. Era sigură că şi-ar fi pierdut controlul şi ar fi devenit isterică dacă ar fi fost deschis şi nu voia nici ca el să rămână aşa în amintirea copiilor. Şi-aşa era destul de rău ce văzuse Jimmy în acea noapte, după coliziune; el încă mai vorbea despre sângele ce se scurgea din urechea tatălui său. Jessie ştia că fusese de la rana la cap pe care o suferise şi care îl ucisese.

– Vin acolo, zise Jessie cu un oftat, când Ben o sună să îi spună de febra lui Lily.

Era destul de mare şi trebuia supravegheată, dar nu neobişnuită în împrejurările respective, însă Jessie voia s-o vadă oricum, ca să fie sigură. Era responsabilă şi sârguincioasă chiar şi atunci, oricât de greu îi era.

– Nu e nevoie, o asigură Ben. O să mai rămân eu pe-aici o vreme.

Iubita lui, Kazuko, venise la priveghi, şi Ben avea să fie a doua zi unul dintre purtătorii sicriului. Kazuko era asistenta pe care o cunoscuse la UCSF şi trăiau împreună de ani de zile. Ea venise cu el din San Francisco la Squaw Valley şi aranjamentul lor de viaţă părea să funcţioneze. El era cu doi ani mai tânăr decât Jessie şi, la patruzeci şi unu de ani, încă nu se simţea pregătit să se însoare. Jessie şi Kazuko vorbiseră de mai multe ori despre asta, şi Kazuko renunţase la speranţa că avea să se întâmple vreodată. Ea avea patruzeci şi şase de ani, îi era devotată şi nu părea să-i mai pese dacă se căsătoresc. Zicea că se simte prea bătrână pentru a avea copii şi că renunţase la posibilitatea astă, ca să fie cu el. Ea lucra la spital, la radiologie, avea zeci de hobby-uri, şi vorbea fluent japoneza, deşi se născuse în Statele Unite. Fusese în Japonia de mai multe ori, împreună cu Ben, şi învăţase şi el japoneza. Erau schiori pasionaţi, fapt care îi adusese acolo

la început, iar Ben iubea viaţa pe care o duceau în Squaw Valley. Ben crescuse în Los Angeles şi zicea că nu-i simţea niciodată lipsa. Viaţa la munte i se potrivea mult mai mult decât lui Jessie, care ocazional ducea dorul vieţii de oraş şi al vieţii culturale oferite de acesta, după anii petrecuţi în Boston şi Palo Alto, lângă San Francisco, şi crescută fiind în New York, înainte de asta; însă venise la Lake Tahoe pentru Tim şi nu privise niciodată înapoi.

Când Jessie ajunse la spital ca s-o vadă pe Lily, aceasta dormea, iar Bill bătea holurile îngrijorat. Jessie o examină şi fu mulţumită că era doar o complicaţie minoră, obişnuită după operaţii, şi îi dădu dreptate lui Ben; dar se simţise mai bine s-o vadă personal.

– Ce fac copiii? o întrebă Bill înainte să plece.

Fusese surprins că venise, dar Lily era un caz important şi, deşi avea încredere şi în Ben, n-ar fi fost liniştită dacă n-ar fi văzut-o şi ea. Nu-i spuse asta lui Bill, dar el înţelese şi fu impresionat. Dacă vestea pe care i-o dăduse n-ar fi fost aşa de proastă, poate ar fi plăcut-o şi mai mult. Aşa, îi purta pică fiindcă îi spusese că Lily n-avea să mai meargă niciodată.

– Copiii mei sunt bine, presupun, răspunse Jessie la întrebarea lui. Cât de bine pot fi acum. Nici unuia nu ne vine încă să credem şi, când zise asta, îşi dădu seama că aşa simţea şi el faţă de accidentul lui Lily. E nevoie de timp ca să absorbi realitatea schimbării în viaţa cuiva, în special când schimbările sunt atât de importante precum cele care tocmai li se întâmplaseră lor.

– Mulţumesc că ai venit.

Ştia că înmormântarea avea să fie a doua zi şi faptul că ea venise la spital să verifice febra lui Lily era un semn al conştiinciozităţii ei meticuloase.

Îl linişti din nou în privinţa lui Lily, apoi plecă acasă. Copiii erau dureros de liniştiţi şi, de la accident, casa era straniu de tăcută. Era greu de imaginat că acolo o să mai răsune râsete vreodată. Copiii mai mari erau înnebuniţi de durere. Jimmy deja adormise în patul mamei sale, iar Adam juca jocuri video pe televizor, cu o privire goală. Cu toţii se simţeau ca şi cum erau sub apă, mişcându-se în reluare.

Mama lui Tim trăia la Chicago, dar era bolnavă de demenţă senilă şi n-ar fi înţeles ce se întâmpla, aşa că nu veni. Jessie îşi pierduse

părinții cu ani în urmă, destul de tineri, astfel încât copiii n-aveau bunici cu care să-și împărtășească durerea. Acum n-o aveau decât pe mama lor.

A doua zi la înmormântare fu chiar mai rău. Era o irealitate înfricoșătoare, cu preotul vorbind despre Tim și corul cântând *Ave Maria*, în timp ce Jessie și copiii ei plângeau. Erau acolo aproape toți medicii, asistenții medicali și tehnicienii de laborator din Squaw. Jessie recunoscu sute de fețe, dar mai târziu n-avea să-și mai amintească nici una. Purtători de sicriu erau toți foștii lui colegi anestezişti și Ben, iar Chris ceruse să fie și el unul dintre ei. Lui Jessie aproape i se rupea inima privindu-l și realizând pentru prima dată că fiul ei ajuta la transportarea sicriului tatălui său, că era de-acum bărbat. Tocmai împlinise optsprezece ani. Și acesta era cel mai groaznic ritual de trecere dintre toate.

După aceea se duseră la cimitir și-l îngropară pe Tim în pământul înghețat. Cineva îi spusese că și cei doi adolescenți care muriseră în accident, în cealaltă mașină, fuseseră îngropați în aceeași zi, iar cei care muriseră în accidentul de telescaun aveau să fie îngropați în zilele următoare. Și, când toată lumea se duse după aceea acasă la Jessie, începu să ningă din nou, cu fulgi mari care aduceau cu cei dintr-un glob de sticlă cu zăpadă sau de pe o felicitare de Crăciun. Rămase un minut în fața casei, să ia aer și să scape de toți cei care veniseră să-i transmită condoleanțe, privi în sus, la cer, și se gândi la Tim. Îi era imposibil să creadă că n-o să-l mai vadă. Nu putea să-și imagineze o lume fără el, iar lacrimile i se rostogoliră încet pe obraji, cum se tot întâmplase în ultimele zile. Tremura în frig și se întoarse înăuntru, știind, așa cum știa de când se întâmplase, că viața ei n-avea să mai fie niciodată la fel.

Capitolul 7

Era februarie, şi Lily era în spital de mai bine de-o lună, când Jessie se simţi pregătită s-o externeze. Se recuperase bine şi răspunsese bine la medicamente şi la tratamente. Vezica urinară şi intestinul erau în mare parte sub control, ceea ce era important pentru viitoarea ei viaţă ca paraplegică, un concept pe care tatăl ei încă nu-l accepta. Consultase neurochirurgi din întreaga lume şi identificase patru unde plănuia s-o ducă, la Zürich, Londra, New York şi Boston. Jessie era familiarizată cu numele şi reputaţia lor şi cu cercetările pe care le făcuseră sau la care participaseră. Singurul din acel grup pe care-l cunoştea ea, personal, era medicul de la Harvard contactat de Bill, care fusese şeful secţiei de neurochirurgie de la Spitalul General Massachusetts. Jessie studiase cu el în facultatea de medicină şi ţinuseră legătura. Până atunci nu-l consultase niciodată în legătură cu vreun pacient. Toate cazurile ei fuseseră clare până în momentul acela şi, deşi mulţi dintre pacienţii ei veneau din alte locuri şi se răneau la schi în Squaw Valley, majoritatea voiau doar recomandări pentru medicii din oraşul lor, când se întorceau acasă. Nici unul nu se angajase vreodată în vreun pelerinaj asemenea celui planificat de Bill, iar Jessie avu ceva îngrijorări faţă de o călătorie atât de amplă a lui Lily imediat după externare. Dar Bill era şi el conştient de asta. Închiriase un avion privat pentru călătorie şi rezervase apartamente în cele mai bune hoteluri. O întrebase pe Jessie dacă ea credea că ar trebui să călătorească un medic cu ei şi insinuase din răsputeri că ea ar trebui s-o facă, însă ei i-ar fi fost imposibil. Nu putea să-şi lase copiii la atât

de scurt timp după moartea tatălui lor, nici pe ceilalți pacienți ai ei din Squaw Valley, care aveau și ei nevoie de ea. În schimb, Jessie îi sugeră să ia o asistentă de la terapie intensivă neurochirurgie și alese ea cu grijă una și discută cu ea.

Jennifer Williams era încântată să facă acea călătorie și Lily o plăcuse. Jessie îl asigurase pe Bill că avea încredere absolută în Jennifer, iar el planificase să părăsească Squaw de Ziua Îndrăgostiților. Era doar o întâmplare că plecarea lor cădea în acea zi, din cauza listei de neurochirurgi pe care aveau să-i vadă și a disponibilității programului acestora. Planificaseră să plece de la Reno cu avionul, iar din Squaw Valley ar fi ajuns acolo cu limuzina. Asistenta lui Bill din Denver făcuse cu atenție toate planurile și gestionase toate detaliile. Jessie încă simțea că drumul avea să fie inutil, dar nu încercă să-l descurajeze și-l asigură că avea să fie disponibilă prin telefon pentru consultări cu oricare dintre medici. Iar ei primiseră deja de la Jessie toate datele lui Lily și rezultatele electronice ale analizelor. Având în vedere ce arătau, Jessie fu surprinsă că erau dispuși să se întâlnească cu el, dar Bill Thomas era un om important și trăsese toate sforile necesare ca să obțină întrevederile. Jessie știuse atunci cât de încăpățânat era. Avuseseră mai multe confruntări în ultimele șase săptămâni, când el continuase s-o asigure pe Lily, în termeni foarte clari, că avea să meargă din nou. Jessie simțea că e iresponsabil din partea lui să facă asta. Cu două zile înainte de plecare, Lily o opri lângă ea.

– Asta e, nu-i așa, dr. Matthews? o întrebă Lily liniștită, stând într-un scaun cu rotile în salonul ei.

Începuse deja terapia la Squaw, și Jessie convenise cu terapeuții de la Spitalul Craig asupra unui plan de tratament, atunci când avea să se întoarcă în Denver. Asta era crucial pentru ea acum, ca s-o ajute să se adapteze la noua viață. Vechea ei viață dispăruse pentru totdeauna, în ciuda a ceea ce spunea tatăl ei.

De cum se simțise mai bine, Lily începuse să-și sune prietenii de-acasă și să le trimită SMS-uri. Îi sunase pe Jeremy și pe Veronica, ambii fiind îngroziți de ceea ce i se întâmplase, precum și pe alți prieteni. Dar dintr-odată o prăpastie mare se căscase între ei și Lily, și nu vorbeau decât despre faptul că n-o să mai fie în măsură să se pregătească, de pildă, la antrenamentele pentru Jocurile Olimpice ale

echipei lor de schi, iar toți prietenii ei erau în echipă. Și, așa cum fusese și pentru ea, aceea era toată viața lor. În urma accidentului, ea devenise instantaneu cineva din afară. Pentru Lily ar fi fost dificil sau imposibil chiar să ia parte și la distracțiile lor, dans, patinaj, schi, sport. Și trei–patru luni după ce vor ajunge acasă, Lily avea să fie la recuperare, iar ei ar fi trebuit s-o viziteze acolo.

Îi promiseseră lui Lily că așa vor face, dar ea deja simțea, când o sunau, că era lăsată pe dinafară la activitățile lor și, fără pregătirea pentru Jocurile Olimpice, avea să fie o gaură imensă în viața ei. Antrenorul ei o sunase s-o încurajeze, după ce vorbise cu tatăl ei, și o asigurase că în cinci ani n-avea să fie prea bătrână ca să câștige aurul, chiar dacă rata Jocurile Olimpice de anul viitor. Tatăl ei îl asigurase pe antrenor că ea avea să se recupereze complet. Bill nu spusese nimănui că leziunile pe care Lily le avea la măduva spinării erau totale sau că era paralizată de la brâu în jos și așa avea să rămână. Având în vedere spusele tatălui, antrenorul era sigur că ea avea să revină, iar Lily nu le spusese nici ea prietenilor ei măsura în care fusese afectată. Așa o învățase tatăl ei. Privirea ei era tristă când o întrebă pe Jessie, care nu înțelese imediat ce voia să spună când o întrebase dacă „asta e".

– Aici, în Squaw? Da, asta e.

Jessie îi zâmbise după vizita de dimineață. Era profund atașată de ea, mai mult decât era de obicei de pacienții ei. Lily era o fată adorabilă, iar Jessie știa că pentru o vreme lovitura căreia îi făcuse față avea să fie în continuare o povară greu de dus, mai ales cu atitudinea tatălui ei. El încă trebuia să se confrunte cu realitatea și nu o făcuse încă. Jessie spera că, de dragul lui Lily, avea s-o facă în curând. Avea să fie mai ușor pentru Lily, odată ce ar fi făcut-o, și ar fi putut să meargă amândoi mai departe, trăindu-și viețile în cel mai bun mod posibil. Pentru moment, el încă se agăța de trecut și o îndemna și pe Lily să facă la fel, ceea ce nu era bine pentru ea.

– O să fii ocupată când ajungi acasă, îi spuse Jessie. La Craig, cu școala, cu prietenii tăi. Ai în față și admiterea la colegiu.

Încerca s-o facă pe Lily să privească înainte, nu înapoi.

– Nu asta am vrut să spun, zise Lily cu tristețe, cu o privire resemnată. Am vrut să zic, asta e, spuse ea din nou, arătând spre propriile

picioare, legate de scaunul cu rotile, ca să nu alunece când se mişca scaunul.

N-avea nici un control asupra lor, de nici un fel, ca şi cum aparţineau altcuiva, şi nu simţea nimic mai jos de talie. Jessie nu zise nimic mult timp după ce ea îi puse întrebarea. Bill îi dăduse instrucţiuni stricte să nu-i spună lui Lily că n-avea să mai meargă niciodată, dar Jessie era un medic responsabil şi ştia ce aveau să le spună ceilalţi doctori, în special cel din Boston, pe care Jessie îl cunoştea şi îl sunase. El fusese de acord cuvânt cu cuvânt cu diagnosticul ei şi înţelesese că Bill refuza să accepte asta. Jessie îi confirmase.

– N-am să mai scap niciodată din scaunul ăsta, nu? întrebă Lily fără menajamente.

Suspectase asta din tot ce se spunea, dar tatăl ei continuase să-i spună altceva, cu o hotărâre incredibilă, iar el n-o mai minţise niciodată. Era confuză, iar Jessie vedea asta. Lily era mult mai pregătită decât tatăl ei să înfrunte adevărul.

– Se fac o mulţime de cercetări în domeniu, zise Jessie. Leziunile măduvei spinării sunt de interes pentru o mulţime de oameni. Şi cercetarea celulelor stem a dat tuturor o mulţime de speranţe.

Lily o ţintui cu privirea. Ea nu voia să audă despre cercetări, iar Jessie ştia – voia să audă adevărul de la ea. Jessie vorbi pe un ton grav:

– Pentru moment, da, asta e. La Craig au să te înveţe o mulţime de căi să te împaci cu situaţia şi să-ţi îmbunătăţeşti abilităţile.

Lily avea un trunchi inferior puternic, de la schi. Acum aveau de gând să-i consolideze partea superioară a corpului, astfel încât ea să-şi poată folosi braţele în moduri noi, pentru a ghida scaunul cu rotile sau pentru a se sprijini. Tatăl ei comandase pentru călătoria lor un scaun cu rotile de ultimă generaţie. Unul dintre cele mai bune existente. Şi Jennifer va fi acolo, s-o ajute.

– Lily, nu există nici un motiv să nu poţi duce o viaţă bună de acum înainte. Nu doar o viaţă bună, ci una uimitoare. Chiar vorbesc serios şi eu cred că o vei face. Nu-ţi spun că o să fie uşor la început, e o mare adaptare, dar poţi s-o faci. Uşi noi sunt pe cale să ţi se deschidă, la care nu te aştepţi acum. Poate n-o să fii capabilă să câştigi aurul la Jocurile Olimpice şi, de fapt, nu eşti, dar poţi să câştigi aur în viaţa ta, iar asta contează mai mult. Eşti o învingătoare, Lily, ştiu

că eşti. Nu trebuie decât să porneşti la drum acum şi o să vezi unde te duce asta.

Lily aprobă din cap, cu ochii în lacrimi.

– Tata tot spune că o să merg din nou, iar eu ştiu că n-o să fie aşa. El nu vrea să creadă, zise ea, ca lacrimile curgându-i pe obraji.

Avea multe de înfruntat acum şi toate dintr-un scaun cu rotile, pentru totdeauna. Era copleşitor la şaptesprezece ani, pentru oricine, şi Jessie o respecta enorm că încearcă şi că în anumite privinţe era mult mai matură decât tatăl ei.

– El te iubeşte foarte mult, zise Jessie încet, încercând să-i explice în câteva cuvinte agonia părintească, dar Lily înţelesese asta singură.

– Ştiu. Nu crezi c-o să mai merg vreodată, nu-i aşa? o întrebă ea pe Jessie, care nu putea s-o mintă.

N-o făcuse încă, dar evitase evidenţa cât mai mult posibil, la cererea tatălui lui Lily.

– Nu, nu cred. Doar dacă cercetările actuale schimbă ceva, zise ea din nou.

Era tot ce putea ea să ofere mai bun şi fusese aşa încă de la început, având în vedere zona şi gradul în care Lily fusese afectată.

– Atunci de ce mă duce tata la toţi medicii ăştia, în toată lumea?

Nu era nerăbdătoare să fie suciţă şi răsucită de încă patru medici. Avea încredere în Jessie, chiar dacă tatăl ei n-avea, şi ştia că ea avea dreptate. O simţise tot timpul. Picioarele îi erau prea moarte pentru a mai reveni vreodată la viaţă, indiferent ce zicea tatăl ei.

– Fiindcă speră că mă înşel. Nu cred că-l pot învinovăţi. Probabil aş face şi eu la fel dacă ar fi unul dintre copiii mei. Întotdeauna e bine să afli şi alte opinii şi aşa să ştii cât mai mult.

Încerca să respecte ceea ce făcea Bill, cel puţin cu fiica lui, deşi, ca medic şi chirurg al lui Lily, ar fi preferat să-i vadă ducându-se direct la Craig şi începând recuperarea, şi nu extenuând-o călătorind. Deşi o făceau în condiţii optime, astfel încât ea n-avea obiecţii medicale serioase, ci doar filosofice. Şi nu i-ar fi plăcut s-o vadă pe Lily agăţându-se de o speranţă deşartă. Dar Jessie vedea că nu ea o face, ci Bill, iar el nu era pacientul lui Jessie. Refuzul lui de a înfrunta adevărul era o problemă de care trebuia să se preocupe singur. Jessie ştia că medicii şi fizioterapeuţii de la Craig aveau să facă tot ce se

putea pentru Lily. Şi, mai devreme sau mai târziu, Bill Thomas ar fi trebuit să înfrunte realitatea.

– O să-mi fie dor de tine, zise Lily cu o voce stinsă şi se îndreptă cu scaunul ei cu rotile spre locul unde stătea Jessie, s-o îmbrăţişeze.

Şi apoi se înecă în următoarele cuvinte:

– Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Bill nu fusese în stare să-i spună asta. Ochii lui Jessie se umplură de lacrimi când o îmbrăţişă. Se întâmplaseră atâtea de când o întâlnise pe Lily. Fusese o perioadă nebună şi pentru ea, având în vedere moartea soţului ei. Amândouă pierduseră atâtea în ultimele şase săptămâni, iar avantajele, dacă existau, şi fericirea nu se arătau încă.

– Ţinem legătura? întrebă Jessie cu blândeţe.

De obicei nu făcea asta, exceptând partea medicală, dar Lily ajunsese să însemne mult pentru ea. Era o fată tare specială, Bill avea dreptate în privinţa asta.

– Promit.

Jessie era bucuroasă că avuseseră ocazia să vorbească fără ca tatăl ei să fie de faţă, ceea ce era o situaţie rară. Rareori o lăsa pe Lily singură în spital şi avea de gând să facă la fel odată ajunşi acasă. Jessie îşi dădu seama că în cele din urmă grija lui exagerată putea să devină apăsătoare pentru Lily, dar el încă nu trecuse peste şocul întâmplării şi, probabil, avea să-i mai ia o grămadă de timp, ca şi ei, de altfel, ca să treacă peste pierderea lui Tim. Acum îi sărea inima de fiecare dată când Chris se ducea undeva cu maşina sau de fiecare dată când îi suna telefonul mobil. Ştia că aveau să treacă ani înainte să capete din nou încredere în viaţă. Se întâmplase tot ce se putea mai rău, iar acum era îngrozită pentru copiii ei. La fel ca Bill pentru Lily. Era povara pe care trebuia s-o poarte fiecare dintre ei şi Jessie ştia că nu era uşor pentru copiii lor.

Plecarea lui Lily din spital, la şase săptămâni după accident, fu emoţionantă pentru toţi cei care o îngrijiseră. Asistentele medicale veniră să-şi ia la revedere şi să-i dea mici daruri. Rezidentul o sărută de rămas-bun, Ben îi ură noroc atunci când i se alătură lui Jessie la vizită. Lily o îmbrăţişă puternic pe Jessie şi-i mulţumi din nou, şi apărură lacrimi în mulţi ochi, când Lily le făcu cu mâna de la fereastra

limuzinei care-i ducea la Reno. Urma să zboare la Londra pentru prima consultație de pe lista celor patru. Bill intenționase să programeze și în Germania una, dar, după ce-i analizase dosarul, medicul refuzase și zisese că ar fi fost pierdere de vreme.

Scaunul cu rotile al lui Lily era în portbagajul mașinii, iar Jennifer, asistenta angajată de Bill, era cu ei, încântată de călătorie. Avea douăzeci și șapte de ani și nu mai fusese niciodată în Europa sau în est. Făcuse școala de asistente la USF și apoi revenise la Lake Tahoe, unde crescuse. Asta era o mare aventură pentru ea și acum pălăvrăgea cu Lily, în timp ce Bill vorbea pe BlackBerry-ul lui. Își neglijase afacerea în ultima lună și jumătate, iar acum îi acorda din nou atenție.

Jennifer rămase uimită văzând avionul care-i aștepta pentru Reno. Era un Boeing Business Jet, incredibil de luxos, după cum văzu când păși înăuntru. Bill o cără ușor pe Lily în avion și o așeză într-unul din scaunele mari, confortabile. Erau acolo o cameră de zi, o zonă de luat masa și două dormitoare, pe care Bill și le dorise pentru ca ei să se poată odihni. Se așteptau să fie la Londra în zece ore, ceea ce însemna ora locală șapte dimineața. Consultația la neurochirurgul-șef de la King's College Hospital era stabilită pentru a doua zi dimineață. Și el rezervase pentru ei două apartamente la Claridge. Avea mari speranțe pentru întâlnire și chiar era dispus să rămână la Londra, dacă medicul ar fi sugerat să fie tratată acolo.

Lily se uită la două filme, apoi Jennifer o ajută să se instaleze într-unul dintre dormitoare. Îi era greu să folosească baia din scaunul cu rotile, iar Bill fu nevoit s-o ducă și s-o aducă și s-o așeze apoi ușor pe pat. Lily dormi tot restul călătoriei – încă obosea ușor –, iar Jennifer îi măsură semnele vitale, dar era în regulă și suportă bine zborul.

La Heathrow trecură rapid prin vamă și pe la imigrări, și Jennifer împinse scaunul lui Lily. Un Bentley îi aștepta să-i ducă la Claridge, și cazarea lor fu confortabilă și elegantă. Lily murea de dorință să iasă în oraș, dar tatăl ei voia ca ea să se odihnească. O sună pe Veronica, dar aceasta se antrena pe pârtie și avea telefonul pe robot, astfel că Lily îi trimise un SMS și-i zise că abia așteaptă s-o vadă. Aveau să se întoarcă la Denver în zece zile, în funcție de modul în care mergeau lucrurile în circuitul lor medical.

Petrecură o zi în apartament, odihnindu-se şi urmărind filme la televizor. Şi a doua zi dimineaţă, după micul dejun în apartamentul lui Lily, se duseră la King's College Hospital, ca să-l întâlnească pe primul medic de pe lista tatălui ei. Părea bătrân şi serios când o examină pe Lily. Îi studiase deja toate datele înregistrate şi ar fi putut să pună diagnosticul fără s-o vadă, dar Bill insistase pentru o consultaţie personală dorind ca Lily să fie văzută de experţi. După examinare, Lily se duse în sala de aşteptare, să stea cu Jennifer, în timp ce tatăl ei vorbea cu medicul. Lily ar fi vrut să rămână în cabinet, dar tatăl ei preferase să vorbească doar el cu acesta. Medicul fu mohorât şi la obiect.

– Îmi pare foarte rău, domnule Thomas, dar sunt în totalitate de acord cu neurochirurgul care a operat-o pe fiica dvs. Cu leziune completă a măduvei spinării la T10, n-o să-şi recâştige niciodată funcţia picioarelor. E imposibil din punct de vedere medical. Nu vreau să vă dau false speranţe dumneavoastră sau lui Lily. Ea trebuie să se concentreze acum pe recuperare şi să-şi ducă viaţa mai departe. Mulţi oameni importanţi au dus vieţi productive ca paraplegici şi din scaune cu rotile. Preşedintele dumneavoastră, Franklin Roosevelt, a fost unul dintre ei. Cred că e mai bine să îi explicăm lui Lily de pe acum, decât s-o lăsăm să-şi facă iluzii, care nu pot decât s-o dezamăgească.

Bill se simţi din nou zdrobit şi furios, auzind ce zicea. Se gândi că era de modă veche şi un defetist, şi că, în mod evident, Jessie îl influenţase cu ce trecuse în raport. Păru enervat când ieşi din cabinetul medicului, iar Lily nu zise nimic. Din întrebările pe care el i le pusese, care erau aceleaşi cu ale lui Jessie din ultimele şase săptămâni, ea înţelesese care e opinia medicului legată de situaţia ei. Lily nu-şi făcea nici o iluzie acum, după ce vorbise cu aceasta. Numai tatăl ei îşi făcea. Ea întrebă dacă poate să meargă la Harrods, să facă ceva cumpărături, fiindcă tot aveau timp înainte să plece spre Elveţia, a doua zi. Şi mai fusese la Harrods şi-i plăcuse să cumpere de-acolo.

Tatăl ei o lăsă cu Jennifer şi-i zise c-o să aştepte în maşină. Avea de dat câteva telefoane la New York. Dar Lily nu era pregătită pentru cât de greu era să faci cumpărături din scaunul rulant. Fu îmbrâncită de mulţime şi se trezi cu coatele şi portofelele oamenilor peste faţă. Vânzătorii vorbiră cu Jennifer, nu cu ea, şi o ignorară chiar şi atunci

când le adresă direct întrebări. Nu putea să probeze nimic – ar fi fost prea complicat. Era înfricoşător şi enervant şi o mostră de cum avea să fie viaţa ei de atunci încolo. Era prima dată când ieşea în lume în scaunul cu rotile şi în timp ce se întorceau la limuzină, Jennifer văzu cât era de supărată. Lily era aproape gata să izbucnească în lacrimi, iar tatăl ei păru surprins de cât de repede apăruseră. Lily avusese un sentiment de claustrofobie în mulţime şi se întorsese cu mâinile goale la maşină.

– Ei bine, asta da noutate, zise tatăl ei, zâmbindu-i. N-ai cumpărat nimic?

De obicei, îi plăcea în magazine, ca tuturor fetelor de vârsta ei, şi ea şi Veronica merseseră de multe ori la cumpărături, când aveau o zi liberă de la echipă.

– N-am văzut nimic să-mi placă, zise Lily liniştită şi ceru să se întoarcă la hotel, iar Bill păru surprins.

– Vrei să ieşim să luă prânzul?

Ea clătină din cap.

Nu voia decât să dispară. Prima ei aventură în lume, la Harrods, fusese un dezastru, şi-i trântise în faţă, cu forţa unei bile de demolări, realităţile viitorului.

Se întoarseră la Claridge şi comandară prin room-service, iar Bill o văzu cât e de nefericită, deşi nu înţelegea pe deplin de ce. El nu văzuse cât de greu îi fusese la Harrods, iar Jennifer se simţea intimidată în faţa lui, aşa că nu-i zise nimic. O lăsă pe Lily singură cu tatăl ei şi luă masa în camera sa. Nu voia să intervină între ei. Jessie făcuse o treabă excelentă alegând-o pe Jennifer pentru călătorie. Era o asistentă medicală bună şi foarte discretă. Şi Lily o plăcea.

– Iubito, o să fie bine, zise tatăl ei liniştitor, în timp ce aşteptau prânzul în apartamentul ei. Simţea că încercarea ei de a face cumpărături nu mersese bine. N-o să rămâi în scaunul ăla pentru totdeauna şi, când o să fii din nou pe picioare, o să te duci să cumperi tot ce vrei.

Intenţia lui era bună, dar ceea ce zicea el o făcu să-i fie şi mai greu. Se simţea ca Alice în Ţara Minunilor, în vis, sau ca Dorothy în *Vrăjitorul din Oz.*

– Termină! îi strigă, ceea ce-l uimi. Nu te mai purta ca şi cum o să merg din nou! Ştiu că n-o să fie aşa. Tu eşti singurul care crede asta, zise ea şi izbucni într-un plâns nepotolit, cu suspine, în timp ce el încerca, fără succes, s-o consoleze.

– Uneori e nevoie de o singură persoană neobosită care să creadă, îi zise el. N-o să renunţ, Lily. O să fac tot ce trebuie ca să te fac să mergi din nou.

El credea ce spunea, însă nu şi Lily.

– Nu se poate, zise ea, încă plângând. Măduva spinării e secţionată, tati. Picioarele mele n-au să mai meargă niciodată. O să rămân pentru totdeauna în porcăria asta de scaun. De ce nu poţi să înţelegi şi să accepţi? Nu vreau să merg la toţi medicii ăia. Toţi au să spună acelaşi lucru.

– Până când o să găsim unul care nu va spune, zise el liniştit. Pe ăsta îl căutăm.

Căuta Sfântul Graal. Ei i se părea nebunesc şi nerezonabil.

– Vreau să merg acasă, zise ea nefericită.

– O să mergem. Doar dă-mi o săptămână, şi apoi o să ne întoarcem la Denver.

Însă, odată ce o făceau, ea avea să fie la recuperare în următoarele multe luni, iar el ura ideea asta. Dar Jessie insistase, şi el fusese de acord. Fuseseră făcute toate aranjamentele. Era aşteptată la spitalul de recuperare, unde urma să înceapă în dimineaţa următoarei zile de după ce aveau să ajungă acasă. Şi Lily se temea de asta. I se părea ca o închisoare, cu toată lumea în scaune cu rotile şi, probabil, nimeni de vârsta ei. Îşi pierduse prietenii. Şase săptămâni în spital, în Squaw Valley, fuseseră de-ajuns, chiar prea mult, de fapt. Nu voia decât să se ducă acasă.

Când veni prânzul, Lily doar ciuguli din el şi apoi Jennifer îi distrase atenţia, timp de mai multe ore, cu un joc de cărţi, iar apoi se uitară la un film la televizorul din apartament. Fusese o zi lungă, plictisitoare, şi Lily fu tristă în noaptea aceea, când se duse să se culce. Bill se dusese şi el devreme la culcare. Nu voia să-i spună şi ei, dar era deprimat de ce-i zisese medicul britanic. Era cam tot ce ştia deja şi nu meritase călătoria. Era hotărât să audă veşti mai bune la următoarele lor opriri.

Neurochirurgul din Elveţia le spuse exact acelaşi lucru. Examinarea lui fu superficială, iar opinia şi-o formase înainte să ajungă ei acolo, pe baza tuturor rapoartelor şi analizelor lui Jessie. Ca şi medicul de la Londra, el nu înţelegea de ce veniseră. Ieşiră din biroul lui în mai puţin de o oră şi, deşi aveau două dintre cele mai bune apartamente rezervate la frumosul hotel Baur au Lac, Bill decise să plece la New York în acea noapte şi o puse pe Angie să le schimbe programarea la New York. Ea o făcu pentru după-amiaza următoare. Iar Bill începu să creadă că aveau să se descurce mai bine cu medicii din Statele Unite. În Europa erau prea tradiţionalişti şi de modă veche şi n-aveau nimic inovator de oferit. Îşi punea mari speranţe în întâlnirea lor din New York şi în cea din Boston. Nu veneau de aici cu nimic încurajator.

Le spuse lui Jennifer şi lui Lily că aveau să plece în acea noapte şi, după o cină luată devreme în apartament, plecară spre aeroport şi de acolo spre New York şi aterizară în New York la miezul nopţii, ora locală. Diferenţa de fus orar era în favoarea lor, astfel încât câştigară şase ore, şi ajunseră la Carlyle într-o jumătate de oră. Lily dormise cea mai mare parte din zbor şi, când ajunseră, ea şi Jennifer comandară cina prin room-service şi jucară cărţi. Lily şi tânăra asistentă se înţelegeau foarte bine. Jennifer făcea ca totul să fie mai uşor pentru Lily şi se pricepea s-o distragă cu cărţile de joc, cu jocuri, cu modă sau cu reviste de bârfe. Ea îi făcuse călătoria mult mai fericită şi îi asigurase o companie feminină, cât zburaseră din oraş în oraş.

Mai târziu, Lily îi trimise un SMS Veronicăi, în Denver, să-i spună că era în New York. Veronica îi răspunse imediat la mesaj. Era la o petrecere cu o mulţime de băieţi drăguţi şi abia o aştepta pe Lily să vină acasă. Şi Lily abia aştepta. Fuseseră cele mai lungi şi mai grele două luni din viaţa ei. Îi era dor de casă, de fosta ei viaţă şi de toţi prietenii ei şi-i spuse lui Jennifer cât de fericită avea să fie să-i vadă din nou.

Capitolul 8

Apartamentul era întunecat, în timp ce Joe Henry stătea la frumosul birou englezesc al partenerului său, în biblioteca de acasă. În ultimii cincisprezece ani, de când copiii lor crescuseră şi ei îşi vânduseră casa de pe East 81st Street, trăise împreună cu soţia lui, Karen, în acelaşi apartament din New York. Iar în ultimele şase luni Joe rămăsese singur. Viaţa nu e niciodată aşa cum te aştepţi. Anii în care cuibul rămăsese gol lăsaseră urme asupra lui Karen şi a căsniciei lor. Se simţise pierdută fără băieţii lor, ambii acum în jur de treizeci de ani. Unul trăia în Atlanta, celălalt în Cleveland, şi lucrau amândoi pentru mari corporaţii, se căsătoriseră şi aveau propriii copii.

Ca să umple golul din viaţa ei, Karen aderase la religiile orientale, în timp ce Joe continua să lucreze pe Wall Street şi să-şi petreacă prea puţin timp acasă. Şi, odată băieţii plecaţi la colegiu, petrecea tot mai puţin timp cu ea. Înţelegea asta acum, dar pe-atunci nu înţelesese. Folosise plecarea copiilor ca pe o ocazie de a lucra mai mult şi de a-şi extinde afacerea. Îşi luase un partener, cu rezultate dezastruoase, în timp ce Karen începuse să facă excursii în India şi să petreacă la început săptămâni şi apoi luni la un ashram. Îşi găsise un guru pe care să-l urmeze cu devotament şi începuse să aibă din ce în ce mai puţine în comun cu Joe. Apoi, se înscrisese la o clasă de film de la Universitatea din New York şi începuse să facă documentare, pentru a ajuta la extinderea activităţii şi la expunerea gurului ei, şi de-atunci călătorea în Tibet şi Nepal, iar în ultimii zece ani rareori fusese acasă.

Afacerea lui, un fond de investiții speculativ, se extinsese exponențial, cu noul său partener. Adăugaseră noi clienți, administrau investiții mai mari decât avusese Joe vreodată, apoi acoperișul se prăbușise. Partenerul lui investise prost, în moduri despre care Joe nu știa nimic, și-i ascunsese asta. Luni de-a rândul, Joe fusese îngrijorat că avea să fie urmărit în justiție și abia scăpase de învinuirile federale. Partenerul lui nu fusese la fel de norocos, ci primise o condamnare pentru deturnare de fonduri și fraudă electronică. Pierduseră o avere din banii clienților lor, dar FBI-ul își dăduse seama că Joe era nevinovat. El fusese credul și naiv și se încrezuse într-un genial escroc sociopat.

Trecuseră prin nenumărate procese civile înainte ca partenerul lui să ajungă la închisoare, iar acum toate economiile lui Joe se duseseră, reputația lui era știrbită pentru totdeauna, cariera i se încheiase în dizgrație. Karen decisese că era momentul să se mute în Nepal. Plecase cu șase luni în urmă, după intentarea divorțului. Lui Joe nu-i mai rămăsese decât o mică rezervă din care abia putea să trăiască și își pusese în gând să vândă apartamentul. N-avea practic nimic să le lase fiilor lui, iar Karen nu voise nimic de la el, când plecase, nici măcar fotografiile care stăteau dovadă pentru trecutul lor împreună și lunga lor căsnicie. Conform lui Karen, ea înviase și renăștea într-o nouă viață și nu voia nimic din trecutul ei. Nu păstra legătura nici măcar cu fiii lor. Joe credea că ea o cam luase razna, dar, spre deosebire de el, era fericită, așa că la urma urmei cine era el să spună că ea greșește? Abia o recunoscuse când o văzuse înainte de a pleca. Avea o coamă lungă de păr alb ca zăpadă, albit prematur de la douăzeci de ani, și purta un halat simplu, portocaliu, ca o călugăriță budistă. Arăta incredibil de împăcată și-i dezvăluise că avea de gând să facă mai multe filme documentare despre gurul ei. Devenise o străină pentru el și n-o mai recunoștea.

Din august, Joe locuia singur în apartament. Își lichidase afacerea, rezolvase cu datoriile, partenerul lui era în închisoare, soția lui plecase. Și, la cincizeci și opt de ani, știa că nu exista nici o cale să reconstruiască ceva. Lunga și respectata lui carieră în finanțe se încheiase în ruină, iar în aproape doi ani, el n-avusese curajul să-și înfrunte sau chiar să-și contacteze prietenii, de când infracțiunile partenerului

său fuseseră făcute publice, alături de propria credulitate şi prostie. Era recunoscător doar că nu ajunsese şi el la închisoare. Şi i se părea de neconceput să-şi găsească altă femeie sau chiar să-şi dorească asta sau să explice de ce soţia lui preferase să devină călugăriţă budistă, decât să stea cu el. Partenerul lui era necinstit şi soţia lui nebună, într-un fel de criză a vârstei de mijloc, după ani de lipsă de atenţie din partea lui, dar oricare ar fi fost motivele sau scuzele, viaţa aşa cum o cunoscuse până atunci se sfârşise şi el nu se mai aştepta la nimic bun. Avea să fie cunoscut de prost, dacă nu de escroc, ca partenerul lui.

Îşi vedea fiii din când în când, dar ei rareori veneau la New York. Erau căsătoriţi cu femei frumoase şi fericiţi, aveau căsnicii stabile, copii şi le plăceau oraşele în care trăiau şi lucrau, precum şi lumile lor de-acolo. Joe se simţea complet de prisos pentru ei şi de nici un folos sau interes. Ei n-aveau nevoie de el. Îi vizita pe amândoi în timpul sărbătorilor, pe unul de Crăciun şi pe celălalt de Ziua Recunoştinţei, şi în ambele cazuri simţea că devenise obiectul milei, nu al respectului.

Nu se deranjase să aprindă luminile în apartament, în întunecata noapte de februarie. Stătea la birou, fără să aibă nimic de făcut acolo, aşa cum făcea atât de des acum, din obişnuinţă. N-avea nimic cu care să-şi ocupe timpul, nicăieri, şi nimeni cu care să vorbească acum, de când Karen plecase. Pierduse contactul cu toată lumea, chiar şi cu cei mai apropiaţi prieteni. Nu-i sunase atunci când ei îi telefonaseră şi, în cele din urmă, ei încetaseră să-l mai caute, ceea ce fusese o uşurare pentru el. Era prea ruşinat. Tocmai îşi scosese apartamentul la vânzare, fiindcă avea nevoie de bani ca să trăiască, şi n-avea nici o idee ce-o să facă, unde o să se ducă după aceea.

În timp ce se gândea la toate astea, ceea ce făcea de acum în fiecare noapte, şi asta de mai multe luni, descuie un sertar de la birou şi, în linişte, trase din toc pistolul pe care-l avea acolo şi ridică arma. Era încărcată, iar el rămase acolo îndelung, ţinând-o în mână. Nu era prima dată când făcea asta, dar spera ca în seara aceea să fie ultima. Îi era de-ajuns. Prin forţa împrejurărilor, ghinion şi propriile greşeli, devenise complet inutil. Nu servea la nimic copiilor lui, clienţilor lui, fostei lui soţii sau lui însuşi. Viaţa lui era complet inutilă şi ieşirea

lui din scenă de-acum ar fi fost un act caritabil pentru el şi, probabil, nu chiar surprinzător pentru copiii lui. Ei îl sunau doar arareori, şi nu putea să-i învinovăţească. Când o făceau, n-aveau nimic de spus. N-avea nici un fel de relaţie cu nepoţii lui, pe care-i văzuse prea rar şi care trăiau prea departe pentru ca el să fi fost semnificativ implicat în viaţa lor. Nimic din viaţa lui nu conta pentru el acum. Era pregătit. Puse degetul pe trăgaci şi ridică încet arma la cap. Şi atunci, ca într-un film foarte prost, sună telefonul. Era după miezul nopţii, iar numărul care-i apărea pe telefon nu-i era cunoscut. Probabil, greşise numărul. Nimeni nu-l suna vreodată la ora aia. De fapt, nimeni nu-l suna deloc.

Telefonul continuă să sune, iar apoi, supărat şi curios în egală măsură, puse arma jos. N-avea nici o grabă, dar nu voia să-şi piardă curajul din nou, cum se întâmplase de mai multe ori înainte. Nu mai putea s-o ţină mult aşa. Voia să se elibereze. Era momentul. Dar numai pentru această ultimă dată răspunse la telefon.

– Alo?

Vocea lui suna fantomatic, nu mai vorbise cu nimeni de câteva zile. Nici măcar nu-şi părăsise apartamentul şi băuse două whisky-uri în noaptea aia, ca să-şi facă puţin curaj.

– Joe? Sunt Bill. Îmi pare rău că sun aşa târziu. Tocmai m-am întors cu avionul dintr-un oraş din Europa. Nu m-ai mai sunat de-un car de ani, dar voiam să ştii că sunt aici.

Joe avu nevoie de un minut ca să-şi recapete vocea. Bill era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni. Era cu şase ani mai tânăr decât Joe, dar studiaseră împreună la facultatea de management şi Bill îi dăduse sfaturi bune la începutul tărăşeniei cu partenerul lui şi apoi, prea jenat să-l sune din nou, Joe se retrăsese, cum făcuse cu toţi ceilalţi. Îi fusese greu să-şi piardă respectul colegilor şi al prietenilor lui, şi el ştia că o făcuse, cu toate că Bill îi rămăsese întotdeauna un bun prieten şi nu-l judeca atunci când îi dădea sfaturi. Şi o parte din ceea ce sugerase Bill îl ajutase pe Joe să iasă cu mai puţine pagube decât ar fi fost de aşteptat. Bill ştia că Joe stătea mereu până la ore târzii, aşa că îndrăznise să-l sune la acea oră, ceea ce n-ar fi făcut cu altcineva.

– Ce fac Karen şi băieţii? adăugă Bill, iar Joe lăsă să-i scape un oftat lung, lent, dându-şi seama că nu mai vorbiseră de un an.

Stătea, holbându-se la pistolul de pe birou, în lumina felinarelor de-afară.

Avea atât de multe să-i spună, ca să-l pună la curent, că Joe nu ştiu de unde să înceapă. Îl informase pe Bill că fostul lui partener ajunsese la închisoare, dar apoi nu-l mai contactase.

– Ce faci în oraş? fu tot ce-i trecu la început prin cap lui Joe să spună, mecanic, răspunzând cu o întrebare, în loc să răspundă la ce-l întrebase Bill, despre soţia şi fiii lui.

– Sunt aici cu Lily. E o poveste lungă, zise Bill, părând obosit. Mă întrebam dacă vrei să iei cina cu noi mâine seară. Şi Karen, desigur, dacă e în oraş.

Bill se gândea că ea era acum mai mult decât un pic trăsnită, dar, la urma urmei, era nevasta lui Joe şi o plăcuse înainte ca ea să-şi găsească un guru, să călătorească în India şi să o ia puţin razna. El avea un mare respect pentru religiile orientale, dar Karen i se părea „dusă“ de ani de zile.

– Nu e aici, zise Joe liniştit. Am divorţat. Tocmai am primit documentele finale, săptămâna trecută. Locuieşte în Nepal.

– O, Doamne! Bill nu fu total surprins. Îmi pare rău să aud asta. Dar era pe calea asta de mult, zise el pragmatic şi se gândi că lui Joe îi e mai bine aşa, deşi nu era sigur ce simţea Joe.

– Da, era. Şi băieţii sunt bine. Tot în Cleveland şi Atlanta. Am încheiat până la urmă toate procesele, îmi pare rău că nu te-am ţinut la curent cu asta. A fost o ditamai mizeria şi s-a închis afacerea, dar cel puţin s-a terminat. Şi Roger e în închisoare, unde-i e locul. De fapt, a fost un fel de curăţenie. Nici nevastă, nici afacere, nici carieră.

Ar fi vrut să adauge „nici viitor“ şi „copii care n-au nevoie de mine“, dar din mândrie, dacă nu de altceva, nu vru ca vechiul lui prieten să ştie cât de deprimat era. Pistolul strălucea în lumina de-afară, iar Joe îşi trecu uşor un deget de-a lungul ţevii, planificând să-l ridice din nou şi să-l folosească la sfârşitul convorbirii.

– Îmi pare rău că ai avut o perioadă grea, zise Bill cu sinceritate. Ar fi trebuit să sun, dar cumva timpul se scurge pentru noi toţi, cred.

Era o scuză jalnică, dar amândoi ştiau că era adevărat.

– Şi tu? Ce face frumoasa de Lily? întrebă Joe, cu gândul la ea.

Fusese întotdeauna un copil de zahăr. Era mult mai tânără decât copiii lui, care aveau în jur de treizeci de ani, dar el încă îşi amintea cât de încântat fusese Bill când se născuse ea şi aşa rămăsese de atunci, şi pe bună dreptate. Nu mai cunoscuse o copilă şi, mai târziu, o tânără atât de fermecătoare.

– De fapt, pentru ea sunt aici, zise Bill cu o voce sumbră. Era târziu pentru el, după călătoria din Europa, şi ştia că nu trebuie să braveze în faţa lui Joe. Ei fuseseră mereu sinceri unul faţă de celălalt. Sau cel puţin aşa credea Bill. Joe fusese cel mai apropiat prieten al lui de la Harvard, încă mulţi ani după aceea, şi avea o afecţiune profundă pentru el. A avut un accident la Squaw Valley, acum şase săptămâni. Am fost acolo de-atunci.

Joe se îngrijoră imediat ce îl auzi pe Bill.

– E bine? Se mai antrenează pentru Jocurile Olimpice?

Fusese cu Bill la jocurile pentru juniori, cu trei ani înainte, când ea câştigase medalia de bronz în cursa de coborâre, iar Joe se distrase de minune acolo cu Bill.

– O să fie bine, dar momentan nu se mai antrenează pentru Jocurile Olimpice, zise Bill părând tensionat. S-a rupt telescaunul de la Squaw, a plesnit un cablu, şi ea a căzut rău de tot. Are o leziune la coloana vertebrală, Joe, zise Bill cu glas înăbuşit, luptându-se din nou cu lacrimile, ceea ce i se întâmpla adesea acum. Una rea.

– O, Doamne, zise Joe, împingând fără să se gândească pistolul departe de el. Cât e de rău?

Bill începu să-i spună că o să fie bine, cum făcuse în ultimele şase săptămâni cu toţi cei care-l întrebaseră, dar de data asta fu cinstit cu vechiul lui prieten şi cu el însuşi.

– Nu ştiu. De-aia suntem aici. A fost operată de către o femeie, în Squaw Valley. Nu ştiu dacă e una bună. Ei spun că e, dar e un medic nesemnificativ, local şi cine ştie? Am dus-o pe Lily la Londra şi Zürich şi n-a fost bine. O să vedem pe cineva aici mâine şi o duc şi la Boston după aceea. Are măduva spinării secţionată şi deocamdată e într-un scaun cu rotile. A fost un şoc al dracului de mare. Ea face faţă la asta mai bine decât mine, dar şi ei îi e greu. A trecut prin multe.

Joe putea să audă lacrimile din glasul lui Bill şi îl duru sufletul pentru amândoi. Faţă de problemele vieţii lui pierdute, o căsătorie şi afaceri nereuşite, asta era infinit mai rău. Era viaţa unei fete tinere.

– Ai trecut şi tu prin multe, zise Joe cu un glas plin de emoţie şi compasiune. Pot să te ajut cu ceva?

Bill fusese mereu alături de el, acum Joe voia să facă acelaşi lucru, chiar dacă tot ce putea face era să-i acorde sprijin moral.

– Nu. O să vedem ce au de spus medicii. Mi-ar plăcea să te văd mâine, totuşi, dacă vrei să ni te alături la hotel pentru cină. Lily n-a ieşit încă. Tocmai s-a externat din spital cu câteva zile în urmă. Şi cred că ar fi jenant pentru ea să meargă la un restaurant în scaunul cu rotile.

N-o întrebase niciodată despre asta, dar aşa simţea el.

– Sigur. Mi-ar plăcea să te văd. O să fiu acolo. La ce oră?

– Vino la şase, ca să putem vorbi. Vreau să aflu şi toate noutăţile tale şi cum s-au aşezat lucrurile în final.

I se părea ridicol acum că nu mai vorbise cu el de un an. Fuseseră atât de buni prieteni şi încă erau. Era ciudat cum uneori fuge viaţa pe lângă tine şi pierzi legătura. Bill se simţea mai aproape ca niciodată de el acum, că vorbiseră.

– O să fiu acolo, îl asigură Joe. Şi... Bill, ezită un minut lung, mulţumesc pentru telefon. N-o să ştii niciodată cât de mult a însemnat.

– Aşa mi se pare şi mie. Chiar aveam nevoie să vorbesc cu cineva în seara asta. Mă bucur că te-am găsit treaz. Mulţumesc, Joe. Aştept cu nerăbdare să te văd mâine, zise el cu o voce plină de emoţie.

– Şi eu, îl asigură Joe şi închise. Joe se uită la pistolul de pe birou şi se simţi ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

Drama prin care treceau Bill şi fiica lui era cu mult mai rea. Joe se simţi vinovat şi egoist aşa că luă arma, scoase gloanţele şi o puse înapoi în biroul lui. Închise sertarul cu un fior, gândindu-se la ce fusese pe cale să facă şi cum ar fi fost asta pentru copiii lui şi pentru cel care l-ar fi găsit. Se simţea acum ca şi cum cineva i-ar fi aruncat apă rece în faţă. Poate nu Karen era nebuna – poate el era. Un lucru era sigur, se gândi el în timp ce se ridică şi plecă de la birou – indiferent ce se întâmpla, n-avea să mai facă asta niciodată. Acum nu putea

să se gândească decât la Bill şi la Lily şi spera să poată face ceva să-i ajute. Îi era dator mai mult decât înainte, când Bill îl sfătuise în legătură cu afacerea lui. De data asta, chiar fără să ştie, Bill îi salvase viaţa cu apelul lui telefonic venit la momentul potrivit.

Capitolul 9

Medicul pe care Bill îl contactase pentru Lily la New York, la Spitalul de Chirurgie Specială, fu chiar mai descurajator decât cei doi de la Londra şi Zürich. El îi explică lui Bill pe îndelete şi în detaliu de ce Lily n-avea să mai meargă niciodată. Făcu diagrame şi-i arătă machete, indică locul leziunii pe radiografii şi tomografii şi descrise efectul pe care o leziune în zona respectivă ar avea-o asupra picioarelor ei. Singura veste bună, aşa cum i se mai spusese deja, era că o afectase suficient de jos pentru ca plămânii şi diafragma să nu-i fi fost atinse. Îşi petrecu peste o oră cu Bill, în biroul lui, iar când plecară, Bill nu-şi mai făcea nici o iluzie că întâlnirea cu neurochirurgul din Boston avea să fie diferită. Sperase ca unul dintre aceşti chirurgi fie să-i spună că ea se va recupera, fie să se ofere s-o opereze din nou şi să-i redea picioarele. Acum ştia că asta n-avea să se întâmple şi ştia şi de ce. Dacă nu se întâmpla un miracol în cercetarea celulelor stem, Lily avea să rămână tot restul vieţii într-un scaun cu rotile. Bill fu silit să lupte din nou cu lacrimile când părăsi cabinetul, iar Lily era ciudat de calmă. Cu fiecare medic văzut, chiar dacă nu discutau de faţă cu ea, putea să vadă din expresia tatălui ei că Jessie avusese dreptate. Lily o crezuse şi o înţelesese mai devreme, la Squaw Valley. Tatăl ei nu. Trebuise s-o târască jumătate de planetă, la alţi trei medici, ca să înceapă să înţeleagă şi el.

– Cred că tata a înţeles, în sfârşit, îi zise Lily lui Jennifer, când se întoarseră la hotel.

Acesta arăta profund deprimat după întâlnirea cu chirurgul.

– Tu ce mai faci? o întrebă Jennifer. Mai rezişti, cu toate vizitele astea la doctor?

– Sunt bine, zise Lily liniştită. Acum vreau doar să mă duc acasă. Deşi o să-mi fie dor de tine după aceea.

Îi zâmbi tinerei asistente. Jennifer se întorcea la Squaw Valley de îndată ce aveau s-o interneze pe Lily la Spitalul Craig, din Denver, a doua zi după ce ajungeau acasă.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine, zise Jennifer cu sinceritate.

Fusese o călătorie incredibilă pentru ea, la Londra, Zürich, New York şi a doua zi Boston, să stea în hoteluri de lux, în apartamente fabuloase, să comande prin room-service şi să zboare cu un avion privat, chiar dacă nu văzuseră mare lucru din oraşele unde fuseseră. Ştia că n-avea să i se mai întâmple aşa ceva în toată viaţa şi fusese o experienţă de care avea să-şi amintească mereu şi poate să le-o povestească într-o zi şi copiilor ei. Îi părea rău că nu fuseseră veşti mai bune pentru Lily în legătură cu diagnosticul, dar nici ea, nici Jessie, nici Lily nu se aşteptau să fie, numai Bill.

– Vrei să ieşim puţin la plimbare? îi sugeră ea în acea după-amiază.

Era o zi însorită, deşi friguroasă în New York, dar nu atât de rece ca în Europa sau la Squaw Valley, când plecaseră ei. Era aproape martie şi mai că se simţea primăvara, deşi se spunea că vremea avea să se răcească din nou. Dar deocamdată ea crezu că lui Lily i-ar face bine să iasă şi să ia aer, în loc să se ducă la medici, să se uite la televizor şi să joace cărţi toată ziua.

– Da, bine, zise Lily, iar Jennifer o ajută să-şi pună haina.

Bill îi cumpărase un hanorac la Squaw Valley, după ce jacheta echipei olimpice fusese distrusă. Şi îi cumpărase nişte haine pentru călătoria lor spre Europa şi New York, fiindcă n-avea cu ea decât hainele de schi. Purta blugi şi un pulover, noul hanorac roşu şi pantofii sport aduşi la Tahoe pentru eventualitatea că avea să se pregătească în sală. Nu găsise prea multe pentru ea în Tahoe, dar lui Lily nu-i prea păsa. Avea o grămadă de haine acasă.

Jennifer conduse scaunul în liftul hotelului, după ce-l anunţă pe tatăl lui Lily că au de gând să iasă, iar el fu de părere că era o idee bună, ca să mai ia şi ea aer. Le sugeră să facă ceva cumpărături pe

Madison Avenue sau să se ducă la Barneys, şi-i dădu lui Jennifer cardul lui de credit. Încă nu înţelesese cât de imposibil îi fusese ei la Harrods şi că ar fi fost un chin prea mare să probeze ceva. Îi lua mult să se îmbrace, cu toate că învăţase deja cum se face. Jennifer o ajuta, iar acum se pricepea la manevrarea scaunului. Braţele îi deveniseră mai puternice, dar cumpărăturile nu mai erau la fel de distractive ca înainte de accident.

Cele două tinere se îndreptară spre Madison Avenue şi se uitară la magazine, dar nu intrară în nici unul. Se duseră până la Barneys şi apoi se întoarseră şi reveniră acasă. Fusese revigorant, dar Lily fu tristă dându-şi seama că acum se afla sub raza vizuală a oamenilor şi că ei se uitau chiar peste ea. Dacă vorbeau cu cineva, vorbeau cu Jennifer, care era la nivelul ochilor lor, în timp ce Lily era complet ignorată.

– E ca şi cum eu n-aş exista. Nici măcar nu mă văd, i se plânse ea lui Jennifer pe drumul înapoi la hotel. Nimeni nu vorbeşte cu mine. Toţi vorbesc cu tine.

Jennifer ştia că ceea ce spunea era adevărat şi observase şi ea asta.

– Cred că oamenii se jenează când văd pe cineva într-un scaun cu rotile, zise Jennifer gânditoare. Nu ştiu cum să reacţioneze.

În spital vorbeau tot timpul cu oameni în scaune cu rotile, dar în lume văzuse că nimeni n-o făcea.

– E ciudat, ca şi cum am devenit dintr-odată invizibilă.

Şi se simţi la fel de inconfortabil şi când ajunseră din nou în lift, la Carlyle, şi ea era la nivelul taliei pentru toată lumea dinăuntru. Se uitau chiar peste capul ei şi niciodată în jos. Şi când Jennifer manevră scaunul să-l scoată din lift, priviră în altă parte. Ea văzu că Lily era supărată, când ajunseră înapoi în apartament. Trebuia să se adapteze la o lume cu totul nouă în care oamenii reacţionau aşa în prezenţa ei.

Şi când o văzu la ora şase, când veni să-i viziteze, Joe aproape izbucni în lacrimi. Lily era atât de tânără şi atât de frumoasă şi stătea în scaunul cu rotile în camera de zi a apartamentului. Deşi Bill îl avertizase, tot fusese un şoc imens să o vadă aşa. Încercă să nu lase să se vadă, dar era tare tulburat, mai ales ştiind cât de plină de viaţă şi de activă fusese. La urma urmelor, o văzuse câştigând o medalie de bronz la Olimpiada pentru Juniori, iar acum era într-un scaun cu rotile, şi asta pentru totdeauna. Era uşor de înţeles de ce tatăl ei era atât de

supărat. Cei doi bărbaţi plecară să vorbească în apartamentul lui Bill, în timp ce Jennifer răsfoia o revistă şi Lily le trimitea SMS-uri prietenilor ei.

– Cum a fost azi la medic? îl întrebă Joe când părăsiră apartamentul lui Lily.

– Nu prea bine, zise Bill, cu un oftat adânc. Am început călătoria asta gândindu-mă că aş putea să găsesc pe cineva să o ajute să meargă din nou, dar am primit veşti proaste la fiecare oprire. Nu cred c-o să fie mult mai bine mâine, la Boston. Ne întoarcem la Denver mâine-seară şi poimâine o s-o internez într-un spital de recuperare de-acolo. O să fie la recuperare trei–patru luni.

Bill arăta tare deprimat, dar bucuros să-şi vadă vechiul prieten, deşi i se părea că arăta mult mai bătrân decât cu un an în urmă. Joe trecuse prin greutăţi enorme şi-i fusese chiar mai dificil decât crezuse Bill. Dacă ar fi ştiut că prietenul lui fusese pe punctul de a se sinucide, ar fi fost şocat.

– Ce-ar fi să vin şi să te vizitez când e Lily la recuperare? N-am nimic de făcut aici. Poate o să pot să-ţi dau vreo mână de ajutor acolo sau pur şi simplu să-ţi ţin companie câteva zile.

Bill păru uşurat de îndată ce auzi asta şi-i plăcu foarte mult ideea. Era îngrozit că Lily avea să fie la spitalul de reabilitare şi nu acasă şi ştia că avea să se simtă singur fără ea, cu toate că plănuia s-o viziteze în fiecare zi.

– Nu m-am gândit la asta încă şi nici nu vreau s-o fac. Dar aş putea să construiesc nişte rampe şi ale lucruri ca să-i uşurez viaţa lui Lily, când o să ajungă acasă. Casa noastră chiar nu e accesibilă pentru un scaun cu rotile. S-ar putea să fie nevoie să instalez şi un lift. Speram să nu fie cazul, dar se pare ca va trebui s-o fac. Era cea mai mică dintre problemele lor, dar ceva ce ştia că trebuie făcut. Era începutul acceptării pentru el. Poate o să-mi dai ceva idei.

Avea de gând să angajeze un arhitect, dacă trebuia, dar îi plăcea ideea ca Joe să fie alături de el în timp ce Lily era departe, poate chiar şi pentru câteva săptămâni, căci ea avea să petreacă la Craig trei sau patru luni, care lui i se vor părea interminabile. Copil fiind, el n-o lăsase niciodată nici chiar să plece în tabără fără el.

– Spune-mi când vrei să vin și o să fiu în următorul avion.

Bill se uită mulțumit la Joe, apoi vorbiră până la ora cinei despre afacerile nereușite ale lui Joe și despre delapidare. Vorbiră și despre Karen, dar nu erau prea multe de spus. Îi zisese că vrea să divorțeze, depusese actele și plecase, fără să vorbească prea mult despre asta. Zisese că mariajul se terminase pentru ea, și asta fusese tot. Dar el păruse să facă față situației și se împăcase cu ce decisese ea, chiar dacă fusese dureros pentru el. Joe menționă în treacăt, în timp ce vorbeau, că n-avea nici o dorință să-și găsească pe altcineva. Se simțea prea bătrân, zicea el, ca să o ia de la capăt sau chiar să aibă o relație. Nu mai avusese o întâlnire amoroasă de treizeci de ani și căsătoria lui cu Karen se încheiase în prea multă dezamăgire ca să-și dorească să încerce din nou. Bill zise că înțelegea. Nici el nu se simțea din cale-afară de romantic în ultima vreme. Toate gândurile lui se concentrau asupra lui Lily și nu-l interesa nimic altceva. Și Joe știa că el nu mai avusese o relație serioasă de la mama lui Lily.

Luară cina toți trei împreună, în apartamentul lui Bill. Iar când Lily se întoarse în apartamentul ei, manevrând cu abilitate scaunul cu rotile, cei doi bărbați o priviră cu o expresie tristă. După ce plecă, Joe îl bătu ușor pe umăr pe prietenul lui, în timp ce Bill se lupta cu lacrimile.

Când Joe se despărți de Bill în acea seară, promise să vină la Denver în următoarele câteva săptămâni, de îndată ce Bill avea să-l cheme, iar Bill îl asigură că așa va face. Fusese ușurat să-și vadă vechiul prieten. Îl cunoștea de douăzeci și șase ani, din facultate, și Bill o cunoscuse tot de pe-atunci și pe Karen, căci Joe era deja căsătorit când îl întâlnise pe Bill. Era ciudat, când te gândeai cum poate să fie viața uneori. Acum, el rămăsese văduv, Karen trăia în Nepal și India, cu gurul ei, afacerea lui Joe se dusese pe apa sâmbetei, deși el era cel mai deștept tip pe care îl cunoscuse Bill la Harvard, iar Lily era paraplegică. Cine ar fi putut să-și imagineze toate astea? Nimic nu se petrecuse cum sperase Bill, iar el era epuizat când se duse la culcare în acea noapte, după întâlnirea descurajantă cu neurochirurgul, de dimineață. Și mai avea una a doua zi. Se trezeau devreme, ca să zboare la Boston și apoi acasă, în acea noapte. Bill nu putea

decât să spere că medicul de la Spitalul General Massachusetts le va da un pic de speranță. Dacă nu, în ceea ce-l privea pe Bill, viața lui Lily fusese distrusă când căzuse din telescaun, în Squaw. Nu putea să vadă asta în alt fel.

Capitolul 10

În acea dimineaţă, la clinica de cancer la sân din Spitalul General Massachusetts era sărbătorită o femeie drăguţă, brunetă, cu părul lung până la umeri. Erau acolo medicii şi asistentele care o îngrijiseră în ultimul an, precum şi consiliera ei, o femeie care suferise şi ea de cancer la sân, şi care o ghidase prin cel mai greu an din viaţa ei. Femeia sărbătorită era Carole Anders. Ea îşi terminase tratamentul şi fusese declarată vindecată de cancer, după un an de chimioterapie şi radiaţii, o dublă mastectomie, precum şi o histerectomie. Nu făcuse încă reconstrucţie de sân şi nici n-avea de gând. Simţea că deocamdată trecuse prin suficiente operaţii şi auzise că exista un risc de infecţie sau de complicaţii cu implanturile şi pur şi simplu nu voia să-şi asume riscul. Purta proteze în sutien şi oricum n-o mai vedea nimeni dezbrăcată. Soţul o părăsise la şase săptămâni după ce fusese diagnosticată cu cancer, ceea ce i se spusese că nu era ceva neobişnuit, dar fusese o lovitură a naibii de puternică. El pur şi simplu nu se împăcase cu ideea că ea avea să treacă prin aşa ceva şi începuse o aventură cu o femeie de la serviciu. Carole fusese cea care depusese actele pentru divorţ. Carole trecuse prin asta cu sprijinul personalului medical de la clinica de cancer la sân, al consilierei sale şi al prietenilor. Soţul nu se arătase deloc în tot acest timp. N-o sunase când suferise histerectomia şi mastectomia. Pur şi simplu nu putuse să se împace cu ideea. Dar Carole se împăcase şi trecuse cu brio, emoţional şi medical, prin întreaga experienţă, iar acum era din nou sănătoasă.

Mama lui Carole şi sora ei mai mare muriseră de cancer la sân, aşa că exista un risc ridicat. Dar ea intenţiona să supravieţuiască. Sora ei refuzase să facă mastectomie, ceea ce Carole credea că făcuse diferenţa, iar mama ei fusese diagnosticată prea târziu. Datorită mamografiilor anuale, pe care, din cauza istoricului ei, le făcea de când împlinise treizeci de ani, boala îi fusese depistată precoce, la treizeci şi şapte de ani. Tocmai împlinise treizeci şi opt de ani şi frumosul ei păr castaniu închis, tuns paj până la umeri, era o perucă foarte scumpă pe care o cumpărase de la un salon de coafură pentru teatru din New York. Merita fiecare bănuţ cheltuit pe ea. Propriul păr abia începuse să crească din nou şi era ca un puf de piersică pe tot capul, sub perucă. Consiliera ei îi spusese despre magazinul din New York care vindea peruci de teatru, şi asta fusese de nepreţuit pentru ea, din nenumărate motive, în special în timpul destrămării căsniciei sale şi apoi al divorţului. Şi soţul consilierei sale o părăsise după ce aceasta fusese diagnosticată. Aşa cum spunea Carole, o redusese la nimic mai mult decât o statistică şi îl făcuse pe soţul ei timp de cinci ani să pară jalnic. Şi tratamentul ei reprezentase o problemă pentru el, pentru că el voise să aibă copii, iar Carole nu mai putea. Întreaga experienţă de-a o fi părăsit fusese atât de dezamăgitoare pentru ea, încât nu mai avea dorinţa nici chiar să se mai întâlnească cu vreun bărbat, ca să nu mai vorbim de implicarea într-o relaţie. Nu voia să treacă din nou prin aşa ceva. Fusese de-ajuns că supravieţuise cancerului.

În ciuda tratamentelor istovitoare şi a două intervenţii chirurgicale majore, Carole reuşise să nu lipsească aproape deloc de la muncă. Şeful ei de la neurochirurgie şi un altul, de la ortopedie, o susţinuseră incredibil şi-i adaptaseră programul ca să se potrivească nevoilor ei medicale. Era psiholog specializat în tineri care se recuperau în urma unor leziuni ale măduvei spinării. Avea un doctorat la Stanford şi îşi făcuse stagiatura acolo, iar apoi venise să lucreze la Spitalul General Massachusetts, şi îi plăcea foarte tare ceea ce făcea. Copiii şi tinerii cu care lucra erau teribili şi, continuând să rămână activă şi implicată, îşi luase gândul de la propria boală, iar acum o lăsase în urmă. Dar în ultimul an nu încetase să trăiască niciodată cu adevărat. Mersese la evenimente culturale, la muzee şi filme, îşi continuase munca şi se văzuse cu prietenii ori de câte ori putuse. Toată lumea

care o cunoştea era impresionată de cât de bine depăşise momentul, în ciuda provocărilor suplimentare date de divorţ. Carole era un om puternic, vesel, cu o atitudine pozitivă faţă de viaţă. Şi asta era contagios în munca ei. Era capabilă să le insufle pacienţilor ei entuziasm faţă de viaţa lor şi voinţa de a trăi, în ciuda tuturor întâmplărilor prin care treceau. Era genul de persoană care face exact ce zice. Şi toată lumea de la clinica de cancer la sân era fericită s-o sărbătorească.

Era într-o stare de spirit de zile mari când ajunse la birou, cu două ore mai târziu decât de obicei. Îşi avertizase secretara că avea să întârzie, din cauza sărbătoririi pe care o planificaseră pentru ea. Şi, cea mai bună veste dintre toate, se vindecase de cancer. Ultimele ei analize fuseseră impecabile.

– Cum a fost la petrecere? o întrebă Janys, secretara ei. Ştia unde fusese Carole şi era încântată pentru ea.

Toată lumea îi fusese alături, pe toată durata anului. Toată lumea o iubea pe Carole şi nu era greu să-ţi dai seama de ce.

– A fost minunat, zise Carole fericită şi se uită la programul ei de pe biroul lui Janys. Carole era extrem de organizată şi-i plăcea să-şi folosească timpul cât mai eficient. Ce am în dimineaţa asta?

– Ai o întâlnire cu dr. Hammerfeld, în legătură cu trei pacienţi noi care-i vin. Dar o să întârzie. E cu cineva acum.

– Cu unul dintre noii mei pacienţi? întrebă ea cu interes, dar Janys clătină din cap.

– E doar o consultaţie. O familie din Denver. Se întorc acolo, pe fată o internează la Craig, explică Janys.

– Nu se putea mai bine de-atât, zise Carole, cu o privire aprobatoare. De ce-au venit aici?

– Caută un miracol, cred. E o leziune la T10.

– Completă sau incompletă? întrebă Carole.

– Completă, zise Janys cu o privire serioasă.

O văzuse pe Lily intrând în cabinetul medicului, cu Jennifer şi cu tatăl ei. Şi Janys, şi Carole ştiau ce însemna o leziune completă a măduvei spinării, n-avea să fie nici un miracol. Dr. Hammerfeld le dădea veştile în acel moment, iar Carole se duse la biroul ei să vorbească cu cei care o sunaseră. Dr. Hammerfeld n-o rugase să li se

alături, aşa că n-avea să preia cazul. Era o întâlnire unică. Şi, în timp ce Lily se îmbrăca în cabinetul de consultaţie, el îi dădea lovitura finală tatălui ei, în biroul său.

– Nu putem să facem nimic, zise el solemn, iar Bill încuviinţă din cap, cu o privire disperată. Se obişnuise până acum s-o audă. Ce v-a făcut să veniţi aici?

Analizele erau atât de concludente, că vizita lui Bill n-avea nici un sens.

– Ca să fiu sincer, n-am avut încredere în neurochirurgul care a făcut operaţia şi în diagnosticul ei. M-am gândit că e posibil să se fi înşelat şi să fi făcut o greşeală.

Atunci medicul se uită din nou pe fişa lui Lily, ca să vadă numele chirurgului, se încruntă, apoi se uită din nou la Bill.

– Aţi avut parte de unul dintre cei mai buni neurochirurgi pe care-i cunosc. De fapt – zise el cu o urmă de zâmbet glacial – s-a pregătit cu mine, cu toate că nu şi-a făcut aici rezidenţiatul. E un chirurg foarte bun şi de-a lungul anilor i-am trimis cazuri.

Bill încuviinţă din cap – toată lumea avea multe cuvinte de laudă pentru Jessie. Dar important era că Lily era paraplegică şi că n-avea să mai meargă vreodată. S-ar fi vândut însuşi diavolului, dacă asta ar fi fost de folos. Şi medicul văzu cât de disperat era Bill, dar îi repetă că nimeni n-avea cum să-l ajute şi că trebuia să se concentreze pe recuperare. Bill încercă să nu arate cât de dezamăgit era când părăsi cabinetul medicului. Hammerfeld fusese ultima lui speranţă, cel puţin deocamdată. Acum trebuia să meargă acasă şi să înceapă lungul drum al recuperării. Bill se pretinse vesel şi o duse pe Lily în maşină.

Se înapoiară la hotel, ca să predea camerele, să-şi ia bagajele şi să-l sune pe Joe, cum îi promisese, ca să-i spună ce zisese medicul. Lui Joe îi păru rău pentru el şi simţi cât de stors emoţional era Bill. Chirurgii pe care-i consultaseră îi spulberaseră speranţa că Lily avea să mai meargă vreodată. Joe îi aminti cu delicateţe cât de norocoşi erau că Lily era în viaţă.

Şi, două ore mai târziu, plecară spre aeroport şi decolară pentru patru ore de zbor spre Denver. Era sfârşitul unui drum lung, descurajator. Nu mersese cum sperase el, iar Lily obosise de la atâtea examinări, înţepături şi împunsături. Ea nu voia decât să meargă acasă,

fie doar și pentru o noapte. Și apoi trebuia să înfrunte din nou un mediu cu totul nou și încă un fel de spital. Era atât de obosită după ziua petrecută la Boston și după toate călătoriile pe care le făcuseră înainte, că adormi de îndată ce plecară, iar Jennifer o trezi când erau pe punctul să aterizeze. Lily deschise ochii brusc, zâmbindu-i și, de îndată ce fură în mașină, îi trimise un SMS Veronicăi. Îi promisese să se întoarcă în acea seară. Îi trimise un SMS și lui Jeremy, dar el nu-i mai răspunsese de câteva zile. Era doar ora opt în Denver când aterizară, iar Lily abia aștepta s-o vadă pe Veronica, după două luni oribile departe.

Erau aproape de casă când Veronica răspunse SMS-ului lui Lily și zise că e la cină cu părinții ei, învață pentru examene, iar aceștia n-ar fi lăsat-o să iasă, căci notele ei erau proaste, ca de obicei. Nu-i păsa decât de antrenamentul pentru Jocurile Olimpice și nu se descurca prea bine la școală, spre deosebire de Lily, care făcea față cu succes ambelor. Lily fu dezamăgită când primi mesajul – n-o mai văzuse pe Veronica de atâta timp. Aceasta îi promise că va veni a doua zi, dar Lily îi răspunse că a doua zi avea să fie la Craig, de aceea sperase să vină în acea seară, ca pe vremuri. N-avea idee dacă putea să primească vizitatori la Craig, dacă avea să aibă o colegă de salon sau nu și care erau regulile pentru vizitatori. Veronica trimise SMS înapoi că avea să vină s-o vadă curând la Craig, că pur și simplu nu putea să iasă în seara respectivă.

Încă nu primise nici o veste de la Jeremy – SMS-urile lui deveniseră din ce în ce mai rare în ultimele săptămâni și el se răcise vizibil de la accident. Iar Veronica sugerase de câteva ori că era interesat de altcineva. Nu voia ca Lily să fie șocată când ajungea acasă. Cu Lily nu fusese o poveste de dragoste serioasă, ci doar se distraseră în ultimele șase luni, înainte de accidentul de la Squaw. Iar Lily nu-și făcea multe iluzii că i-ar fi fost fidel în timp ce ea avea să fie la recuperare timp de patru luni, dar n-o rupsese cu ea, așa că ea știa că încă erau împreună, indiferent ce însemna asta acum. El era unul dintre cei mai arătoși și mai populari băieți din echipa olimpică, așa că ea își dădea seama că exista posibilitatea să nu dureze, dar spera că va dura. Îi trimise încă un mesaj din mașină, dar el nu răspunse.

Limuzina care-i luă de la Aeroportul Internațional Denver îi duse în sectorul Cherry Hills Village din sudul Denverului, unde locuiau. Lily păru încântată să vadă străzile familiare. Se întoarse să se uite la tatăl ei, iar el privea cu o expresie tristă pe geamul mașinii. Nu se așteptase niciodată s-o aducă pe Lily acasă într-un scaun cu rotile din călătoria lor anuală la Squaw Valley, dar ea pur și simplu era bucuroasă să fie acasă.

Șoferul trase pe aleea circulară din fața casei, unde Angie îi aștepta. Rămăsese să vadă dacă putea face ceva pentru ei. Șoferul scoase scaunul cu rotile din portbagaj, Jennifer și Bill o ajutară pe Lily să se așeze în el, iar ea se întoarse să-i zâmbească lui Angie, care încerca să nu arate emoția pe care o simțea privind-o. Să o vadă pe Lily în scaunul cu rotile aproape că îi frângea inima. Menajera care venea în timpul zilei lăsase mâncare în frigider, fapt anunțat cu veselie de Angie, care-i urmă în casă.

– Bună, Angie, zise Lily cu un zâmbet liniștit.

Era obosită după călătorie.

– Bună, Lily, zise ea, încercând să nu arate cât era de tristă s-o privească pe Lily îndreptându-se spre casă în scaunul cu rotile, iar Bill o strânse de umăr pe Angie când trecu pe lângă ea.

Fuseseră două luni lungi, grele.

Și, odată intrați în casă, Bill trebui să ajute la manevrarea scaunului cu rotile pe cele trei trepte din holul din față. Era o casă mare, frumoasă, plină cu antichități frumoase și obiecte de artă scumpe. Jennifer încercă să nu arate cât e de impresionată, dar după hoteluri și avion, nu era surprinsă. Trăiau o viață uimitoare, însă își dădu seama că nici ei nu erau scutiți de greutăți neașteptate, cum ar fi moartea mamei lui Lily și accidentul lui Lily de la Squaw.

Lily se opri la intrarea în camera de zi, însă ar fi trebuit să coboare două trepte ca să intre, așa că se întoarse și alese să meargă la bucătărie. Acolo exista o ușă batantă, cu care se descurca, iar Bill i-o ținu deschisă. Angie scoase mâncarea pe care menajera le-o lăsase pentru cină și Lily constată rapid că se lovea de toate lucrurile. Masa, scaunele și insula din centru erau o cursă cu obstacole pentru ea. Trebuia să se aplece în frigider ca să ia ceva de băut, iar blaturile nu erau la înălțimea potrivită. Devenise brusc o inadaptată în propria

lume și nu reuși să ajungă la robinetul de la chiuvetă ca să se spele pe mâini. Supărată, își împinse scaunul spre masă, luă niște brânză și fructe și îi zise tatălui ei că vrea să meargă la etaj. Trebuia să urce niște scări lungi, elegante, iar el o cără sus, în timp ce Jennifer aducea scaunul. Asta îi confirmă lui Bill că lui Lily avea să-i fie imposibil să locuiască acolo, dacă el nu făcea modificări. Altfel, avea să fie prizonieră în casa lor, în imposibilitatea de a trece dintr-un loc în altul fără ajutor.

În timp ce Bill o cără pe Lily la etaj, Angie plecă discret, iar Lily se instală în camera ei ca într-o îmbrățișare caldă. Totul era de mătase și satin roz, avea draperii înflorate, dar pe mocheta de lână groasă, care păruse întotdeauna atât de confortabilă, îi fu greu să meargă cu scaunul. Se târî pe pat și își sună prietenii, în timp ce Jennifer îi despacheta lucrurile. Bill îi arătă lui Jennifer o cameră din apropiere, unde să-și petreacă noaptea, înainte să se întoarcă la Squaw Valley a doua zi.

Lily era dezamăgită că Veronica nu putuse să vină și încercă s-o sune doar ca să vorbească, dar nu reuși să dea de ea. Iar Jeremy încă nu-i răspunsese la SMS. O sună două ore mai târziu, după ce Jennifer o ajutase să facă baie și să ajungă în pat, între cearșafurile proaspete, curate. Se simțea minunat în patul ei.

– Când ai ajuns acasă? întrebă Jeremy firesc, de parcă nu primise ultimele ei mesaje și ea fusese într-o călătorie obișnuită, în loc de o călătorie în iad și înapoi, cu o lună și jumătate într-un spital pentru leziuni ale măduvei spinării, intervenții chirurgicale majore și o excursie de o săptămână în Europa și în est, ca să vadă medici pentru analize și consultări.

– Acum vreo două ore. Vrei să vii încoace?

Murea de nerăbdare să vadă chipuri familiare și își dădu seama acum cât de mult îi lipsise toată lumea din echipa de schi și de la școală și că nu putea să se întoarcă la școală până la sfârșitul lunii mai. Ar fi fost dependentă de vizitele lor în timp ce avea să fie la Craig. Urmă o pauză lungă după întrebarea ei, iar ea avu brusc sentimentul că discuția lor n-avea să meargă bine.

– Sunt cam ocupat, zise el, ca răspuns la invitația ei. Și, Lily, cred că trebuie să vorbim. Ea simți ce avea să urmeze și închise ochii,

aşteptând să audă ce avea el de spus. Dar mai mult decât orice, ştia de ce. Se terminase cu prietenii ei. Ea era într-un scaun cu rotile şi, deşi nu le-o spusese, ei ghiciseră că aşa avea să rămână. M-am... m-am cam văzut cu altcineva... tu ai fost plecată mult timp.

– Şi acum că m-am întors?

Voia să-i forţeze mâna şi să vadă ce zice. Cel puţin ar fi ştiut cum stătea. Încerca să facă faţă realităţilor din viaţa ei şi nu voia să se amăgească nici în privinţa lui. Avea nevoie să ştie ce şi cine era real şi pe cine putea să conteze. Mai mult ca niciodată, era important pentru ea acum.

– Dar nu te-ai întors cu adevărat, nu? Nu te duci la recuperare mâine? O făcea să sune ca şi cum ea se ducea la închisoare, iar ea aşa se şi simţea. M-am cam gândit că trebuie să ne despărţim, nu-i aşa? Aveam de gând să-ţi spun asta de ceva vreme.

Părea jenat, dar nu-şi cerea scuze cu adevărat. În mod clar, o iubită într-un scaun cu rotile era mai mult decât putea el duce şi ea era sigură că nu era singurul. Se simţi brusc o paria.

– Da, cred că ai dreptate, zise ea, încercând să pară mândră, şi nu rănită cum se simţea. Păi, ai grijă! Mulţumesc că m-ai sunat.

Închise înainte să înceapă să plângă, ceea ce ar fi fost umilitor. Stătu cu ochii pierduţi în gol, pentru o lungă perioadă, încă ţinând telefonul mobil în mână. Se întrebă dacă acum avea s-o mai vrea cineva vreodată.

Iar la parter Bill tocmai o sunase pe Penny. Se simţise obligat s-o sune acum, că era acasă. Abia dacă vorbiseră în ultimele două luni. Păru surprinsă să-l audă şi-l întrebă unde fusese.

– Tocmai am sosit de la Boston acum două ore.

Îi spusese despre runda de consultaţii pe care o planificase, dar nu mai vorbise cu ea de-atunci, iar asta fusese în urmă cu trei săptămâni. Pur şi simplu nu-şi găsea timp s-o sune şi nici nu prea voia. Singurul lucru din mintea lui era Lily şi leacul miraculos pe care spera să-l găsească.

– Cum a mers? zise Penny, părând compătimitoare şi îngrijorată.

– Nu prea bine, zise el cu sinceritate, iar ea simţi descurajarea din vocea lui.

– Îmi pare rău, Bill, zise ea cu sinceritate. Ce-ai de gând să faci acum?

– O internează la Craig mâine. O să stea acolo trei–patru luni şi au s-o înveţe ce trebuie să ştie. Păru gata să izbucnească în lacrimi în timp ce rostea acele cuvinte, iar Penny fu cu inima alături de el. Poate ne întâlnim pe săptămâna viitoare să luăm cina împreună.

Ea vru să-l întrebe de ce, dar n-o făcu. Era clar că nu era loc pentru ea în viaţa lui. Nu fusese prea mult nici înainte, dar acum era chiar mai puţin. După ce nu auzise de el timp de trei săptămâni, ştia că ea era ultimul lucru din mintea lui şi nu fusese o prioritate nici înainte.

– De fapt, mâine plec în Kenya pentru trei săptămâni. Am fost rugată să fac PR pentru un nou lanţ de hoteluri de acolo, pentru o companie organizatoare de safari. E un proiect interesant. Te sun când mă întorc.

La acel moment, nu-l văzuse de trei luni. Cu accidentul lui Lily, pretinsa lor relaţie devenise absurdă, iar el era la fel de conştient de asta.

– Nu sunt sigur câtă energie am pentru noi acum, zise el cu sinceritate. Treaba asta, cu Lily, a fost dură şi nu se anunţă a merge spre mai bine pentru o vreme.

Ea simţi că nu-i spunea chiar totul, şi nu fu surprinsă.

– Ce vrei să spui?

– Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, Penny, dar ai o viaţă plină, iar eu am un copil care trebuie să se obişnuiască cu ideea că s-ar putea să rămână tot restul vieţii într-un scaun cu rotile. Trebuie să-i fiu alături.

– Mereu i-ai fost, zise Penny simplu. Dar am înţeles. Se pare că n-avem nici o şansă să fim împreună.

– Cred că ai dreptate, zise el încet. Nu fusese niciodată îndrăgostit de ea şi era prea mult pentru el să se gândească atunci la ea. Ea îşi dăduse seama de asta când o sunase de la Squaw să-i spună despre accident. Ştia cât de devotat îi era lui Lily şi ce tată dedicat era. Neavând propriii copii, îi fusese întotdeauna greu să înţeleagă rolul major pe care Lily îl juca în viaţa lui. Îmi pare rău, zise el pe un ton epuizat.

Nu se simţise în viaţa lui atât de secat emoţional cum fusese de la accident.

– Mă aşteptam la asta, zise ea cu un aer de maturitate. Nu părea prea supărată. Mereu m-am aşteptat şi în special acum.

– Cred c-o să fie greu pentru o vreme.

– Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, pentru voi amândoi. Încearcă să n-o pui prea tare la inimă. N-ai ce să faci mai mult.

– Nu-i chiar aşa de simplu. Vreau doar să fac să-i fie ei mai uşor.

– O s-o faci. Eşti un tată grozav, zise ea, şi el râse.

– Şi un iubit jalnic. Asta vrei să spui?

Părea binedispus când o zise, şi râse şi ea.

– Ceva de genul ăsta. Ai grijă, Bill!

– Mulţumesc, şi tu. Călătorie plăcută!

– Mulţumesc. Transmite-i lui Lily dragostea mea, zise ea, şi în clipa următoare închise.

Se sfârşise, şi amândoi o ştiau, şi asta de două luni sau poate chiar mai dinainte. Aranjamentul lor fusese convenabil şi uneori distractiv, dar nu fuseseră niciodată îndrăgostiţi unul de celălalt. Şi, când se gândi la asta, el se întrebă de ce „ai grijă“ sunase întotdeauna a „rămas-bun“.

Stinse luminile în bucătărie, se duse la etaj şi o găsi pe Lily stând pe patul ei, cu o privire ameţită, cu telefonul mobil în mână.

– Tocmai am fost părăsită de Jeremy, zise ea cu o expresie serioasă, în timp ce tatăl ei intra în cameră.

– Şi eu, de Penny, zise el cu un zâmbet trist. Sau poate că eu i-am dat papucii. Nu sunt sigur care ce-a făcut. Oricum, s-a terminat. A zis să-ţi transmit dragostea ei.

– Eşti trist din cauza asta?

– Un pic, zise el cu sinceritate. Dar n-a fost mare lucru. Dar doi ani erau o lungă perioadă, şi el o plăcuse. Fusese o figură familiară în viaţa lui şi avea să-i fie un pic dor de ea, deşi, probabil, nu prea mult. Ce-i cu tine? Eşti supărată din cauza lui Jeremy?

– Cam aşa, recunoscu ea. Dar n-am fost chiar surprinsă. Penny te-a părăsit din cauza mea, fiindcă am fost rănită?

Flutură vag mâna spre scaunul cu rotile, iar el înţelese.

– Nu chiar. N-a fost niciodată chiar în regulă. Ea călătoreşte tot timpul şi munceşte din greu. Şi nu e uşor să fii cu cineva care n-are copii. Ei nu înţeleg niciodată.

Ea încuviință din cap. Știa și ea asta despre Penny. Era mult diferită de tatăl ei.

– Cred că Jeremy m-a părăsit fiindcă m-am rănit.

Fusese mai ușor de spus asta, decât „fiindcă nu pot să merg".

– În cazul ăsta, e un ticălos și ți-e mai bine fără el. Într-o zi o să te iubească un tip cu adevărat grozav și pentru el n-o să conteze.

Spera că avea să fie adevărat.

– Eu nu sunt atât de sigură, zise ea cu o expresie melancolică.

În ciuda a tot ce zisese Jessie, nu putea să-și imagineze un tip căruia să nu-i pese că ea e într-un scaun cu rotile. Suna bine, dar nu știa dacă era adevărat. Și contase pentru Jeremy. Auzise asta în vocea lui.

– Unde e Veronica? Bill era surprins să n-o vadă.

Cele două fete fuseseră nedespărțite cea mai mare parte a timpului.

– Învață pentru examene. Părinții ei n-au lăsat-o să iasă. Zice că o să vină să mă vadă la Craig.

Bill spera că avea s-o facă și fu dezamăgit că nu venise în seara respectivă, după toate prin câte trecuse Lily. Era îngrijorat că prietenii lui Lily aveau s-o părăsească. Și știa cât de greu avea să-i fie ei în cazul ăsta. Ura lucrurile cu care se confrunta ea, dezamăgirile și durerile, și toate celelalte. Trebuia să facă față la multe, dar știa și că puștii de vârsta ei nu treceau de fiecare dată cu bine prin așa ceva.

– Păi, ne-au dat ei papucii, dar noi ne avem unul pe altul. E un început, zise el zâmbindu-i, iar apoi o sărută și părăsi camera, în timp ce Jennifer intra, sugerând un ultim joc de cărți între ele. Îi devenise prietenă bună lui Lily și un minunat tovarăș de călătorie cu o săptămână în urmă.

– O să-mi fie dor de tine, zise Lily cu tristețe, când Jennifer o pregăti pentru noapte și stinse luminile.

– Și mie de tine, zise Jennifer cu un zâmbet. Tu și tatăl tău m-ați răsfățat pe vecie. Apartamentul meu jalnic din Truckee, cu trei colege de cameră, o să fie un iad după asta. O să mă simt ca Cenușăreasa după bal.

Zâmbi când zise asta, iar Lily se uită la ea cu ochii mari.

– Am emoții pentru mersul la Craig, recunoscu ea.

– Nu e cazul. O să-i ai pe toţi la degetul mic în cel mai scurt timp, şi ș-ar putea să întâlneşti puşti de vârsta ta. Poate chiar băieţi drăguţi.

Lily încuviinţă din cap, încercând să nu se gândească la asta, dar era ca şi cum se întorcea la spital şi ea nu voia decât să stea acasă, în casa lor confortabilă, şi să-şi vadă prietenii.

Stătu întinsă în pat, gândindu-se la asta îndelung şi, în cele din urmă, fu atât de epuizată, că adormi.

Capitolul 11

Jennifer o ajută pe Lily să se pregătească, în dimineața următoare, ceea ce era o mare bătaie de cap într-o baie care nu fusese construită pentru un scaun cu rotile. Nu exista un scaun special pentru ea la duş. Angie uitase să comande unul, aşa că Jennifer o ţinu în sus şi ambele erau ude leoarcă. Rămăsese un dezastru în baie în urma lor. Dar Lily nu puse la suflet.

Tatăl ei o cără la micul dejun, iar cu o noapte înainte Jennifer şi Lily făcuseră din nou bagajul, cu tot felul de lucruri pe care aceasta din urmă avea să le poarte la Craig. Jennifer puse discret deoparte hainele de schi ale lui Lily. Avea un dulap plin cu jachete şi uniforme de-ale echipei olimpice de schi. Ştia că Lily s-ar supăra să le vadă. În schimb, îi dădu blugi şi pulovere, nişte jachete călduroase şi trei perechi de încălţări Nike. Încercă să aleagă lucruri pe care să-i fie uşor să le îmbrace.

Lily mâncă un mic dejun uşor, apoi veni taxiul pentru Jennifer, ca s-o ducă la zborul de San Francisco. Avea să schimbe avionul acolo şi să ia unul spre Reno, iar una dintre prietenele ei urma s-o ia cu maşina şi s-o ducă înapoi la Squaw Valley. Înainte să plece, o îmbrăţişă pe Lily cu căldură şi-i mulţumi lui Bill pentru tot. Iar după ce aceasta plecă, el se uită la Lily. Avea un nod în stomac şi, deşi nu zicea nimic, şi Lily avea unul. Se temea să meargă la recuperare, dar ştia că asta trebuie să facă.

Tatăl ei o transportă la maşină şi-i puse scaunul cu rotile în portbagaj, alături de valiză. Avea o geantă cu iPod-ul, nişte DVD-uri

şi CD-uri, laptopul, reviste şi cărţi. Şi tatăl ei o asigură că avea să aibă o cameră privată. Îi spuseseră că se aşteptau ca familiile să se implice şi că ar fi avut cazarea asigurată, dacă ar fi vrut să rămână şi el acolo, dar din moment ce locuiau atât de aproape, el şi Lily căzură de acord că n-avea sens ca el să rămână în spital, o posibilitate de dorit pentru cei care veneau de departe. Şi, în ciuda a tot ceea ce citise despre Craig pe internet şi în toate broşurile pe care li le trimiseseră, Lily nu ştia la ce să se aştepte şi era speriată.

Ştia că, în general, cei mai mulţi mergeau la Craig între prima şi a patra lună după accidentare, astfel că ea era chiar în limitele normale, la aproape două luni după ce avusese loc accidentul. Materialele pe care le trimiseseră spuneau că vârsta medie a pacienţilor era treizeci şi opt de ani, mai mult decât dublul vârstei ei, că 75 la sută dintre ei erau de sex masculin, iar categoria de vârstă cea mai frecventă era optsprezece–douăzeci şi cinci de ani. Jumătate dintre leziunile pacienţilor erau legate de autovehicule, doar 10 la sută erau leziuni produse în urma practicării sportului, şi nu primeau acolo pacienţi sub vârsta de şaisprezece ani. Deci, ea avea să fie în categoria inferioară de vârstă a pacienţilor lor. Îi fusese desemnat şi un îndrumător, astfel încât să poată ţine pasul cu şcoala. Anul acela de liceu era important pentru ea şi deja pierduse aproape două luni. Spera să încheie la Craig până la sfârşitul lunii mai, ca să poată să participe la ultimele câteva săptămâni ale anului de liceu. Asta avea să depindă de cât de bine îşi făcea recuperarea.

Urma să facă terapie fizică extinsă şi exista o listă lungă de cursuri care s-o ajute să activeze eficient în lumea reală. Dar ea citise şi că mai mult de jumătate dintre pacienţii lor aveau leziuni incomplete ale măduvei spinării, ceea ce însemna că fuseseră mai puţin afectaţi decât ea, din moment ce la ea LMS era completă. La Craig erau şi pacienţi cu leziuni cerebrale, dar Lily avea să participe în grupe şi clase cu alţi pacienţi cu leziuni ale măduvei spinării. Iar literatura de specialitate arăta că era de aşteptat să lucreze din greu pentru a-şi obţine independenţa şi a fi capabilă să ducă o viaţă productivă, în ciuda leziunii suferite. Trimiterea medicală era făcută de către Jessie şi toate fişele medicale ale lui Lily ajunseseră deja acolo. Totuşi, deşi fusese creat un cadru prietenos de recuperare, tot spital rămânea.

Cel mai mult timp avea să îi ocupe terapia fizică pentru fortificarea şi însănătoşirea părţilor funcţionale ale corpului ei. Aveau s-o înveţe cum să călătorească singură cu avionul, cum să se descurce când se va întoarce la şcoală şi, dacă dorea, putea să se pregătească să conducă un vehicul special. Făceau terapie prin înot şi o serie uimitoare de activităţi de agrement, dintre care la unele Lily se înscrisese, chiar şi un curs special de scufundări. Una dintre activităţile care-i atraseră atenţia pe listă fusese, inevitabil, schiul. N-avea idee cum intenţionau s-o facă, dar era, evident, de interes pentru ea. De asemenea, organizau excursii, ieşiri şi participări la evenimente culturale, dar unele dintre acestea i se păreau treburi prea de adult. Ea era mult mai interesată să-şi vadă prietenii, să stea cu ei, să iasă cu ei sau să asculte muzică, la fel ca orice tânără de vârsta sa. Spera doar că prietenii ei aveau să vină s-o viziteze ori de câte ori puteau şi erau dispuşi.

Lily fu tăcută pe drumul într-acolo. Spitalul Craig se afla în Englewood, la vreo opt kilometri de centrul oraşului Denver şi foarte aproape de Cherry Hills Village, unde locuiau ei. Şi, în ceea ce-o privea, ajunseră acolo mult prea repede. Tatăl ei îi scoase scaunul din portbagaj şi o ajută să se aşeze în el, iar un minut mai târziu o conduse în hol, cărându-i valiza. Un indicator îi îndrumă către intrare. Tatăl ei le prezentă cardul lui de asigurare şi cardul de credit şi o înscrise. Ei îi atribuiră camera şi le spuse unde se afla. Avea o cameră privată, cum îi promisese tatăl ei, şi îi înmânară cheia. Femeia de la recepţie era foarte prietenoasă şi îi spuse lui Lily unde să se ducă pentru programul ei, de îndată ce se instala. Iar când Lily privi în sus spre el, văzu că tatăl ei părea la fel de emoţionat ca ea. Nu-i plăcea s-o lase acolo. Nu putea să se despartă de ea nici măcar câteva săptămâni, iar acum se ajunsese la asta. Cel puţin avea să fie în apropiere, ca s-o poată vizita oricând, deşi părea că aveau s-o cam ţină ocupată. Motivul pentru care se afla acolo era că avea multe de învăţat. Şi Bill îşi dădu seama că şi el avea multe de făcut în casă, ca s-o facă locuibilă pentru ea, când urma să se întoarcă. El văzuse, chiar şi în câteva ore, cu o noapte înainte, că treptele din holul de la intrare, configuraţia bucătăriei, a băii şi chiar a dormitorului ei ar fi fost prea incomode pentru ea.

Camera atribuită lui Lily era la etajul al doilea în corpul de vest, unde erau mai multe cantine, inclusiv una mare la subsol. Erau o mulțime de locuri și oportunități de a mânca, aspect care o preocupa prea puțin pe Lily. Ea avea emoții mai ales la gândul întâlnirii cu ceilalți pacienți și cu terapeuții care aveau să lucreze cu ea și să-i spună la ce se așteptau de la ea. Asta păru brusc mult mai greu decât să se califice la Jocurile Olimpice sau să se pregătească pentru asta.

Tatăl ei zăbovi timp de câteva minute și o ajută să-și despacheteze valiza și observă că totul fusese construit la înălțimi care o avantajau în timp ce stătea în scaunul cu rotile. Dulapul era accesibil ușor, baia avea toate cele necesare. Asta îi aminti că ar trebui să-i refacă dulapurile, fiindcă nu mai putea să ajungă la nimic agățat, iar rafturile erau și ele prea sus pentru ea.

După ce despachetară, Lily merse la biroul la care fusese îndrumată, pentru a-și afla programul, și văzu că în acea după-amiază avea terapie fizică, apoi înot, cu o evaluare a aptitudinilor sale în piscină, lecții de condus, dacă voia, sau, ca alternativă, un masaj, iar la ora șase era programat să se întâlnească cu îndrumătoarea ei. Avea o după-amiază plină. Îi permiseseră ca dimineața să se familiarizeze cu locul și să se acomodeze și îi dăduseră o listă cu toate locurile în care putea să mănânce, cu avertismentul că pacienții erau descurajați să mănânce în camerele lor. Socializarea era încurajată. Și exista posibilitatea de a face cursuri de meșteșuguri, a vedea filme, a juca șah și a unei serii de activități pe timp de noapte. Bill fu impresionat când ea îi arătă și apoi, fără tragere de inimă, decise să plece. Ea îl sărută de despărțire la ușă, iar el îi promise s-o sune și să treacă pe-acolo mai pe seară. El știa că avea să fie casa goală fără ea și cu lacrimi în ochi plecă cu mașina. Se simțea ca și cum ar fi abandonat-o, dar știa și că, pe termen lung, avea să fie ceva bun pentru ea. Își dorea doar ca accidentul să nu se fi întâmplat. Nu fusese vina nimănui, după cum se stabilise deja, ci doar o întâmplare, dar o întorsătură crudă a sorții.

După ce tatăl ei plecă, Lily decise să se întoarcă în camera ei și să asculte muzică la iPod. Era tristă și știa că muzica avea s-o relaxeze. Voise s-o sune pe Veronica, dar își dădu seama că era la școală.

Lily avea telefonul mobil cu ea, astfel că putea să-i sune şi să le trimită SMS-uri tatălui ei şi prietenilor, iar ei puteau s-o contacteze.

Stătea cu ochii închişi şi asculta muzică, lăsând uşa întredeschisă, şi fu surprinsă când deschise ochii să vadă în uşă un băiat într-un scaun cu rotile. Avea cam aceeaşi vârstă şi o privea. Avea păr lung, drept şi blond şi părea curios în privinţa ei; ea îşi scoase căştile din urechi.

– Bună, zise ea, privindu-l timid. Eu sunt Lily.

Observă că el avea picioare lungi şi purta ceva ce semăna cu nişte mănuşi de golf, cu bastonaşe pe ele, şi folosea un scaun cu rotile care funcţiona cu baterii, asemănător cu al ei, pe care era nevoită să-l acţioneze manual. Al lui funcţiona cu un joystick şi se mişcă abil intrând în cameră. Zâmbi spre ea. Era un băiat arătos.

– Eu sunt Teddy. Mă întrebam cine a luat camera privată. Am şi eu una. Dar asta doar fiindcă sunt aici de mai mult timp decât oricine altcineva.

– De când?

Erau curioşi unul în privinţa celuilalt, iar el părea că se mişcă fără dificultate prin cameră.

– De când aveam doi ani, zise el cu nonşalanţă, iar ea păru speriată. Am glumit. Am fost adus aici cu ceva mai bine de doi ani în urmă. Am leziuni la C5 şi C6, complete. Un accident la echitaţie. M-au primit aici, la cincisprezece ani, cu permisiune specială. Şi stau aici de doi ani doar pentru că părinţii mei se tem să mă ducă acasă. Diafragma mi-e compromisă, zise el voios, aşa că uneori nu pot să respir. Ca atunci când răcesc. Deci, asta-i tot despre mine. A, şi am şaptesprezece ani. Deci, pe tine ce te aduce aici?

Ea ştia din ce-i zisese el că avea o leziune cervicală, care era mai sus pe coloana vertebrală decât a ei, de aceea diafragma şi plămânii lui fuseseră afectaţi. Se întrebă dacă de asta avea beţişoarele pe mănuşi şi suspectă că şi braţele îi fuseseră afectate, dar nu voi să întrebe.

– Am avut un accident ciudat la schi, zise Lily cu grijă, văzând că el se uită la CD-urile de pe biroul ei şi dă aprobator din cap.

Părea că se simte ca acasă, dar asta nu era surprinzător, după doi ani. Suna trist pentru ea că părinţii lui se temuseră să-l ia acasă. Ea nu şi-l putea imagina pe tatăl ei lăsând-o acolo un minut mai mult decât era nevoie.

– De unde eşti?

Era curioasă în privinţa lui şi fericită că erau de aceeaşi vârstă. Avea un chip frumos, deschis, şi ochi blânzi.

– Philadelphia. Nu vin nici să mă viziteze. Mama e mereu ocupată cu spectacolele cu cai, iar tata conduce o bancă. Sunt VIP-uri! zise el cu accentul tărăgănat specific Philadelphiei, şi ea râse. Tu de unde eşti?

– De-aici, zise ea simplu. Denver.

El încuviinţă din cap.

– Îmi place muzica ta. Deci, ce fel de accident ciudat ai avut?

– Am căzut de pe un telescaun, când s-a rupt cablul.

El făcu o mutră şi o privi cu înţelegere.

– Ooo, sună urât. Şi înfricoşător. Eu am zburat peste un obstacol, fără cal. De obicei, călăream mai bine de-atât. Deci, unde e LMS-ul tău?

– T10, zise ea, iar asta era considerabil mai jos decât a lui, motiv pentru care ea n-avea complicaţiile lui respiratorii şi îşi putea folosi braţele din plin. Completă, adăugă ea, cu vocabularul căpătat în ultimele două luni.

– Deci, iată-ne în tabăra Craig. Poţi face caiac, canoe, pescuit, scufundări, înot, poţi naviga cu un Hobie Cat, poţi juca foosball, biliard şi tenis de masă, poţi face cursuri de actorie, poţi învăţa să joci darts, să foloseşti undiţa şi puşca pentru persoane cu handicap, să iei lecţii de canto, să faci drumeţii sau călătorii cu balonul cu aer cald. În timpul verii mergem în parcuri de distracţii şi învăţăm să plantăm în grădină. Eu fac cursuri de artă şi, din păcate, în plus faţă de toate astea, la vârsta noastră, te mai pun şi să mergi la şcoală. Eu sunt boboc, tu?

– Şi eu la fel, zise ea zâmbindu-i. Am văzut şi schiul pe listă.

– Pesemne că eşti incurabilă, dacă vrei să mergi din nou la schi.

– Mă pregăteam pentru Jocurile Olimpice, zise ea încet, iar el o privi din nou cu înţelegere.

– Da, e şi schi, dar eu nu l-am încercat. Nu mă calific. Au şi centru de echitaţie, dar m-am gândit să renunţ cât mai puteam.

Erau, cu siguranţă, destule de făcut şi ea nu-şi putea imagina cum ar putea avea timp pentru toate.

– Şi au terapie prin masaj şi acupunctură, care mie-mi cam place, recunoscu el. Şi au dentist, dermatolog şi medic de ochi. Recuperare cu servicii complete, cea mai bună din ţară, zise el cu mândrie. Altfel n-aş fi aici. Părinţii mei m-au trimis tot timpul şi în cele mai bune tabere. Orice, să mă ţină ocupat şi să mă ia de pe capul lor. El o spuse pur şi simplu, iar pentru ea sună trist. Nu ai fraţi şi surori? întrebă el cu interes, iar ea clătină din cap. Nici eu. Poate că suntem gemeni separaţi la naştere, sugeră el, iar ea râse. Atunci se uită la ceasul de pe perete şi văzu că era ora prânzului. Probabil ar trebui să mergem la cantină, înainte să ajungă toată lumea acolo. Mâncarea e destul de bună.

Ea observă că el era bine făcut şi în formă, ceea ce nu era mereu cazul pacienţilor cu leziuni ale coloanei vertebrale, descoperise ea. Unii aveau tendinţa de-a se îngrăşa din cauza sedentarismului, dar el arăta tânăr şi în formă şi avea umeri şi braţe puternice. Ea observase că propriile braţe deveniseră mai puternice de la manevrarea scaunului, când nimeni n-o împingea.

– Am să-ţi arăt unde e cantina, se oferi el, iar ea îl urmă afară din cameră.

El era mai rapid, fiindcă scaunul lui era motorizat, şi trebui să încetinească pentru ea. Părea fericit să vorbească cu ea, rulând cot la cot.

– Sunt mulţi puşti de vârsta noastră aici? îl întrebă ea.

Era frumos să aibă un ghid şi asta făcea ca totul să pară mai puţin înfricoşător.

– Câţiva. Populaţia se schimbă tot timpul. Uneori e mai tânără, alteori mai bătrână. Noi suntem totuşi printre cei mai tineri de-aici, din moment ce limita de vârstă inferioară e şaisprezece ani, dar aproape nimeni nu stă mai mult de patru luni. Scopul lor e să ajungă acasă. Părinţilor mei pesemne că au uitat să le spună asta, când m-au cazat.

Îl vizitau o dată la doi ani, dar nu-i zise asta lui Lily. El devenise un fel de element permanent la Craig, din moment ce n-avea unde să se ducă. Sărbătorile fuseseră grele în primul an, dar acum se obişnuise. Tocmai îşi petrecuse al treilea Crăciun la Craig.

Cantina era o încăpere mare, prietenoasă, cu mese pregătite pentru patru şi şase persoane, iar unele pentru două. Erau încurajaţi să mănânce în grupuri şi să întâlnească oameni noi.

– De obicei sunt circa cincizeci de pacienţi cu LMS care locuiesc aici la un moment dat, aşa că ne ştim destul de bine unii cu alţii, zise Teddy, în timp ce se duceau să-şi comande masa de prânz, care avea să le fie adusă pe tăvi.

Şi ea, şi Teddy aveau planul complet de masă; el comandă un prânz sănătos, iar ea făcu la fel, apoi merseră la o masă. La mesele din încăpere erau deja alte persoane, inclusiv tehnicieni de laborator, terapeuţi şi personal medical care mâncau acolo.

– Ţi-am spus că jucăm volei şi baschet? adăugă el, iar ea zâmbi. El era comitetul de primire format dintr-un singur om şi făcea ca totul să semene cu o croazieră de lux, cu toate că încă era un loc unde ea mai degrabă n-ar fi vrut să fie. Dar era, cu siguranţă, mai bine decât se temuse, iar ea era fericită să cunoască aşa de repede pe cineva de vârsta ei. Şi Teddy părea dornic de tovărăşia colegilor lui de generaţie.

– O să te prezint prietenilor mei când or să vină să mă viziteze. Şi colegii din echipa mea de schi au zis că au să vină, spuse ea, iar Teddy păru sceptic.

– Nu conta pe asta, Lily, zise el cu blândeţe. Oamenii vorbesc serios când o spun, dar în lumea reală sunt ocupaţi. Încetează să mai vină după un timp. E ca şi cum am fi dispăruţi, şi ei ne-au uitat. De câte ori cineva pleacă de-aici, spune că o să vină să ne viziteze şi nimeni n-o face, niciodată. Şi cred că aceia care n-au leziuni se simt inconfortabil să vină aici. Îi sperie să ne vadă şi să realizeze că s-ar putea să li se întâmple şi lor. Nu te aştepta ca prietenii tăi să vină aici prea des. N-au să vină. Am văzut asta de foarte multe ori în doi ani.

Suna filosofic. El nu voia ca ea să fie dezamăgită, deşi era sigur că avea să fie.

– Poate ai să poţi să vii să mă vizitezi cândva, după ce mă duc acasă.

– Scaunul meu cu rotile e destul de greu, zise el pragmatic. Trebuie să ai o maşină specială.

– Poate o să putem să împrumutăm una de-aici. Îi părea rău pentru el, dacă părinţii lui nu veneau să-l viziteze şi-l lăsaseră acolo

timp de doi ani. Suna ca şi cum el avea să meargă acasă cândva, curând. Tata poate să rezolve. E bun la chestii de genul ăsta.

– Trebuie să fie un om drăguţ, zise Teddy liniştit. Al meu sigur nu e. Când i-au explicat de ce fel de îngrijire am nevoie odată ajuns acasă, au decis să mă lase aici. Ei spun că e mai sigur pentru mine.

– E-adevărat? întrebă ea, terminându-şi sendvişul şi muşcând dintr-un măr.

Era atentă la tot ce mânca acum. Nu voia să se îngraşe din lipsă de mişcare.

– Poate, dacă mi se face rău sau răcesc rău, admise Teddy. Nu pot să-mi curăţ plămânii singur, aşa că trebuie s-o facă altcineva pentru mine. Nu pot să tuşesc şi să-mi curăţ pieptul de unul singur, din cauza lui C5 şi C6. Dar ce mare lucru e?

Se părea că pentru ei fusese mare lucru, altfel l-ar fi luat acasă. Ea ştia că tatăl ei nu i-ar fi făcut asta niciodată, dar nu toată lumea era ca tatăl ei.

– Apropo, mama ta unde e?

– A murit când aveam trei ani. Într-un accident de maşină. Locuiesc singură cu tatăl meu.

El ceru atunci să-i vadă programul, iar ea i-l arătă. El îi vându ponturi despre diferiţi terapeuţi şi o avertiză că terapeutul fizic pe care i-l atribuiseră era un adevărat tiran.

– O, minunat, zise ea părând descurajată. Exact de ce aveam nevoie.

– A fost la puşcaşii marini şi îşi conduce şedinţele ca pe tabăra de pregătire a noilor recruţi. Dar e grozav, de fapt. El m-a ajutat să-mi folosesc din nou braţele. Se spunea că n-o să mai pot să-mi folosesc niciodată umerii şi, datorită lui, pot.

Ea observase că folosea beţişoare ataşate la mănuşi, pentru a face cu mâinile tot ce putea să facă şi ea cu ale ei. Era incredibil de îndemânatic cu ele şi se putea hrăni cu uşurinţă. O surprinse chiar mai mult când îi zise că-i place să deseneze.

– Am pictat timp de doi ani. S-ar putea să-ţi placă şi ţie clasele de artă de-aici. Dar pesemne că tu eşti genul sportiv, dacă ai fost în echipa de schi. Aşa, ai multe altele de făcut. Dar crede-mă, Phil o să te pună la treabă. El face pe toată lumea să muncească la partea superioară a corpului, pentru a-şi consolida braţele. L-am urât în

primele şase luni, dar acum e cel mai bun prieten al meu. Doar că pare mai dur decât e.

– Mă sperii, îi zise ea lui Teddy, şi el zâmbi. Nu mi-am dorit niciodată să fiu puşcaş marin.

– Nu trebuie să fii, îi explică el. Tot ce trebuie să faci e să munceşti din greu. Dacă devii delăsătoare, te împinge el de la spate, dar dacă faci tot posibilul în şedinţele cu el, e mulţumit. Îi urăşte pe leneşi şi pe fricoşi. Nu mi se pare că tu ai fi aşa.

Şi vedea şi că ea era în mare formă, cu un corp extrem de atletic care nu se moleşise încă. Trecuseră doar două luni de la accident, iar ea nu-şi pierduse tonusul muscular, deşi amândoi ştiau că aşa avea să se întâmple în cele din urmă cu membrele inferioare, motiv pentru care Phillip Lewis avea să vrea să-i dezvolte totul mai sus de talie, care era nivelul leziunii ei.

– Vin cu tine, dacă vrei, se oferi Teddy, iar ei îi plăcu ideea.

Nu voia să meargă singură în tabăra de pregătire a noilor recruţi. Se simţea ca un copil în prima zi de şcoală.

După masa de prânz o duse în sălile de terapie şi apoi îl căută pe Phil. Teddy îl găsi câteva minute mai târziu şi-l aduse s-o cunoască pe Lily, care se uită cu emoţie la instructorul de terapie fizică, în timp ce acesta stătea de vorbă cu Teddy. După cum zisese Teddy, erau în mod evident prieteni. Şi Lily văzu de ce Teddy zisese că arăta ca un sergent de instrucţie de la puşcaşii marini. Îşi purta părul tuns scurt şi drept, avea o construcţie puternică şi stătea drept, cu precizie şi disciplină. Şi, de îndată ce Teddy îi lăsă, cu promisiunea să vină s-o ia mai târziu, Phil îi privi cu atenţie partea superioară a corpului.

Îi citise fişa înainte de-a ajunge acolo şi ştia că fusese în pregătire cu echipa de schi pentru Jocurile Olimpice. Avea corpul unui cal de curse, înalt şi subţire, cu muşchi buni la picioare şi coapse, însă acum ea avea nevoie de braţe.

– Vrei să fii capabilă să mergi oriunde doreşti, cât doreşti. Şi n-o să fii în stare să faci asta cu braţe slabe, îi explică el.

Îi arătă câteva exerciţii, care fură mai obositoare decât se aşteptase ea, apoi o puse să ridice greutăţi până când umerii şi braţele nu mai putură să ducă. Şi după aceea o puse să se întindă pe o saltea şi îi lucră picioarele. După un timp, o puse înapoi în scaunul cu rotile,

iar ea crezu că abia o să se mai poată mişca, însă observă că o făcea cu o mai mare uşurinţă.

Avu parte doar de o pauză de cincisprezece minute, apoi trebui să se ducă la piscină şi fu fericită să-l vadă acolo pe Teddy. Îl legaseră cu un ham şi-l trăgeau uşor în piscină, iar el părea că se distrează. Se lucra cu mai multe persoane odată, apoi o ajutară pe Lily să intre în piscină; după antrenamentul cu Phil se simţea grozav. Petrecu o oră în piscină, timp în care ei se uitau la ea cum înoată, iar apoi era programată pentru un masaj. Adormi pe masă şi, în drum spre camera ei, nu-şi dorea decât să meargă la culcare. Gemu când Teddy apăru în uşa deschisă. Era în mare formă şi încântat de noua lui prietenă.

– Gata pentru rock-and-roll? zise el vesel.

Devenise ghidul ei oficial şi noul cel mai bun prieten.

– Glumeşti? Sunt gata să dorm pentru următoarele douăsprezece ore. N-ai glumit că aici e tabără de pregătire a noilor recruţi.

Dar începuse să se bucure de provocarea de a vedea cât de departe se putea forţa să ajungă. Aveau să fie câteva luni interesante, dacă supravieţuia.

–De cei mai tineri trag mai din greu. Ei presupun că noi putem, zise Teddy cu un zâmbet crispat. Avem meditaţie la ora şase.

– Putem s-o sărim? întrebă ea cu speranţă.

Era de-a dreptul epuizată.

– Nu, dacă ai de gând să îţi iei diploma şi să mergi la colegiu, zise Teddy, iar ea gemu din nou. Trebuia să merg la Princeton, ca tatăl şi bunicul meu, dar mai degrabă aş merge la facultatea de arte, dacă o să ies vreodată de-aici. Încă sunt relativ pe drumul cel bun, deşi sunt varză la matematică.

– Şi eu la fel, zise ea ieşind din nou din cameră în urma lui şi plecând să-şi întâlnească îndrumătoarea, o femeie plăcută, prietenoasă, de la una din şcolile publice locale.

Aceasta luase deja toate temele de la şcoala lui Lily şi căzură de acord asupra unui plan de studiu pentru ea, cu întâlniri zilnice cu îndrumătoarea. Avea de lucru ca să recupereze ultimele două luni şi mai multe lucrări de făcut.

Ajunseră la cină abia la şapte şi jumătate, când Lily îşi verifică BlackBerry-ul pentru prima oară în acea zi. Fusese prea ocupată

până atunci ca măcar să se gândească la asta. Văzu că avea un SMS de la Veronica, în care aceasta zicea doar: „Prea multe teme. Ne vedem mâine. Cu drag, V", un altul de la o prietenă de la şcoală, care spunea că avea să vină sâmbătă, şi unul de la tatăl ei, care zicea: „Ne vedem la 8. Cu drag, tata". Avea o jumătate de oră ca să mănânce înainte de venirea lui. Comandă pui, un cartof copt şi legume fierte şi îl urmă pe Teddy la o masă la care stăteau doi băieţi având în jur de douăzeci şi cinci de ani. Teddy îi cunoştea şi le-o prezentă. Numele lor erau Bud şi Frank, erau amândoi arătoşi şi atletici. Bud spuse că avusese un accident la scufundări, cu o vară în urmă. Frank fusese implicat într-un accident de maşină în LA, în ajunul Anului Nou. Amândoi aveau leziuni similare cu ale ei şi fu distractiv să vorbească cu ei. Teddy era singurul pe care-l întâlnise până atunci care n-avea capacitatea de a-şi folosi pe deplin mâinile, dar se descurca extrem de bine.

Purtau o conversaţie însufleţită la cină, când îl văzu pe tatăl ei intrând în sala de mese, în căutarea ei, şi-i făcu cu mâna. Îi prezentă noii ei prieteni şi mai rămaseră acolo de vorbă pentru o vreme, iar ea îi spuse cum fusese ziua ei. El fu fericit să audă că se întâlnise cu îndrumătoarea şi fu impresionat de tot restul. Era evident că o munciseră din greu, dar arăta mai plină de viaţă decât o văzuse în ultimele două luni. Se întrebă dacă nu cumva Jessie avusese dreptate şi era mai bine pentru ea să fie în acelaşi loc cu tineri care se luptă cu aceleaşi probleme. O întrebă dacă vreunul dintre prietenii ei avea în plan s-o viziteze şi fu dezamăgit să audă că n-aveau, în special din cauza Veronicăi. Teddy nu comentă, dar Lily văzu că el nu era surprins. Prezisese asta la prânz.

Şi apoi, împreună cu tatăl ei, plecă spre salon. Vizitele familiei erau încurajate, astfel că toată lumea fu primitoare cu el, iar acolo mai erau câteva persoane care profitau de facilităţile oferite membrilor de familie la Craig. Ea îi spuse că părinţii lui Teddy veneau să-l viziteze doar o dată la doi ani, iar Bill fu îngrozit de cum puteau unii să fie atât de neglijenţi cu propriul copil.

– Pare un puşti drăguţ, zise Bill uşor.

Era bucuros că îşi găsise un prieten, pe cineva de vârsta ei cu care putea să relaţioneze, ale cărui bătălii erau chiar mai mari decât ale ei.

– Putem să-l luăm la noi acasă la un moment dat, tată?

– Sigur.

Nu ezitase.

– Ar trebui să închiriem o furgonetă. Scaunul lui nu încape în maşina noastră.

Văzuse şi el scaunul motorizat greu pe care îl folosea Teddy şi fu de acord.

– Apropo, am vorbit azi cu Joe. O să vină încoace în weekend.

– Ar fi bine pentru tine, tati, zise ea zâmbindu-i.

Îi era greu fiecăruia dintre ei să creadă că era doar prima ei zi. Amândoi se simţeau de parcă Lily ar fi fost acolo de-o lună. Şi nu-i zise ei nimic, dar de dimineaţă Bill se întâlnise cu un arhitect pentru schimbările pe care era nevoie să le facă în casă pentru ea. Printre altele, voia să instaleze un lift în casă. Altfel ar fi rămas blocată la fiecare etaj, până venea cineva s-o ducă în sus sau în jos, iar ăsta ar fi fost cel mai probabil el. Cu un lift, Lily avea să aibă autonomie în casă. Joe îi spusese că o să-l ajute la organizarea proiectului de construcţie. Lui Joe îi plăcuse întotdeauna să renoveze şi să ridice case şi le construise o casă de weekend spectaculoasă în Hamptons, pe care mai târziu o vânduseră. Să-l ajute să construiască era ceva ce putea să facă el pentru Bill şi pentru Lily. Îşi dorise să facă ceva ca să-i ajute pe amândoi şi să-i uşureze povara lui Bill.

– Cât timp o să stea? îl întrebă Lily.

– Poate câteva săptămâni. N-are mare lucru de făcut la New York. Şi nu vrea să fie acolo când vin să viziteze apartamentul pe care l-a scos la vânzare. Deci e fericit să vină încoace, zise Bill despre vechiul lui prieten.

Lily ştia că acesta avusese un fel de problemă cu afacerea, dar nu cunoştea detalii, iar tatăl ei, din respect pentru Joe, nu i le spuse din proprie iniţiativă.

– O să venim să te vizităm duminică, după ce jucăm golf.

Ar fi vrut s-o ia şi pe ea, dar consilierul ei îl încurajase s-o lase acolo, ca să se bucure de unele dintre activităţile de weekend, alături de ceilalţi pacienţi, ceea ce ar fi fost mai bine pentru ea. Totuşi, se simţea vinovat să n-o ia de-acolo.

Bill plecă la ora nouă şi ea se întoarse singură în cameră. O infirmieră veni s-o ajute la duş şi la pregătirea de culcare, iar la zece era deja în pat, epuizată. Fusese o primă zi plină, dar se simţea mult mai bine decât se aşteptase. Închise ochii, gândindu-se la tot ce făcuse în acea zi şi la tot ce-i spusese Teddy şi, în curând, adormi. Nici măcar nu-şi aminti să-şi pună alarma. Dar Teddy îi spusese că o infirmieră avea s-o trezească, în cazul în care dormea prea mult, iar lângă patul ei se afla un buton de apel, în caz că avea nevoie de ceva peste noapte. Asistentele medicale erau tot timpul la datorie. Era un spital, la urma urmelor, chiar dacă ea se simţea ca în tabăra de pregătire a noilor recruţi.

Capitolul 12

A doua zi a lui Lily la Craig fu chiar mai plină decât prima. Avu din nou terapie fizică, un curs de gătit, ceva la care ea nu se descurcase nici înainte de accident, dar nici nu era nevoie. Se duse să înoate din nou, se duse la cursul de condus şi se întâlni cu îndrumătoarea ei, dar n-avusese timp să-şi facă temele. Îndrumătoarea îi zise să se asigure că le face peste weekend, iar ea se înţelese cu Teddy să se întâlnească să studieze împreună. În cele din urmă apăru şi Veronica. Lily se întâlni cu ea în camera de zi şi observă cât de neliniştită era. Era prima oară când se vedea cu Veronica de mai bine două luni, iar Veronica păru şocată când o văzu pe Lily în scaunul cu rotile. Accidentul era, în sfârşit, real pentru ea.

Veronica nu vorbi decât despre antrenamentul cu echipa. Descrise tot ce făcea antrenorul lor şi cât de greu trăgeau. Şi, când plecă, Lily vru să plângă şi îşi dădu seama cât de dor îi era de schi, şi aşa avea să-i fie mereu. Se simţi exclusă cu totul din viaţa pe care o avuseseră în comun şi n-ar fi recunoscut asta în faţa nimănui, dar aproape îi păru rău că Veronica venise. Îi spusese tatălui ei să nu vină, pentru ca ea şi Veronica să aibă mai mult timp de vizită, iar acum îşi dădu seama că fusese o greşeală. La sfârşitul vizitei, Veronica ieşise din spital, liberă ca pasărea cerului, iar Lily se simţi ca la închisoare şi deveni mai conştientă ca oricând de leziunea ei. S-o vadă şi s-o asculte pe Veronica o făcuse să se simtă ca şi cum viaţa ei se sfârşise. Consilierul ei îi spusese cât de normal era să fie supărată şi să simtă că viaţa ei nu avea să mai fie ca înainte de accident.

Și după vizita Veronicăi la spital se simți doar distrusă. Plânse în drum spre camera ei și dădu peste Teddy, care se ducea în a lui.

Când o văzu, el se opri cu o privire îngrijorată.

– Te simți bine? întrebă el, iar ea fu jenată că o văzuse plângând.

– Nu, zise ea sincer.

– Ce s-a întâmplat?

– Una dintre prietenele mele a venit să mă viziteze, cea mai bună prietenă a mea. Începu să plângă din nou. Nu voia să-i explice lui asta. N-a vorbit decât despre echipa de schi și despre antrenament și despre ce face toată lumea.

Suspină și își dori ca el să-și pună brațele în jurul ei, dar privirea lui era la fel de caldă ca o îmbrățișare.

– Îmi pare rău, Lily. Unii pur și simplu nu înțeleg. Și eu simt asta uneori, când oamenii vorbesc despre familiile lor și despre cât de bine se simt împreună.

Rulară încet spre camera ei.

– Vrei să vezi un film? sugeră el. Aș putea să-l văd cu tine.

– Nu, sunt în regulă. Ea zâmbi printre lacrimi și își suflă nasul într-o batistă. A fost întotdeauna cea mai bună prietenă a mea. Și părea atât de agitată când m-a vizitat. Nu cred că se mai întoarce.

– Poate că nu, zise el, sincer cu ea.

Și poate că așa ar fi mai bine, dar nu îi zise asta și ei. Vedea cât de greu îi picase noii sale prietene acea vizită. Mai rămaseră o vreme de vorbă, apoi el se întoarse în camera lui și Lily îl sună pe tatăl ei, care își dădu seama că era supărată.

– S-a întâmplat ceva?

Ea îi spuse atunci despre vizita Veronicăi și lui îi păru rău pentru ea. Nu putea să facă mare lucru ca să-i ușureze situația. Nimic, de fapt. Vorbiră o vreme, iar ea se simți mai bine, apoi sună după infirmieră să o ajute să se pregătească de culcare. Fusese o zi lungă.

A doua zi, Bill o sună pe Jessie Matthews în Squaw Valley. Îi spuse că Lily era acum la Craig, iar ea îl întrebă despre vizitele la neurochirurgii pe care-i văzuse. Jennifer o vizitase când se întorsese și-i mulțumise pentru ocazia oferită, dar nu discutaseră despre cum merseseră consultațiile.

– Toți au fost de acord cu diagnosticul tău, zise Bill cu tristețe. Iar dr. Hammerfeld de la Spitalul General Massachusetts ți-a înălțat osanale. Dar toți au spus același lucru despre leziunea lui Lily, că e completă și ce înseamnă asta.

– Mă așteptam la asta. Cum se simte Lily la Craig?

– Pare foarte ocupată și acum încearcă să recupereze temele de la școală. Au un program uimitor și a întâlnit un băiat tare drăguț, de vârsta ei. Par să se fi împrietenit. Iubitul ei a părăsit-o când ne-am întors și vechii ei prieteni nu fac prea multe eforturi s-o viziteze. Îi e dor de echipa de schi. Totul e o mare schimbare pentru ea.

– Și pentru tine la fel, zise Jessie cu simpatie.

– Am de gând să fac ceva modificări la casă înainte să se întoarcă. Nu e bună pentru ea așa cum e. Tu ce mai faci? o întrebă, știind că și viața ei se schimbase radical.

– Suntem bine. Ne descurcăm. E greu pentru copii.

– N-are cum să fie ușor nici pentru tine, zise el cu blândețe.

Ea oftă la acele vorbe. N-avea cum. Nu-i venea să creadă că Tim murise de două luni.

– Tot ce poți să faci e să te străduiești cât poți. Să mă ții la curent cu ce face Lily. Cred c-o să învețe o grămadă de lucruri bune la Craig. E un loc impresionant.

– Așa e. Sper doar c-o să vină acasă în curând.

Se simțea singur fără ea, dar Jessie spera ca el s-o lase acolo suficient de mult pentru a beneficia cu adevărat de ceea ce-i ofereau.

În acea zi, Lily avu parte de un exemplu legat de unul dintre cele mai neobișnuite, dar foarte utile lucruri care erau predate acolo. Unul dintre instructori le urcă pe patru dintre femeile mai tinere într-o furgonetă special amenajată și fiecare avea centura de siguranță cât timp erau înăuntru. Toate erau în scaune cu rotile, ca și Lily, și își puteau utiliza complet brațele. Toate erau cu câțiva ani mai în vârstă decât Lily, dar era o bună șansă pentru ea să le întâlnească într-un grup restrâns. Se îndreptară către un mall cu multe magazine din centrul orașului.

– Ce-o să facem acolo? întrebă una dintre femei, dar o ieșire din spital era bine-venită.

– Mergem la cumpărături, le informă instructorul.

Când ajunseră, şoferul coborî cu atenţie fiecare scaun cu rotile din furgonetă.

Ieşirea avea ca scop să le înveţe să se descurce să facă cumpărături în magazine mici şi fusese aranjată dinainte. Trebuia să le dea încredere, să le arate cum să-şi manevreze scaunele cu rotile, cum să le atragă atenţia vânzătorilor şi chiar cum să probeze haine şi să nu permită să fie ignorate. Fu un pic haotic în primul magazin, în special cu ele patru în scaune, dar în al doilea şi al treilea se descurcară mai bine, fiecare dintre ele cumpărând ceva şi toate distrându-se de minune. Trăncănire cu însufleţire în timp ce colindau din magazin în magazin. Asta îi aminti lui Lily de dezastruoasa ei incursiune la Harrods cu Jennifer şi de cât de insignifiantă se simţise, ignorată de vânzători şi îmbrâncită de toată lumea. Instructorul zise că săptămâna următoare aveau să meargă la un magazin universal. Fu cea mai distractivă experienţă pe care o avusese Lily de la accident şi se simţi victorioasă când se înapoiară la spital după prânz. Şi Phil Lewis avu o surpriză pentru ea la şedinţa de terapie fizică.

– Ce avem azi pe agendă? întrebă ea cu un sentiment de teamă.

Se distrase atât de bine la cumpărături cu celelalte femei, că nu se simţea în stare să se mai joace cu el de-a tabăra de instruire a noilor recruţi, dar el avea alte planuri.

Porni un televizor cu ecran plat şi un DVD alunecă într-un aparat.

– O să ne uităm la filme azi, zise el simplu, iar Lily se uită la filmul care începea. Era vorba despre Jocurile Paralimpice, care se ţineau imediat după Jocurile Olimpice normale, de iarnă şi de vară, şi în acelaşi loc, doar că se adresau persoanelor cu deficienţe fizice, cu leziuni ca ale ei. Ea urmări mai multe evenimente şi fu brusc hipnotizată când văzu curse pe schiuri ale unor oameni echipaţi cu un dispozitiv asemănător unui scaun. Se numea schi alpin şi părea rapid, periculos şi captivant. Schiurile erau un monoschi în unele cazuri sau o pereche de schiuri, iar beţele aveau mici schiuri la capăt, pentru echilibru. Şi schiorul pe scaun cobora în viteză maximă. Era o competiţie interesantă şi nu părea uşor de făcut. Era şi schi fond. Lily urmări câteva competiţii şi rămase ţintuită acolo până la sfârşitul înregistrării de pe DVD.

Phil se întoarse spre ea după ce scoase DVD-ul din aparat.

– M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Îi citise fişa cu atenţie şi ştia că fusese în pregătire pentru Jocurile Olimpice.

– Când se întâmplă asta?

– La fiecare patru ani, la fel ca Jocurile Olimpice normale. Următoarele sunt anul viitor, în martie. Sunt jocuri de iarnă şi de vară. Există cinci categorii în Jocurile Paralimpice de iarnă. M-am gândit că ţie ţi s-ar potrivi cursele pe scaun. Ar trebui să munceşti mult, ca să te pregăteşti, dar eşti capabilă de asta dacă ai fost în echipa olimpică de coborâre.

Lily tăcu îndelung, uitându-se la el.

– Vreau s-o fac, zise ea cu o privire hotărâtă.

– O să trebuiască să lucrezi la echilibru şi oricum ai nevoie să-ţi lucrezi partea superioară a corpului. E ceva la care să te gândeşti.

Îi arătase înregistrările ca s-o inspire şi s-o facă să fie interesată de atingerea de noi obiective. Ea nu-şi imaginase după accidentare că ar mai fi putut să schieze din nou.

– Vreau s-o fac! zise ea din nou, iar Phil încuviinţă din cap.

Sperase c-o să vrea.

– Atunci o să lucrăm la asta.

Era morcovul pe care se gândise să-l folosească drept momeală ca s-o facă să tragă din greu. Iar ea făcu tot ce-i ceru el în acea după-amiază. Încă mai era încântată de asta când îl întâlni pe Teddy la piscină. Îi spuse totul despre cursa pe care o văzuse în film. Părea la fel de rapidă şi de interesantă precum coborârea.

– Am auzit de asta. Chiar ai de gând s-o faci?

Părea fericit pentru ea. Avusese o zi mare.

– Am de gând să încerc. Ce-ar fi să intri şi tu în competiţie? zise ea, încercând să-l includă şi pe el.

– Eu nu sunt foarte bun la nici un sport. Am fost la călărie, dar la celelalte nu prea.

– De ce nu-l întrebi pe Phil dacă există vreo competiţie care crede că ar merge pentru tine?

Văzuse o competiţie de săniuş care credea că i s-ar potrivi lui Teddy, deşi el era vulnerabil la frig, aşa că trebuia să aibă grijă.

Încă mai vorbea despre asta la cină după întâlnirea cu îndrumătoarea lor, numai la asta se putea gândi, dar nu-i zise nimic tatălui ei când veni s-o viziteze în acea seară. Îi era teamă să nu se împotrivească. Nu voia ca ea să fie rănită din nou. Dar ea abia putu să doarmă în acea noapte, gândindu-se la Jocurile Paralimpice, iar în după-amiaza următoare vorbi din nou cu Phil despre asta. Ea nu-și dădea seama, dar partea superioară a corpului îi era deja mai puternică după câteva zile, iar el era mulțumit. Avea multă energie și lucra din greu la tot ce făcea. Când îi analizară cazul, la sfârșitul săptămânii, toți instructorii ei căzură de acord că era bine și fură siguri că avea să reușească.

În acel weekend se ocupă de teme împreună cu Teddy. Veronica îi zisese că avea să vină sâmbătă după-amiază, iar Lily fu ușurată când ea nu apăru. Nu voia s-o audă vorbind din nou despre echipa olimpică. Îi era pur și simplu prea greu, iar Lily încă le ducea dorul vechilor ei prieteni.

Un grup format din zece dintre pacienții de la Craig merseră la film sâmbătă seara și se așezară într-un rând de scaune cu rotile, mâncând floricele de porumb și râzând. La început se simți ciudat, dar după un timp se bucură de ieșire, iar Teddy era și el cu ei. Și duminică, după golf, tatăl ei veni împreună cu Joe s-o viziteze, așa cum promisese. Rămaseră la cină și Bill fu într-o dispoziție mai bună când plecară.

– E o fată curajoasă, îi zise Joe.

– Da, este, zise Bill cu mândrie. Și e un loc remarcabil. Îi învață pe oameni să ducă o viață completă, în ciuda leziunilor suferite. Se pare că fac o treabă foarte bună.

Văzuse că, în mai puțin de-o săptămână, Lily învățase deja multe și părea bine și sănătoasă, mai bine decât fusese de la accident încoace, și deja arăta mai încrezătoare după toate cele învățate. Toți cei pe care-i văzuse el aveau o atitudine pozitivă și păreau să se distreze în timp ce făceau ce trebuia.

– Știu că sună ciudat, zise Joe, dar m-am tot gândit în timpul vizitei: ce-ar fi să construiești un loc de genul ăsta, la o scară mai mică?

– De ce-aș face asta? întrebă Bill cu o privire uimită. Ei sunt cei mai buni din câți există.

– Știu asta. Dar o mulțime de pacienți sunt mai în vârstă decât Lily și ei au o întreagă dotare medicală pe care tu nu trebuie să le-o oferi și lucrează și cu persoane cu leziuni ale creierului. Și au o componentă de cercetare pe care, la fel, tu n-ar mai trebui s-o ai. Dacă te uiți bine la ei, cei mai tineri gravitează toți unul în jurul celuilalt, iar nevoile lor sunt diferite de ale adulților. Pacienții mai în vârstă încearcă să se întoarcă la cariera pe care au avut-o înainte și la locurile de muncă și să redevină capi de familie. Ce-ar fi să construiești un centru de recuperare orientat doar pe tineri, chiar mai mici decât Lily? Cineva spunea că la Craig sunt acceptați numai de la șaisprezece ani în sus. Există sigur și copii cu leziuni ale măduvei spinării. Știu că există un spital de recuperare pentru copii, dar ai putea să faci ceva cu adevărat special. Ai putea să iei copii de la zece la douăzeci de ani, sau de la zece la douăzeci și doi, sau chiar mai tineri, și să le oferi doar atâta îngrijire medicală cât să le satisfacă nevoile reale și să-i iei numai atunci când sunt pregătiți pentru recuperare, nu înainte.

Întregul program ar putea fi adaptat pentru tineri, incluzând toate activitățile lor, artă, muzică, tot ce fac la Craig, dar fără categorii mai largi de vârstă și, poate, cu un accent special pe sport. Ai putea să faci asta într-un mod foarte elitist, dar pe o scară mai mică și înființând burse cu numele lui Lily. Într-un fel, ai putea chiar să lucrezi în tandem cu Craig și să le oferi ce au nevoie pentru pacienții lor mai tineri și să transferi pacienți la Craig, când aceștia devin prea bătrâni pentru dotările tale. Ar putea să fie un pandant minunat la ceea ce oferă ei. Și tu ai putea să păstrezi un loc mai mic și foarte special. Ar putea fi ceva minunat de făcut în onoarea lui Lily. Ai putea să ai un program de sport, care i-ar încânta pe toți, și să ai acolo instructori care să-i antreneze pentru sporturi de competiție.

Lily menționase în trecere Jocurile Paralimpice și Joe fusese de părere că era o idee fantastică.

– Ai putea să angajezi unii dintre cei mai buni oameni din țară. Ai banii și ai accesul. E un subiect la care să te gândești. Nu ca să concurezi cu Craig sau cu spitalul de copii, ci ca o instituție diferită, suplimentară dacă e cazul. S-ar putea chiar să le placă ideea. Sunt sigur

că vin la ei și copii sub șaisprezece ani pe care nu-i pot accepta în programul lor, dar ai putea să-i iei tu, într-al tău.

Lily îi spusese lui Joe la cină că în Denver exista un spital de recuperare pentru copii, dar el avea în minte ceva mult mai sofisticat.

Bill îl privi când se opriră în fața casei sale.

– Poate că sunt nebun și s-ar putea să fie o întreprindere mare, dar îmi place ideea. Acum ce fac?

– Începe să te gândești la asta și să vorbești cu unii dintre cei pe care i-ai întâlnit și care ți-ar fi de ajutor. De la accidentul lui Lily ai învățat teribil de multe despre leziunile măduvei spinării. Dă informațiilor o utilizare bună, nu doar pentru Lily, ci și pentru alții ca ea. Concentrează-te asupra copiilor de vârsta ei, a celor mai mici decât ea, dar și asupra celor un pic mai mari. Cred că asta chiar poți să faci.

Joe părea încântat și inspirat de idee și dintr-odată deveni așa și Bill.

Bill încă se gândea la acest subiect când intrară în casă. Băură un pahar de vin și mai vorbiră o vreme despre asta, iar ideea continuă să-l frământe pe Bill chiar și când se duse la culcare. Încă se întreba dacă nu cumva era o idee nebunească, dar se simțea ca și cum ceva îl împingea s-o facă. Se suci și se răsuci toată noaptea, iar când se trezi la șase dimineața știu că trebuia s-o facă. Binecuvântarea din accidentul lui Lily tocmai devenise limpede. Se gândi să-l numească Floarea de Nufăr[1], și intenționa să-l construiască în onoarea lui Lily. Avea să fie un centru complet de recuperare doar pentru copii și tineri.

---

1 În original, The Lily Pad. *Lily* înseamnă „crin", dar și „nufăr" în limba engleză (n.red.)

Capitolul 13

Bill încă era entuziasmat de ideea lui Joe când coborî de dimineaţă la micul dejun şi-l găsi pe acesta la masa din bucătărie, citind ziarul, cu o ceaşcă de cafea alături. Joe ridică privirea şi văzu că Bill arăta de parcă băuse deja zece cești cu cafea. Se învârtea prin bucătărie cu privirea înflăcărată.

– Pesemne că piaţa e fie foarte sus, fie foarte jos pentru tine dacă arăţi aşa, îl tachină Joe.

Nu-şi mai văzuse prietenul atât de emoţionat de ani de zile sau poate niciodată şi, cu siguranţă, nu de la accidentul lui Lily. Bill deborda de viaţă.

– O s-o fac, zise el, turnându-şi o cană de cafea şi luând o înghiţitură din lichidul aburind, cu ochii mijiţi.

Mintea lui alerga într-o cursă la viteză maximă.

– Ce să faci? îşi întinse Joe picioarele lungi.

Era încântat de sejurul la Bill şi de faptul că era în Denver. Era antidotul perfect pentru viaţa lui singuratică din New York, cu nimic de făcut şi cu nimeni cu care să vorbească.

– Ce-am vorbit noaptea trecută. Centrul pentru copii cu leziuni ale măduvei spinării. În genul celui de la Craig, doar că orientat în întregime asupra tinerilor. Se poate inspira foarte bine din ceea ce se face la Craig pentru o categorie de vârstă ceva mai mare. O să-i spun Floarea de Nufăr. Nu ştiu de ce, dar simt că trebuie să fac asta. Asta trebuie făcut. Nu ştiu nimic despre construirea unui centru de recuperare, dar dacă o să găsesc oamenii potriviţi care să-l facă să funcţioneze şi să lucreze aici, am putea să creăm un loc fantastic.

Lui Bill îi plăcea ideea, iar Joe vedea cât de încântat era. Era un om cu viziune. Și când Bill începea ceva, nu se oprea. Așa își făcuse averea, ridicată pe geniu, curaj și tărie de caracter. Și avea ce era nevoie ca s-o scoată la capăt, bani nelimitat și curajul de-a face ceva nou. Și, cunoscându-l, Joe fu sigur că n-avea să se oprească până nu construia cel mai bun centru pentru copii din lume.

– Ar putea fi uimitor, zise Joe, părând și el încântat de asta. Bill era genial în rezolvarea unor probleme dificile și realizarea imposibilului, excelent la execuție, în ceea ce privea atenția la detalii și supravegherea până la capăt. Mi-ar plăcea să te ajut, dacă ai nevoie de cineva să facă cercetare pe proiect sau să stabilească legături. Am timp, îi aminti Joe. Și Bill știa că era priceput, în ciuda recentului fiasco din cariera lui. Nu știu nimic despre spitale, dar pot să învăț, iar afacerile sunt afaceri, indiferent ce vinzi. O să ai nevoie de un medic-șef peste personalul medical, dar va fi și o grămadă de activitate administrativă într-o chestie de genul ăsta.

Bill aprobă din cap, mintea îi fugea într-o mie de direcții, iar în timp ce ei vorbeau se auzi soneria de la ușă. Uitase complet de întâlnirea cu arhitectul, pentru modificările de care avea nevoie în casă pentru când se întorcea Lily.

Steve Jansen era tânăr și mai făcuse proiecte ca acesta. Fusese recomandat de către alți doi arhitecți. Umblă prin casă, punctând modificările care trebuiau făcute, la care Bill nici măcar nu se gândise. Aleseră un loc pentru noul lift. Asta însemna să piardă câte o debara pe fiecare etaj, dintre care una era plină cu dosare și bagaje, pe care putea să le pună în altă parte, iar cealaltă cu echipamentul de schi al lui Lily, de care ea nu mai avea nevoie. Inima lui Bill se strânse când deschise ușa și văzu echipamentul de schi și o închise rapid, cu lacrimi în ochi. Nu voia nici ca Lily să-l vadă, așa că era bucuros că debaraua avea să dispară. Steve îl asigură că o să rezolve totul în termen de două luni și că avea să fie gata înainte ca Lily să vină acasă.

El sugeră instalarea unei rampe discrete în foaier, cu o balustradă frumoasă de alamă, pentru a se potrivi cu decorul, și a uneia similare în camera de zi, coborârea insulei din bucătărie și mutarea chiuvetei, facilitarea accesului la frigider și completa reamenajare a băii ei, cu o cabină de duș și o cadă specială, precum și o chiuvetă joasă. Bill voia

ca totul din casă să fie convenabil, confortabil şi accesibil pentru ea, fără să arate ca un salon de spital, iar Steve înţelese pe deplin. Joe era fascinat urmărind desfăşurarea întâlnirii. Merseră la fiecare etaj al casei. Când Steve avea să termine cu reamenajarea, nimic nu va mai fi dificil de gestionat pentru ea. El sugeră chiar coborârea mai jos a aragazului, a dulapurilor şi a blaturilor din bucătărie. N-avea să fie ieftin, dar pentru Bill merita fiecare bănuţ. El văzuse în singura noaptea când ea fusese acasă cât de inaccesibilă era acum casa pentru ea. La început, nu voia să schimbe nimic în casa lor, pentru că ar fi însemnat să accepte faptul că Lily o să rămână pentru totdeauna într-un scaun cu rotile, dar acum îşi dădea seama că aşa urma să fie, până când apărea o schimbare adusă de cercetarea despre care vorbea toată lumea. Să facă în aşa fel încât casa lor să fie pe deplin confortabilă pentru ea era darul lui pentru Lily, şi Steve fu impresionat, la fel ca şi Joe. Bill trecuse printr-o transformare enormă în decurs de câteva zile, după ce o văzuse înflorind la Craig.

La sfârşitul întâlnirii, Bill le turnă câte o ceaşcă de cafea amândurora, şi rămaseră în bucătărie, iar Steve le explică că totul avea să fie realizat cu tehnologie de ultimă oră, cu granit negru în bucătărie şi marmură roz la ea în baie. Avea să fie frumos la final, nu doar funcţional, în conformitate cu standardele casei, care era magnifică. Era un standard ridicat pentru Steve, dar el îl asigură pe Bill că era potrivit pentru această sarcină, ceea ce i se şi spusese lui Bill.

Şi atunci Bill avu o idee.

– Ce-ai zice de un centru pentru copii cu leziuni ale măduvei spinării, cu echipamente de lux? Îţi sună nebunește? îl întrebă Bill din senin, şi Steve păru intrigat.

– Vreţi să spuneţi ca la Craig?

– Da şi nu. Aceeaşi bază de pacienţi, dar mai tineri, şi nu atât de mare. Doar leziuni ale măduvei spinării, nu leziuni cerebrale, şi nu toată baza medicală de spital pe care o oferă ei, dar pentru copii mai mici, care nu se califică acum pentru Craig. Noi n-o să-i ţinem pentru refacere, ci *doar* pentru recuperare. Vreau să spun un adevărat centru de învăţare pentru copii şi adolescenţi şi, poate, puşti în jur de douăzeci de ani, orientat în întregime asupra lor, cu program special de sport, artă, muzică, dar şi de recuperare, şi totodată legat de tot

ce au nevoie să ştie ca să se reintegreze complet la şcoală sau facultate şi să găsească posibilităţi de a lucra în principalele domenii de activitate, totul pentru copii care au leziuni ale măduvei spinării. Vreau să aibă tot ce şi-ar dori un copil sănătos, doar că gândit pentru ei. Craig e orientat asupra copiilor ceva mai mari şi asupra adulţilor, deşi ei fac o treabă fantastică şi îmi place că fac ca totul să pară atât de distractiv. Au un program incredibil de agrement, dar aş vrea ca al nostru să fie *doar* cu activităţi atractive pentru copii.

– Vă referiţi la sex şi droguri? glumi Steve şi râseră amândoi.

– Nu, vreau să spun distracţie curată. Dar felul lor de distracţie. Craig trebuie să ofere o gamă mult prea largă ca să fie pe placul tuturor. Ştiu că sunt acolo şi activităţi de care Lily n-o să fie interesată, deşi ei oferă o mulţime care o să-i placă. Aici vreau doar să îngustez aria de interes şi să reduc vârsta. Ei au şi facilităţi incredibile pentru familie şi o grămadă de spaţiu şi de imobile, dar eu nu vreau să ajung încă acolo. Poate în cazul copiilor mici o să avem camere duble, unde mamele să stea cu ei, dar ar fi nevoie de prea mult spaţiu ca să configurezi o amenajare pentru familie ca la Craig. Ei au ajuns la aşa ceva în patruzeci–cincizeci de ani. Nu vreau să concurez cu ei, n-aş putea şi nici n-aş vrea. N-ar avea sens. Vreau să adaug ceva ce ei nu pot sau nu fac sau fac prea puţin. Şi am putea trimite anumiţi pacienţi la Craig. Şi poate şi ei vor dori să ne trimită nouă copiii foarte mici care nu sunt acceptaţi la Spitalul de Copii de aici, din Denver. Am putea să încercăm să oferim ceva diferit şi mai mult decât oferă oricare alt aşezământ. Nu ştiu. Joe mi-a dat ideea şi m-am gândit la asta. M-a inspirat aseară. Mă întreb ce părere ai despre asta şi de ce fel de amenajare ar fi nevoie.

Bill n-avea nici o idee, dar asta n-avea să-l oprească acum.

Steve păru intrigat când se gândi la asta pentru un minut. Era o idee extraordinară, iar el simţea că Bill era genul de om care o putea duce la capăt şi care îşi urma visurile. Casa în care trăia, cariera pe care o avea şi succesul lui enorm dovedeau asta chiar mai mult decât ştia Steve. Joe îl cunoştea pe Bill mai îndeaproape şi n-avea nici o îndoială că acesta avea să pună în practică proiectul, dacă ajungea să-i placă suficient de mult. Pentru Bill, visul era deja adevărat.

În mintea lui Bill nu era ceva diferit de o școală, unde ai copii mai mici, mai mari, categoria de mijloc, de liceu și câțiva de colegiu și, poate, adolescenți ca Lily și alții îndrumându-i, pentru a le arăta ce pot realiza. Puteau să aibă un program în colaborare cu Craig, în cadrul căruia pacienții lor ar fi lucrat voluntar cu cei mai tineri, pentru a le da speranță.

– Desigur, puteți să construiți orice aveți nevoie de la zero, zise Steve gânditor. Putem să proiectăm tot ce vreți și ce concepeți. Am fi, totuși, mult mai operativi dacă am folosi o structură existentă și am adapta-o nevoilor voastre, mai degrabă decât s-o construim de la zero. Și atunci se gândi la ceva. Ați fost vreodată la complexul hotelier La Vie?

Bill clătină din cap. Nu auzise de el și n-avea nici o idee ce era.

– A fost o idee grozavă. Se numește La Vie, dar mottoul lor e „La vie est belle". Viața e frumoasă. A fost construit de către un francez. L-am întâlnit de câteva ori. El se gândise la un spa în Statele Unite, în genul celor din Alpi. Cred că inițial a vrut să-l construiască în Wyoming sau Montana, dar a decis să fie la Denver, fiindcă era mai ușor de ajuns.

– E o zonă imensă, întinsă pe treizeci de hectare, și a cheltuit o avere pe clădiri. Sunt acolo câteva case superbe, mari. Intenția lui era ca oamenii să vină pur și simplu și să se odihnească acolo pentru o perioadă mai lungă de timp. E și un centru spa fabulos, o sală de gimnastică mare, câteva case mai mici, un complex mărișor de birouri, care nu arată ca atare. Cred că l-a gândit să găzduiască cincizeci–șaizeci de persoane în același timp și a vrut ca facilitățile gen spa și pentru sport să fie accesibile doar membrilor, ca la un club de sănătate pentru localnici. A fost o idee grozavă, un fel de Nirvana în munți. A îngropat o avere acolo. Și atunci economia a căzut, aici și în Franța. Au închis la câteva luni după inaugurare. A fost mare păcat, îmi plăcea ideea, iar clădirile sunt frumoase. Arată a proprietate privată. Și era gol când am auzit ultima dată. Nu sunt sigur, dar cred că banca are de gând să-l execute. Nu știu dacă a făcut-o până acum. Ultima dată când am auzit, asta era situația. Nu știu dacă între timp și-a schimbat proprietarul sau nu. Întotdeauna am crezut că ar fi un cămin frumos pentru cineva cu mulți

copii adulți, ca un fel de complex familial sau o colonie de artiști sau de scriitori, ceva de genul asta. Oricum, e un loc uimitor. Dacă ar fi potrivit pentru dumneavoastră, ar fi un început bun și ați economisi o grămadă de timp. Nu știu cine-l deține acum, dar am putea să aflăm.

Bill părea fascinat de ceea ce auzea.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zise Bill liniștit, iar Joe zâmbi. Parcă vedea rotițele minții lui Bill învârtindu-se cu o mie de kilometri pe oră. Unde e?

– La vreo șaisprezece kilometri în afara orașului. Nu cred că cineva și-a dat seama vreodată că e acolo. E o zonă superbă, dar s-a deschis și s-a închis atât de repede, încât nimeni n-a aflat. Un fel de Brigadoon[1]. O să verific. E oricum o proprietate valoroasă, cu niște case frumoase pe ea, iar la prețul corect ar fi o investiție grozavă. E posibil să fie supraevaluată, dacă încearcă s-o vândă, și s-ar putea ca din cauza asta nici să nu se fi dat. Cred că francezul a luat terenul destul de ieftin la momentul respectiv, dar a cheltuit o avere acolo, cu construirea frumoaselor clădiri. Se pare că ăsta a fost visul lui. Păcat că n-a mers. Cred că e vorba de sincronizare proastă, mai mult decât orice, deși s-a implicat atât de mult că nu știu dacă o să-și amortizeze vreodată investiția. Oamenii fac asta uneori, se lasă duși de val și apoi totul se prăbușește.

Steve văzuse asta întâmplându-se cu case proiectate de el, unde oamenii pur și simplu cheltuiseră prea mult pe ele și nu-și recuperaseră banii când le vânduseră. El încerca să-și împiedice clienții să facă asta, dar unii aveau visuri mari și insuficienți bani care să le susțină. Știa că nu era cazul lui Bill.

– Dacă-mi amintesc bine, cel care a construit La Vie avea un spa în Franța și un hotel în St. Bart, așa că probabil că știa ce face. Poate e diferit în Statele Unite, unde mulți au pierdut banii investiți când s-a prăbușit piața. Vă anunț ce aflu. Și în câteva zile o să vă trimit planurile pentru reamenajare. O să iasă grozav, zise el cu un zâmbet cald.

Îi păruse rău să audă despre accidentul fiicei lui, dar Bill făcea lucruri minunate pentru ea, respectând în același timp aspectul,

---

[1] Musical despre un sat misterios din Scoția care apare din neguri doar o dată la o sută de ani și unde totul este romantic, neatins de trecerea timpului (n.red.)

spiritul şi calitatea casei. N-avea să fie nimic cu aspect instituţional. N-avea să fie deprimant, ci doar practic pentru ea şi ceva plăcut vederii. Steve fu încântat de misiune, ca şi Bill. Dar Bill deja se gândea la ce-i zisese Steve despre defunctul spa numit La Vie. Nu se putea abţine. De îndată ce Steve plecă, Bill îl sună pe Hank Peterson, un broker imobiliar care se ocupa de clădiri pe care-l cunoştea, şi-i ceru să-l verifice.

Lucra la biroul lui, când brokerul îl sună înapoi, două ore mai târziu.

– Interesant loc ai găsit, îi zise el lui Bill. Nu ştiu de ce n-am auzit până acum de el. Ar putea să aibă o mie de utilizări. Şi e într-o zonă bună.

– Cui aparţine?

– Nu sunt sigur. Se pare că banca avea de gând să-l execute cu un an în urmă, pentru ipotecă neplătită, dar proprietarul a venit cu banii în ultima clipă. Nu ştiu unde se află acum. Cred că proprietarul iniţial încă îl deţine, deşi nimeni n-a mai fost acolo de trei ani. Au închis aproape la fel de repede cum au deschis. Eu nu l-am văzut, dar cineva din biroul meu spune că e un loc grozav. E ceva de mers, dar nu chiar atât de departe. Vrei să verific situaţia proprietăţii?

– Da, aş vrea, zise Bill cu răceală, nedorind să arate prea mult interes, dar inima îi bătea tare în timp ce asculta.

Ştia că era locul potrivit pentru un proiect pe care cu o zi înainte nici măcar nu ştia că vrea să-l pună-n practică.

– Vrei să vii într-o plimbare să-l vezi? îi sugeră Hank.

– Sigur, zise Bill simulând un calm pe care nu-l simţea.

Se simţea precum Kevin Costner în *Terenul de baseball*, când aude vocea care-i spune: „Dacă-l construieşti, au să vină". De obicei era mult mai pragmatic de-atât, dar simţea că parcă destinul făcuse ca Steve Jansen să-i spună exact acum despre La Vie.

– Când vrei să-l vezi? zise brokerul firesc.

– Sunt liber acum. Dacă ai ceva timp.

– Pot să vin acolo într-o oră.

Îi dădu lui Bill indicaţii despre cum să ajungă, iar Bill se duse la parter, unde îl găsi pe Joe, care stătea la calculator, scriindu-le fiilor lui pentru a-i înştiinţa că era în Denver, cu Bill. Spunea că speră că

ei erau bine și că el se simțea bine acolo. Le zise amândurora despre accidentul lui Lily, ca să le explice de ce venise. Unul dintre fiii lui îi răspunse imediat, spunându-i cât de rău îi pare de Lily.

– Vrei să mergem la o plimbare? îl întrebă Bill în treacăt.

Joe îi zâmbi – îl cunoștea destul de bine ca să știe că Bill punea ceva la cale. Avea căutătura unei mâțe care se pregătea să atace.

– Ce faci?

– Vreau să aruncăm o privire la spa-ul de care vorbea Steve de dimineață. Francezul e încă proprietarul. Sau așa crede brokerul, nu e sigur. Pesemne că-l costă o avere să plătească ipoteca. Banca aproape l-a executat silit anul trecut. Hai să aruncăm o privire, înainte să mă agit prea mult!

Dar amândoi știau că deja o făcea. Și mai avea un telefon de dat înainte să meargă acolo.

– O să vin cu tine, confirmă Joe, când Bill plecă spre biroul lui.

Se așeză la birou și o sună pe Jessie. Își imagină că era, probabil, ocupată cu vreun pacient sau că era în operație și fu surprins când îi răspunse foarte repede.

– Lily e bine? întrebă ea, părând îngrijorată.

– E bine sau cel puțin era când am văzut-o aseară. Îți mulțumesc că ai răspuns așa de repede.

– Am crezut că s-a întâmplat ceva.

Acum, de când cu Tim, Jessie presupunea întotdeauna ce-i mai rău, mai ales în legătură cu copiii ei.

– Un prieten mi-a sugerat ceva aseară și am vrut să vorbesc cu tine despre asta. Trecu direct la subiect. Știa că era ocupată. Pare o nebunie să vorbesc despre asta, dar nu mi-o pot scoate din cap. Ce-ai zice de un centru de recuperare pentru copii și adolescenți cu LMS, sub vârsta celor admiși la Craig, astfel încât categoria de vârstă cea mai mică de acolo să fie categoria noastră cea mai mare, totul fiind conceput pentru ei și foarte bine adaptat? Fără să presupună și importante facilități medicale, ca la Craig, ci doar recuperare, cu îngrijirea de care are nevoie un copil, adolescent sau tânăr de colegiu. Nu cu toate facilitățile de la Craig, care e o instituție medicală adevărată, ci doar recuperare sub îngrijire medicală, fără terapie intensivă, de exemplu. Dacă avem o nevoie acută de îngrijire medicală, îi putem

transfera la Craig sau la un alt spital. Asta ar fi doar recuperare pură pentru copii și tineri, de înaltă tehnologie, cu tot ce putem oferi. Ce crezi? Altceva decât că sunt eu nebun, ceea ce cred că e clar.

Râse de el însuși, și ea i se alătură. Era extrem de impresionată de tot ce tocmai îi spusese.

– E o idee incredibilă.

Și avea dreptate, nu copia ce făcea Craig sau chiar spitalul local de recuperare pentru copii. Era suficient de diferit pentru a fi interesant, mai ales pentru copiii mai mici, cărora le era mult mai greu să-și găsească un loc pentru recuperare. În general centrele de recuperare se adresau pacienților mai în vârstă, dar existau o mulțime de pacienți mai tineri cu LMS, chiar și de vârsta lui Lily, iar unele programe erau prea grele pentru a se potrivi tuturor vârstelor.

– Aș mai vrea să ofer și burse de studii pentru cei care au nevoie de ele, care nu-și pot permite să plătească sau ale căror cheltuieli nu sunt acoperite de asigurare.

Ei îi plăcu și ideea asta. Erau o mulțime de oameni care nu-și permiteau sejururi prelungite la recuperare sau nu puteau să meargă acolo deloc, întrucât nu puteau să plătească sau să acopere diferența ce nu era inclusă în asigurarea lor. Și locurile ca acesta erau scumpe.

– Deci, ce crezi?

– Cred că ar fi un cadou deosebit pentru comunitatea LMS, dacă așa ceva ar exista. Craig e cel mai bun de acest gen, dar unii pacienți nu se potrivesc profilului lor, deși sunt foarte rezonabili în privința acceptării. Anul trecut am avut o pacientă în vârstă de nouă ani care n-a avut rezultate bune la recuperarea pentru copii unde am trimis-o și pe care ne-a fost greu s-o plasăm în altă parte. Pur și simplu n-am găsit ceva potrivit și ceva individualizat, cum spui tu, dar ar fi un avantaj imens în planificarea tratamentului. Unii părinți chiar încearcă să facă ei înșiși recuperarea. Cred că, într-adevăr, ceea ce spui ar fi o soluție nemaipomenită. Mai mult decât uimitoare. Chiar te gândești să faci ceva de genul ăsta?

Știa că se gândește, altfel n-ar fi sunat-o.

– Voiam să știu ce crezi.

Ajunsese s-o respecte din ce în ce mai mult, mai ales după circuitul cu Lily pe la alți neurochirurgi.

– Cred că e un proiect extrem de ambiţios, fiindcă nu pot să-mi imaginez cum ai s-o faci, în plus o să coste o avere. Dar îmi place ideea.

Păru entuziasmată zicând asta.

– Am aici prieteni a căror fiică avea diabet zaharat juvenil, zise el. Ei au construit un spital pentru ea, care în prezent e unul dintre cele mai bune aşezăminte de diabet din ţară. Uneori, un proiect ca ăsta e tot ce trebuie să faci sau tot ce poţi să faci, dacă nu poţi să schimbi ce s-a întâmplat.

Vocea îi era încărcată de emoţie, iar ea înţelese. Erau însă prea puţini cei care îşi puteau permite să facă un astfel de gest măreţ, pentru a-i cuprinde şi pe alţii în aceeaşi situaţie. Ea bănuia că Bill îşi permitea şi că era suficient de hotărât să o facă şi să o ducă la bun sfârşit. Părea o persoană incredibil de creativă si hotărâtă, iar ea începuse să-l respecte foarte mult. Îşi schimbase în mod eroic modul de a gândi, odată ce acceptase situaţia lui Lily.

– Cred că e admirabil ce vrei să faci, zise ea, părând mişcată şi oarecum uimită.

Era greu de imaginat ce spera el să facă sau să ai banii ca să faci asta. Dar pentru el asta era partea uşoară.

– Problema e că n-am nici cea mai mică idee ce am de făcut. Tot ce am sunt inima şi banii. Avem nevoie de consultanţă pentru ca asta să funcţioneze. Aş vrea să angajez cei mai buni medici şi terapeuţi din ţară. Şi apoi îi puse o întrebare la care ea nu se aştepta. Era plin de surprize. Dacă fac asta, ai vrea să te implici şi să fii director medical?

Ea fu şocată când auzi întrebarea.

– Eu sunt chirurg, nu administrator, zise ea cu onestitate. Poţi să găseşti pe cineva mult mai competent decât mine pentru ceea ce vrei să faci.

– Ai putea să practici în Denver şi să operezi în continuare într-un spital de-aici. Dar instituţia asta o să aibă nevoie de cineva extrem de capabil pentru a funcţiona, cineva care ştie cu adevărat de ce e nevoie.

Ea trebui să admită că-i plăcea ideea, precum şi entuziasmul lui cu privire la proiect, dar îi era imposibil.

– Nu pot să le fac asta copiilor mei. Au trecut deja prin prea multe, pierzându-şi tatăl. Nu pot să-i mut de-aici. În plus, m-ar omorî. Asta

e casa lor, le place aici, au crescut în Tahoe. Și e un loc bun pentru ei să crească și pentru mine să lucrez.

– Trebuia să întreb, zise Bill scuzându-se. Aș fi fost un prost să n-o fac. Și el nu era prost. Era unul dintre cei mai inteligenți bărbați pe care îi întâlnise ea vreodată. Și îi plăcea la nebunie ce încerca el să facă. Vrei să mă ajuți să găsesc persoanele potrivite, dacă reușesc s-o fac până la urmă? Ceea ce rămâne de văzut. Acum e doar un vis nebunesc.

Dar ea se gândi că era unul bun.

– O să fac tot ce pot. O să mă gândesc la asta.

Avea de gând să-i spună despre asta lui Ben, partenerul ei. Situația acestuia era mai puțin complicată decât a ei, el n-avea obligații, cu excepția lui Kazuko, și nici copii. Kazuko chiar și-ar dori, poate, să lucreze acolo. Bill n-avea nevoie de un neurochirurg ca să administreze, deși poate ar fi fost mai bine. Ar fi putut să fie și un ortoped bun. Dar îi putea recomanda alți neurochirurgi. Problema era să găsească pe cineva dispus să se mute la Denver. Ea nu era dispusă și nu putea. Era prea legată de Squaw Valley. Și chiar dacă Tim ar fi fost în viață, tot n-ar fi putut s-o facă. El iubea Lake Tahoe la fel de mult precum copiii lor. N-ar fi fost niciodată dispus să se mute, și nici copiii, știa ea. Ei toți credeau că Lake Tahoe e cel mai bun loc de pe pământ.

– O să te țin la curent, zise Bill. Mă duc să văd o proprietate în după-amiaza asta. Poate că toate acestea n-au să ducă la nimic, dar merită să arunc o privire.

Și ea știa că înființarea unui centru de recuperare pentru copii făcea parte din procesul de acceptare a ceea ce se întâmplase cu fiica lui, doar că la o scară mult mai mare decât puteau lua în considerare sau chiar concepe majoritatea oamenilor. Dar faptul că el se gândea la asta era un semn de însănătoșire chiar dacă proiectul lui n-avea să se realizeze niciodată. Era un gând nobil.

– Ține-mă la curent, zise ea și închise.

Nu se aștepta să mai audă de el prea curând sau poate niciodată în legătură cu acel proiect. Dar era intrigată de acesta și mai târziu în acea după-amiază, după ce văzu ultimul pacient din acea zi, îi spuse lui Ben despre el. Îi spuse la ce se gândea Bill și că o întrebase dacă s-ar muta vreodată la Denver, să-l conducă, și că ea îi zisese că nu poate.

– E o idee nebunească, zise Ben privind-o.

Părea atât de dărâmată zilele acelea, ardea ca o lumânare la ambele capete, muncind singură din greu, nemaiavându-l pe Tim, care s-o ajute la îngrijirea copiilor. Acum părea tristă tot timpul și lui nu-i plăcea s-o vadă așa.

– Pesemne că are mai mulți bani decât oricine de pe planetă, dacă se gândește la așa ceva, zise Ben vizibil impresionat.

– Cred că-și poate permite. Ce zici? își întrebă ea partenerul. Ar putea să fie distractiv să ajuți la punerea bazelor a ceva de genul ăsta.

El scutură rapid din cap.

– Eu sunt fericit aici. N-am ambiții mari, să reinventez roata. Am făcut oameni bine când s-au rănit. Eu n-am stofă de vedetă ca tine, Jessie. Nici nu mi-am dorit vreodată să fiu. Sunt un medic bun și un chirurg bun și-mi place viața într-un orășel. Ăsta ar fi un loc de muncă important, dacă pune pe picioare un centru de LMS pentru copii mici. Și cu o grămadă de dureri de cap. Ei i se părea extraordinar. Ar trebui să te gândești la asta, zise el cu o privire serioasă.

– Nu pot, Ben. N-aș putea să le fac asta copiilor mei. Nu pot să mă mut la Denver, după ce s-a întâmplat cu Tim. Și-așa e destul de traumatizant, chiar fără un oraș nou, școli noi și fără să-și lase prietenii și casa în care au crescut. În plus, nu m-ar lăsa ei.

– Probabil ți-ar plăti o avere ca s-o faci, zise Ben pragmatic.

– Asta n-ar schimba situația copiilor.

– Nu, dar pentru tine da.

Amândoi știau că ea pierduse jumătate din venitul lor, când murise Tim, și că acesta nu avusese nici o asigurare. Se gândise la una, dar pur și simplu n-apucase s-o facă. Erau amândoi atât de ocupați și suficient de tineri ca să nu-și facă încă griji cu privire la moarte. Deci, acum ea îi întreținea numai din munca ei, patru copii de hrănit și educat. Dar clătină din cap cu hotărâre.

– M-am gândit eu, zise Ben liniștit. La un moment dat, va trebui să te întorci la Stanford.

Păru speriată când el zise asta și un pic rănită.

– Încerci să scapi de mine?

– Nu. Am vorbit serios. Tu ești o stea, Jess. N-ai ce căuta aici. Niciodată n-ai avut. Știu că te-ai mutat aici pentru Tim și că obții din

când în când nişte cazuri bune, cum a fost cel al puştoaicei Thomas, dar ar trebui să fii într-un spital clinic mare, unde să poţi să străluceşti şi să faci faţă provocărilor pe care le meriţi. Îmi place să lucrez cu tine, dar uneori nu cred că e corect pentru tine. Asta am crezut mereu. Când Tim era în viaţă, voiai să fii aici ca să-l faci fericit. Acum trebuie să te gândeşti la tine. Iar copiii tăi vor pleca în câțiva ani, mai devreme decât crezi. Meriți o viață mai importantă decât asta şi un for medical mai înalt unde să lucrezi. Ar trebui să te gândeşti să te întorci la Stanford.

Ea îi zâmbi partenerului ei.

– Jimmy n-o să meargă la colegiu în următorii doisprezece ani. Mi-am petrecut aici o grămadă de ani şi apoi o să fiu prea bătrână ca să mai schimb ceva. O să am cincizeci şi cinci de ani, şi ei nu vor medici bătrâni la Stanford – vor unii noi, proaspeţi, strălucitori, cu idei inovatoare. Mă tem că nu mai scapi de mine, dr. Steinberg, îl anunţă ea, iar el o privi cu regret.

– Nu eu nu scap, Jessie, tu nu scapi. Trebuie să te gândeşti la oferta tipului ăstuia, dacă nu te întorci la Stanford.

– Cine ştie dacă are s-o facă vreodată? zise ea cu înţelepciune. E într-un fel de euforie de la accidentul copilului său. Totul face parte din supărarea lui, probabil mai mult fantezie decât realitate. Eu nu pot să mă las prinsă în visurile altora, Ben. Am propria realitate. Şi a mea înseamnă să întreţin patru copii care doresc să trăiască aici, unde au crescut.

– Nu-i lăsa să-ţi conducă viaţa, Jess! Trebuie să te gândeşti şi la tine.

Ea râse de ce zise el.

– Ai vorbit ca un om fără copii. Crede-mă, n-aş vrea să fiu eu cea care-i spune lui Heather Matthews că se mută la Denver. Ar pune pe cineva să mă ucidă. Aproape a făcut-o ieri, fiindcă i-am călcat greşit bluza şi i-am strâmtat blugii. Tim s-a descurcat întotdeauna mai bine decât mine cu rufele. Să mă ferească Dumnezeu de fetele de cincisprezece ani. Aş prefera să stau în faţa unui pluton de execuție decât să-i spun ei că se mută la Denver. Râse din nou, gândindu-se la asta, chiar când BlackBerry-ul îi sună. Era de la spital, i se spunea că pacientul pe care-l operase cu o zi înainte făcuse febră. Ea răspunse că avea să ajungă acolo în cinci minute.

– Oricum, cred că ar fi distractiv pentru tine, adăugă ea.

Dar era mai mult de lucru şi mai multe obligaţii decât voia Ben. Îi plăcea să lucreze din greu şi să joace tare, şi nu pusese niciodată cariera înaintea vieţii personale, aşa cum făcuse Jessie, dar nici ea nu mai putea să facă asta, din patru motive foarte bune, copiii ei. Tot ce putea să facă pentru a-l ajuta pe Bill era să-i sugereze alţi neurochirurgi care ar fi putut să fie interesaţi de respectivul loc de muncă. *Dacă* avea să construiască vreodată centrul. Ieşi apoi grăbită din birou, fluturând din mână către Ben.

Şi după asta trebuia să ajungă acasă, la copiii ei, să-i ajute la teme, să spele rufele, să plătească facturile şi să pregătească cina. Şi poate să se întoarcă la spital, dacă ar fi fost sunată. Zilele erau lungi pentru ea acum, iar nopţile, şi mai lungi, fără nici un ajutor din partea nimănui, în afară de Chris, fiul ei cel mai mare. Şi când el avea să plece la facultate, în toamnă, urma să fie un coşmar. Nu vedea în faţa ei acum decât un drum lung, lung, de muncă grea şi tristeţe, fără Tim. Şi toate i se citeau în ochi şi în expresia obosită şi îndurerată.

Bill şi Joe se întâlniră cu Hank Peterson la proprietatea despre care discutaseră, la şaisprezece kilometri în afara oraşului. Erau o sută treizeci şi opt de mii de metri pătraţi şi clădirile erau frumoase, cum spusese Steve. Era acolo o clădire principală foarte mare, finisată impecabil şi care arăta ca un conac mare de ţară franţuzesc. Toate detaliile erau rafinate. Avea adorabile ferestre franţuzeşti şi un acoperiş mansardat, precum şi un pridvor larg de jur împrejur. Livezile neîngrijite putreziseră, iar grădinile cândva întinse zăceau acum în paragină. Casa era construită de doar câţiva ani şi se afla într-o stare perfectă în interior. Acoperişul era fără cusur, fără semne de scurgeri.

Bill numără în clădirea principală douăzeci de camere, toate minunate, cu băi proprii. Proprietarul nu făcuse economie la construcţie. Ici, colo erau şi câteva piese de mobilier, dar, în esenţă, era nemobilat. Brokerul zise că toate lucrurile din interior fuseseră vândute la o licitaţie, pentru a strânge bani de ipotecă. Erau acolo camere comune mari, patru la număr, şi o bucătărie de ultimă generaţie, iar la un etaj mai jos, un labirint de birouri.

Era și o a doua clădire, cu douăsprezece camere și o structură similară. Și o a treia, care arăta a fi spa-ul, cu camere pentru masaj, băi de aburi, o saună, o cadă cu hidromasaj și o mică piscină. Și alte trei clădiri mai îndepărtate, care puteau fi dormitoare pentru personal sau birouri. Tot acolo tronau și o sală mare de sport, într-o clădire proprie, un garaj enorm și mai multe anexe mai mici, care păreau a fi pentru echipamente. Și în spatele proprietății se afla o seră, care fusese foarte frumoasă și acum ajunsese o junglă cu plante năpădite de buruieni. Se mai vedeau acolo o zonă pentru gătit în aer liber, un pic pârâu care străbătea proprietatea și un mic grajd cu țarc. Exact ce voia Bill și erau ușor de observat dragostea, grija și banii care fuseseră investiți acolo. El putea să-și dea seama cu ușurință cât de dezamăgit fusese și chiar cât trebuie să fi suferit proprietarul când eșuase. Bill nu făcu nici un comentariu când vizită proprietatea. Nu voia ca brokerul să vadă cât de încântat era.

– Totuși, știi cine o deține? Banca sau proprietarul inițial?

– Se pare că proprietarul. Am verificat. Banca e aproape de executarea silită și ei își dau seama că asta se poate întâmpla în orice zi. Dar încă face plățile, cu greu. Nu vrea să vândă. Încă. Dar banca spune că va trebui s-o facă, mai devreme sau mai târziu.

Ca vulturii, așteptau s-o apuce. Și lui Bill îi păru rău pentru proprietar, când văzu cât de frumos era locul și că totul se dusese de râpă. Și era fără rost acum, un loc gol și neutilizat.

– Știi cât a băgat aici? întrebă Bill aparent dezinteresat.

– A plătit cinci milioane pe teren și cât l-o mai fi costat să construiască. Nu știu cât, dar se pare că a cheltuit o grămadă. Bun mod să-ți pierzi cămașa de pe tine. Cred că ați putea s-o cumpărați, dacă faceți o ofertă. Oficial, nu e pe piața vânzărilor imobiliare, dar banca e de părere că el ar accepta o ofertă decentă.

Bill rămase tăcut, încercând să calculeze cât trebuie să fi cheltuit proprietarul pe cele două clădiri principale, pe cele patru clădiri mai mici și pe toate grajdurile și dependințele, pe sala de sport și garaj. Era un proiect foarte scump și avusese mare ghinion că economia picase aproape în același moment. Își imagina că în alt oraș pentru așa ceva ar fi putut cheltui cu ușurință zece sau chiar douăzeci de

milioane de dolari pe clădiri, în California sau New York de pildă. În Denver, poate cinci până la şapte milioane, plus preţul terenului.

Bill vizită împreună cu Joe toată proprietatea făcând câteva scurte comentarii. Era unul dintre acele lucruri care i se întâmplau din instinct. Încă nu era sigur că avea să poată să ducă la capăt proiectul centrului de recuperare, dar, odată ce deţinea locul, ar fi devenit mai sigur, iar mai târziu ar fi putut oricând să-l revândă. Şi toate clădirile erau într-o stare excelentă, fiind noi. Aveau treizeci şi două de camere pentru pacienţi, le numărase el, de două ori mai multe locuri dacă puneau câte doi pacienţi în cameră, iar dormitoarele erau mărişoare. Fiecare avea baie proprie, care ar fi trebuit reamenajată pentru nevoile persoanelor cu handicap. Mai existau clădiri cu dormitoare pentru personal, dar şi pentru birouri, un garaj, o sală de sport şi un centru spa. Aveau tot ce le era necesar pentru început, de fapt, mai mult decât suficient. Şi era un loc frumos. Proprietarul nivelase terenul înainte de a construi şi existau alei netede, largi, potrivite pentru scaunele cu rotile.

Bill ştiu, privind în jur, că acesta era locul. Nici măcar nu-l căutase. Locul îl găsise pe el.

Se înapoie la maşină fără să-i spună nimic brokerului şi apoi se întoarse cu o expresie rece.

– O să fac o ofertă, zise el simplu, ca şi cum nu-i prea păsa dacă o să fie într-un fel sau altul.

Brokerul încuviinţă din cap.

– La cât vă gândiţi, din moment ce nu e pe piaţă?

Se aştepta ca Bill să facă o ofertă nerealist de scăzută, care n-avea să-l impresioneze pe proprietar suficient cât să vândă, care era doar o aruncare a zarurilor, ca să vadă ce se întâmplă. Unii fac asta uneori, încearcă să cumpere ieftin şi apoi să facă profit printr-o vânzare rapidă. Proprietatea avea potenţial pentru asta, mai ales cu un proprietar străin aflat în nevoie.

– Opt milioane, zise Bill cu un glas neutru, iar brokerul se holbă la el.

Bill ştia că ar fi o mare afacere dacă ar fi putut să cumpere cu atât şi că proprietarul ar fi ripostat. Era dispus să plătească zece.

Şi clădirile existente i-ar fi economisit o grămadă de timp, în loc să caute un teren pe care ar fi trebuit să construiască de la zero.

– O să-i scriu, zise Hank brusc neliniştit. Unde vă găsesc mai târziu?

– Acasă, zise Bill calm.

– O să trec pe acolo, ca să semnaţi, şi mâine o să vă prezint oferta.

Era una dintre acele afaceri fericite care pică din cer şi la care visează orice agent imobiliar. Un cumpărător solid, care are banii necesari, o ofertă bună şi un vânzător care are nevoie să vândă. Exceptând faptul că nici unul dintre ei nu era sigur că vânzătorul vrea să scape de proprietate şi, uitându-se la ea, Bill îşi dădu seama că erau şanse bune ca acesta s-o facă, motiv pentru care oferise un preţ foarte decent. Banii aceştia ar fi trebuit să fie tentanţi, chiar dacă proprietarul iubea locul şi încercase o afacere care eşuase din cauza economiei proaste, în plus el locuia şi la opt mii de kilometri distanţă. Bill spera să învingă raţiunea, şi nu sentimentalismul. Şi Hank, la fel.

Bill şi Joe se înapoiară cu maşina acasă la Bill, iar acesta se întoarse cu un zâmbet larg, lent spre prietenul lui.

– Deci, ce crezi?

– Că eşti omul cel mai uimitor pe care l-am cunoscut vreodată. Când te-am văzut la Harvard, am crezut că eşti un pic nebun. Acum ştiu sigur că eşti. Nebun ca o vulpe. Sper să-l iei. E perfect pentru ce vrei să faci.

– O să vedem ce se-ntâmplă.

Juca ţinându-şi cărţile aproape de piept. Era disperat să-l cumpere, dar nu voia să recunoască nici măcar faţă de el însuşi.

Hank veni pe la patru cu oferta de opt milioane de dolari pentru proprietatea La Vie, ca s-o semneze Bill. El văzu numele proprietarului, dar nu-l recunoscu. Hank îi spuse că aveau să trimită oferta prin fax în Franţa. Şi îi dădeau termen trei zile lucrătoare să răspundă. Era o ofertă all-cash[1], cu inspecţii, desigur, pentru a se asigura că nu existau probleme ascunse. Dar Bill nu se aştepta la nici una.

---

[1] Transfer de proprietate imobiliară fără finanţare sau credite ipotecare. Cumpărătorul aduce fonduri adecvate la momentul încheierii tranzacţiei, iar vânzătorul primeşte tot atunci preţul de vânzare în totalitate. (n.tr.)

Hank ceruse o referință de la bancă pentru Bill, să o includă în ofertă, iar bancherul lui Bill i-o trimisese prin fax, în termeni vagi, prin care vânzătorul era asigurat că potențialul cumpărător era real, solvabil și avea intenții serioase.

În următoarele trei zile, Bill nu zise nimic nimănui despre proprietate. Chiar și cu Joe abia vorbi despre ea. Ei erau singurii care știau. Și în dimineața zilei de joi, el primi un telefon de la Hank. Acesta vorbi pe un ton conspirativ.

– Vânzătorul a trimis o contraofertă de douăsprezece.

Bill nu ezită nici o clipă.

Se aștepta și era mulțumit de contraofertă. Cea mai mare teamă era ca proprietarul să spună că nu vinde. Dăduse un preț și se îndreptau într-acolo.

– Trimite o contraofertă de zece, zise Bill cu vocea unui om de afaceri. Încheiere în cincisprezece zile, după inspecții. Și e ultima mea ofertă. E o ofertă all-cash, după inspecții complete și stabilirea titlului de proprietate.

Era o afacere bună pentru vânzător. Trebuia să plătească ipoteca, iar restul avea să fie al lui. În cincisprezece zile, putea să aibă banii, iar Bill ar fi deținut o sută treizeci și opt de mii de metri pătrați din ceea ce fusese odată La Vie și avea să devină Floarea de Nufăr. Dar încă n-avea proprietatea și știa că înțelegerea putea încă să pice.

Hank fu la ușă douăzeci de minute mai târziu, cu contraoferta lui Bill, ca s-o semneze. Părea mai entuziasmat decât Bill în legătură cu asta, și Joe izbucni în râs când Hank părăsi casa și Bill închise ușa în urma lui.

– O să-i provoci un atac de cord. Joe nu se putea opri din râs. N-a mai avut de-a face cu nimeni ca tine până acum. Se vede cum, practic, îi curg balele pentru comisionul care o să-i iasă din asta, dacă vânzătorul acceptă ce i-ai propus. Pentru binele tuturor, sper s-o facă.

– Și eu la fel, îi zâmbi Bill.

Era la fel de conștient ca Joe de cât de nerăbdător era brokerul. Și Bill voia proprietatea.

De data asta, răspunsul veni în douăzeci și patru de ore, iar Hank vorbi de parcă era gata să leșine când sună.

– A acceptat oferta.

– Ar fi fost prost să n-o accepte, zise Bill cu răceală. Hai să facem inspecțiile chiar acum!

Stabili ca banca să-i transfere banii într-un cont escrow[1]. Și cinci zile mai târziu avea toate inspecțiile finalizate. Clădirile erau de calitate, titlul de proprietate era clar. Afacerea se încheie fără piedici, și la cincisprezece zile după ce oferta fusese acceptată, o sută treizeci și opt de mii de metri pătrați la nord de Denver, pe o frumoasă și mică proprietate, erau ai săi. Proiectul pentru Floarea de Nufăr începuse.

Ieși să vadă locul din nou, cu Joe, de îndată ce acordul fu încheiat. Făcură un ocol al proprietății, iar Bill își imagină în tăcere ce avea să devină. Nu știa cât va dura și avea multe de învățat în lunile următoare, dar știa că într-o zi acolo urma să fie Floarea de Nufăr și visul lui să devină realitate. Joe era încă uluit, la fel și Bill. Se întâmplase atât de repede și de ușor. Nu fusese vorba doar de bani, fusese momentul potrivit pentru toți cei implicați – asta fusese cheia.

Cu interesul stârnit de noua achiziție a lui Bill, lui Joe îi părea rău că în câteva zile avea să se întoarcă la New York. Fusese o vizită foarte interesantă și vindecătoare pentru el. Se simțea mai bine și ura gândul de-a se întoarce la viața lui singuratică, în New York. Își dorea să fi putut să stea mai mult și să-l vadă pe Bill cum își dezvoltă proiectul, dar nu voia să exagereze stând prea mult și profitând de prietenul lui.

– Tot mai trebuie să găsesc un medic ca să administreze locul, zise Bill în timp ce vizitau clădirea principală, examinând-o din nou. Am nevoie de un director medical și de un administrator. Atunci se opri din mers și se uită la Joe. Ai vrea să faci să funcționeze un centru de recuperare pentru copii? întrebă el.

Avea încredere în simțul pentru afaceri al lui Joe, în capacitatea lui de administrator și în loialitatea lui.

---

1 Formă de cont deținută de un „agent escrow" (o persoană, o companie escrow sau o societate specializată), în care sunt depuse documentele și fondurile într-un transfer de bunuri imobile, inclusiv bani, o ipotecă, precum și alte documente necesare finalizării unei tranzacții. Când finanțarea e completă și acțiunea e clară, agentul escrow înregistrează actul de cumpărare și transferă banii vânzătorului. (n.tr.)

Fața lui Joe se lumină când el îi ceru asta.

– Am crezut că nu mă mai întrebi. Mi-ar plăcea foarte mult, Bill! Știu chiar mai puțin decât tine despre recuperare, dar, în pofida recentei catastrofe, cred că pot să-ți administrez afacerea. Și dacă n-o să pot, o să te anunț.

Bill avea toată încrederea posibilă, iar asta îi reda lui Joe încrederea în sine.

– O să fie nevoie să te muți aici, îl avertiză Bill.

– Oricum mi-am scos la vânzare apartamentul din New York. Am terminat cu New Yorkul. Acum e prea deprimant pentru mine acolo. Sunt gata să mă mut. Mă duc să-mi strâng bagajele. Sau, de fapt, înainte să plec, o să mă uit după un apartament aici, ca să știu ce să aduc. Pot să mă întorc în câteva săptămâni. Iar copiii pot să mă viziteze aici. Nu mai trebuie să vină la New York, și oricum eu îi vizitam pe ei de obicei. E prea complicat pentru ei să călătorească împreună cu copiii lor.

Când Bill și Joe se înapoiară acasă cu mașina, Floarea de Nufăr avea un sediu și un administrator. Acum nu mai era nevoie decât de un director medical, de personal, de o declarație oficială, de un program și de pacienți. Bill și Joe tranșară problema activității lor. Aveau să fie ocupați cu centrul de recuperare pentru o lungă perioadă de timp. Joe era încântat. Bill tocmai îi dăduse o nouă motivație de a trăi. Era greu de crezut că în urmă cu doar câteva săptămâni era disperat, iar acum se muta într-un oraș nou și avea un loc de muncă. Telefonul lui Bill din acea noapte fusese providențial și-i salvase viața.

Steve Jansen, arhitectul, îl sună pe Bill în seara respectivă. Avusese de gând să-l sune de mai multe zile, dar fusese ocupat cu planurile de reamenajare ale lui Bill și cu câteva alte proiecte, și n-avusese ocazia.

– Îmi pare rău că n-am putut să mă informez pentru dumneavoastră despre proprietatea de care v-am spus. Am fost ocupat până peste cap. Totuși, am o veste proastă.

Bill nu-și imagină ce-ar fi putut să fie.

– Am verificat-o acum câteva zile, printr-un prieten de-ai mei, care e agent imobiliar. Proprietatea e în escrow. Se pare că cineva

a făcut o ofertă pentru ea. Nu știu dacă o s-o ia până la urmă, dar se pare că am pierdut-o, zise Steve scuzându-se, iar Bill râse.

– Nu, n-am pierdut-o. Eu am cumpărat-o, mulțumită ție. E perfectă pentru ce vreau eu să fac, după cum spuneai. Deci, grăbește-te cu reamenajarea, că avem de lucru!

La celălalt capăt se lăsă o lungă tăcere.

– Vorbiți serios?

Steve era uluit.

– Da. De ieri e oficial a mea. Floarea de Nufăr e pe cale să devină realitate, îl asigură el. Vreau să mergem împreună, săptămâna viitoare, să ne uităm la ea, ca să ne facem o idee de ce avem de făcut.

– Aș fi fericit să fac asta, zise Steve cu glas uimit. Nu glumiți, nu?

– Nu, zise Bill, nu glumesc.

Iar acum nu mai trebuia decât să-i spună lui Lily ce-avea de gând și să găsească un director medical pentru a administra locul. Și, după aceea, să lucreze ca un nebun.

Capitolul 14

Lily se uită cu neîncredere la tatăl ei, când acesta veni s-o viziteze la Craig, după ce vânzarea fu finalizată, și îi spuse ce-a făcut.

– *Ce?* Ce-ai făcut?

Pentru o clipă, nu înțelese ce-i spunea. Era atât de ciudat.

– Am cumpărat o bucată de o sută treizeci și opt de mii de metri pătrați de proprietate la șaisprezece kilometri în afara orașului, cu o grămadă de clădiri frumoase pe ea, ca să construiesc un centru de recuperare pentru copii cu LMS, cu vârste de la zece ani sau doisprezece sau orice vârstă vom decide. Cam cum e Craig, numai că axat mai mult pe tineri și mai ales pe copii mai mici. Și am să-i spun Floarea de Nufăr.

Zâmbea cu gura până la urechi. Lily încă părea că nu crede ce-i zice el.

– Tati, ai înnebunit? Nu știi nimic despre cum se conduce un centru de recuperare.

– Nu, eu nu, dar știu alții. O să-i angajăm ca să ajute copiii și tinerii care au nevoie de recuperare după accidente ca al tău. Și am de gând să-l fac cel mai interesant, fascinant loc din câte au existat vreodată, unde să-i învățăm cum să trăiască cu leziunile lor și să ducă o viață bună, la fel ca aici și ceea ce faci tu acum.

– De ce?

Îl privi lung, părând confuză.

– Pentru că te iubesc și vreau să fac asta în onoarea ta și pentru alți copii, la fel de curajoși ca tine, precum prietenul tău Teddy, și pentru

copii mici, oricine are nevoie de ceea ce am eu de gând să ofer. Iar pe cei care nu pot să plătească o să-i primim gratis.

Ochii ei se umplură de lacrimi în timp ce-l asculta și apoi își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l ținu strâns.

– Tati, sunt atât de mândră de tine, zise ea cu o voce sufocată. E ceva minunat! Cine o să-l administreze?

– Nu știu încă. Am rugat-o pe Jessie să ne ajute să găsim oamenii potriviți. I-am oferit ei postul, dar a zis că, din cauza copiilor ei, nu poate să plece din Squaw Valley.

Lily încuviință din cap. Înțelese situația, dar fu dezamăgită că Jessie nu putea să vină.

– Eu pot să fiu de folos?

Lily era entuziasmată de idee chiar mai mult decât ar fi sperat el. Era încântată și plină de venerație față de tatăl ei.

– Mi-ar plăcea să ne ajuți. O să avem nevoie de o grămadă de sfaturi de la tine și de la alți tineri, despre genul de lucruri pe care v-ați dori să le vedeți acolo. Vreau să-mi spui tot ce crezi despre asta. Lily, fac asta pentru tine, datorită ție.

Era modul lui de a se confrunta proactiv cu ceea ce i se întâmplase ei, iar Lily înțelese asta.

În acea noapte, după ce tatăl ei plecă, ea și Teddy stătură în camera ei și ascultară muzică. Nu intenționau să se izoleze și erau încurajați să-și petreacă timpul liber cu ceilalți, dar, uneori, ei și lui Teddy le plăceau să stea pur și simplu împreună și să vorbească, fără nimeni altcineva în jur. El avusese dreptate în privința prietenilor ei – nu veniseră s-o viziteze. Găseau întotdeauna o scuză pentru asta și, în loc s-o sune, îi trimiteau mesaje, „Îmi pare rău, nu pot să vin azi… Ne vedem mâine“, și ziua de mâine nu venea niciodată. „Aoleu, s-a făcut târziu. Ne vedem data viitoare.“ „Mama nu mă lasă să ies… Mi s-a stricat mașina… Am examene… Am practică… Tata nu mă lasă să conduc mașina.“

Aveau o mie de scuze ca să n-o viziteze la recuperare. Poate că era pur și simplu prea greu pentru ei, dar pentru ea era mult mai greu. Se întâmplase ceea ce prezisese Teddy la început. El văzuse asta la alții, în ultimii doi ani. Văzuse prea puțini prieteni venind și

revenind. Iar Veronica, cea mai bună prietenă a ei, era cea mai rea dintre toți. Lily avea sentimentul că aceasta încerca acum să fie Lily, la echipa de schi, și cu prietenii lor. Și păruse atât de falsă în singura ocazie când venise s-o viziteze. Acum nici măcar nu mai părea o prietenă, ci doar o cunoștință de-ale lui Lily. Acum, Teddy devenise cel mai bun prieten al ei. Știa prin ce trece ea și aveau asta în comun. Își petreceau timpul vorbind, ca o soră și-un frate, despre visurile, temerile și obiectivele lor.

Tatăl ei o rugase să nu spună încă nimic despre ce făceau, până când avansau cu proiectul, iar apoi voia să vină și să stea de vorbă cu administratorul de la Craig și să-i explice și lui cum stă treaba. Acum era doar într-o formă incipientă. Dar ea împărtășea cu Teddy toate secretele ei, avea încredere în el și știa că n-avea să-i dea de gol.

– N-o să-ți vină să crezi, îi șopti Lily lui Teddy, în camera ei.

Era cel mai interesant secret pe care-l avusese vreodată și îi străluceau ochii când se uită la el.

– Ce?

Credea că are de gând să-i spună că tatăl ei avea o nouă iubită sau că Veronica era însărcinată și trebuise să părăsească echipa de schi, sau ceva picant de genul ăsta. Aici trăiau din fragmente de știri din exterior, despre oameni care duceau vieți depline. Lily simțea uneori că e într-un cocon, cu toate că învăța lucruri importante. Nu mai mergea la școală și în lumea de afară, cu toate evenimentele ei banale de zi cu zi și cu drame de liceu. Dar cel puțin știa că timpul ei aici era finit. Cum părinții lui Teddy refuzau să-l ia acasă, el era blocat aici pe termen nelimitat, în recuperare, închis departe de lumea exterioară.

– Tata pornește un centru de recuperare pentru copii cu LMS, îi zise ea lui Teddy.

El se holbă la ea uimit și, pentru un moment, păru confuz.

– Pe bune? De ce?

– Ca să ajute oamenii. A cumpărat deja locul. O să fie pentru copii mici și puști de vârsta noastră și poate un pic mai mari. Trebuie să găsească pe cineva să-l administreze, dar spune că e frumos. L-a numit Floarea de Nufăr.

Era foarte mândră de tatăl ei, iar Teddy vedea asta. Uneori, o invidia pentru relația dintre ei. El n-avusese niciodată o astfel de relație cu părinții lui, care fuseseră reci și distanți chiar și înainte de accident. Acum îl sunau o dată pe săptămână, îi spuneau ce fac, îi promiteau să-l viziteze cândva, în viitor, și n-o făceau niciodată. Mereu intervenea ceva. Era ca și cum le era frică chiar să-l vadă, necum să-l ia acasă. El se întreba dacă se simțeau vinovați pentru asta sau pur și simplu nu le păsa. Și uite cum era tatăl lui Lily, nu doar apropiat de ea, ci dorind să ajute și alți copii. Pentru Teddy era greu de imaginat.

– Spune că pot să-l ajut să decidă ce fel de activități să ofere acolo. Și vrea să vorbească și cu tine.

Teddy păru încântat să audă asta.

– Avem nevoie de mai multă artă, zise el. Artă pe care pot s-o realizeze copiii, dar și lucruri mai sofisticate. Vreau să lucrez în uleiuri. Cei de aici vor ca eu să folosesc acrilice, fiindcă fumul de pe picturile în ulei îi deranjează pe ceilalți, dar obțin texturi mai bune cu uleiurile.

Acrilicele lui arătau ca uleiurile și Lily văzuse cum poate face asta cu bețișoarele atașate la mănușile lui. Fusese incredibil. Teddy avea un talent real, care trecea dincolo de handicapul lui, și, în ciuda limitărilor sale, își folosea brațele surprinzător de bine.

– Ar trebui să avem și o trupă. O trupă *adevărată*. Genul de muzică pe care o ascultăm noi.

– I-am spus tatei că avem nevoie de un program grozav de sport. A zis că proprietatea pe care a cumpărat-o are o sală de sport fantastică. I-am spus despre Jocurile Paralimpice, dar astea se întâmplă doar o dată la patru ani, la fel ca Jocurile Olimpice. Am putea să avem niște jocuri care se întâmplă *în fiecare* an, cu medalii și premii.

Vorbiră îndelung despre asta.

– Mi-ar plăcea să-i învăț pe copiii mici să deseneze, zise Teddy melancolic. Când termin școala, vreau să fiu profesor de artă pentru copiii cu nevoi speciale.

Voia să meargă la colegiu și să se specializeze în arte plastice, dar până atunci părinții lui refuzaseră să discute cu el și, din cauza leziunii lui cervicale și a problemelor de respirație, lor nu le plăcea nici să-l lase în excursii. Și credeau că pregătirea de la Craig îi era de-ajuns.

Teddy nu era de acord, iar în toamnă plănuia să se înscrie la colegiu, fie că erau de acord, fie nu.

Era trecut de ora lor normală de culcare când Teddy părăsi camera ei în acea noapte. Lily îl sună pe tatăl ei şi-i spuse cât de emoţionată era, fără să-l menţioneze pe Teddy, care era încântat. Împărtăşise cu el o grămadă de idei noi, despre sport, muzică şi artă.

– Mai vorbim mâine despre asta, promise el. Şi abia aştept să-ţi arăt proprietatea. Somn uşor, iubito. Pe mâine.

Abia aştepta ca ea să vină acasă şi ca Steve să termine reamenajarea casei, ca ea să fie fericită acolo. Şi acum avea atâtea de făcut.

A doua zi, Bill o sună pe Jessie, să-i spună despre vânzare şi că acum proprietatea era a lui. Ea fu incredibil de impresionată de viteza cu care se mişca el şi de seriozitatea cu care îndeplinea proiectul.

– Acum am nevoie de un director medical, ca să ştiu ce fac. Dacă tu nu vrei, am nevoie de tine să mă ajuţi să găsesc oamenii potriviţi. La toate nivelurile. Aş fi bucuros să-ţi plătesc o taxă de consultanţă. Eu orbecăi în asta.

– Şi eu la fel, îl asigură ea. N-am condus nici un centru de recuperare. Zâmbi gândindu-se la asta. Şi nu trebuie să mă plăteşti. O să mă gândesc la cineva potrivit pentru tine. Am vorbit cu partenerul meu despre asta, dar nici el nu vrea să părăsească zona Tahoe. Cunosc pe cineva care ar fi grozavă acolo ca psiholog rezident. O să ai nevoie de cineva să se ocupe de problemele emoţionale. Am lucrat la Stanford cu ea. Acum e la Spitalul General Massachusetts, afiliat la Facultatea de Medicină Harvard, şi e genială în ceea ce face. Ea se ocupă de copiii cu LMS, îi ajută să se readapteze. O cheamă Carole Anders. Tu şi Lily n-aţi întâlnit-o când aţi fost acolo?

– Nu. Ne-am întâlnit doar cu Hammerfeld, pentru evaluare.

– Cred. Anul trecut, Carole a fost bolnavă o lungă perioadă de timp. A avut nişte probleme medicale grave, dar am auzit că acum e bine. N-am mai vorbit cu ea de-o vreme. Ar trebui s-o suni. E greu să iei oameni de-acolo, din cauza prestigiului, dar ceea ce faci e exact de competenţa ei, aşa că nu se ştie niciodată. Şi s-ar putea să fie dispusă să ofere consultaţii. E o femeie nemaipomenită, o să-ţi placă

de ea. Îi dădu lui Bill numărul acesteia. O să văd cine altcineva mai poate să vină. Ea nu e un potențial director medical, dar ar putea să fie un membru important al echipei, dacă o să facă pasul ăsta.

– N-ai vrea să-mi oferi consultanță? întrebă Bill umil. Poate vii încoace şi vezi ce facem noi, după ce vom mai avansa puţin, dacă ai timp.

Sfatul ei ar fi fost neprețuit.

– Desigur. Mi-ar plăcea. Şi aş vrea s-o mai văd pe Lily. Ce mai face?

– Şi ea e încântată de asta.

– Şi eu la fel, zise Jessie sincer. O să fac tot ce pot de-aici. Te sun dacă mă gândesc la cineva. Între timp, sun-o pe Carole.

El promise să facă asta şi s-o sune pe Jessie din nou, în curând. Şi Jessie îşi notă s-o sune şi ea pe Carole, când va avea timp.

Douăzeci de minute mai târziu, el o sună pe Carole, iar aceasta păru surprinsă să-l audă. Îi explică cine era, ce făcea şi cum ajunsese acolo din cauza lui Lily şi-i zise că Jessica Matthews, din Squaw Valley, îi dăduse numele ei. Numele lui Jessie fu cheia – ea deveni receptivă după aceea şi ascultă ce intenționa el. Îi zise că e fascinant şi foarte necesar, dar că ea n-avea în plan să părăsească Spitalul General Massachusetts şi că voia să rămână în Boston, fără să explice de ce.

– Atunci ai vrea să ne oferi consultanţă, dr. Anders? o întrebă Bill, dându-şi seama că avea să fie mai greu decât crezuse să facă rost de oameni capabili, care să se mute în Denver. Poate să vii aici şi să ne dai câteva idei? Construim de la zero şi avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zise ea şi fu de acord să vină la Denver în următoarele luni, atunci când el o să considere că sunt gata.

– Poţi să vii înainte de asta? Cum ar fi în următoarele săptămâni? sugeră el, iar ea ezită, apoi fu de acord şi stabiliră o dată.

Avea să petreacă un weekend în Denver, să se întâlnească cu el şi cu Joe şi să facă schimb de idei. Bill se oferi să-i plătească biletul de avion, sejurul la unul dintre cele mai bune hoteluri din Denver şi o taxă de consultanţă, care era mai mult decât o sumă substanțială. Ea fu extrem de impresionată de modul în care el se ocupa de tot. Recunoştea că nu ştie ce face, dar aborda situația într-un mod foarte solid, responsabil, inteligent.

De îndată ce închise, Carole o sună pe Jessie la Squaw Valley, iar Jessie zâmbi când preluă apelul. Era fericită s-o audă – trecuse prea mult timp de când nu mai vorbiseră. Și ghici de ce o suna. Trebuie că aflase de la Bill. El nu pierduse nici un moment.

– Bine, bine, acum în ce m-ai băgat? Cine-i tipul ăsta?

– E tatăl unei paciente cu LMS pe care am avut-o imediat după Crăciun. Fața i se întunecă gândindu-se la ce se întâmplase în noaptea când o operase pe Lily. Tim murise în accident. Are o leziune la T10 și tatăl ei m-a tot acuzat că aș fi o impostoare.

Râse la această amintire.

– Și i-ai dat tipului numărul meu?

Carole păru exasperată.

– Era doar un părinte îndurerat. Își adoră fiica, e văduv și, din ce-am înțeles, ea e viața lui. Locuiesc în Denver și ea e la Craig chiar acum. Și cred că asta l-a inspirat să facă o alternativă la așa ceva, pe o scară mai mică, pentru copii mai mici. Nu-i o idee rea, admise Jessie către prietena ei. Și el e un tip deștept. Cred că banii nu sunt o problemă, așa că o s-o facă așa cum trebuie, dacă o să găsească oamenii potriviți. Tocmai a cumpărat sediul și pare grozav. Acum are nevoie de sfaturi bune, solide și de un personal grozav și cine știe? Poate ieși ceva minunat. I-am spus să te sune. Apropo, fiica lui a fost în echipa olimpică de schi, deci LMS este chiar mai traumatizantă pentru ea. După ce a plecat de-aici, el a zburat în jurul lumii, în căutarea unor păreri mai optimiste, dar toți i-au spus același lucru ca mine. Nu poți să-l învinuiești. Dacă aș fi avut bani, probabil că aș fi făcut la fel. Și cel puțin vrea să dea o bună întrebuințare banilor lui. Ce i-ai spus? Ești interesată de slujbă?

– Nu, zise Carole cu onestitate. Îmi place aici. Și au fost tare buni cu mine anul trecut – nu pot să plec de la ei acum. Asta îmi aduce aminte să-ți spun că îmi pare rău că n-am venit la înmormântarea lui Tim, Jess. Eram încă sub tratament și bolnavă ca un câine, de la chimioterapie.

– M-am gândit eu. Cum te mai simți?

– Cancerul s-a dus, zise Carole cu ușurare. Tu ce mai faci?

– Nu știu. Ne ducem zilele. Copiii sunt un pic cam agitați. E greu fără Tim.

Carole își imagina cum e și-i păru rău, dar cel puțin ea îi avea pe ei. Carole n-avusese niciodată copii și nu voia să adopte singură, acum că era divorțată, deci pentru ea speranța de a avea copii dispăruse, ceea ce ea considera a fi o mare pierdere.

– Mi-ar plăcea să ne vedem cândva, zise Jessie melancolic.

Fuseseră prietene apropiate când lucraseră împreună la Stanford.

– Mă duc la Denver în weekend, peste două săptămâni, ca să mă întâlnesc cu tipul tău. E un dobitoc? Pare un pic cam necioplit, dacă te-a făcut impostoare.

Carole păru îngrijorată, și Jessie râse.

– N-a spus-o. A fost implicit. Are mai multă finețe de-atât. I-am operat fiica în noaptea în care a murit Tim, zise ea cu voce spartă.

– Îmi pare rău, Jess.

– Da, și mie, zise Jessie moale. Cum e după divorț?

– Bine. Vreau să privesc doar înainte acum. Anul trecut a fost cel mai prost din viața mea. Cancer, divorț, operații. Poate consultanța la un nou proiect o să-mi facă bine. Nu i-am spus prietenului tău că am fost bolnavă. I-ai spus tu?

– I-am spus că ai avut probleme de sănătate, dar nu că a fost cancer. Asta depinde de tine.

– Nu e treaba lui. Și acum sunt bine. Și sunt doar consultant, nu mă angajez, așa că nu-i datorez asta.

– Asta e bine, fu Jessie de acord. Anunță-mă ce crezi, după ce pleci.

– Mulțumesc de recomandare, zise Carole cu căldură. O să-mi prindă bine banii. Dylan a luat cea mai mare parte a mobilierului, ceea ce m-a afectat. Cu banii de pe consultanță o să-mi cumpăr o canapea nouă.

Jessie râse și fu mulțumită.

– Ai grijă de tine, zise Jessie cu blândețe.

– Da, și tu, zise Carole și închise, sperând că nu greșise fiind de acord să meargă la Denver.

Bill Thomas i se părea un om neobișnuit. Dar spera că de încredere și de onoare. Și măcar ar avea o canapea nouă.

Bill îl sună și pe dr. Hammerfeld, de la Spitalul General Massachusetts, să-l întrebe de recomandări, fie pentru consultanți, fie

pentru oameni care ar dori slujbele. Dr. Hammerfeld fu impresionat de ce făcea şi promise să-i dea unele idei, dar nu ştia pe nimeni aşa, pe nepregătite. Iar Bill nu-i spuse că venea Carole Anders la Denver să-l consilieze, în caz că ea nu voia să ştie cineva de-acolo.

Bill şi Lily vorbiră despre asta în fiecare seară. Ea avea idei noi pentru el în fiecare zi şi la fel şi Teddy când vorbea cu ea. Erau atât de încântaţi de proiect.

Gândul la Floarea de Nufăr umplea un gol pentru Lily şi o distrăgea de la faptul că nici unul dintre prietenii ei nu venise s-o vadă. În afară de Veronica, câţiva dintre colegii ei veniseră în cele din urmă o dată şi fură atât de şocaţi s-o vadă pe Lily în scaunul cu rotile, că nu mai reveniră. Nu ştiuseră ce să spună sau ce să facă, aşa că nu mai veniră deloc. Ea vorbi despre asta cu Teddy, dar nu şi cu tatăl ei. Era prea jenată să admită că nu mai avea prieteni. Se simţea ca o ratată, ca şi cum încetase să mai existe pentru ei. Şi, într-un fel, asta se întâmplase. Ce păţise ea fusese pur şi simplu prea şocant pentru ca ei să poată accepta situaţia. Teddy fusese întotdeauna înţelegător şi el îi era singurul prieten acum, în cea mai grea perioadă din viaţa ei.

Iar Phil o ambiţionă chiar mai mult decât planurile tatălui ei pentru Floarea de Nufăr.

Când merse la terapie fizică, el îi vorbi din nou despre Jocurile Paralimpice. Îi explicase deja că existau cinci sporturi în Jocurile Paralimpice de iarnă, cu mai multe subcategorii, iar cea mai bună pentru ea era, evident, schiul alpin, cu scaunul ataşat la monoschi. Dar de data asta o întrebă dacă ar vrea să încerce. Ochii ei se aprinseră de îndată ce auzi, iar el îi sugeră să meargă la Parcul de Iarnă Denver şi să vadă singură. Ideea de a schia din nou era cea mai interesantă veste auzită.

– Dacă îţi place şi lucrezi serios, ai putea să începi antrenamentul acum, Lily. Jocurile Paralimpice de iarnă sunt peste mai puţin de un an.

Fu atât de entuziasmată, încât cu greu putu să vorbească.

– Când pot să fac asta?

– Mâine? zise el cu un zâmbet lent.

Deja îşi rezervase timp pentru ei, cu doi instructori care aveau s-o ajute, s-o ia şi s-o pună în scaun şi să schieze alături de ea, ca să se asigure că nu se răneşte.

– Tata trebuie să-mi aducă în seara asta echipamentul de schi.

Se duseră atunci să lucreze la o sesiune normală de terapie, şi ea îşi sună tatăl de îndată ce ieşi.

– Nu vorbeşti serios, nu? păru Bill îngrozit.

– Ba da, zise Lily sfidător, ceea ce era neobişnuit pentru ea. Dar era disperată să revină pe schiuri şi nu voia ca el s-o oprească. Mâine am de gând să încerc schiul din scaun. E un scăunel pe schiuri. Vreau să mă antrenez pentru Jocurile Paralimpice, tată, zise ea.

Avea aceeaşi voinţă de fier ca el. Semănau şi, deşi rareori se contraziceau, ei nu-i era frică să-şi susţină punctul de vedere.

– Nu vreau să te răneşti, zise el cu fermitate. Ai trecut prin destule. Fă altceva!

– O mulţime de oameni de aici merg la schi, tată. Şi eu schiez mai bine ca ei sau schiam aşa înainte. N-am cum să mă rănesc.

– Şi dacă totuşi o să te răneşti? Ce se întâmplă dacă data viitoare îţi pierzi uzul braţelor? Ca Teddy. Sau te răneşti la cap. Lily, nu!

– Ba da! Adu-mi hainele de schi, tată, sau o să schiez în blugi.

Şi el ştia că aşa avea să facă. Se contraziseră în următoarele zece minute şi în cele din urmă el cedă, când ea insistă că sunt doi instructori de schi care vor fi cu ea s-o păzească să nu se rănească.

– Vreau să concurez la Jocurile Paralimpice. M-am antrenat în toţi anii ăştia.

Era prima dată când îşi dădea seama că putea să concureze în continuare la schi alpin, chiar dacă avea să fie altfel decât înainte. Viaţa ei nu trebuia să se schimbe atât de radical cum se temea. Şi avea de gând să lupte pentru asta. În cele din urmă, el fu de acord să-i aducă hainele.

– Adu-mi doar jacheta, tată. Şi o pereche de pantaloni negri. Nu voia să poarte uniforma de curse sau jacheta echipei olimpice de schi. Am o cască simplă în dulap?

Nu-şi putea aminti dacă avea.

– Găsesc eu una. E o nebunie, Lily! Dacă se întâmplă ceva cu tine, jur că-l omor pe kinetoterapeutul pe care-l numeşti tu sergent de

instrucție al pușcașilor marini. Ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l faci.

Părea aproape să izbucnească în lacrimi.

– E *singurul* lucru pe care vreau să-l fac, tată.

Și el știa că vorbește serios. Păru profund nefericit când puse hainele într-un sac olimpic, în acea seară. Dar hainele erau fără embleme sau insigne și în spatele dulapului găsi o cască simplă, albastră, pe care ea obișnuia s-o poarte. O încercă și încă i se potrivea. El nu-i spuse că fusese cât pe ce să-i arunce hainele de schi, când golise dulapul ca să construiască liftul. Nu crezuse că avea să le mai folosească vreodată. Vorbiră câteva minute, când le lăsă, și apoi el plecă. Avea treabă în acea seară. Jessie îi trimisese câteva CV-uri pe care să se uite și voia să le parcurgă, neurochirurgi de la Stanford și Spitalul General Massachusetts și unul din Los Angeles, de la UCLA, despre care ea credea că erau candidați viabili pentru Floarea de Nufăr, unul ca director, iar ceilalți ca personal.

Lily se îndrepta spre camera ei, cu sacul cu haine de schi în poală, când Teddy o prinse din urmă și o întrebă ce-are acolo.

– Hainele mele de schi, zise ea victorioasă. Mâine mă duc la Parcul de Iarnă. Phil a aranjat.

N-o mai văzuse atât de emoționată și zâmbi.

– Te antrenezi pentru Jocurile Paralimpice?

– Vreau să văd dacă îmi place schiul pe scaun, apoi mai vedem. Dacă pot s-o fac, vreau să concurez la Jocurile Paralimpice.

El văzu după privirea ei și după bărbia înclinată cât era de hotărâtă.

– Și eu la fel, recunoscu el, iar ea se întoarse să-i zâmbească.

– La ce eveniment?

– E o demonstrație de rugby pe scaun, la Jocurile de Iarnă, deși e un sport de vară. Phil zice că pot s-o fac. La rugby pot să folosesc scaunul electric. Ceea ce nu putea în toate sporturile. Nu e permis în baschet, dar în rugby da.

– E destul de dur, din ce mi-a arătat Phil în film, zise ea cu îngrijorare, iar Teddy râse.

Era un băiat de șaptesprezece ani, la urma urmelor.

– Da, dar pare cool, nu?

Amândoi râseră conspirativ şi merseră în camerele lor.

Lily plecă a doua zi cu una dintre furgonete, purtând hainele de schi şi fiind pregătită pentru Parcul de Iarnă. Când ajunse acolo, cei doi instructori pe care îi rezervase Phil aşteptau. O instalară pe scăunelul de pe monoschi şi o legară de telescaun, iar unul dintre ei merse cu ea. Când scaunul porni, avu un sentiment ciudat, familiar şi îşi aminti ultima dimineaţă în care fusese într-un telescaun, la Squaw Valley, cu câteva minute înainte să cadă. Era foarte liniştită în timp ce urca, încercând să nu se gândească la asta şi să se concentreze din nou doar asupra schiului. O luară cu uşurinţă din telescaun. Decisese să încerce monoschiul, pentru un control mai bun. Şi cum stătea aşa, dintr-odată totul i se păru familiar. Îşi ajustă ochelarii şi luă în mâini beţele cu mici schiuri la capăt, pentru echilibru. Alunecă un pic ca să simtă cum e, în timp ce unul dintre instructori vorbea cu ea, şi apoi plecă, încet la început, ca să se acomodeze cu monoschiul şi cu scăunelul. Fu surprinsă de cât de uşor era şi cât de bine echilibrată se simţea în scaun. Abia dacă avea nevoie de beţe. După ani de pregătire şi din instinct, îşi mută uşor greutatea, pentru echilibru, şi începu să ia viteză. Îi vedea pe instructori de-o parte şi de cealaltă, dar părea naturală pe un singur schi. Simţea ca întotdeauna că alunecă de pe munte la viteză maximă, cu vântul în faţă şi zăpada sub schiuri. Trecu uşor peste o denivelare. Era neînfricată zburând în jos de pe munte şi simţindu-se ca şi cum îi crescuseră aripi în loc de picioare. Ajunseră la bază prea curând după părerea ei. Râdea şi vorbea, iar lacrimile îi curgeau pe faţă.

– Pot s-o fac! strigă la ei. Încă pot să schiez! Vreau s-o fac din nou!

Făcură trei coborâri în acea zi, iar Lily avu viteză şi echilibru de fiecare dată când învăţă cum să-şi mute greutatea pe scaun. Era talentată, iar instructorii vedeau asta. Anii de sârguinţă şi de antrenament îi erau acum de mare folos. Era o alegere evidentă pentru Jocurile Paralimpice, dar, mai mult de-atât, ea se simţi ca şi cum s-ar fi întors pe tărâmul celor vii. N-ar fi vrut cu nici un chip să părăsească muntele după a treia coborâre, dar instructorii aveau alte rezervări. Părăsi schiul şi se întoarse în scaunul cu rotile. Când o făcu, se simţi ca o pasăre cu aripile tăiate, dar acum cel puţin ştia

că încă putea să zboare. Șoferul o ajută să urce în furgonetă, și Lily zâmbi larg tot drumul înapoi la Craig. Niciodată în viața ei nu fusese atât de fericită. Phil Lewis îi dăduse viața înapoi. Putea să schieze! Și nimeni nu-i putea lua asta.

Capitolul 15

Carole sosi în Denver într-o vineri seară târziu şi se duse direct la hotelul Ritz-Carlton, unde Bill îi rezervase o cameră. Zburase de la Boston după serviciu şi n-avea nici cea mai mică idee la ce să se aştepte de la Bill sau cum va arăta locul viitorului lui centru de recuperare. Fusese de acord să-i întâlnească pe el şi pe Joe la hotel, la micul dejun de a doua zi, iar apoi aveau să viziteze proprietatea pe care el tocmai o cumpărase.

Bill fusese acolo deja de mai multe ori, cu Steve Jansen, şi amândoi avuseseră o mulţime de idei despre cum să demareze lucrurile. Căzuseră de acord cu privire la utilizarea celor două clădiri principale, iar clădirile mai mici ofereau o serie de posibilităţi, fie pentru pacienţi, fie ca birouri. Sala de sport era impresionantă, iar Steve sugeră construirea unui bazin de dimensiuni olimpice, în partea din spate a proprietăţii, într-o clădire anexă, iar lui Bill îi plăcu ideea. După ce le studiase mai îndeaproape, Steve era extrem de mulţumit de clădiri şi de munca de calitate depusă la construirea lor. În afară de adaptările pentru handicap, lifturi, rampe şi genul de schimbări pe care le făcuse şi acasă la Bill pentru Lily, nu mai avea mult de lucru la ele.

Carole aştepta deja în sala de mese a hotelului, când Bill şi Joe ajunseră acolo. Părul ei lung, drept, negru era elegant şi stilat – şi nici unul dintre ei nu băgă de seamă că era o perucă. Arăta destul de tineresc, iar Bill observă că părea suplă, sportivă în pantaloni negri, cu un pulover negru pe gât şi tocuri înalte. Îşi aruncase pe un scaun

scurta de blană. Carole fu intrigată şi ea când Bill intră în sala de mese cu un bărbat înalt, atractiv, care părea puţin mai în vârstă decât el. Ambii purtau jachete sport şi ea ghici imediat cine sunt. Bill avea o figură impozantă, pe care nu puteai s-o treci cu vederea, dar un chip plăcut, iar când se prezentă pe el şi apoi pe Joe, ea îi observă privirea blândă.

Ambii bărbaţi comandară un mic dejun sănătos, compus din şuncă şi ouă. Carole luă cafea, grepfrut şi pâine prăjită din grâu integral, în timp ce Bill scoase listele de sugestii cu ceea ce Lily şi Teddy voiau să găsească la Floarea de Nufăr, atât pentru copiii mai mici, cât şi pentru cei mai mari. Pe lista lui Teddy era un puternic accent pe artă şi muzica, iar pe a lui Lily, pe sport. Ea sugerase echipe sportive, jocuri competitive şi un eveniment sportiv bazat pe Jocurile Paralimpice, care să se ţină în fiecare an. Şi Bill avea şi el o listă cu activităţile de agrement oferite la Craig, dintre care unele ar fi mers şi pentru copii mai mici.

– Ar trebui să aveţi un program de consiliere cu cineva cu experienţă, sugeră Carole. Poate chiar un sistem de prietenie, de formare a unor perechi între un copil mai mare sau un adolescent şi un copil mai mic, astfel încât fiecare să aibă „o soră sau un frate mai mare“, şi, la fel, de alcătuire a unor perechi între adolescenţi şi persoane mai mari de douăzeci de ani. E un sistem de sprijin extraordinar. Şi un serviciu de consiliere pentru liceu, pentru copiii care trebuie să se înscrie în timp ce sunt la recuperare. Şi, eventual, un serviciu care să găsească stagii de practică în afara aşezământului, astfel încât să se obişnuiască să aibă slujbe chiar din timpul recuperării, pentru a le uşura procesul atunci când se vor externa.

Le dădu lui Bill şi lui Joe câte o listă de activităţi legate de consiliere, pe care o adusese cu ea, toate sunându-le bine amândurora. Îşi prezentară sugestiile pe toată durata micului dejun, şi Carole îi dădu lui Bill zeci de idei noi.

– Puneţi în aplicare chestii de genul ăsta la Spitalul General Massachusetts? întrebă Bill cu interes.

– Nu ne ocupăm cu asta, răspunse ea. Eu fac consiliere individuală cu pacienţii mei, deşi îi urmăresc o lungă perioadă de timp după externare şi chiar şi după recuperare. Vreau să ştiu ce fac şi să-i ajut

mai târziu cu problemele lor. Am condus mai multe grupuri, ceea ce aţi putea să faceţi aici şi cu copiii mai mari. Adolescenţii trec prin clipe grele în încercarea de a se adapta în lume, chiar şi fără leziuni ale măduvei spinării. Cu asta în plus, au de făcut faţă la o grămadă de chestii, cu şcoala, cu întâlnirile amoroase, cu părinţii, fraţii, colegii. Drogurile şi alcoolul încă sunt o problemă, ca pentru oricine la vârsta respectivă. Şi anul trecut am avut chiar eu o problemă, unde consiliera mea mi-a dat sfaturi excepţionale în ceea ce priveşte tratamentul. Am avut cancer la sân, zise ea simplu. Şi, uneori, consiliera mea mi-a oferit mult mai multe informaţii şi a fost mult mai practică decât medicul meu.

O zisese cu uşurinţă, chiar dacă nu intenţionase să facă asta. Dar se simţise bine cu ei şi amândoi păreau impresionaţi. Era o femeie incredibil de competentă, care îşi cunoştea domeniul de activitate, dăduse o mulţime de idei pentru proiectul lor şi făcuse excelente sugestii.

– Apropo, sunt vindecată acum, dacă vreţi să ştiţi, îi zise ea lui Bill. Tratamentul a fost de succes, adăugă ea pur şi simplu.

– Mă bucur să aud asta, zise el încet şi vorbea serios.

Observase că Joe nu zisese mai nimic în timpul întâlnirii. O ascultase pe Carole cea mai mare parte a timpului şi păruse impresionat de tot ce zicea ea. Şi cu cât o asculta mai mult, cu atât Bill voia mai mult s-o convingă să vină să lucreze la Floarea de Nufăr şi să le ia de pe cap toate serviciile psihologice aferente. Era exact atât de bună cum zisese Jessie, iar Bill şi-o dorea cu disperare pentru Floarea de Nufăr. Îi spuse asta la finalul micului dejun.

– În afară de răpire, pe care n-o exclud, ce avem de făcut ca să te convingem să te muţi în Denver şi să lucrezi pentru noi? Am vrea să facem un centru de recuperare de elită, de ultimă generaţie, pentru tineri, cu fiecare serviciu psihologic de sprijin posibil, şi de artă, de agrement, precum şi cu programe de sport, totul de ultimă oră.

– Îl faceţi deja, îi zise ea lui Bill. Îmi place ce faceţi şi ce intenţionaţi să faceţi şi cum gândiţi. Planurile sună grozav, dar eu sunt un snob instituţional, recunoscu ea cu un zâmbet. Mi-e greu să las baltă munca de la Spitalul General Massachusetts. E un spital clinic pentru Harvard şi dă bine la CV, zise ea sincer.

– La fel şi să înfiinţezi un centru de recuperare ca al nostru, cu servicii psihologice complete. Poţi să angajezi cât de mult personal de sprijin doreşti.

– Nu mă tenta, zise ea luând o înghiţitură de cafea. Îmi place tot ce aţi spus până acum. Mi-aş dori să vă fiu consultant. Pot să vin în orice weekend, când aveţi nevoie de mine, sau în timpul săptămânii, pentru întâlniri importante, cu un scurt preaviz, ca să-mi pot reprograma pacienţii. Am voie să ofer consultanţă.

Bill simţi că mai mult de-atât nu putea să obţină de la ea deocamdată, dar păstră intenţia de-a o lua de la Boston până la urmă, dacă ar fi putut. Îi plăceau provocările. Iar Carole Anders era impresionantă. Nu se mira că ea lucra atât cu Harvard, cât şi cu Stanford.

După micul dejun, Bill îi duse cu maşina la proprietate şi o plimbă pe Carole prin fiecare clădire şi apoi prin toată proprietatea. Îi spusese să-şi aducă pantofi rezistenţi, fiindcă anumite porţiuni erau pline de noroi de la ploile recente, şi ea se încălţă cu pantofi sport şi se uită împreună cu el în fiecare cameră, dulap, magazie şi la fiecare centimetru de proprietate. El îi spuse ce avea de gând să schimbe şi să îndepărteze şi unde urma să fie piscina de dimensiuni olimpice, în propria clădire. Se uitară la sala de sport şi îşi imaginară care dintre clădirile mai mici avea să fie de birouri. Iar cele două clădiri principale, cu toate dormitoarele, erau deja frumoase. Carole era în extaz în faţa a ceea ce cumpărase el şi a planurilor lui pentru ca proprietatea să devină un centru de recuperare. Deşi Craig era eficient şi cel mai bun din ţară şi avea alte facilităţi pentru copii, Floarea de Nufăr avea să fie o bijuterie. Şi îi plăceau planurile lui de a primi unii pacienţi cu bursă, în funcţie de nevoi. Toate ideile lui erau bune, iar ea se îndrăgosti şi mai mult de proiect când văzu ce pregătea. Era un loc frumos, liniştit, fericit, care oferea o senzaţie plăcută, iar clădirile, chiar goale, erau confortabile şi elegante în acelaşi timp. Avea să fie un mediu minunat, pozitiv, în care să lucrezi şi să locuieşti.

– Apropo, când ai de gând să-l deschizi? îl întrebă în timp ce vizitau locul.

– Vara viitoare. Aş vrea să deschid porţile în luna august a anului viitor, dacă e posibil, în funcţie de personalul şi directorul pe care

o să-i găsim şi de cât de repede înaintăm cu lucrările. Asta înseamnă peste şaisprezece luni. Cred că se poate.

– Şi eu cred, din moment ce ai deja clădirile fizice, zise ea, gândindu-se la asta. Nu mai trebuie să ai grijă decât de cazare. Nu trebuie să porneşti de la zero, ceea ce e foarte important.

În primul rând de aceea fusese dispus să plătească generos pentru proprietate.

– Jessica Matthews mi-a dat deja nişte posibile nume. Am luat legătura cu ei, dar deocamdată nimeni de pe listă nu e eligibil ca director medical.

Era cinstit cu ea.

– Păcat că Jessie nu vrea, zise Carole în timp ce se înapoiau la maşină, după două ore pe proprietate.

Văzuseră tot.

– Şi eu cred la fel. Zice că nu vor copiii ei să plece din Squaw Valley şi e greu să contracarezi aşa ceva, zise Bill cu tristeţe.

– Cred că le e greu fără tatăl lor, zise ea grijulie. E o lovitură mare pentru ei toţi. A fost un tip grozav.

– A murit în noaptea când ea o opera pe fiica mea, zise Bill cu simpatie profundă pentru aceasta.

Asta crease o legătură ciudată între ei. Tragedia îi lovise pe amândoi în acelaşi timp. Şi el încă se simţea vinovat pentru cât de dur fusese cu ea, în legătură cu Lily. Nu-şi dăduse seama cât de capabilă e.

– O să apară cineva, zise Carole cu încredere despre director. O să-mi întind antenele la Boston.

– Mulţumesc, zise Bill şi apoi sugeră să se oprească la Craig, ca s-o cunoască şi Carole pe Lily. Se duseră să ia ceva de mâncare pe drum şi era aproape ora patru când ajunseră acolo, iar Lily tocmai se întorsese dintr-o plimbare. Fuseseră la un supermarket, de dimineaţă, şi la un magazin universal, după-amiază. Avea în poală două pungi mari de cumpărături, de la Neiman Marcus, şi era ajutată să coboare din furgonetă şi să stea în scaunul ei, iar când ridică privirea şi-l văzu pe tatăl ei, cu Joe şi Carole, zâmbi fericită. Ştia despre Carole că era o prietenă a lui Jessie şi că venise să vorbească cu tatăl ei despre Floarea de Nufăr. El îi spusese lui Lily totul despre ea.

Lily își împinse scaunul spre clădire și se îndreptară împreună la centrul pentru vizitatori ca să se aşeze şi să vorbească pentru o vreme. Ea încă avea bagajele cu cumpărături în poală şi tatăl ei își dădu ochii peste cap.

– E un curs pe care mi-aş dori să nu ți-l predea aici. Cumpărături. Întotdeauna te-ai descurcat fără ajutor.

Dar, de fapt, o învățau cum să negocieze în magazine, cum să aştepte, cum să treacă pe culoare, cum să afle ce vrea şi cum să capteze atenția vânzătorilor fără să fie tratată nepoliticos sau ignorată.

– Și mie îmi place să fac cumpărături, îi mărturisi Carole.

Lily putea să vadă asta. Purta pantaloni negri eleganți, iar Lily observă scurta de blană şi pantofii scumpi cu tocuri înalte. Carole avea stil şi un aspect elegant.

– Mi-ar plăcea să avem un salon de coafură aici, zise Lily din senin. Îmi place părul tău şi nu m-am mai tuns de la Crăciun. Îmi plac manichiura şi pedichiura, şi nu mi le-am mai făcut de când m-am accidentat.

Observase şi lacul roz de pe unghiile lui Carole şi unghiile perfect făcute.

– Pune asta pe listă, îi zise Carole lui Joe, care stătea lângă ea şi asculta conversația cu interes. Observase şi el cât de impecabil de îngrijită era Carole. Salon de coafură. Sau poate un aranjament cu un salon local de coafură, ca să aducă pe cineva să le aranjeze părul şi să le facă manichiura şi pedichiura fetelor de câteva ori pe săptămână. Sau ieşiri la un salon de coafură din oraş.

Asta le-ar fi făcut pe fetele tinere să se simtă bine.

– Am fost bolnavă anul trecut şi n-am putut să-mi fac manichiura, din cauza riscului de infecție, şi chiar că mi-a fost dor şi mie, îi zise ea lui Lily.

Îi zâmbi conspirativ lui Lily, care o plăcea cu adevărat. Carole era caldă, deschisă şi directă.

Vorbiră apoi despre Craig şi activitățile pe care Lily le făcea acolo. Carole era extrem de impresionată, cu atât mai mult când auzi că Lily începuse să schieze şi planifica să participe la Jocurile Paralimpice.

– Mă antrenam pentru Jocurile Olimpice când m-am accidentat, îi explică Lily.

– Știu. Și Jocurile Paralimpice sunt impresionante. Am fost o dată și e la fel de uimitor ca la Jocurile Olimpice, poate mai mult. Cum ai ajuns să te interesezi de asta?

– Fizioterapeutul meu de aici mi-a arătat un DVD. Și a aranjat pentru mine să merg la schi. Am de gând să particip la curse alpine. Tata nu e prea entuziasmat, zise Lily, uitându-se la Bill. Se teme că o să mă accidentez, dar înainte n-a fost niciodată îngrijorat în legătură cu asta. Și nu la schi m-am rănit.

– Da, dar lucrurile sunt diferite acum, zise el cu o privire îngrijorată.

– N-ar trebui să fie, zise Carole clar. Persoanele cu leziuni ale măduvei spinării pot să facă aproape tot ce face toată lumea, cu ceva ajustări.

– Predau scufundări aici, zise Lily cu un zâmbet. Și o mulțime de alte chestii. O grămadă de lume joacă golf. Prietenul meu e în echipa de rugby pe ATV. Mi-ar plăcea să fie aici o echipă de volei de fete, dar în momentul ăsta nu sunt destui cei care vor să joace.

Vorbea ca orice puști de șaptesprezece ani despre sportul care-i plăcea și despre pasiunea ei pentru cursele de coborâre. Povesti cât de bine se descurcase cu scaunul și monoschiul și zise că fusese mult mai ușor decât se așteptase.

– Când te întorci la școală? o întrebă Carole.

– În mai.

Fața lui Lily se posomorî când răspunse.

– Nu-ți place la școală? întrebă Carole cu blândețe.

– Îmi plăcea. Aici a fost ciudat. Prietenii mei n-au venit să mă vadă. Am pierdut legătura cu toată lumea. Cred că leziunea mea îi sperie sau au emoții să vină la recuperare. Sunt tot timpul ocupați. Am crezut că o să mă viziteze cât sunt aici, dar n-au venit.

Era ceva obișnuit, iar Carole auzise asta de multe ori de la pacienții ei.

– O să fie altceva când au să te vadă din nou în fiecare zi. N-o să te mai poată ignora și se vor obișnui să te vadă în scaun.

– Mda. Poate, zise Lily, dar era în mod evident supărată din cauza asta.

Se simțea uitată de ei toți.

Rămaseră acolo mai multă vreme, iar apoi Lily îi conduse să le arate așezământul. Carole auzise despre Craig cu ani în urmă, dar nu fusese niciodată acolo așa că fu interesant pentru ea și se bucură că putea să stea de vorbă cu Lily. Se opriră la cantina principală, ca să ia ceva de băut, și dădură peste Teddy.

– Unde ai fost toată ziua? întrebă ea pe un ton plângăreț.

– Am pictat, zise el fericit, iar apoi ea i-l prezentă lui Carole, și el salută pe toată lumea.

– Tu unde ai fost? o întrebă el pe Lily.

– La cumpărături, zise ea cu un zâmbet larg. De dimineață ne-am dus la supermarket, unde a fost plictisitor. Apoi ne-am dus la Neiman, Nordstrom și Macy, și a fost foarte bine.

Teddy râse și păru fericit s-o vadă.

– Tu ești prietenul care o să concureze la rugby pe ATV? întrebă Carole, iar el încuviință din cap.

– Mă gândisem la baschet, dar n-am voie să folosesc un scaun electric. S-ar putea să fac hochei. Nu m-am decis încă.

Hocheiul și rugby-ul erau ambele sporturi brutale, și toți trei vizitatorii fură impresionați.

Li se alătură și el pentru restul turului și, în cele din urmă, se întoarseră în hol, iar Carole îi spuse lui Lily:

– Mi-a făcut o reală plăcere să te cunosc, zise Carole cu căldură. Cred că Floarea de Nufăr are să fie un loc tare interesant. Vreau ca tu și Teddy să vă gândiți la tot ce vreți acolo. Lista voastră de dorințe va fi poruncă pentru noi, zise ea, făcând o mică plecăciune în glumă, iar Lily zâmbi, admirându-i din nou părul negru frumos tuns.

– Mulțumesc că ai venit să mă vezi, zise Lily politicoasă și apoi îi sărută de plecare pe tatăl ei și pe Joe.

Ei plecară, iar ea și Teddy se înapoiară în camera ei.

– Ți-am cumpărat CD-uri azi, îi spuse ea.

– Ce trupe? întrebă el cu o privire încântată.

– Green Day, Blink-182, Good Charlotte, New Found Glory, parcurse Lily lista cu un zâmbet.

– Bine! zise el și se aplecă s-o sărute pe obraz, iar ea râse. Avusese o zi bună, și la fel și el. Era fericit cu picturile lui. Apropo, mi-a plăcut prietena tatălui tău, comentă Teddy când ajunseră în camera ei.

– Da, şi mie. E psiholog la Spitalul General Massachusetts, specializată în copii cu LMS. Tata vrea s-o angajeze pentru Floarea de Nufăr.

– Pare inteligentă.

– Îmi plac părul şi unghiile ei, zise Lily visătoare, iar Teddy râse uitându-se la ea când întinse pe pat CD-urile pe care i le cumpărase, ca să le poată vedea.

– Eşti jalnică, o tachină el. Femeia e psiholog la unul dintre cele mai prestigioase spitale din ţară, şi ţie îţi plac părul şi lacul ei de unghii.

– Păi, şi astea contează, zise Lily ferm, privindu-şi unghiile palide, care nu mai văzuseră lac de patru luni.

Era prea leneşă ca să şi le facă singură şi până în ziua respectivă nu fusese nicăieri ca să cumpere lac de unghii, iar acum nu se gândise la asta. Îşi cumpărase două pulovere, un sacou, CD-urile pentru Teddy şi pantofi noi Nike, ca să-i poarte la terapie. Erau roz aprins.

– E o fată frumoasă, zise Carole despre Lily după ce plecară de la Craig.

Vedea cu uşurinţă de ce o plăcuse Jessie atât de mult. Era luminoasă, drăguţă, politicoasă, o interlocutoare plăcută. Era, evident devotată tatălui ei şi se simţea în largul ei cu adulţii. Şi era clar că Bill o iubea nespus şi voia s-o ajute în orice mod cu putinţă.

– Îmi fac griji că schiază din nou, recunoscu Bill şi completă: A trecut prin destule.

– Asta-i place ei, zise Carole cu blândeţe.

– E viaţa ei, zise Bill.

– Tu schiezi? o întrebă atunci Joe.

O admirase în linişte de pe bancheta din spate.

– Pe vremuri, zise ea zâmbindu-i.

Era un om liniştit şi mai puţin puternic decât Bill, dar ea vedea la el o mare profunzime şi îi plăcuseră sugestiile lui cu privire la proiectul lor.

– Data viitoare când vii ar trebui să-ţi aduci echipamentul de schi. Aici se schiază foarte aproape de oraş.

– N-am prea mult timp când sunt aici, zise ea cu regret. Asta îmi aduce aminte de ceva. E vreun magazin general unde să mă lăsaţi,

domnilor? Vreau să fac un comision rapid. Pot să iau un taxi până la hotel.

Bill îi spuse că erau destul de aproape de Neiman şi se oferi s-o ducă acolo.

–Eşti disponibilă pentru cină diseară? o întrebă Bill. Ar fi distractiv să mergem la unul dintre restaurantele locale.

– Ar fi frumos, zise ea, zâmbindu-i, întrebându-se dacă venea şi Joe.

Nu era sigură că voia să ia cina singură cu Bill. Şi-ar fi putut face o impresie greşită. Pentru ea, asta era o călătorie strict profesională, dar nu voia să refuze şi să fie nepoliticoasă.

–Ce spui de Table 6? îi sugeră Joe lui Bill, iar acestuia păru să-i placă ideea, ceea ce-i dădu ei impresia că Joe ar fi putut să vină şi el, situaţie preferabilă pentru ea. În plus, era posibil ca la cină să aibă mai multe idei pentru centrul de recuperare. Voia să folosească fiecare moment pentru lucru.

Câteva minute mai târziu, Bill o lăsă la Neiman şi-i spuse că aveau s-o ia la opt de la hotel.

– Vă mulţumesc din nou pentru ziua de azi, zise ea coborând şi făcându-le cu mâna, iar apoi se grăbi să intre în magazin.

Ştia exact ce voia şi merse la raionul de cosmetice. Alese patru culori de lac de unghii, inclusiv cea pe care o folosise ea în ziua aceea, o mică trusă de manichiură, spray de uscare rapidă a unghiilor, nişte balsamuri de păr şi geluri, precum şi o mască relaxantă de faţă. Puse totul într-o cutie de cadouri şi o împachetă. Câteva minute mai târziu o duse cu taxiul la Craig, pentru Lily, şi apoi se întoarse la hotel. Avu o oră la dispoziţie să se întindă şi să se relaxeze înainte de-a se îmbrăca pentru cină. Îşi scoase peruca cât se odihni. O văzuse pe Lily uitându-se lung la ea după-amiază şi se întrebă dacă ştia. I-ar fi spus dacă n-ar fi fost bărbaţii acolo, dar n-ar fi vrut ca ei să ştie. Îşi frecă puful de piersică de pe cap şi apoi închise ochii şi trase un pui de somn. Încă era un pic mai obosită ca de obicei, dar mergea spre bine şi zilele astea se bucura din plin de viaţa ei.

La şapte îşi puse pe ea alt pulover, o fustă şi pantofi cu tocuri înalte, se spălă pe faţă, se machie proaspăt, îşi perie peruca şi o puse la loc. Era pe hol când veniră Bill şi Joe s-o ia. Ambii bărbaţi erau

îmbrăcaţi în jachete sport, iar Joe purta cravată. El încă arăta foarte newyorkez, iar ţinuta lui Bill era mai lejeră. Ei îi plăcu felul în care erau îmbrăcaţi amândoi. Erau bărbaţi frumoşi. Soţul ei arăta ca o versiune mai tânără a lui Joe. Avea acelaşi stil foarte estic. I se potrivea şi o atrăgea pe ea, dar Dylan se dovedise a fi un băiat rău. Viaţa ei era mult mai bună acum.

– Vreau să-ţi mulţumesc, zise Bill de îndată ce Carole se urcă în maşină. M-a sunat Lily – nu ştia cum să dea de tine sau la ce hotel stai. Se pare că ai lăsat la Craig nişte lucruri fantastice pentru ea. Era entuziasmată de ele, lac de unghii şi alte chestii de păr şi nu ştiu ce altceva. I-a plăcut la nebunie. I-am dat adresa ta de email ca să-ţi mulţumească. Sper că nu te superi.

Şi, de cum zise asta, un mesaj apăru pe BlackBerry-ul lui Carole, iar ea îl verifică. Era un e-mail extaziat de la Lily, în care îi mulţumea pentru tot. Carole zâmbi.

– Mă bucur că i-au plăcut. Ea mi-a deschis ochii despre cât de importante sunt lucrurile astea mărunte. Uneori uit.

Nici ea nu-şi făcuse manichiura când fusese bolnavă. Acum, o făcuseră să se simtă din nou om. Şi deja uitase până ce Lily menţionase după-amiază cât de mult îi lipseau manichiura şi să aibă părul aranjat, atunci când avea cea mai mare nevoie. Erau mici tuşeuri feminine de o mare importanţă.

Restaurantul sugerat de Joe avea o atmosferă confortabilă liniştită şi o mâncare grozavă, iar ei purtară o conversaţie uşoară, relaxată şi cumva axată pe tema căsătoriei. Şi Carole, şi Joe spuseră că erau divorţaţi, iar Bill că rămăsese văduv, ceea ce Carole ştia de la Jessie.

– Soţia mea a fugit în Nepal să-şi urmeze gurul, zise Joe cu o privire piezişă. O criză a vârstei de mijloc, cred. Sau poate eu am împins-o la aşa ceva, zise el râzând.

Se simţea mai bine în legătură cu asta acum, că se mutase la Denver şi avea un proiect nou cu Bill. Viaţa i se păruse extrem de sumbră într-o vreme, dar nu zise asta la cină.

– Soţul meu a fugit unde a văzut cu ochii, când am fost diagnosticată cu cancer. Se pare că, statistic, asta e destul de comun. Doar că nu m-am bucurat să fiu una dintre statisticile astea, zise ea. Dar sunt bine. Sunt sănătoasă din nou, iar viaţa e frumoasă.

Părea să aibă o atitudine foarte sănătoasă în legătură cu asta, ceea ce îi impresionă pe ambii bărbaţi. Fuseseră amândoi şocaţi de poveste.

– Urâtă treabă, comentă Bill cu simpatie. Eşti foarte rezonabilă în privinţa asta. Nu sunt sigur că eu aş fi aşa. De fapt, ştiu că n-aş fi. Sper că i-ai luat o avere, zise Bill, şi ea râse cu voce tare.

– Nu, nu i-am luat. Poate că ar fi trebuit. Am fost prea bolnavă ca să-mi pese de bani. Şi acum sunt bine.

Părea fericită, împăcată şi optimistă şi, de fapt, era recunoscătoare că e în viaţă. Avea o atitudine pozitivă, care părea să răzbată în tot ce făcea. Şi se bucurară toţi trei de seara împreună.

Şi, pe când terminau cina, Lily îşi vopsea unghiile în aceeaşi culoare ca a lui Carole, graţie darului ei grijuliu. Fu o fată fericită în acea noapte, iar Teddy se prefăcu că ţipă de teroare, când rulă în camera ei şi o văzu cu masca pe faţă.

– Aşa arăţi fără machiaj? La naiba, Lily, eşti înfricoşătoare.

– Nu mă face să râd, că se crapă masca, zise ea printre dinţii încleştaţi.

– Mda, mă rog, Contesă Dracula, zise el, clătinând din cap şi rulând scaunul înapoi în camera lui.

Capitolul 16

Jessie termină lucrul târziu, ca în fiecare seară acum. Nu reuşea să plece de la birou suficient de devreme ca să ajungă acasă, să se relaxeze câteva minute, să vorbească cu copiii şi să gătească o cină decentă. În schimb, era mereu în urmă, magazinele alimentare erau închise, copiii se certau pentru ceva când ajungea ea, temele nu erau făcute şi în casă nu era nimic de gătit, în afară de pizza congelată sau hamburgeri. Tim murise de exact nouăzeci şi una de zile, iar ea simţea că propria viaţă îi scăpase de sub control.

Când ajunse acasă, Adam şi Jimmy se certau pe PlayStation în camera de zi, Chris era de negăsit, dar maşina lui era afară, aşa că ea ştia că era în casă, iar Heather vorbea la telefon în camera ei, fără să le dea atenţie fraţilor ei mai mici, care încercau să se omoare unul pe altul. Şi casa era mizerabilă. Jessie se duse direct în bucătărie şi puse două pizze congelate în cuptor, pentru a treia oară în săptămâna respectivă, simţindu-se ca şi cum cineva avea de gând s-o raporteze pentru abuz asupra copilului sau cel puţin pentru neglijare. N-avea cine să-i ridice moralul acum, iar copiii ei n-o făceau. Şi ei erau supăraţi. Notele lui Heather erau mizerabile de trei luni de când murise tatăl ei. Putea la fel de bine să stea acasă, în loc să se ducă la şcoală. Ultimul ei carnet de note era complet nesatisfăcător, D-uri, şi un F, la educaţie fizică, fiindcă nici măcar nu se prezentase.

– Nu pizza din nou! zise Adam cu o privire de dezgust, când intră în bucătărie.

– Îmi pare rău. Am avut o urgență la șase, un copil cu o contuzie. A trebuit să-l internez. Vorbea cu el, ca și cum ar fi fost un coleg medic, nu un copil care avea nevoie de o mamă și de o masă decentă. Spune-le tuturor să vină la masă, zise ea cu o privire disperată.

Se simțea de parcă luase și ea note proaste, la materiile mamă, furnizor și bucătar. Singurul lucru pe care încă părea în stare să-l facă decent era serviciul. Nu ucisese încă nici un pacient.

Chris veni la masă părând îngrijorat, iar Heather îi trase un ghiont lui Adam când acesta se servi primul.

– Cum a fost ziua ta, mamă? o întrebă Jimmy politicos, iar ea zâmbi.

El era singura rază de lumină a grupului, dar ea știa că și lui îi e dor de tatăl lui. Dar el era dulce ca Tim și drăguț cu ea.

– Un pic aiurea, zise ea cu sinceritate și se uită în jurul mesei. A voastră? O zi decentă?

Nu păreau mulțumiți, dar nu se știa niciodată. Miracole se mai întâmplă.

– Te-ai dus la educație fizică? o întrebă pe Heather, care făcu o mutră acră. Asta sper că înseamnă da.

– Înseamnă că am avut prea multe teme și a trebuit să vin acasă.

Știa că era o scuză solidă sau ar fi fost dacă n-ar fi luat doar note proaste. Era clar că nu-și făcea nici temele, iar Jessie nu părea să aibă timp niciodată ca să verifice sau să-i mai ajute. În timp ce ea curăța bucătăria, spăla rufele, plătea facturile și făcea ordine, ei toți dormeau.

– Săptămâna viitoare o să mergem într-o excursie la Sacramento. La Muzeul Celebrităților, anunță Adam. De data asta să nu mai uiți să-mi dai banii.

– O să mă străduiesc.

Ultima oară când plecaseră într-o excursie, profesorul fusese nevoit să plătească pentru el, dar asta se întâmplase la trei săptămâni după moartea lui Tim, și Jessie era atunci încă amorțită sau cel puțin așa se simțea. Încă mai era. Nu părea să se simtă mai bine nici acum. Și peste încă două săptămâni avea să vină vacanța de primăvară și urma să fie singură acasă fără nimic de făcut, ceea ce era și mai rău. Trebuia să-și amintească să angajeze o bonă pentru o săptămână, să le poarte de grijă și să le dea să mănânce de prânz. Nu se putea aștepta

s-o facă în fiecare zi Chris. Nu era corect faţă de el şi s-ar fi putut ucide unul pe altul pentru PlayStation.

Toţi mâncară repede, ca întotdeauna de-acum, şi se întoarseră la etaj, în camerele lor. Jimmy îi dădu un pupic înainte de asta. Ceilalţi îşi luară farfuriile, le puseră în maşina de spălat vase şi plecară, cu excepţia lui Chris, care zăbovi să vorbească cu mama lui.

– Care-i treaba? zise Jessie.

Ştia că avea să-i spună ceva. Spera doar că nu lăsase vreo fată însărcinată. Zilele astea nu putea să se gândească decât la scenarii de cel mai rău caz. Ce altceva mai era? După moartea lui Tim, orice se putea întâmpla.

– Am primit scrisorile azi, zise el cu o privire încărcată de semnificaţii.

– Scrisori? Ce scrisori?

Mintea ei era goală.

– Scrisorile mele de acceptare, mamă! zise el vizibil enervat pe ea.

Jessie era ca un zombi zilele astea, aşa se simţea când ajungea acasă. Pur şi simplu nu putea să se descurce să lucreze toată ziua şi să fie acolo pentru toţi, fără ajutorul lui Tim. Dar ştia că trebuie şi că avea să se obişnuiască în cele din urmă. Încă mai plângea în fiecare noapte, înainte să adoarmă, şi dormea în pijamaua lui.

– Scrisorile *mele* de acceptare la *facultate*, zise el accentuând cuvintele şi ea înţelese.

– Îmi pare rău. Am uitat. Şi? Se aşează la masa din bucătărie şi se uită la el aşteptând, cu un zâmbet. Spune-mi!

– Am intrat la Princeton, Harvard şi Yale, zise el cu un rânjet.

– Foarte amuzant!

Refuzase să aplice la orice şcoală din est, iar notele lui nu erau suficient de bune pentru Ivy League. Aplicase doar la şcolile din vest.

– Am intrat la Arizona, zise el, ştiind că ea nu o agrea, fiind convinsă că era o şcoală de petreceri, iar Tim fusese de acord cu ea, dar Chris aplicase oricum. Admiterea lui acolo nu era nici o surpriză. Nu m-au primit la Berkeley sau UCSB.

Fu dezamăgită să audă asta. Ştia că aplicase doar la cinci, cu toate că ea ar fi vrut să aplice la mai multe, dar Tim îl lăsase, sentimental cum fusese.

– Și am intrat la Boulder și UD.

Părea mulțumit când o zise, ea știa că el voia să schieze, iar UD era Universitatea din Denver pe care el o prefera lui Boulder, și ea, la fel.

– Pari fericit. Deci, ce părere ai? Era prea obosită ca să fie încântată și să pretindă a fi nespus de mulțumită de două școli de care nu fusese mulțumită de la început. Voia ca el să ajungă la Berkeley, dar media lui n-ar fi fost destul de mare, nici punctajele la testări. Nu fusese niciodată un elev eminent. Crescuse oarecum în timpul ultimului an de liceu, dar fusese prea târziu. Primul an de liceu fusese prea slab. Ce părere ai despre cele două? Știu că ți-au plăcut când le-ai văzut.

Părea să ezite între cele două, ceea ce o surprinse. Fusese înclinat spre Boulder înainte, cu toate că nici ea, nici Tim nu mureau după ea, iar apoi favorizase UD. Acum, nu părea sigur.

– Îmi place foarte mult Boulder, dar știu că lui tata îi plăcea mai mult UD, așa că înclin spre UD, zise el, tăindu-i respirația.

Era modul lui de a-și mulțumi tatăl postum, ceea ce ei aproape îi frânse inima. Și voia să-l susțină, orice școală ar fi ales. Aveau nevoie de ceva pentru a fi optimiști cu privire la acele zile.

– Și mie îmi place, dar trebuie să fii mulțumit de alegere, zise ea atingându-i ușor brațul și apoi obrazul. Schimbară o privire lungă, iar ea îi zâmbi, luptându-se cu lacrimile. Vreau ca tu să fii fericit, dragule! Tati asta ar fi vrut.

El încuviință din cap și ea văzu că și el avea lacrimi în ochi. Apoi o îmbrățișă și ea se înecă într-un suspin.

– O să merg la UD. Îmi place, zise el liniștit.

– Ești sigur?

– Da, sunt. Și doi dintre băieții din clasa mea se duc acolo. O să încercăm să ne luăm cameră împreună.

– E amuzant. Eu am o slujbă de consultant acolo, așa că o să pot să te vizitez ori de câte ori vin.

– Ce fel de slujbă de consultant?

Păru surprins. Ea nu mai făcuse asta până atunci. Dar acum își putea folosi veniturile, dacă o plăteau. Dacă mergea în mod regulat, avea de gând să-i perceapă lui Bill Thomas o mică taxă, dar nu și dacă se ducea o dată sau de două ori.

– Cineva pune bazele unui spital de recuperare pentru copii cu LMS. Eu doar le ofer sfaturi.

El încuviinţă din cap, nu foarte interesat, dar păru mulţumit de decizia lui şi zise că era posibil să se alăture echipei de schi sau celei de înot. Era un sportiv magnific şi excela la ambele. Era greu de crezut că pleca la facultate. Totul se întâmplase atât de repede. Acum se temea pentru plecarea lui şi avea să fie în mai puţin de cinci luni.

– Deci, eşti sigur de UD?

– Da.

Părea mulţumit cu decizia lui, o îmbrăţişă din nou şi se întoarse la etaj. Apoi ea se duse să-l sărute pe Jimmy de noapte bună, dar acesta adormise deja. Aşa se întâmpla în fiecare seară. Vârî capul în camera lui Adam şi îi spuse să se spele pe dinţi şi să se ducă la culcare. Şi când o verifică pe Heather, aceasta era din nou pe telefon.

– Ţi-ai făcut temele? şopti Jessie, iar Heather încuviinţă din cap şi îi arătă uşa să plece.

Îşi considera strict secrete toate convorbirile telefonice şi nu voia ca mama ei să stea pe-acolo, să asculte.

Jessie se duse în camera ei, îşi scoase hainele, făcu un duş şi lăsă o vreme apa să curgă pe ea în timp ce plângea. Apoi îşi puse pijamaua şi se băgă în pat, gândindu-se la plecarea lui Chris la Universitatea din Denver. Spera că fusese decizia corectă pentru el. Chiar şi Denver părea prea departe acum. Nu-şi mai dorea decât să dea timpul înapoi. Ei ar fi toţi copii, şi Tim ar fi încă în viaţă. În schimb, Chris pleca, şi Tim era mort. Se rostogoli şi stinse lumina. Mai trecuse o zi pentru ea.

Capitolul 17

Bill o suna pe Jessie cu regularitate, să-i raporteze progresele înregistrate de planurile lui şi să discute despre sugestiile pe care le făcuse ea pentru personal, şi în cele din urmă ea cedă rugăminţilor lui şi fu de acord să vină la Denver în luna mai. Toţi copiii ei stăteau la prieteni peste weekend, îşi luă liber vineri şi luă avionul spre Denver vineri dimineaţă. Fusese îngrijorată să-şi lase copiii, dar curioasă să vadă ce făcuse şi ce făcea el. Carole era implicată până peste cap în proiect şi încerca şi ea să-l ajute să găsească personal. Iar Jessie abia aştepta s-o vadă pe Lily. Aceasta aproape terminase la Craig şi, după cum spunea Bill, se descurcase bine acolo şi avea să se întoarcă la şcoală pentru ultimele câteva săptămâni ale primului an de liceu şi urma să fie în anul doi din toamnă, căci ţinuse pasul cu activitatea ei. Se antrenase pentru Jocurile Paralimpice şi schiase până la sfârşitul sezonului. Era un copil remarcabil. Jessie şi-ar fi dorit ca şi ai ei să muncească la fel de mult.

Aşa cum stabiliseră, Jessie luă un taxi de la aeroport şi se întâlniră la el acasă. Era un dezastru, cu construcţiile încă în curs de desfăşurare. Îi spusese că face adaptările pentru Lily şi că o aştepta acasă curând, aşa că agitaţia era pe sfârşite.

Când ea sună la uşă, Steve, arhitectul, tocmai îi dăduse lui Bill o machetă a centrului de recuperare, la care acesta se uita cu plăcere. Fiecare detaliu cerut de el era acolo. Era exact aşa cum visase el Floarea de Nufăr. Şi încă zâmbea din acest motiv când îi deschise uşa lui Jessie.

– Ei, salut, zise el deschizând uşa larg. Bine-ai venit la Denver!

Casa arăta ca lovită de-o bombă şi fură siliţi să se caţăre peste cherestea ca să ajungă în bucătărie. Ea îşi lăsă geanta în holul din faţă. Şi, de îndată ce intrară în bucătărie, el i-l prezentă pe Steve.

– Dr. Matthews, Steve Jansen. Dr. Matthews a venit de la Squaw Valley ca să ne ofere consultanţă pentru centrul de recuperare.

Arătă către machetă, iar Jessie se uită la ea cu admiraţie.

– E uimitor, zise ea, zâmbindu-le. Pare că e un sat întreg.

– Aşa o să fie când va fi gata. Totul e deja acolo, doar că încă nu e adaptat pentru noi, explică Bill. Singurul lucru pe care trebuie să-l construim e piscina şi o să pornim s-o facem în iunie. Ar trebui să fie gata până-n octombrie, înainte de venirea iernii. Şi vara asta o să lucrăm la toate celelalte. Vrei ceva de mâncare? Cafea? Cum a fost zborul?

Părea fericit s-o vadă şi ea observă că totul în bucătărie fusese coborât pentru Lily. Bucătăria era aproape terminată, dar încă nu terminaseră liftul. Şi Bill adăugă că schimbase baia cu totul pentru ea şi-i înlocuise dulapurile.

– O să fie încântată, zise Jessie, aşezându-se la masa din bucătărie.

Purta blugi uzaţi, o jachetă scurtă şi pantofi sport.

– Ce-ţi fac copiii? o întrebă în timp ce-i turna o ceaşcă de cafea.

– Lenevesc. Fiul meu tocmai a fost acceptat la UD. Deci, acum chiar am o scuză să vin la Denver. Mă întâlnesc cu tine şi-l vizitez pe el.

– Poţi oricând să te muţi aici, o tachină el. Gândeşte-te cât ar fi de convenabil.

– Da, şi ceilalţi m-ar ucide. Ce face Carole? A mai fost pe-aici?

– Vine săptămâna viitoare. Abia aştept să-i arăt şi ei macheta. Abia a sosit.

Atunci, după ce verifică liftul din nou, Steve plecă. Promise să termine până la sfârşitul săptămânii, iar Bill zise că aşa speră şi el. Lui Lily i-ar fi fost greu să se mişte prin mizeria de şantier. Dar lucrarea era aproape gata.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici, îi zise el lui Jessie cu o privire încântată.

– Nici mie. Mi-am tot închipuit că unul dintre copiii mei o să facă ceva sau o să se îmbolnăvească şi voi fi nevoită să anulez.

– Mă bucur că n-ai făcut-o.

N-o mai văzuse din februarie, dar în ultima lună vorbiseră la fiecare câteva zile, cu întrebări, idei, medici de care auzise el de la alte persoane şi pe care voia să-i verifice cu ea. Ea fusese extrem de răbdătoare cu apelurile lui, la fel ca şi Carole, care fusese o sursă nepreţuită de ajutor pentru ei. El ştia de la Joe că acesta o suna în mod regulat pentru sfaturi cu privire la probleme administrative. Bill voia s-o plătească pe Carole în avans, ca să nu abuzeze de timpul şi de bunătatea ei, şi la fel ar fi vrut să facă şi cu Jessie, dar până atunci Jessie refuzase.

– Eşti pregătită să vezi Floarea de Nufăr în realitate? o întrebă el, după ce stătură o oră la masa din bucătărie, vorbind şi punând-o la curent cu cele mai recente evoluţii în proiectul lui.

Acum se concentrau pe reamenajare şi personal. Restul, proiectarea tuturor programelor, avea să vină mai târziu. El spera ca până la sfârşitul anului să aibă toate construcţiile finalizate. Şi era dispus să angajeze o structură de personal cu şase luni înainte de deschidere, dar oamenii trebuiau găsiţi mai întâi. Era preocupat de asta aproape tot timpul.

Mai pălăvrăgiră pe drumul spre proprietate şi el n-o spuse, dar observă cât de obosită părea Jessie. Slăbise şi era aproape sfrijită şi foarte palidă. El suspectă că îi era foarte greu, şi asta zisese şi Carole. Era de aşteptat, iar Bill ştia că nu e uşor să fii părinte singur. El avusese doar un copil când îşi pierduse soţia, nu patru, iar ai ei erau mai mari, activi şi aveau nevoie de mai multă atenţie din partea ei, în timp ce ea avea o slujbă dificilă.

– Am venit într-un moment bun, comentă ea. Lucrurile sunt liniştite acum. Sezonul de schi s-a încheiat, aşa că n-avem răni urâte la cap, în afară de accidente de maşină şi ce se mai întâmplă pe-acasă. E prima dată când plec de secole, zise ea, iar el se gândi că se cunoaşte.

Părea obosită, iar el putea să vadă prin ce trecuse. Ochii îi erau trişti, cu cearcăne întunecate dedesubt, şi era uşor de observat că nu dormea destul. Dar părea plină de viaţă şi încântată ori de câte ori vorbea despre Floarea de Nufăr.

Apoi sosiră la proprietate şi coborâră din maşina lui Bill, iar ea comentă cu privire la cât de frumos era, ceea ce era primul lucru pe

care-l zicea toată lumea, și la cât de liniștit era locul, și cât de bine pus în valoare. Iar în timp ce se plimbau, ea văzu clădirile și arhitectura elegantă care se potrivea cu peisajul, într-o armonie totală. În momentul în care intrai în acest spațiu, erai cuprins de o senzație bruscă de calm fiind îmbinarea perfectă dintre natură și arhitectura fină.

– E frumos, Bill. E mult mai frumos decât mă așteptam, iar clădirile sunt minunate.

O duse în cea mai mare dintre case și se plimbară prin spațioasele camere comune, în timp ce el îi descria ce avea de gând să facă cu ele. Și ea fu impresionată când văzu dormitoarele.

Le luă mai mult de o oră să facă turul proprietății și ea oftă privindu-l.

– Faci ceva cu adevărat minunat aici. Sper că știi asta.

Tot ce-i descrisese căpăta acum perfect sens și ea avu doar câteva sugestii care ar fi putut ajuta din punct de vedere medical. Voia ca el să folosească o parte din ceea ce alocase pentru birouri ca spațiu pentru săli de consult medical, de care ar fi fost nevoie. Îi arătă cum ar fi fost cel mai bine, și lui totul i se păru de bun-simț și ușor de îndreptat. El arătă jaloanele care marcau locul piscinei și clădirea care avea s-o găzduiască. Aceasta era perfect plasată și aproape de sala de sport, cu o pasarelă închisă. Și sala de sport era fantastică.

– Uau! Te face să vrei să rămâi aici pentru totdeauna.

Îi plăcuse la nebunie tot ce văzuse. Și erau acolo, afară, mici zone de adunare, unde copiii se puteau juca sau își puteau trece timpul povestind, când era vreme bună. Era și o zonă mare pentru grătare, unde se putea lua masa afară. Aveau să fie focuri de tabără în timpul verii, iar acoperișul de deasupra piscinei urma să fie retractabil.

– E aproape ca o școală sau o tabără, nu? Nu arată deloc a spital.

Era peste măsură de impresionată.

– Asta-i ideea.

Îi arătă atunci o cameră de terapie și toate modificările cerute de Carole, cu care ea fu de acord. Nu era absolut nimic să nu-i placă.

– Mi-aș dori să avem așa ceva în apropiere de Squaw. Uneori e greu să trimiți pacienții tot drumul până la Denver. Pentru voi a fost bine, fiindcă locuiți aici, dar pentru o grămadă de lume e un drum prea lung de bătut.

– Dacă funcţionează, poate o să deschidem unul şi acolo într-o zi, spuse el zâmbindu-i. Dar atunci n-o să mai poţi să mă refuzi cu postul de director medical.

– Mi-ar plăcea s-o pot face aici, zise ea sincer, privind în jur. Dar nu pot. Şi Jimmy nu pleacă nicăieri în următorii doisprezece ani. Dar o să te ajut să găseşti pe cineva.

Persoana potrivită ca director medical nu apăruse încă, dar ea era sigură că avea să apară curând, iar Bill spera ca ea să aibă dreptate.

Înainte s-o ducă înapoi la hotel cu maşina, se opriră la Craig, s-o vadă pe Lily. Aceasta era în drum spre îndrumătoarea ei şi nu putu să stea mult cu ei, dar fu fericită s-o vadă pe Jessie şi s-o îmbrăţişeze cu mare drag.

– Mă bucur că ai venit aici! Mi-a fost dor de tine, zise ea cu căldură.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Jessie îi zâmbi şi observă că era înfloritoare. Craig o ajutase, într-adevăr, iar fata arăta încrezătoare şi relaxată cu scaunul ei cu rotile, iar schiul făcuse minuni în cazul ei. Se simţea din nou ea însăşi.

– Te-a dus tata să vezi Floarea de Nufăr?

Lily părea încântată când o întrebă.

– Da, e uimitor.

– Sunt geloasă. Pe mine încă nu mă lasă să-l văd. Vrea să rezolve nişte lucruri mai întâi. O să mă ducă acolo când am să vin acasă.

– O să-ţi placă! zise Jessie şi vorbea serios.

Ea fusese extrem de impresionată de loc şi de planurile lui Bill, şi de tot ce-i descrisese el în acea după-amiază. Era un om cu viziune şi avea curajul să ducă la bun sfârşit o treabă grea.

Lily fu nevoită apoi să-i lase, ca să-şi întâlnească îndrumătoarea, şi Bill o conduse pe Jessie înapoi la hotel.

– Eşti prea obosită pentru cină în seara asta? o întrebă Bill când o lăsă.

– Nu, mi-ar plăcea.

– Vreau să-l cunoşti pe administratorul nostru. E un vechi prieten de la şcoală. Tocmai s-a mutat aici de la New York, luna trecută. A fost un dar de la Dumnezeu.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc, zise ea în timp ce un băiat de la hotel îi lua geamantanul.

– O să te iau pe la opt.

Ea flutură mâna şi îl urmă pe băiat în hotel.

Când ajunse în camera ei, Jessie se întinse pe pat şi dădu drumul la televizor. Era prima dată în ultimii ani când nu trebuia să facă nimic pentru nimeni, îşi dădu ea seama. Nu trebuia decât să stea acolo şi să se relaxeze până la cină, iar cinci minute mai târziu adormi.

Se trezi brusc la şapte, făcu un duş şi se îmbrăcă. Şi la ora opt era jos, purtând o fustă scurtă, pantofi plaţi şi o jachetă albă de lână. Arăta destul de relaxată şi părul blond era prins în familiara panglică. El o văzuse de atâtea ori în Squaw şi vorbise atât de des cu ea de-atunci, că simţea că se întâlneşte cu o veche prietenă, iar ea simţi la fel când se urcă zâmbind în maşina lui. Înainte să coboare din cameră, îşi sunase toţi copiii şi toată lumea era bine, aşa că se putea bucura de seară.

– Nu eşti prea obosită? întrebă el, cu o privire îngrijorată.

– Am tras un pui de somn. Mă simt grozav, zise ea fericită.

Avea nevoie disperată de răgazul ăsta de la toate poverile pe care acum le ducea singură. Era prima ei pauză de când murise Tim. Fusese tot timpul la datorie, la slujbă sau acasă.

– Ne întâlnim cu Joe la restaurant. A fost toată ziua cu comisia de planificare. Probleme de clasificare. Slavă Domnului că e bun la chestii de genul ăsta – eu le urăsc. Avem nevoie de un milion de aprobări. Se pricepe de minune să obţină detalii precise şi să se înţeleagă cu toţi funcţionarii. Eu doar mă enervez când ne pun piedici. Joe e un magician şi se împrieteneşte cu toată lumea şi îi face pe toţi să ne dea ce avem nevoie. Nu ştiu cum face. E grozav să avem în echipă pe cineva ca el.

– Şi totodată pe cineva ca tine, zise ea zâmbind, în timp ce mergeau cu maşina prin Denver, către restaurantul unde rezervaseră o masă. Era plin de viaţă şi de tineri când ajunseră. Avusese acolo în ultima lună o întâlnire şi fusese surprins să dea peste Penny. Ea îl îmbrăţişase cu căldură, iar femeia cu care era păruse iritată. Fusese prima dată când ieşise de când Lily era la Craig şi în momentul ăsta n-avea pe nimeni la care să ţină. Mintea lui era ocupată cu alte lucruri. Ieşise cu femeia aceea doar fiindcă era atractivă şi el n-avea nimic altceva

de făcut, dar se plictisise atât de tare în seara aia, încât știu că n-avea s-o mai invite vreodată undeva. Și, deși se bucurase de compania lui Penny pe vremea când ieșeau împreună, nu-i ducea nici ei dorul. Avea multe altele la care să se gândească, cu centrul de recuperare și cu Lily aproape gata să se întoarcă acasă. Fusese mult mai entuziasmat să ia cina cu Jessie și Joe și să vorbească despre planurile lor, decât să meargă la vreo întâlnire amoroasă.

Bill făcu prezentările și se așezară la masă, iar Bill îl întrebă pe Joe cum mersese cu comisia de planificare.

– O să ajungem și acolo, zise el calm, cu un zâmbet încrezător.

– Mai bine tu decât eu, zise Bill așezându-se. Eu tot simt nevoia să omor pe cineva când am de-a face cu funcționari de genul ăsta. Sunt atât de nerezonabili.

Joe râse, exact așa fuseseră toată ziua, dar el era un om răbdător, mult mai mult decât Bill. Și descoperise că avea prieteni comuni cu șeful comisiei de planificare. Asta nu strica niciodată.

Comandară vin înainte de cină și Jessie se simți foarte adultă, cu doi bărbați într-un restaurant frumos, purtând haine decente, și nu doar blugi sau halatul de spital sau blugi tociți. Nu-și mai permisese să se relaxeze de luni întregi.

– E seara cea mai civilizată pe care am avut-o de secole, zise ea cu o privire amuzată. Bieții mei copii trăiesc cu pizza congelată. E un dezastru.

Bill nici măcar nu-și putea imagina ce jonglerie era viața lui Jessie, mai ales acum, singură, cu mari responsabilități profesionale și patru copii. Dar vedea pe fața ei cât de mult se bucura să petreacă o noapte în oraș. Îi păru rău că nu locuiau în același oraș. Ar fi fost frumos s-o vadă mai des și să vorbească despre proiectul lor, pe măsură ce se dezvolta.

Joe și Bill vorbiră despre Harvard, unde ei urmaseră facultatea de management și ea, facultatea de medicină. Aveau asta în comun. Și toți aveau amintiri plăcute din facultate.

– Nu cred că aș mai putea să intru azi, zise Jessie cu modestie. E mult mai greu să fii admis la facultăți decente.

Dar Bill era sigur că ea ar fi fost.

– Dar copiii tăi? întrebă Bill cu interes. E vreunul dornic să meargă la o şcoală din est?

– Nici unul, zise ea sincer. Sunt copii californieni şi nici unul nu e elev eminent. Cu excepţia celui mic. El spune că vrea să fie medic şi să meargă la Harvard, dar cine ştie ce o să vrea să facă până atunci? Probabil să se facă brutar de pizza sau ceva. Dar Lily? Unde crezi că o să aplice anul viitor?

El păru îngrijorat când ea îl întrebă.

– Mereu a vrut să meargă la facultate în est, la una dintre şcolile Ivy League, iar ea are notele necesare, dar eu vreau să rămână aproape de casă acum.

– Ea ce vrea? întrebă Jessie cu blândeţe.

– Probabil că aceleaşi şcoli pe care le-a vrut mereu, dar lucrurile s-au schimbat.

– Nu din punct de vedere academic. Nu există nici un motiv pentru care să nu poată să meargă la şcoală în est. Poate să primească acolo toată îngrijirea de care are nevoie. Doar nu vrei să renunţe la studii din cauza unui accident.

Păru şocată de idee.

– Vreau să stea aproape de mine şi aproape de casă. Aş fi bolnav de îngrijorare s-o ştiu acolo.

– Atunci, o să ai de lucrat la asta, nu? zise Jessie cu fermitate, când veni cina, iar apoi ea şi Joe porniră o conversaţie pe tema verilor în Cape Cod şi Martha's Vineyard.

Deschise din nou subiectul despre Lily şi colegiu când Bill o duse acasă cu maşina.

– Nu vorbeşti serios când spui că vrei ca Lily să rămână în Denver din cauza accidentării, nu Bill?

Părea îngrijorată cu privire la asta când îl întrebă, şi el, la fel.

– Ba da. Totul a fost atât de traumatizant şi o vreau aici, unde ştiu că o să primească o îngrijire grozavă, iar eu o să pot să stau cu ochii pe ea. Nu vreau să se întâmple ceva cu ea în est.

Păru îngrozit când zise asta, iar ei îi păru rău pentru el. Ştia că Lily era suficient de bine ca să nu se dea uşor bătută. Ar fi fost prea de tot ca el să-i facă asta, când ea voia o viaţă normală. De aceea fusese la Craig.

– Nu poți s-o ții sub un clopot de sticlă. Ar fi nefericită.

– Așa zice și ea, spuse el cu tristețe. E destul de rău că schiază. Stau cu sufletul la gură de fiecare dată când se duce la Parcul de Iarnă.

– Nu e un copil pe care să-l legi sau să-i impui limite, sau să-l ții într-un balansoar, să tricoteze, zise Jessie cu înțelepciune, și el știa că era adevărat.

Îi văzuse o dată scaunul de schi și-i fusese atât de teamă pentru ea, că aproape murise. Și acum ea voia să participe la Jocurile Paralimpice, în cursele de coborâre.

– E fiica ta, Bill. N-o să se dea bătută și să stea liniștită în scaunul cu rotile.

– Știu. Dar cred că e prea riscant pentru ea să plece la colegiu.

Jessie îi zâmbi, în timp ce ajungeau la hotel.

– Cred că ai de dat o bătălie mare, dacă încerci s-o ții aici. Ca medic al ei, pot să-ți spun că o să fie bine dacă o să se ducă la școală. Și dacă asta vrea, asta ar trebui să facă. Are nevoie să-și urmeze visurile.

– Ca tată al ei, pot să-și spun că stresul ăsta m-ar distruge. Îi zâmbi și el lui Jessie. Copiii ăștia nu fac să ne fie mai ușor, nu? Ai tăi nu te lasă să pleci din Squaw Valley pentru o slujbă grozavă aici și te-ar ține mai degrabă legată acolo. Și a mea vrea să mă bage prematur în mormânt, făcând curse de coborâre cu măduva spinării secționată. Jur că încearcă să ne bage în mormânt.

Ea râse la spusele lui – o parte din asta era adevărat.

– Încă mai trebuie să fie cine vor să fie, în limite rezonabile. Nu sunt sigură cât de multe avem noi de spus despre asta sau dacă ar trebui să spunem ceva. E de datoria noastră să-i lăsăm să plece când vine momentul.

– Nu într-un scaun cu rotile, zise el încet. Eu nu pot s-o fac.

– Va trebui, zise ea zâmbindu-i cu blândețe. Înțeleg, și eu aș fi speriată. Dar nu vrei să-și ducă viața ca un invalid, nu?

El clătină din cap și se uită în ochii lui Jessie, dorindu-și să fi fost doar o femeie pe care o întâlnise. În schimb, era o persoană pe care voia s-o angajeze și medicul lui Lily pe deasupra. Era un om minunat și se simțise atât de bine alături de ea! Și era atât de inteligentă și atât de înțeleaptă în multe privințe! Dacă nu putea fi altceva, era măcar o prietenă grozavă.

– Îţi mulţumesc pentru o cină minunată, zise ea când el o lăsă la hotel. M-am simţit minunat. N-am mai avut de ani de zile o seară ca asta, doar de vorbit şi de relaxare cu prietenii.

– Aşa m-am simţit şi eu. E o pauză bine-venită de la toate celelalte, o asigură el.

– Da, este. La ce oră ai nevoie mâine de mine acasă?

Intenţionau să parcurgă toate CV-urile pe care le aveau de la terapeuţi şi medici pentru centru. El avea încredere în judecata ei, mai mult decât în a lui, în legătură cu ei.

– Zece e prea devreme?

– E perfect.

– O să rezolv treaba în felul ăsta şi apoi putem să ne uităm pe toate CV-urile pe care le-am strâns.

– De asta sunt aici. Îi zâmbi. Ne vedem la zece.

Coborî din maşină şi îi făcu cu mâna când el plecă. Fusese o seară perfectă.

A doua zi, Jessie se trezi la şase, cum făceą în fiecare zi, şi adormi din nou, ceea ce era un mare lux. Nu reuşise să facă asta de când murise Tim. Apoi se ridică din pat la nouă, comandă micul dejun şi se îmbrăcă. Şi, cu puţin timp înainte de zece, luă un taxi spre casa lui Bill. Şi petrecură trei ore trecând în revistă toate CV-urile. Şi, la final, ea îi alese patru persoane să susţină un interviu prin telefon. Erau de peste tot din ţară şi doar unul era din Denver şi lucra la Craig.

Luară prânzul în bucătărie, se duseră din nou să vadă proprietatea, doar ca să verifice unele detalii, iar apoi merseră s-o viziteze pe Lily. Dar aceasta era mereu atât de ocupată, că abia avu timp să stea cu ei. Şi o oră mai târziu plecară, când ea se duse la lecţiile de şofat.

– Presupun că trebuie s-o las şi să conducă, zise Bill cu tristeţe în timp ce o ducea pe Jessie cu maşina înapoi la hotel.

Era după-amiaza târziu şi fusese o zi foarte productivă.

– Asta depinde de tine, zise Jessie cu un zâmbet liniştit. Sunt de partea ei, să meargă la colegiu unde vrea ea. Şofatul e altceva. Pentru mine e un subiect sensibil. N-aş îndrăzni să-ţi spun ce să faci.

– M-am gândit să-i cumpăr o maşină. Dar nu m-am decis încă. Dacă ar fi după mine, aş ţine-o în camera ei.

Dar Jessie știa că nu era adevărat. Doar că era greu să ispitească din nou soarta, după ce fusese atât de crudă. Și ea simțise la fel despre propriii copii, după accidentele pe care le vedea în fiecare zi și mai ales acum, după moartea lui Tim. Știa că n-avea să mai aibă niciodată aceeași credință în viață, și la fel și Bill. Își văzuse fiica plecând pe pârtie pentru o zi obișnuită de schi și ea venise acasă paraplegică. Și lui Lily, dar și lui Bill le era la fel de greu să se împace cu gândul ăsta și să treacă peste traumă. Și ea avea aceleași sentimente. Tim îl dusese pe Jimmy la bowling și fusese ucis. Asta era nesiguranța vieții. Destinul cel mai rău.

– Pot să-ți cer să iei cina cu mine în seara asta sau e mai mult decât poți să suporți? o întrebă zâmbind când ajunseră la hotel.

Ea se bucura de compania lui și două seri la rând nu păreau prea mult pentru ea. Și aveau o grămadă de vorbit despre proiectul lui.

– Mi-ar plăcea.

– Grozav. Hai să fie șapte și jumătate. Știu că ai un zbor mâine devreme.

Așa era, și ea fu recunoscătoare pentru că voia cina devreme.

De data asta o duse la un restaurant grill grozav, plin de viață și zgomotos, plin de oameni tineri și bătrâni cowboy. Era un loc unde să te relaxezi ușor și să iei o friptură la o cină de modă veche. El mărturisi că venise acolo de multe ori și că lui Lily îi plăcea locul când era mică.

Vorbiră din nou despre Floarea de Nufăr și despre cei patru candidați pe care-i scoseseră de dimineață din teancul de CV-uri. Și apoi, cumva, Jessie se trezi ascultându-l vorbind despre tinerețea lui într-un oraș minier, despre sărăcia extremă de acolo, moartea minerilor, inclusiv a tatălui și a fratelui său, și despre cum fugise el într-un oraș mare, ca să-și facă averea, și se descurcase bine. Ea simți că fusese de la început genul care-și asumă riscuri, un pic ca Lily. Cursa ei de coborâre, chiar și înainte de accidentare, nu fusese lipsită de riscuri, și ei îi plăcuse la nebunie și fusese pasionată de asta. Amândoi se minunară cât de ușor ar fi fost să renunțe la visurile lui, să devină miner și să aibă o cu totul altă viață.

– Aș fi fost, probabil, mort acum, dacă aș fi făcut asta, zise el la un moment dat.

– Ce pierdere ar fi fost pentru lume, zise Jessie cu sinceritate. Uită-te la tot binele pe care-l faci acum.

Nu era conştientă de asta, dar îl admira foarte mult. În atâtea privinţe, era un bărbat curajos, chiar şi felul în care se confruntase cu accidentul fiicei lui, odată ce ştiuse că ea n-avea să mai meargă din nou. Transformase totul într-o binecuvântare pentru alţii sau era pe cale s-o facă. Era necioplit din când în când şi putea să fie dur, ca atunci când fusese atât de supărat pe ea, la început, dar nu-i lipsise niciodată curajul. Şi ea înţelesese de ce fusese furios. Era un leu care îşi apăra puiul, ceea ce ea considera a fi o calitate, nu un defect.

Vorbiră non-stop pe toată durata cinei, iar apoi el o duse înapoi la hotel, îi mulţumi că venise la Denver şi-i dori să aibă o călătorie în condiţii de siguranţă spre casă. Ieşi din maşină ca să-i spună la revedere şi ea simţi cum îi strecoară ceva în buzunarul hainei. Nu zise nimic, dar verifică atunci când ajunse în cameră. Era un plic cu numele ei pe el şi înăuntru un cec şi un bilet. Zicea: „Jessie, îţi mulţumesc că ai venit. N-aş fi putut să fac asta fără ajutorul tău. Ştiu că nu vrei asta – foloseşte-i pentru copiii tăi. Cu drag, Bill şi Lily". Era un om bun la suflet, iar cecul conţinea ceea ce orice chirurg ar fi cerut pentru consultare. Nu era mai mult, dar era generos, şi fu impresionată. Înainte să meargă la culcare, îi trimise un e-mail de pe laptopul ei şi-i mulţumi. Îi spuse cum copiii ei aveau să aprecieze şi că, de fapt, o ajuta foarte mult. Fusese o călătorie foarte productivă. Şi-i plăcuse la nebunie ce-i spusese despre tinereţea lui. Era un om remarcabil. Fiul minerului, care făcuse o avere şi o folosise bine. Şi era un tată grozav şi un prieten bun. Era bucuroasă că venise.

Şi luni dimineaţa îi zise lui Ben despre ce făcuse în Denver, ce făcea Bill, cum arată locul şi despre diferitele programe pe care le avea el în minte.

– O să fie fantastic, zise ea.

– Deci, iei postul de director medical? o întrebă Ben cu interes.

Se întrebase dacă Bill avea să-i vorbească despre asta în timpul când era acolo, dar ea clătină din cap.

– Nu pot. Ştii asta. Şi ce te-ai face fără mine? îl tachină, iar lui începu să-i pară rău pentru ea.

– Eu încă mai cred că ar trebui. Pierzi o ocazie unică, Jess.

– Uneori trebuie să faci asta pentru copiii tăi, zise ea filosofic. N-ar fi corect să-i smulg de-aici, nu după ce l-am pierdut pe Tim.

– Nu e corect pentru tine să pierzi postul ăsta, zise Ben cu încăpățânare, dorindu-și să poată s-o convingă.

– Nu mai încerca să scapi de mine. Aici e locul meu, nu la Denver.

– Meriți o altă șansă de la viață și o slujbă interesantă. Mă deprimă de fiecare dată când trec pe la tine pe-acasă. Nu simți acolo decât lipsa lui Tim. Asta nu poate să fie bine nici pentru copiii tăi.

– Ar fi mai rău să plec. Ai încredere în mine! Știu eu, zise Jessie cu fermitate și intră într-o sală de examinare, ca să-și vadă primul pacient.

Și Ben plecă la spital, ca să vadă o femeie cu șoldul rupt pe care o operase în weekend. Îi păru rău pentru Jessie și pentru toate necazurile prin care trecuse. Dar ceva era sigur, era o femeie încăpățânată. Își dădu acum seama că, orice ar face sau ar spune, nimic n-avea s-o facă să ia postul în Denver. Era decisă să stea în casă și în viața pe care o împărțise cu Tim.

Capitolul 18

Problemele lor cu comisia de planificare păreau să nu se mai termine, în timp ce Joe se lupta răbdător cu ei, implora, pleda, linguşea, argumenta şi fermeca. Locul unde era plasată proprietatea lor nu era clasificat pentru o unitate medicală, iar comisia refuza categoric să le dea aprobările de care aveau nevoie. În cele din urmă, Joe îl invită pe şeful comisiei să ia împreună masa de prânz şi-i explică situaţia, ce încercau ei să facă şi cât de mulţi copii şi tineri aveau să ajute.

– Gândiţi-vă aşa, că proprietatea a fost clasificată iniţial ca spa. Şi ceea ce facem noi n-o să fie foarte diferit. Oameni care stau acolo câteva săptămâni sau luni, fără probleme, înotând, având parte de terapie prin masaj, relaxându-se, făcând ceva sport. N-o să avem o unitate medicală în toată regula. Aproape poţi s-o numeşti spa pentru copii.

Joe ar fi numit-o naibii aproape oricum, numai să-l convingă. Şeful comisiei de planificare se uită la el cu neîncredere şi începu să râdă.

– Eşti un mincinos, Joe Henry, îl acuză el. Dar, după toate astea, după zecile de mii de telefoane pe care le-ai dat, pentru copiii pe care vreţi să-i ajutaţi şi un prânz foarte decent, eu mă dau bătut. O să aveţi clasificarea şi aprobările. Le meritaţi!

Şi cu asta, încă râzând, îl bătu pe Joe pe umăr şi plecă.

Imediat, Joe îl sună pe Bill pe mobil şi-i spuse vestea cea mare.

– Eşti un geniu şi te iubesc, zise Bill. Nu ştiu ce-ai făcut, dar cred că l-ai dat gata. Slavă Domnului, zise Bill şi închise.

Era atât de tipic pentru Joe să rezolve astfel de situaţii. Mereu o făcuse. Avea un mod incredibil de a lucra cu oamenii şi nu renunţa niciodată când venea vorba de o cauză dreaptă. Radia pur şi simplu bunătate şi sinceritate. Bill vorbea cu Jessie pe cealaltă linie când sunase Joe, şi aceasta îi spunea despre interviurile pe care le făcuse. Nu-i plăcuseră doi dintre ei, dar era de părere că pe ceilalţi doi ar trebui să-i angajeze, un asistent administrativ care lucrase într-un aşezământ similar într-un alt stat şi un terapeut fizic cu recomandări şi acreditări fantastice, şi care păruseră foarte buni la telefon. Şi amândoi erau dispuşi să aştepte să vină la muncă mai târziu în cursul anului şi să se mute la Denver pentru slujbă.

– Apropo, a fost Joe pe cealaltă linie, zise el după aceea. Avem clasificarea şi aprobările. A scos-o la capăt. Domnul Vrăjitor.

Lucrurile începuseră să se mişte.

A doua zi, Joe avu o întâlnire cu câţiva dintre administratorii de la Craig. Le explică ce încercau să facă. Sugeră un schimb de programe, astfel ca unii dintre pacienţii de la Craig să poată folosi facilităţile lor, iar ei să poată trimite o parte dintre ai lor la cursurile şi programele de la Craig. Era nevoie de provocarea concurenţei ca să-i facă cooperanţi, iar celor de la Craig le plăcu ideea. Şi Bill era încântat de asta.

În următorul weekend, Carole veni din nou să discute cu ei. Jessie avusese o listă întreagă de întrebări şi probleme, pe care i-o trimisese lui Bill prin e-mail şi sugerase ca el să i le spună lui Carole, mai ales cu privire la planuri de tratament, psihoterapeuţi şi numărul de terapeuţi pe care Carole considera că ar trebui să-i aibă în rândul personalului, în afară de consilieri şi consultanţi, şi cum ar trebui aceştia să-şi conducă grupurile. Erau un milion de detalii la care să se gândească, iar Bill învăţa mai mult decât s-ar fi gândit vreodată că e posibil despre cum se conduce un centru de recuperare. Şi acum, că aveau aprobările, construcţia era deja în curs, iar Steve Jansen era zilnic la faţa locului.

Carole fu uimită de zumzetul de activitate, când se întoarse la Denver. Chiar dacă era sâmbătă, acolo erau încă muncitori la lucru. Se ocupau de modificarea tuturor băilor, care trebuiau să aibă facilităţi pentru persoanele cu handicap, în funcţie de cod.

– Da' ştiu că nu aţi stat degeaba, băieţi, le zise ea lui Bill şi Joe.

Interveniseră deja schimbări de când fusese ea acolo ultima oară.

Şi Bill avea un teanc nou de CV-uri pe care ea şi Jessie trebuiau să le studieze, dar încă nu existau perspective de director medical, şi asta îl îngrijora pe Bill. El voise un neurochirurg pentru post. Asta le-ar fi oferit credibilitate şi simţea că era protocolul adecvat pentru poziţie. Dar până atunci nu apăruse nimeni care să se potrivească profilului.

Joe îi povestea lui Carole prin ce trecuse cu comisia de planificare, în timp ce se plimbau pe proprietate. Era o zi frumoasă de primăvară.

– Arăţi foarte bine, îi zise el, când se aşezară câteva minute în grădină şi luară o pauză.

Încă era o bancă acolo, rămasă de pe vremea centrului spa.

– Mulţumesc. Mă simt bine. Îi zâmbi. Mult mai bine decât anul trecut pe vremea asta.

Era atunci în mijlocul tratamentului şi fiecare zi era o provocare şi ceva greu de suportat.

– Nu ştiu cum ai reuşit să treci prin asta, zise el cu o privire admirativă.

– Pur şi simplu. Cum trece şi Jessie acum. Cred că toţi sunt nefericiţi fără Tim. O să fie mai bine, dar e nevoie de mult timp. A fost destul de rău cu divorţul.

– Şi pentru mine. Ce-a făcut Karen a fost atât de nebunesc! Cred că a luat-o un pic razna când au plecat copiii. Sau poate aşa a fost mereu. Nu cred că am vorbit între noi cu adevărat de ani de zile.

– Noi am vorbit, dar Dylan mă minţea. Nu e un tip prea nobil. Mi-e jenă să admit, dar am făcut o greşeală. Am crezut că sunt căsătorită cu cineva şi, de fapt, el era altcineva. Şi nu era o persoană drăguţă.

Nu-şi plângea de milă – era o stare de fapt.

– Ai mai ieşit cu cineva de la divorţ?

– Nu. Îi zâmbi. Am fost prea ocupată să supravieţuiesc.

– Dar eşti bine acum, zise el, trăgând concluzia evidentă că ar trebui să iasă la întâlniri, dar pentru ea era mult mai complicat de-atât.

– Nu mă duc la întâlniri, zise ea simplu. Şi nici nu-mi doresc, adăugă, ca să fie clar. Nu ştiu dacă o s-o mai fac vreodată. S-au întâmplat multe

de anul trecut. La interior şi exterior, fizic şi psihic. Ce-a mai rămas din mine nu vrea să se ducă la întâlniri amoroase.

Nu putea s-o spună mai simplu de-atât. Nu credea că el avea s-o invite să iasă împreună şi îl considera un prieten. Ca şi Jessie pe Bill. Se cunoscuseră în împrejurări dureroase, iar acum erau prieteni. Nici Carole nu-l cunoştea pe Joe şi suspecta că trecuse şi el prin vremuri grele. Avea o enormă compasiune pentru suferinţa altora, care de multe ori venea din faptul că ai suferit tu însuţi. Dar el începuse o nouă viaţă în Denver şi deschidea din nou ochii către viaţă. Ochii lui Carole erau deschişi, dar ea nu căuta un bărbat. Era mulţumită să fie singură.

– Eşti prea tânără ca să iei aşa o decizie, zise Joe liniştit.

– Nu, nu sunt, am treizeci şi opt de ani. Am fost căsătorită. N-a fost un succes. Nu pot să am copii. N-am nici un motiv să ies la întâlniri. Era evident o decizie atent gândită. Bărbaţii de vârsta mea vor copii, dacă nu cumva au divorţat şi au deja, iar apoi fie sunt un dezastru, fie vor mai mulţi copii. Oricum, nu sunt pentru mine.

– Nu toţi bărbaţii divorţaţi sunt un dezastru, zise el rezonabil.

– Adevărat, dar mulţi sunt, de regulă cei pe care-i întâlnesc eu. Alegerea pe care am făcut-o e bună pentru mine. Ar trebui să abordez nişte probleme şi să schimb câte ceva, dacă vreau să mă implic din nou într-o relaţie. Eu n-o fac.

Nu explică, dar simţea că, pentru a avea din nou un bărbat în viaţa ei, fizic, ar fi trebuit să facă chirurgie reconstructivă, din cauza dublei mastectomii, iar ea nu voia să treacă din nou prin intervenţii chirurgicale. Suferise două operaţii majore în ultimul an. Şi nu voia să-i vadă cineva corpul aşa cum era acum. Era o alegere personală, dar era modul în care simţea ea asta. Dar ar fi fost prea intim ca să-i spună lui.

– Crede-mă, sunt fericită aşa.

Părea să se simtă bine cu decizia ei de a nu ieşi la întâlniri.

– E o pierdere teribilă, zise el cu tristeţe.

– Nu, nu e. Îi zâmbi. Sunt în viaţă. Asta e de-ajuns. Deocamdată, cel puţin. Dacă mă răzgândesc vreodată şi o să vreau mai mult de-atât, o s-o fac.

Părea că pur şi simplu făcuse alegeri şi era, în mod clar, împăcată cu ele. Mergea pentru ea.

– Dar tu? Tu ieşi la întâlniri, Joe?

Era şi ea curioasă în legătură cu el. Era un bărbat inteligent, frumos şi încă destul de tânăr ca să mai împărtăşească o grămadă de ani cu cineva. Douăzeci şi cinci, poate mai mulţi, dacă era norocos. Era o lungă perioadă de petrecut de unul singur, dacă nu voia. Carole avea chiar mai mulţi ani înainte, dacă rămânea sănătoasă, dar ea n-avea nici o dorinţă să devină intimă cu cineva.

– Abia m-am mutat la Denver şi am luat un apartament. Mă stabilesc aici. Încă nu cunosc prea multă lume, zise el simplu. Îmi place aici, totuşi. E un oraş frumos. Eram obosit de New York.

– Eu uneori sunt obosită de Boston, mai ales în timpul iernii, recunoscu ea, dar îmi place meseria mea. Asta contează foarte mult. Mi-a plăcut California când am locuit acolo. Vreau să călătoresc mai mult acum. Mă gândesc să merg în Europa în vara asta. Nu mai vreau să amân. Prea am făcut-o mereu. Anul trecut m-am gândit la tot ce vreau să fac atunci când mă fac bine. Vreau să le fac acum pe toate.

Îi zâmbi şi dintr-odată arătă foarte tânără.

– Şi eu am amânat. Asta e problema când munceşti din greu.

– Ai grijă să nu mai faci asta, zise ea cu înţelepciune. Centrul ăsta de recuperare o să ne înghită pe toţi, dacă-l lăsăm. Dar o să fie fantastic. Arăta entuziasmată când vorbea despre asta, şi apoi îi zâmbi şi se ridică în picioare. Că veni vorba, destul cu confesiunile. Mai bine mă întorc la lucru.

Făcea schemele camerelor de tratament pentru Bill, ca acesta să-i arate arhitectului de ce aveau nevoie. Joe era ocupat la telefon, ca de obicei, stabilind contacte de care aveau nevoie în comunitatea medicală şi locală. Bill ştia că el era cel mai bun PR pe care-l puteau avea. Iar la sfârşitul zilei, Joe o conduse pe Carole la hotel.

– Ai vrea să luăm cina împreună diseară? o întrebă în treacăt, înainte ca ea să coboare din maşină.

Se întoarse şi se uită la el cu un zâmbet lent. Acum, că el îi cunoştea filosofia despre întâlnirile amoroase, se simţea confortabil alături de el. Puteau să fie prieteni.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

În acea seară o duse la un restaurant pescăresc bun şi comandară homar. Fusese pescuit la Maine şi era delicios. Vorbiră despre muncă şi şcoală, despre slujba ei de la Stanford, despre deturnarea de fonduri care-i omorâse lui afacerea şi pentru care partenerul lui ajunsese la închisoare. Aflară o mulţime de lucruri unul despre celălalt, iar apoi el o duse înapoi la hotel, iar ea îi mulţumi pentru cină. Plecă de dimineaţă şi lui îi păru rău s-o vadă plecând. Era plăcut să vorbeşti cu ea şi n-avea planuri ascunse. Îşi punea cărţile pe masă şi nu se juca. O găsise înviorătoare. Părea o persoană foarte sănătoasă, bine echilibrată. Faptul că nu dorea să se implice într-o relaţie o făcea să fie deschisă şi sinceră în legătură cu orice. N-avea nimic de ascuns. El regreta că ea nu era mai în vârstă şi nu locuia în Denver. El era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea şi uneori se simţea foarte bătrân când erau împreună. Văzuse mult mai multe în viaţă. Dar şi ea, pentru o tânără femeie, şi era înţeleaptă dincolo de anii ei. Asta îl făcea s-o preţuiască şi mai mult.

La sfârşitul lunii mai, Lily îşi termină stagiul de recuperare la Spitalul Craig. Discută despre asta cu consilierul ei şi căzură de acord că era gata de plecare. Venise ca o surpriză când el o zisese şi preţ de o clipă Lily ar fi vrut să nu plece. Dar, în multe feluri, ea ştia că învăţase ce trebuia să ştie. Doar că era înfricoşător să se întoarcă în lumea reală. La Craig se simţise atât de protejată. Şi ştia că n-avea să mai fie aşa când se va întoarce la şcoală.

În acea seară, la cină, îi zise lui Teddy că la sfârşitul săptămânii avea să plece.

– Deja?

Părea şocat.

– Sunt aici de trei luni, îi aminti ea.

– Unii stau patru, zise el cu tristeţe. Sau cu anii, ca mine.

Era devastat la gândul plecării ei. N-avusese niciodată un prieten ca ea în cei doi ani de când era acolo. Îşi dezvăluiseră sufletele unul în faţa celuilalt şi erau inseparabili.

– O să vin să te vizitez, promise ea.

– Nu, n-o să vii. Nimeni n-o face niciodată. O să fii prea ocupată.

Păru rănit şi furios când zise asta.

– N-o să fiu niciodată prea ocupată pentru tine. Vorbea serios şi el ar fi vrut s-o creadă, dar era copleşit de tristeţe la gândul plecării ei. O să vin să te văd după şcoală.

Era emoţionată când se gândea la întoarcere, dar voia să termine anul şcolar cu clasa ei şi muncise pentru asta. Era la zi cu toate temele şi terminase anul cu note decente. Avea nevoie de ele ca să aplice din toamnă la colegiu.

În acea noapte şi în fiecare noapte până la plecare, stătură în camera ei şi ascultară muzică. Ea le mulţumi tuturor instructorilor săi şi dezvoltă un program de antrenament cu Phil. Şi promise să se întoarcă şi să-l vadă şi pe el. El adusese pârtia de schi înapoi în viaţa ei şi îl asigură că o să continue cât mai curând să se antreneze pentru Jocurile Paralimpice, de îndată ce aveau să aibă zăpadă. El zise că o să vină la jocuri. Aveau să fie în Aspen, unde puteau ajunge uşor toţi, din Denver, şi posibil chiar şi Teddy. Acesta începuse deja antrenamentul la rugby în scaun, iar Phil lucra cu el la asta, ca antrenor al lui.

Dimineaţa în care Lily pleca acasă veni prea repede şi fu chinuitor să-l părăsească pe Teddy. Îi promise să vină să-l vadă a doua zi. Plânseră amândoi când ea îl părăsi. Îi dăduse toate CD-urile ei, cu excepţia celor pentru fete, pe care el nu le voia. Ura o parte din ce asculta ea, dar iubea restul.

– Te sun în seara asta, îi şopti ea îmbrăţişându-l şi apoi acceleră scaunul cu rotile cât de mult putu.

El nu vru s-o vadă urcându-se în maşină şi plecând.

Când maşina plecă, primi un mesaj de la el: „Te voi iubi pentru totdeauna, chiar dacă nu te mai întorci. T.“ Plânse când îl citi şi fu sigură că el credea că n-avea să-l mai viziteze, dar nu era aşa. Nu intenţiona să-l abandoneze, la fel cum făcuseră părinţii lui. Se gândi la el şi păstră tăcerea pe drumul spre casă.

– Eşti bine? o întrebă tatăl ei, iar ea încuviinţă din cap, dar nu era.

Se simţea ca o trădătoare că îl părăsise pe Teddy şi se întorsese acasă.

Maşina era plină cu lucrurile ei şi cu cele pe care le strânsese cât fusese la Craig, postere, pături, o pernă, muzica ei, CD-playerul şi computerul, un ursuleţ de pluş. Cu o zi înainte, tatăl ei luase acasă o parte din ele, dar mai erau. Şi Steve se ţinuse de cuvânt. Toată

reamenajarea era finalizată, iar liftul instalat. Bucătăria şi baia ei erau gata, iar muncitorii plecaseră. Când tatăl ei descuie uşa, ea îşi manevră singură scaunul, şi el aşteptă să vadă dacă observă toate schimbările. Ea rulă până pe rampa de lângă treptele de la intrare, se răsuci cu o privire încântată şi intră în bucătărie. Nu mai fusese acasă de trei luni. Tatăl ei nu voise ca ea să vadă, până când reamenajarea nu era completă. Părea aşa dintotdeauna, acum că ea era acolo, şi ea oftă când văzu bucătăria. Era perfect, totul la înălţimea ei şi accesibil pentru ea. Se întoarse să se uite la tatăl ei, cu un zâmbet larg.

– Incredibil. Pot să folosesc tot ce e aici.

Părea uimită. Coborâseră tot în bucătărie, ca să i se potrivească. Aragaz, chiuvetă, dulapuri, tot.

– Asta era ideea, zise el, radios. Arată bine, nu?

– Arată fantastic.

Bucătăria arăta chiar mai bine ca înainte şi avea o tehnologie mult mai înaltă.

– Sunt atât de fericit că-ţi place. Să mergem sus!

Voia ca ea să vadă şi restul. Îl urmă la lift şi el i-l deschise, deşi putea s-o facă şi singură, şi ea rulă înăuntru. Era suficient de mare ca să întoarcă şi să se îndrepte în orice direcţie. Şi înăuntru era loc destul pentru încă două persoane.

Se opriră la etajul ei, ieşiră şi se duseră în dormitor. Toate obiectele familiare erau acolo, iar ea murea de nerăbdare să se urce în pat şi doar să se întindă şi să se uite in jur. În schimb, la îndemnul tatălui ei, trase cu ochiul la dulapuri şi acolo totul îi era la îndemână. Putea să ajungă uşor la toate şi existau nişte beţe cu care să se ajute să ia lucruri de pe rafturile de sus şi dintr-un cuier înalt, dar totul era la nivelul ei, unde putea să vadă şi să ia fără probleme, fără să se aplece sau să se întindă. Rămase în debara timp de câteva minute, verificând-o, şi apăru din nou, cu un zâmbet larg. Avea să-i fie uşor să se îmbrace.

Se duse atunci în baie şi văzu tărâmul minunilor din marmură roz pe care Steve îl crease pentru ea, şi bătu din palme de încântare. Era cea mai elegantă baie pe care o văzuse vreodată, cu fiecare adaptare posibilă potrivită pentru ea. Putea să facă duş sau baie, în funcţie de ce prefera, şi ajungea la chiuvetă şi la toaletă. Erau bare peste

tot unde îi erau necesare. Şi toate obiectele ei de toaletă erau aşezate acolo.

– Sunt cea mai norocoasă fată din lume, zise ea încet, iar tatăl ei clătină din cap.

– Şi eu sunt cel mai fericit tată să te aibă acasă.

Se aplecă s-o sărute, iar ea îl anunţă că are de gând să facă o baie şi să se schimbe. Şi apoi voia s-o ducă să vadă Floarea de Nufăr. El aştepta asta de luni de zile şi acum era gata pentru ea. Încă era în construcţie şi avea să mai fie încă o lungă perioadă. Dar el pusese să se facă ordine pentru ea, cât de mult posibil, şi ca toate resturile de la vechiul proprietar să fie curăţate.

Apoi o lăsă singură să facă baie, şi o jumătate de oră mai târziu ea coborî cu liftul, intră în bucătărie ca să facă o salată şi, când tatăl ei intră, stătea fericită la masă, în scaunul cu rotile. Totul era lucrat perfect. Steve făcuse o treabă foarte bună, şi Lily se bucura de toate. Acum, casa lor era complet adaptată pentru ea, iar ea era pe deplin conştientă cât de luxos era şi ce făcuse tatăl ei pentru ea.

O jumătate de oră mai târziu plecară spre locul viitorului centru de recuperare şi ea fu uimită când ajunse acolo. Era mult mai frumos decât îşi imaginase şi părea mai complet. El îi arătă fiecare centimetru şi îi spuse toate planurile lor. Îi arătă macheta şi unde avea să fie piscina. Trecură prin fiecare clădire şi prin sala de sport. Ea vedea deja ce loc magic avea să fie.

– Sunt atât de mândră de tine, tati, zise ea şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

Îl îmbrăţişă strâns şi apoi rulă din nou prin clădirile principale şi după aceea, în drum spre casă, îl făcu să se oprească la Craig. Avu sentimentul că ştie unde putea fi Teddy. În secţia de artă, pictând. Se concentra intens asupra unei pânze, când ea rulă în tăcere în spatele lui.

– Îmi place, zise ea încet, iar el se întoarse şi o privi surprins.

– Ai venit!

I se lumină faţa.

– Ţi-am spus că vin. Ţi-am adus ceva.

Era CD-ul ei preferat de acasă şi îi cumpărase două batoane dulci care-i plăceau lui la nebunie şi pe care nu le aveau la cantina de la Craig.

– Trebuie să vii la cină săptămâna viitoare şi să verifici liftul. Tata l-a pus pentru mine. Acum poţi să-l foloseşti şi tu şi să vii în vizită de câte ori vrei.

Teddy doar o privea şi zâmbea. Venise înapoi să-l vadă. Plecase doar de câteva ore.

– O să mă întorc mâine, promise ea când plecă, şi de data asta el ştiu că vorbeşte serios şi că avea să vină.

Se întoarse să lucreze la pictura lui cu un zâmbet larg pe faţă.

Capitolul 19

Lily se trezi devreme în prima zi în care trebuia să se întoarcă la școală. Era emoționată și speriată și avea un nod în stomac gândindu-se că o să-și revadă vechii prieteni. Era totuși prea diferită acum, nu mai era una dintre ei. Devenise instantaneu cineva din afară, când își pierduse uzul picioarelor. Le părea rău pentru ea, dar nu știau ce să spună. Și nimeni nu știa când avea să se întoarcă la școală – apăruse un zvon că plecase pentru totdeauna. Se simțea uitată și asta îi rănea sentimentele. Plânsese cu Teddy și vorbise cu consilierul ei despre asta. Crezuse că îi erau prieteni. Chiar și Veronica o trata altfel acum și nu-i mai trimisese un mesaj de-o lună. Iar acum avea să se întoarcă în clasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar urma s-o facă într-un scaun cu rotile. Tatăl ei se oferise să-i ia un meditator acasă, dar ea nu voia să facă nici asta. Voia să fie o persoană normală, în școală, ca toți ceilalți, cu o viață reală. Nu voia să ajungă invalid la domiciliu și învățase să se descurce bine în locurile publice. Se descurca la cumpărături, în biblioteci, în transportul public. Putea să facă tot ce avea nevoie. Dar întoarcerea la școală era ca un teren minat pentru ea. Era speriată. Îi trimise lui Teddy două mesaje înainte să plece din casă. El îi spusе să „sugă burta și să fie bărbat", ceea ce o făcu să râdă.

Când tatăl ei coborî la micul dejun, ea era deja în bucătărie, cu ochii în bolul cu cereale pe care trebuia să le mănânce și care nu-i plăceau, dar acum trebuia să-și supravegheze dieta în ceea ce privea

conținutul de fibre și fusese învățată și cum să facă asta. Se uită la el cu tristețe.

– Aoleu, asta nu e o față prea fericită, zise el serios. Dormi bine? Care-i treaba? Purta un tricou roz și blugi, părul lung și negru era perfect pieptănat și era încălțată cu bascheți roz. Arăta ca în oricare altă zi când mergea la școală, doar că era într-un scaun cu rotile, iar acum totul era diferit. Te simți bine? întrebă tatăl ei îngrijorat.

– Da. Sunt bine, zise ea, dar nu părea convingătoare.

– Școala? întrebă el, și ea încuviință din cap. Mi-am imaginat. Știi că nu trebuie să mergi, îi aminti el. Putem să luăm un meditator.

– Nu vreau. Și trebuie să merg.

Deja ratase cinci luni din penultimul an de liceu – nu-și permitea să mai lipsească nici un minut, dacă voia să meargă la facultate într-un an. Și muncise din greu ca să-și facă toate temele pentru școală. Știa că tatăl ei era îngrijorat de revenirea ei la școală și voia s-o protejeze, dar nu asta o învățaseră la Craig. Îi oferiseră toate competențele necesare ca să ducă o viață normală și să se reintegreze în lumea ei – acum trebuia să le folosească.

– Doar că de ceva vreme n-am mai vorbit cu nimeni de-acolo. E ciudat să dau ochii cu ei. Îl durea inima să-i vadă fața și singurătatea din ochi. Mi-aș fi dorit ca Teddy să meargă cu mine.

În trei luni, el devenise cel mai bun prieten al ei și sufletul-pereche. Dar timpul petrecut la Craig fusese intens, iar prieteniile formate acolo erau pe viață.

Acum avea mai multe în comun cu Teddy decât cu vechii ei prieteni. Și se simțise ca și cum toți aceștia o lăsaseră baltă, Veronica în primul rând, chiar dacă îi știa de-o viață și spuneau că se iubesc. Se pare că nu îndeajuns ca să vină și s-o viziteze sau chiar să păstreze legătura și să vorbească despre ce i se întâmplase lui Lily. Veronica încercase să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și fusese copleșită, neputând să facă față realității sau prietenei ei. Și Lily n-avea chef să dea nici peste Jeremy. Nu mai vorbise cu el de la despărțirea lor, cu o noapte înainte de-a se duce la Craig. Și acum Lily trebuia să-i întâlnească pe toți pe terenul lor, după ce se simțise exclusă și uitată de ei de luni de zile. Era supărată și rănită și toate astea i se citeau în ochi.

Bill îşi turnă o ceaşcă de cafea şi prăji pâine pentru amândoi. Aveau un aparat nou de cappuccino în bucătăria reamenajată şi Lily îl încercase deja şi-i plăcuse la nebunie. Îi plăceau enorm toate modificările pe care le făcuse el şi, când veni vremea de plecare, se uită cu tristeţe la tatăl ei. Urcă tăcută în noul lift şi se duse să-şi ia din dormitor jacheta şi cărţile. Coborî cu ele într-un rucsac din denim pe care-l aruncase pe spătarul scaunului şi purtând mănuşi cu degete, pe care le folosea ca să n-o doară mâinile când manevra scaunul. Toată lumea la Craig o tachinase, fiindcă le luase de la Chanel.

Lily îl urmă pe tatăl ei coborând rampa din faţa casei şi îndreptându-se spre maşină. Deschise portiera şi se postă singură pe scaunul din faţă, iar el îi plie scaunul uşor cu rotile şi îl puse în portbagaj. Ea porni radioul, pe postul ei preferat, aşa că nu trebui să gândească. Drumul cu maşina nu era diferit de cum fusese de o mie de ori înainte, doar că era total diferit din cauza a ceea ce se afla în portbagaj. Şi ea îşi surprinse tatăl cerându-i să oprească la o jumătate de bloc de şcoală şi s-o lase acolo.

– Nu fi prostuţă! Lasă-mă să te duc până în faţă!

Părea îngrijorat şi voia să fie sigur c-a intrat în siguranţă.

– Vreau să mă duc singură, insistă ea.

Lui nu-i plăcu, dar făcu ce-i cerea ea. Trase pe dreapta şi luă scaunul din portbagaj, iar ea se aşeză în el şi ridică privirea la el cu ochi speriaţi.

– O să fie bine, tati, promit!

– Ştiu c-o să fie. O să fie mai uşor decât crezi.

Nici unul dintre ei nu credea asta, dar se prefăcură, în timp ce ea se îndepărta. Îi spuse că avea să sune când o să fie gata să vină s-o ia, la sfârşitul zilei.

Un mic flux de elevi trecu de ea – recunoscu mai mulţi elevi din anii întâi şi doi. Cei mai mulţi dintre elevii din anii trei şi patru veniseră cu maşina la şcoală. Nimeni nu vorbi cu ea în timp ce intră pe porţi, îndreptându-se spre familiara uşă din faţă. Se trase deoparte pentru un minut şi îi trimise repede un mesaj lui Teddy, sperând că asta avea să-i dea curajul de a intra pe uşă.

„Mi-e frică de fac pe mine", fu tot ce scrise.

„Dă-i dracu' dacă nu știu de glumă", îi răspunse el la fel de repede, iar ea râse cu voce tare și ridică privirea ca să-l vadă pe unul dintre profesorii care supravegheau sosirea elevilor, ca să se asigure că intră în ordine, sunt îmbrăcați corespunzător și se comportă frumos. O observase imediat pe Lily și venise s-o salute. Era profesorul de educație fizică, și ea știa că era de serviciu la ușă toată săptămâna, fiindcă făceau cu schimbul.

– Bine ai revenit, Lily! Ne-a fost dor de tine, zise el cu blândețe, iar ea văzu imediat mila din ochii lui.

Se întrebă dacă i-ar mai părea rău pentru ea dacă ar ști că schiase la viteze amețitoare, de trei și de patru ori pe săptămână, în ultimele două luni.

– Mulțumesc, domnule Liebowitz, zise Lily politicoasă și rulă pe lângă el.

Văzuse deja mai mulți cunoscuți. Erau șase sute de copii în liceul ei, o sută șaizeci în clasa ei și începu să vadă chipuri familiare pretutindeni în jur. Priveau peste ea și în spatele ei și apoi aveau o reacție întârziată când o vedeau în scaun. Câțiva îi făcură cu mâna, iar unii îi zâmbiră, dar nimeni nu veni la ea. Ziceai că ar crede că s-ar putea să fie contagioasă sau pur și simplu nu știau ce să zică „Bună... cum o mai duci... îmi pare rău că nu mai poți să mergi." Știa unde se ținea prima ei oră, la parter. Accesul era ușor pentru ea, dar trebuia să ia liftul după aceea, ca să ajungă la ceilalți. Cel puțin aveau lift.

Când Lily trecu pe-acolo, directoarea ieși din biroul ei și se grăbi s-o ajungă din urmă, ca s-o salute. Lily își manevra scaunul cât de repede putea, prinsă în vârtejul de elevi în drum spre clasă și nu voia să se lovească de nimeni și să pară neîndemânatică. Nu se vedea, dar tremura.

– Bună ziua, Lily. Bine ai venit acasă! zise directoarea, domnișoara Davis, cu un zâmbet cald, și Lily trebui să se oprească în mijlocul holului, să schimbe câteva vorbe cu ea.

Nu putea să evite asta, însă nu-i plăcea să se oprească și simți că toată lumea se uită la ea.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– Suntem atât de fericiți că te-ai întors!

Nu vorbea decât pentru ea însăşi, ştia Lily, din moment ce nu auzea asta de la nimeni altcineva. Primise o felicitare de la toţi profesorii ei, în prima săptămână după accident, şi apoi nu mai auzise nimic de ei, în afară de temele pentru acasă pe care i le trimiteau la Craig. Fusese o persoană uitată şi aşa se simţea şi acum, în ciuda zâmbetului strălucitor al domnişoarei Davis, care lui Lily i se părea fals.

– Mulţumesc. Trebuie să plec, zise Lily când clopoţelul sună şi trecu în viteză pe lângă ea îndreptându-se spre clasă.

Prima oră avea istorie. Pregătise deja lucrarea cerută, înainte de data-limită. Era cu materia la zi. Profesoara de istorie era o tânără care absolvise la Duke cu un an înainte şi era relativ nouă în şcoală. Lily o plăcea, deşi abia o cunoştea. O chema Barbara Bailey şi avea o coamă sălbatică de păr roşu şi purta saboţi şi vara, şi iarna.

Când Lily rulă înăuntru, ea dădu din cap aprobator şi apoi o abordă pur şi simplu.

– Preferi să stai în faţă sau în spate sau pe culoar? o întrebă ca şi cum n-o mai văzuse doar din urmă cu o zi, iar lui Lily îi plăcu foarte mult, fiindcă o făcea să se simtă normală, nu ca şi cum tocmai aterizase de pe Marte, fiindcă era într-un scaun cu rotile.

Ea n-o trata pe Lily ca şi cum ar fi fost bolnavă, motiv pentru care Lily îi fu recunoscătoare şi se gândi că era perfect. Domnişoara Davis îi vorbise pe un ton care o făcuse să se simtă serios afectată. Barbara Bailey, nu.

– O să stau în spate, zise Lily liniştită, şi Barbara Bailey se întoarse în faţa clasei, să aştepte şi restul elevilor, ca să poată începe.

Lily rulă către un loc de pe rândul din spate, pe un culoar central, şi se uită pe fereastră. Văzu ultimii întârziaţi grăbindu-se spre şcoală şi o văzu pe Veronica râzând între doi băieţi despre care Lily ştia că erau din echipa de schi. Conducerea şcolii era îngăduitoare cu programele ciudate ale copiilor din echipele olimpice, care aveau nevoie de timp să se antreneze şi să călătorească în alte oraşe pentru curse şi întreceri şi nu-i penaliza pentru absenţe. Veronica nici măcar n-o sunase s-o întrebe în ce zi se întoarce sau dacă să vină s-o ajute, ca să-i uşureze misiunea, ceea ce ar fi fost frumos din partea ei. Şi Lily mai ştia şi că, fără ea în echipă, Veronica era acum vedeta şi, probabil, favorita la câştigarea aurului. Era greu de înghiţit, dar ea

nu-i purta pică. Partea cu adevărat grea era că aceasta părea să nu mai aibă nici un loc în viața ei pentru Lily. Asta era o lovitură zdrobitoare.

La ora de istorie din acea zi învățară despre industrializarea Americii, ceea ce lui Lily i se păru incredibil de plictisitor, și atenția ei fu în derivă, în timp ce încerca să asculte, dar continua să se holbeze pe fereastră și să-și dorească să fie afară. Profesoara tocmai scrisese câte ceva pe tablă, iar când se întoarse, se uită direct la Lily, cu o privire fățișă.

– Nu-i așa, Lily? Vrei să adaugi ceva?

Lily roși și privi jenată la saboții profesoarei.

– Îmi… îmi pare rău… N-am auzit ce-ați spus.

– Încearcă să fii atentă, te rog! Știu că perioada asta din istoria noastră e un pic plictisitoare, dar hai să încercăm să trecem prin ea, bine? Aproape se încheie anul, le reaminti ea tuturor, măturând cu privirea clasa, unde elevii stăteau prăbușiți în bănci, părând la fel de lipsiți de interes ca Lily.

O nominalizase pe Lily, dar Lily zâmbi de îndată ce ea își îndreptă atenția către ceilalți. Îi plăcea foarte mult că doamna Bailey n-o cruțase sau n-o tratase ca pe cineva special, care n-avea nevoie să i se acorde atenție. O tratase ca pe toți ceilalți. Lily voia s-o îmbrățișeze, iar un băiat din față se întoarse și făcu o grimasă de mare plictiseală, și Lily se strădui să nu râdă. În sfârșit, clopoțelul sună și fură liberi. Lily îi zâmbi profesoarei în timp ce rula prin clasă, iar profesoara îi întoarse zâmbetul, punându-și hârtiile deoparte.

Trei fete pe care Lily le cunoștea bine veniră atunci la ea, pe hol, și începură să trăncănească despre cât de fericite erau că se întorsese, iar ea nu le reaminti că n-o sunaseră din ianuarie. Știa că nu-și permitea să se lasă pradă amărăciunii, dar nu se putu abține să nu observe.

– Frumoase mănuși, zise una dintre ele când văzu dublul C de pe ele.

Avea unghiile vopsite cu unul dintre lacurile de unghii roz pe care i le dăruise Carole. Lily era la fel de frumoasă ca întotdeauna – doar că stătea într-un scaun cu rotile. Și era atentă la ce mânca, în așa fel încât să nu ia în greutate din cauza sedentarismului. Ba era

chiar mai slabă de la dieta sănătoasă şi, datorită lui Phil Lewis, partea superioară a corpului era atrăgătoare şi tonifiată.

– Ce bine că te-ai întors, Lil, zise una dintre fete şi părea că vorbeşte serios, iar apoi coborî privirea ruşinată. Îmi pare rău că nu te-am sunat. Cred că m-am simţit ciudat în privinţa asta. Nu ştiam ce să spun.

– Da, ştiu, zise Lily jenată, dar impresionată de sinceritatea ei. Cred că trebuie să fi fost ciudat.

Nu ştia ce altceva să spună ca s-o facă să se simtă confortabil acum.

– Ai fost în Squaw în tot timpul ăsta?

– Nu, din februarie am fost aici, la recuperare, într-un loc numit Craig.

N-aveau de unde să ştie despre asta şi despre serviciile pe care le furnizau – nici ea nu auzise până să ajungă acolo. Dar îşi dădu seama imediat că Veronica nu se deranjase să spună nimănui unde era, ca să poată să o viziteze. Poate că pur şi simplu nu-i păsa sau cumva fusese mereu invidioasă pe Lily.

– Of, în sfârşit gata cu medicamentele! zise un băiat înalt de la echipa de baschet, care începuse să alerge şi se oprise când o văzuse.

Fuseseră colegi la laboratorul de chimie, în primul semestru. Aruncase în aer proiectul lor comun şi o făcuse să râdă atât de tare, că-i dăduseră afară din clasă pentru tot restul zilei. Îl chema Walker Blake.

– N-ai păcălit pe nimeni aici, să ştii, zise el cu o voce explozivă, când Lily îi zâmbi. Îl plăcuse mereu şi erau prieteni. Am ştiut mereu că ai o problemă cu drogurile, după ce ai aruncat în aer proiectul nostru la chimie. Ni s-a spus că eşti la recuperare. Nu sunt surprins deloc. Heroină sau metamfetamină?

– Nu *eu* am aruncat în aer proiectul nostru la chimie! Tu ai făcut-o, ticălosule, zise ea râzând, iar întreaga stare de spirit a grupului deveni mai relaxată.

– Ba nu. Te-am văzut cum combinai ingredientele letale ca să arunci locul în aer! Deci, bine, poţi să ne spui, mă rog, de ce ai fost la recuperare? Ai fumat cocaină? De când am auzit că eşti la recuperare, m-am gândit că asta trebuie să fie. Şi nu-ţi face nici un bine să te prefaci. Nu m-ai prostit nici o secundă, zise el rânjind, în mod

evident fericit s-o vadă, iar ea îi fu recunoscătoare că-i luminase momentul. Deci, ce-ai mai făcut cât noi ne-am tocit coatele tot anul?

– Ca să fiu sinceră, am fost la schi, îi zâmbi ea. El căscă ochii mari când auzi asta, crezând că îl ia peste picior aşa cum făcuse el mai devreme. Serios, coborâri, la Parcul de Iarnă, pe un monoschi cu scaun. E ceva radical.

Ceilalți ascultau cu interes. Ştia că el era un schior remarcabil. Când erau mai mici, fuseseră împreună în excursii de schi, cu clubul de la şcoală, înainte ca ea să ajungă la echipa olimpică pentru că apoi antrenându-se cu ei nu mai avusese timp de schi cu prietenii ei.

– Mă antrenez pentru Jocurile Paralimpice, zise ea cu mândrie, iar Walker clătină din cap cu neîncredere şi uimire.

– Nu eşti în toate minţile, zise el, dar era impresionat. Întotdeauna fusese şi se bucura să vadă că arată atât de bine. Se întreba cât de grav accidentată fusese şi dacă suferise şi vreun traumatism cranian, dar nimeni nu părea să ştie. O să merg cu tine cândva, dacă vrei. Chiar mi-ar plăcea să văd asta, zise el cu admiraţie, dar clopoţelul sună din nou şi trebuiră să se întoarcă cu toţii la clasele lor.

– Ce ai ora viitoare? întrebă el.

– Matematică, zise ea şi făcu o mutră.

Era materia de pe ultimul loc în clasamentul preferinţelor ei.

– Eu am chimie – nu cu tine, slavă Domnului, zise el, iar ea râse. Ne vedem la prânz.

Şi apoi plecă. Nu se oferi s-o ajute, să-i care cărţile, să-i împingă scaunul cu rotile sau s-o ducă la lift, iar ea îi fu recunoscătoare pentru că o trata ca întotdeauna, cu lipsă de respect.

Ea plecă împreună cu ceilalţi şi ajunse la lift pe cont propriu. După două ore de matematică pe care le urî ca de obicei, luă masa de prânz la cantină, şi toată lumea se înghesui în jur. Una dintre fete îi cără tava, deşi ar fi putut s-o echilibreze în poala ei, dar era mai uşor să nu facă asta. Walker se opri să glumească cu ea, alţii se opriră s-o salute şi îşi dădură seama că nu se schimbase chiar atât de mult cum se temuseră, ci pur şi simplu nu mai putea să meargă, dar se descurca bine. Şi, în sfârşit, în toiul prânzului, veni Veronica, îşi aruncă braţele în jurul ei şi se purtă ca şi cum îşi regăsise prietena de mult

pierdută. Lily se purtă cu răceală, dar nu voia să intre în dispute cu ea, aşa că nu zise nimic.

Încheie după-amiaza fără nici un incident. După ultima oră îşi sună tatăl şi îl aşteptă afară. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie – era doar unul dintre copii din nou, chiar dacă acum era într-un scaun cu rotile. Ce fusese mai greu trecuse, supravieţuise primei zile şi era fericită să se ducă acasă. Avea o mulţime de teme de făcut în seara respectivă. Nimeni n-o cocoloşise, iar ea nu-şi dorea să fie cocoloşită. Era încă dezamăgită de Veronica, dar era aşa de patru luni. Pur şi simplu nu fusese capabilă să se adapteze la ce i se întâmplase lui Lily. Fusese prea mult pentru ea. La Craig, li se spusese că unii pur şi simplu nu fac faţă, iar Veronica era una dintre ei. Era trist pentru Lily, dar avea să-şi facă alţi prieteni, iar oameni ca Walker Blake făceau ca totul să-i pară mai uşor.

În timp ce-l aştepta pe tatăl ei, îi trimise un mesaj lui Teddy şi-i spuse că mersese bine. Era obosită şi fu cât pe ce să-i scrie că are o grămadă de teme de făcut şi că rămânea să se vadă a doua zi, şi apoi îşi aminti că era exact scuza pe care i-o servea toată lumea de luni de zile, aşa că n-o spuse. Iar când apăru tatăl ei şi se urcă în maşină, îl rugă să se oprească la Craig. Luă o pizza şi un nectar pentru Teddy, rulă prin Craig şi-l găsi la clasa de informatică. Era, practic, un geniu în computere, şi făcea şi proiecte de artă asistată de calculator. Tocmai finisa unul când sosi ea.

– Ei, uite la ea, după prima zi de şcoală. Îi zâmbi şi fu de părere că arăta tare drăguţă. Deci, a mers bine?

– N-a fost rău deloc. Practic am picat la matematică, iar profesoara de istorie m-a prins visând cu ochii deschişi şi m-a dat exemplu de neatenţie, şi am vreo zece ore de teme de făcut în seara asta şi o teză la matematică mâine, dar am vrut să vin şi măcar să te îmbrăţişez.

Îi puse cutia cu pizza pe genunchi şi ascunse nectarul în colţul din spate al scaunului lui, iar el îi zâmbi.

– Nu ţi-a dat nimeni cu nisip în ochi, din cutia cu nisip? o întrebă el cu interes, în timp ce-şi zâmbeau.

– Nuuu. Aşa am crezut, dar s-au obişnuit cu scaunul după un timp.

– Cum a fost Veronica?

Păru îngrijorat. Ştia cât de mult însemnase pentru Lily şi cât o dezamăgise.

– Falsă. M-a îmbrăţişat cu căldură în sala de mese şi nici c-am mai văzut-o. Ridică din umeri. Mi-ai lipsit azi.

– Şi tu mie. Locul ăsta chiar că e de rahat peste noapte fără tine. M-am plictisit rău, am jucat darts cu tipul care râde ca un cal şi vorbeşte întruna despre iubita lui fierbinte şi despre ce ţâţe mari are, zise Teddy cu resemnare.

Băiatul de care vorbea fusese în echipa de scufundări a şcolii lui şi avusese o accidentare similară cu a lui Teddy. Amândoi îl considerau nesuferit, dar jucase darts cu el doar ca să-i treacă timpul fără Lily.

– Te sun când termin temele, promise ea şi când îl îmbrăţişă şi plecă, el ştiu că aşa o să facă.

Apoi ea se grăbi acasă. Avea o grămadă de teme de făcut înainte de sfârşitul anului şcolar, precum şi de terminat teza de anul trei. Fusese un adevărat iad să se întoarcă la şcoală, dar şi o bucăţică de rai.

Capitolul 20

Lily luă note decente în ultima lună de şcoală, nu la fel de bune ca de obicei, dar încă era în prima treime din clasă, cu toată perioada în care lipsise de la şcoală. În ultima sâmbătă înainte de sfârşitul anului şcolar, se organiză o seară de dans. Walker Blake o invită să meargă cu el. Avea iubită, dar o părăsise pentru o noapte, şi ea era o persoană agreabilă pentru aşa ceva şi dansară destul de mult, oricum. Era balul anului trei, şi Lily nu-şi planificase să meargă, dar Walker insistase şi ea se distra. Vorbi cu toţi cunoscuţii şi pentru o vreme îi ţinu companie DJ-ului şi-l ajută să aleagă muzica. Şi Walker o răsuci de câteva ori pe ringul de dans, în scaunul cu rotile, şi ea ameţi, aproape căzu, dar el o prinse înainte de asta. O zări pe Veronica cu noul ei iubit, dar aceasta se făcu că n-o vede pe Lily şi nu veni s-o salute. Şi în ciuda ciudăţeniei de a veni într-un scaun cu rotile la balul ei de anul trei, Lily fu surprinsă că se distra. Fusese drăguţ din partea lui Walker s-o ia şi îi spuse lui Teddy totul despre asta când îl vizită a doua zi.

– Ce mi-ar plăcea să pot să merg şi eu la şcoală, zise el melancolic.

– Probabil că înveţi mai multe aici, zise Lily.

El citea constant, iubea cărţile despre istoria artei şi biografiile artiştilor celebri. Visul lui încă era ca într-o zi să predea arta şi era hotărât ca în toamnă să aplice la Universitatea din Denver, la secţia de arte plastice. Lily încă planifica să aplice la facultăţile ei preferate din Est, dar în ultima vreme evitase să discute despre asta cu tatăl ei.

Aproape toţi prietenii ei aveau o slujbă de vară. Unele dintre fete aveau să fie consilieri secunzi de tabără. Una avea să predea înot, alta să lucreze în biroul tatălui ei. Ea şi Teddy erau singurii pe care Lily îi ştia care n-aveau nimic de făcut în vara respectivă. Iar tatăl ei urma să fie ocupat cu viitorul centru de recuperare. Ea îşi planificase să-şi petreacă o mare parte a timpului vizitându-l pe Teddy la Craig şi primise permisiunea să folosească piscina. Se gândea să se înscrie la cursurile de scufundări. Dar tatăl ei îi făcu o surpriză la o săptămână după terminarea şcolii. Îi zise că voia să facă o excursie rapidă la Londra şi o invită să meargă cu el. Închirie din nou un avion, aşa că avea să-i fie uşor să călătorească. Luase lecţii de călătorie la Craig, care acoperiseră şi călătoriile cu avionul, aşa că ştia că ar fi putut să zboare şi pe curse comerciale, dar tatălui ei nu-i plăcea ideea. Închirierea de avioane era un moft pe care şi-l permitea.

– Ce-ar fi să vii cu mine? sugerase el misterios.

– Ce-ai de gând să faci acolo?

Încă îşi amintea experienţa urâtă de ultima oară de la Harrods, dar ştia că acum ar fi putut să se descurce cu asta.

– Închei o afacere. Dacă nu vii, mă întorc în câteva zile. Dacă vii, putem să stăm mai mult, cu toate că am o grămadă de treabă aici.

– Vin, zise ea, simţindu-se aventuroasă, şi a doua zi îi spuse lui Teddy despre asta.

Nu primise veşti de la nimeni de la şcoală de când se încheiaseră cursurile, dar ştia că de data asta lumea era ocupată de-adevăratelea, şi mulţi dintre ei erau deja plecaţi. Avea să fie o lungă vară plictisitoare pentru ea, fără o slujbă. Excursia la Londra ar fi fost o frumoasă schimbare şi ceva de făcut. Întotdeauna îi plăcuseră excursiile cu tatăl ei.

O săptămână mai târziu, Bill şi Lily plecară la Londra şi se cazară din nou la Claridge. Tatăl ei sugeră să ia cu ei un însoţitor pentru Lily, dar ea insistă că putea să se descurce şi singură şi că prefera s-o facă. El închirie un apartament cu două dormitoare şi cameră de zi comună şi o duse pentru cină la Harry's Bar, care era un club al cărui membru era. Mâncarea fu delicioasă, iar aceasta fu prima ieşire elegantă pe care Lily o avea de la accident. Iar Bill fu impresionat de cât de bine se descurca. Ea purta o rochie de seară scurtă, neagră,

ciorapi şi pantofi cu talpă plată drăguţi. Era o seară călduroasă şi amândoi se bucurau de moment la clubul şic, iar ea îşi manevra cu graţie scaunul cu rotile prin locurile strâmte. A doua zi, Lily luă cu asalt Harrods şi alte câteva magazine care-i plăceau şi se întoarse încărcată cu pungi de cumpărături. Tatăl ei îi dăduse maşina şi şoferul lor, şi el luase un taxi. Zisese că se duce la o licitaţie de artă, la Christie's, care pe ea n-o interesa, deşi ştia că lui Teddy i-ar fi plăcut la nebunie.

Îi promisese să-i aducă vederi de la Tate Gallery şi Muzeul Victoria şi Albert, pe care el intenţiona să le folosească într-un colaj. I le luase deja de la o mică prăvălie din apropierea hotelului. Arăta victorioasă când ajunse înapoi la apartamentul lor de la hotel, cu toate pungile de cumpărături pe care i le căra băiatul de la hotel, şi tatăl ei o aştepta.

– Păi, nu mai e nevoie să te întreb ce-ai făcut azi. Râse. Cred că ai luat calificativul A la cursul de cumpărături de la Craig. Sunt deja falit?

– Nu încă, zise ea cu un zâmbet, dar cu siguranţă produsese ceva daune şi se distrase. Se descurcase de una singură şi era mândră de ea. Era o mare diferenţă faţă de înainte, când fusese acolo şi părăsise magazinul în lacrimi, în timp ce lumea se lovea de ea şi vânzătorii erau nepoliticoşi sau o ignorau şi nu reuşea nici măcar să le reţină atenţia. Cum a fost la licitaţie?

– Un adevărat succes, zise el radios. Am obţinut ce voiam când am venit aici. Aş fi putut s-o fac şi prin telefon, din Denver, dar nu cumpăr prea des tablouri ca ăsta. De fapt, nu cumpărase niciodată unul atât de scump sau de important, dar pictura asta era specială. M-am gândit să vin şi să mă bucur de el.

Şi fusese o scuză bună ca să facă ceva împreună cu Lily şi să se distreze amândoi.

– Ai cumpărat ceva?

Nu-i spusese că intenţiona să cumpere un tablou, doar că avea nişte afaceri de încheiat la Londra. Nu voise să fie dezamăgită dacă nu-l lua.

– Fii sigură!

Îi zâmbi când îi arătă o fotografie a tabloului.

– O, Doamne! Tati, l-ai cumpărat pe ăsta? Recunoscu imediat artistul şi tema. Unul autentic?

– Aşa sper! Râse de expresia de pe faţa ei şi de ce zisese. Ar fi cazul, la cât am plătit. Aş fi tare supărat să fi cumpărat un fals.

Dar nu era nici un risc de aşa ceva la Christie's şi provenienţa era neîndoielnică. Cumpărase una dintre picturile cu nuferi ale lui Monet. Nu una enormă, dar mărişoară şi deosebit de frumoasă. Am de gând să-l pun în zona de recepţie de la Floarea de Nufăr. M-am gândit că ar arăta fabulos acolo.

Pentru o clipă, Lily nu ştiu ce să spună.

– Incredibil!

Îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l îmbrăţişă. El o trase aproape de el şi o ţinu aşa. Ştia că, şi dacă ar fi trăit o sută de ani, n-ar fi putut să facă destule pentru ea şi era încântat că-i plăcea pictura, şi-i plăcea şi lui. Abia aştepta s-o vadă într-o zi la intrarea în centrul de recuperare.

Îl sună imediat pe Teddy şi ştiu că de-abia se trezise.

– N-o să-ţi vină să crezi, zise ea cu răsuflarea tăiată, când el răspunse.

– Ce? Poţi să mergi?

Uneori se tachinau reciproc cu asta, şi puteau s-o facă, fiindcă amândoi erau în aceeaşi barcă.

– Nu, idiotule. Nu fi ridicol! E ceva serios. Tata tocmai a cumpărat un tablou de la Christie's.

Ştia că Teddy urmărea uneori online rezultatele licitaţiilor importante şi apoi i le spunea şi ei, deşi ea era mai puţin interesată de ele decât el. Dar acum era foarte interesată de această licitaţie.

– Ce-a cumpărat? spuse Teddy nerăbdător.

– Un Monet, zise ea dintr-o suflare în telefon, ca pe un cuvânt sfânt, şi ştia că pentru Teddy aşa era, şi pentru ea la fel, fiindcă îi aparţinea tatălui ei şi-l cumpărase pentru ea.

– Vrei să spui Claude Monet? Râzi de mine, nu?

Nu era posibil. Părinţii lui deţineau câteva lucrări de artă foarte importante, dar nimeni dintre cunoscuţii lui n-avea un Monet. Astea existau doar în muzee.

– E unul din seria de nuferi şi are să-l expună la intrarea centrului de recuperare. N-o să-ţi vină să crezi cât e de frumos.

– Lasă-mă să-l caut pe internet. Te sun imediat înapoi.

Ea chicoti când închise, iar el o sună cinci minute mai târziu.

– Sfinte Sisoe! Incredibil!

Ştia că trebuia să fi costat o avere, fiindcă se spunea „preţul estimat, la cerere", ceea ce însemna că era foarte valoros. *Extrem* de valoros, dar el era suficient de politicos ca să nu comenteze asta, ci doar frumuseţea picturii, care era remarcabilă.

– Abia aştept să-l văd.

Părea sufocat de entuziasm.

– Trebuie să vii acasă la noi şi să-l vezi, când ne întoarcem.

Nu fusese încă acasă la ei. Lily fusese ocupată cu şcoala în ultimele câteva săptămâni. Dar planifica să-l invite la cină şi să vină pe-acolo peste vară. Trebuia doar să împrumute o furgonetă, fiindcă scaunul lui electric era greu, necesita un lift special pentru a fi mutat. Din cauza asta, el era mult mai puţin mobil decât Lily, care putea să-şi pună scaunul în portbagajul unei maşini, iar scaunul şic cumpărat de tatăl ei era uşor ca o pană.

Înainte să închidă, vorbiră câteva minute despre pictură, iar apoi ea se duse şi-i mulţumi din nou tatălui ei fiindcă o cumpărase.

– E un obiect foarte special, zise el cu respect şi voia ca într-o zi Lily să-l moştenească.

Avea să devină o parte importantă din averea lui şi nu putea să fie decât o bună investiţie. Fusese el însuşi impresionat de achiziţie şi n-o regreta nici un minut. N-avea nici un fel de remuşcări.

Petrecură următoarele două zile la cumpărături, se plimbară prin Hyde Park şi merseră la restaurante, iar în ultima zi luară pictura de la Christie's. Nu voise s-o lase la hotel. Era prea importantă ca să n-o ţină încuiată, sub pază. Şi făcuse deja aranjamentele cu Muzeul de Artă din Denver, s-o pună într-un seif până când avea să poată s-o atârne la centrul de recuperare. Fu interesant şi doar să ajungă la avion şi să ştie că o au cu ei pe drumul spre casă. Fusese o călătorie minunată pentru amândoi.

Când ajunse acasă, ea îi spuse lui Teddy totul despre asta şi, ca un tratament special, Bill aranjă să împrumute de la Craig o furgonetă

cu şofer şi, odată ce erau acasă, să-l ducă pe Teddy la muzeu, cu Lily, ca să vadă şi el pictura. El se holbă la aceasta îndelung, fără un cuvânt, plin de veneraţie, şi apoi se uită la Lily cu lacrimi în ochi.

– E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, zise el, copleşit, şi Bill fu impresionat să vadă cât de mult îi plăcea.

După aceea îl luară acasă la cină, şi el fu capabil să meargă peste tot prin casă cu Lily, datorită amenajărilor făcute de Bill. Leneviră în camera de zi şi ascultară muzică, şi Lily pregăti cina pentru ei în bucătărie, ceea ce era atât de uşor de făcut şi pentru Teddy. Vizita fu un succes, astfel că Teddy deveni peste vară un vizitator frecvent. Şi pictă el însuşi un tablou inspirat de nuferi şi i-l dădu lui Bill, ca să-i mulţumească fiindcă îi permisese să-i viziteze acasă. Era o remarcabilă lucrare de artă pentru orice artist, ca să nu mai vorbim de unul care avea uzul mâinilor limitat. Nimeni n-ar fi bănuit asta văzând opera creată.

– O să-l expun la centrul de recuperare, îl asigură pe Teddy. În aceeaşi zonă cu Monet.

Era tare mişcat de dar şi impresionat de apreciabilul talent al lui Teddy.

Şi, cu vizitele lui Teddy, cu Walker, care trecuse pe acolo de câteva ori între planurile de vară, şi cu câteva dintre fetele din clasa ei care o vizitară, vara lui Lily trecu rapid. La sfârşitul lui august, plecă împreună cu tatăl ei pentru câteva zile la Aspen, iar când se întoarse acasă veni timpul să meargă din nou la şcoală pentru ultimul an de liceu. Fusese o vară uşoară, leneşă, munca la centrul de recuperare progresa bine şi, datorită lui Lily şi tatălui ei, fusese cea mai bună vară pe care o avusese Teddy în ultimii doi ani. El făcea acum parte din familie.

Capitolul 21

Jessie vru să-l ducă pe Chris la Denver, să-l cazeze în camera de cămin, dar n-avea cu cine să-i lase pe ceilalţi copii, iar el insistase că ar fi bine să se ducă singur. Ea se simţi groaznic din cauza asta şi-i promise că avea să vină cât de curând putea. Îi spusese lui Bill Thomas că intenţiona să vină la Denver şi să-i ofere din nou consultanţă de îndată ce copiii se întorceau la şcoală, moment în care planifica să-l viziteze pe Chris.

Chris părea dureros de adult când plecă cu două valize, cu computerul şi cu schiurile, iar ea îi expediase cu FedEx boxele şi bicicleta. Se simţi din nou o mamă rea, dar nu putea să meargă cu el şi în acelaşi timp să le poarte de grijă celorlalţi trei. Şi prietenii la care ar fi putut să-i lase erau plecaţi într-un camping din Yosemite. Îl conduse pe Chris la aeroportul din Reno şi-l îmbrăţişă cu căldură.

– Sună-mă! Vreau să ştiu ce faci.

Se lupta cu lacrimile, şi la fel şi el.

– O să fiu bine, zise el, semănând chinuitor cu tatăl lui.

– Sună-mă diseară!

– Bine, bine.

Îl îmbrăţişă din nou şi el dispăru în avion, pentru un zbor direct către Denver. Ea plecă acasă cu inima grea. Primul ei copil părăsea cuibul şi ea nu-şi putea imagina viaţa fără să-i vadă chipul în fiecare seară. Casa era ca un mormânt când ajunse acasă şi ceilalţi copii păreau la fel de trişti ca şi ea. Heather zăcea pe canapea, privind în

gol la televizor, Adam nici măcar nu ceru să folosească PlayStationul, iar Jimmy se furişă în poala ei şi o îmbrăţişă în clipa când se aşeză. Nimeni nu voi să mănânce de prânz. Încercă să-i atragă la un film, dar nimeni nu avea chef să meargă, aşa că spălă rufele, în schimb. Împăturea hainele când o sună Bill Thomas şi păru tristă când răspunse la telefon. Auzea asta în vocea ei.

– S-a întâmplat ceva?

Deveni imediat îngrijorat, şi ea fu mişcată.

– Da... nu... doar viaţa, cred. Fiul meu cel mare tocmai a plecat la facultate şi nouă tuturor deja ne e dor de el. E atât de linişte aici fără el.

Plus că se bazase atât de mult pe Chris s-o ajute cu fraţii lui şi ştia că avea să fie greu fără el, dar acum cel puţin urma să aibă parte de ceva distracţie, în loc de dădăceală şi şofat pentru ei tot timpul. Se simţi vinovată că tot anul se bazase atât de mult pe el.

– Dă-i numărul meu şi spune-i să mă sune dacă are nevoie de ceva, după ce se aranjează, zise Bill. Poate că acum are să fie un moment bun să te întorci aici. Chiar am nevoie de sfatul tău, Jessie. Tot bâjbâim de câteva săptămâni. Nu pot să obţin dreptul de configurare medicală şi n-am văzut nici un CV decent de săptămâni. Cât de repede poţi să vii?

Vorbiseră despre începutul lui septembrie şi acesta venise. Faţa i se lumină la invitaţia de a-i oferi consultanţă din nou. Era exact scuza pe care o căuta ca să-l viziteze pe Chris.

– Cât de repede ai nevoie de mine? Trebuie doar să-i spun lui Ben să-mi ţină locul şi să fac aranjamente pentru copii. Ei încep şcoala săptămâna viitoare. Am angajat un băiat să mă ajute după şcoală, acum, că a plecat Chris, dar nu începe decât peste câteva săptămâni. E un instructor de la şcoala de schi. Am nevoie de el ca să-i ducă cu maşina de colo-colo.

Heather tocmai îşi luase permisul provizoriu, dar nu putea să conducă singură, fără un adult, şi Jessie nu voia să-i ducă ea pe ceilalţi copii.

– De ce nu vii în weekendul de după începutul şcolii sau în următorul, care te aranjează, şi să-ţi faci timp să-ţi vezi şi fiul cât eşti aici? Am putea să luăm cina împreună, dacă vrei, cu Lily. Ar fi grozav!

– Mi-ar plăcea. Lasă-mă să mă organizez şi te sun eu săptămâna asta, după ce vorbesc cu Ben şi aranjez copiii.

– Bine.

Păru uşurat, iar ea se bucura deja de perspectiva de a putea călători la Denver.

Chris o sună în seara respectivă, după ce îşi luase în primire cazarea şi se întâlnise cu colegii de cameră. Îi zise că aveau de gând să iasă să mănânce undeva, dar voia s-o anunţe că ajunsese. Părea atât de departe şi dintr-odată atât de independent! Nu-i venea să creadă că plecase deja la facultate, iar a doua zi, la slujbă, încă arăta deprimată.

– Un weekend prost? o întrebă Ben când îi văzu chipul.

– Chris a plecat la Denver.

– Îmi pare rău.

Vedea cât de supărată era.

– Mda, şi mie la fel. Nu-mi place când copiii cresc, zise ea cu un zâmbet trist. Asta-mi aminteşte de ceva. Bill Thomas vrea să mă duc la Denver în următoarele două săptămâni şi să-i ofer din nou consultanţă pentru centrul de recuperare. Care weekend îţi convine?

Ben zise că nu conta care şi stabiliră să fie peste două săptămâni, iar după-amiază ea îl sună pe Bill. El fu încântat, îşi dădu seama că avea să coincidă cu următoarea vizită a lui Carole Anders şi-i zise lui Jessie. Aceasta se bucură la vestea că avea să o vadă pe Carole, părea că urma să fie un weekend distractiv, mai ales dacă putea să petreacă ceva timp şi cu Chris. Îi trimise un mesaj să-i spună când vine, le sună pe mamele prietenilor copiilor şi totul fu aranjat în acea seară.

Weekendul în care plecă la Denver se scurse fără probleme. Luă pentru Chris o sacoşă întreagă cu lucruri pe care el le uitase, inclusiv încă o pătură, şi strecură în bagaj o serie de fotografii înrămate ale celorlalţi copii. Jimmy îi făcuse o poză pe care ea promise să i-o aducă. Şi plecă spre Reno direct de la slujbă. Mamele care urmau să

aibă grijă de copiii ei aveau să-i ia de la şcoală. Când plecă, Ben îi aruncă o privire cu subînţeles.

– Eu încă mai cred că ar trebui să iei postul, zise el, iar ea doar râse.

– Da, sigur. Consultant e bine. Şi acum o să ajung să-l văd pe Chris.

– Transmite-i dragostea mea, zise Ben, şi ea luă un taxi către aeroportul Reno şi prinse avionul de Denver. Iar când ajunse acolo, luă un taxi către hotel. Chris îi spusese că avea să fie ocupat cu antrenamentul la baschet în acea seară, şi se văzu cu el a doua zi la micul dejun, înainte să se întâlnească cu Bill.

Totul se potrivi perfect. Se întâlni cu Chris la căminul lui şi îi cunoscu colegii de cameră, care păreau toţi foarte drăguţi. Îi adusese sacoşa cu lucruri de acasă şi se plimbară prin campus, iar apoi îl luă la un restaurant din apropiere, pentru micul dejun. Părea fericit şi relaxat şi îi spuse că se distrează. Abia aştepta începutul sezonului de schi, dar, între timp, juca baschet şi era în echipa de înot. Îl lăsă la şcoală când plecă, cu un pic de strângere de inimă. Promise să se vadă din nou înainte de plecarea de duminică.

Apoi luă taxiul către Bill, unde el o aştepta cu planuri, CV-uri şi ajustări ale machetei, dorind să-i afle părerea în legătură cu vreo zece subiecte. Trecură direct la treabă la masa lui de bucătărie şi erau profund absorbiţi de planurile de arhitectură, când Lily rulă în bucătărie ca să mănânce ceva de prânz. Se ducea la Craig, să-l viziteze pe Teddy, iar apoi la un târg dedicat educaţiei de la şcoala ei, ca să ia ceva formulare şi broşuri ale mai multor facutăţi. Promisese să ia ceva şi pentru Teddy. Şi era fericită s-o vadă pe Jessie, care părea la fel de încântată s-o vadă.

– Arăţi minunat, Lily, zise Jessie oprindu-se din lucru pentru câteva minute. Cum merge ultimul an de liceu?

– Bine, până acum, zise Lily zâmbind larg. N-am picat încă. Azi mă duc la un târg dedicat educaţiei.

Tatăl ei nu comentă, Lily îşi făcu ceva de mâncare, iar ei se întoarseră la treabă. Un pic mai târziu, ea plecă, şi atunci Jessie se gândi la ceva şi se uită la Bill.

– Cum se deplasează acum?

Auzise o portieră trântindu-se şi o maşină punându-se în mişcare.

El arăta timid când puse ea întrebarea.

– I-am luat o maşină cu control manual. N-a mai vrut s-o duc eu la şcoală. Ştiu, o răsfăţ, dar chiar mi s-a părut rezonabil şi ea are nevoie de independenţă. Jessie îi zâmbi când zise asta. Poate chiar să-şi pună singură scaunul cu rotile în maşină, zise el cu mândrie.

– Nu-i nevoie să te scuzi în faţa mea. Cred că e o idee foarte bună. Şi ea e o puştoaică foarte responsabilă.

– Mă bucur că gândeşti aşa.

Lily chiar se adaptase remarcabil la situaţia ei, cu fiecare avantaj posibil oferit de Bill. Şi Jessie era de părere ca şi el se descurcase bine. Ajunsese departe faţă de ianuarie, când refuzase să accepte situaţia ei reală. Acum, construia el însuşi un centru de recuperare. Asta încă o uimea.

În acea după-amiază ieşiră să vadă împreună viitorul centru de recuperare şi verificară notele şi desenele lui, iar ea rezolvă problemele de structurare pentru aripa medicală. Păstrau aspectul medical la un nivel minim, dar trebuiau să fie realişti cu privire la tipul de îngrijire de care rezidenţii lor vor avea nevoie, unii mai mult decât alţii. Anumite facilităţi medicale erau necesare. Tocmai ieşeau din clădire, când sosiră Joe şi Carole. Ea zburase de la Boston devreme în acea dimineaţă şi lucraseră împreună la alte planuri şi la o listă de consilieri pe care Carole credea că ar trebui să-i angajeze. Când se văzură, cele două femei se îmbrăţişară încântate.

– Ce noroc! zise Carole imediat. Să fim aici în acelaşi weekend!

Se gândi că vechea ei prietenă arăta obosită şi, dimpotrivă, Jessie fu de părere că niciodată Carole n-arătase mai bine, cu toate că îşi dădu seama imediat că elegantul ei păr negru era o perucă. Îşi amintea că părul natural al lui Carole era un pic mai deschis la culoare şi mai moale. Dar noua coafură era foarte şic. N-o mai văzuse pe Carole de când se îmbolnăvise.

Se instalară apoi toţi patru în biroul principal şi trecură peste planurile şi schiţele arhitectului, Bill punctă ce schimbaseră la machetă, iar piscina şi clădirea erau aproape gata. Şi apoi discutară împreună o listă de potenţiali angajaţi. Reţineau câte unul. Bill voia să aibă structura de personal până la sfârşitul anului.

– Încă n-avem director medical, zise Carole, cu o expresie îngrijorată.

Bill și Joe erau și ei preocupați din cauza asta, dar nu apăruse nimeni pe care să-l placă și să se simtă bine în prezența lui.

– Nu, dacă n-o convingem pe dr. Matthews să accepte, zise Bill privind-o implorator pe Jessie, iar ea clătină din cap.

– Știți că nu pot, băieți. O să apară cineva. Avem antene în spitale din toată țara. E doar o chestiune de timp, zise ea cu încredere.

– Deschidem în unsprezece luni, îi aminti Bill, iar ea încuviință din cap.

Vorbiră apoi despre alte probleme, până după ora cinci. Planificară să ia cina împreună, Carole plecă cu Joe, iar la șase Bill o duse pe Jessie la hotel cu mașina. Amândoi arătau obosiți pe drumul înapoi, merseseră o grămadă toată ziua și era greu să rezolve și să discute tot în cele două zile cât era ea acolo.

– Știi că vorbesc serios despre postul de director medical, Jessie. Oricât ar dura. Ți-aș da o casă, ca să-l iei, și un salariu care să facă să merite.

– Îmi place să fiu mituită, zise ea tachinându-l. Și o casă ar fi grozav. A noastră stă să ne cadă în cap acum, că Tim nu mai e acolo să facă reparații. Dar asta ar însemna să mut trei copii într-un oraș nou și la școli noi. Heather o să trebuiască să termine liceul aici, nu cu prietenii ei. E în anul trei acum și o să fie în patru anul viitor. Pur și simplu n-ar fi corect față de ei. Și era un sacrificiu pe care simțea că trebuie să-l facă, indiferent cât de atrăgător era postul sau cât de bun salariul. Ei nu înțeleg așa aspectele economice. Viețile le-au fost deja suficient perturbate când și-au pierdut tatăl. S-ar putea s-o scot la capăt cu cei doi băieți mai mici – ei sunt suficient de tineri ca să se adapteze, mai ales Jimmy, care tocmai a împlinit șapte ani, iar Adam are doisprezece. Dar la vârsta ei, Heather s-ar simți ca și cum i-aș distruge viața, dacă aș muta-o în ultimul an de liceu.

– Avem câteva școli grozave aici, zise Bill, dar își pierduse speranța s-o convingă.

Era o mamă prea iubitoare ca să facă ceva care i-ar fi supărat copiii, chiar dacă asta avea s-o coste ocazia unui post important. Copiii ei erau pe primul loc, așa cum era și Lily pentru el.

Ajunseră la hotel, şi el promise să vină la şapte şi jumătate să le ia pe Carole şi Jessie. Aveau să-l întâlnească pe Joe la restaurant.

Jessie urcă la etaj, se întinse pe pat şi-şi sună prietena.

– Oho, a fost o zi lungă. Facem atâtea când venim aici. Probabil că şi tu.

– Aşa e, fu Carole de acord.

– Nu vrei să vii în camera mea? o invită Jessie. E atât de bine să fim aici împreună. Mi-ar fi plăcut să luăm cina singure în seara asta. Ar fi fost frumos să avem o seară a fetelor, iar Carole fu de acord.

– Mda, şi eu m-am gândit, dar n-am vrut să fiu nepoliticoasă. Sunt atât de drăguţi cu mine de fiecare dată când vin aici.

– Ai de gând să te muţi aici pentru un post? întrebă Jessie cu interes.

Din moment ce era singură, asta părea mai potrivit pentru ea.

– E un proiect grozav şi-mi place ce fac, dar nu vreau să plec de la Spitalul General Massachusetts. Poate sunt o snoabă când vine vorba de slujbă, dar îmi place la nebunie prestigiul de a lucra pentru o instituţie de genul ăsta.

Jessie zâmbi la ce zisese ea.

– Nu te condamn. Şi eu aş simţi la fel, deşi cred că Floarea de Nufăr o să fie ceva foarte special. Bill bagă o avere în centru şi chiar face ce trebuie. Dacă putem să-l ajutăm cât de cât, o să fie fabulos.

– Dar tu? o întrebă Carole. N-ai vrea să te muţi aici?

– Nu pot să-mi mut copiii, după ce s-a întâmplat cu Tim. Îţi imaginezi cât de traumatizant ar fi pentru ei?

– Copiii se adaptează mai bine decât credem noi, se au unul pe altul şi te au pe tine. Iar Chris e acum la şcoală aici, aşa că ar fi toţi împreună, mai mult decât în Squaw, cu Chris plecat la şcoală.

– Încearcă să-i explici asta fiicei mele. Ea crede că Squaw e centrul universului. Aşa credea şi Tim.

Râse, iar Carole promise să coboare repede, iar cinci minute mai târziu apăru la uşa lui Jessie, în blugi, balerini, un tricou de la Harvard şi batic pe cap. Lungile şuviţe întunecate dispăruseră.

– Scuze. Îşi mângâie capul când o văzu Jessie. E bine să stau o vreme şi fără perucă. În sfârşit creşte părul meu, dar e sârmos şi ciudat. Îşi scoase baticul şi Jessie văzu păr mai deschis la culoare decât

peruca, aşa cum îşi amintea. Părul meu n-a fost niciodată aşa frumos ca peruca, recunoscu ea zâmbind şi se aşeză pe marginea patului lui Jessie. Deci, noutăţi ai? Orice noutăţi?

– Glumeşti? Între slujbă şi copii, nu mai am timp nici să dorm. Şi jumătate din timp sunt de gardă. A fost o nebunie destul de mare în ultimele nouă luni, şi nu prea multă distracţie.

– O să fie mai bine, o asigură Carole, dar Jessie nu păru convinsă.

Ea nu-şi putea imagina o viaţă mai bună în continuare fără Tim. Fusese un an tare greu.

– Nu ştiu cum, zise ea cu sinceritate. Doar dacă mă pensionez sau îmi abandonez copiii. Şi o să fie şi mai greu acum, fără Chris – el mi-a fost de mare ajutor. O să-i facă bine să scape. El avea grijă în mod constant de cei mai mici. Tocmai am angajat pe cineva să mă ajute. Dar tu? Ai revenit la normal după Dylan şi după boală?

– Destul de mult. Mă simt foarte bine. M-am întors pe drumul cel bun şi consultanţa de-aici a fost grozavă, mulţumită ţie. Asta e cam tot ce fac acum. E de-ajuns.

Părea mulţumită de viaţa ei, şi Jessie o invidie pentru o clipă. Ea încă nu se împăcase cu pierderea lui Tim.

– Te vezi cu cineva? o întrebă Jessie cu precauţie.

Carole era o tânără frumoasă şi cu cinci ani mai mică decât Jessie.

Carole clătină din cap privindu-şi prietena cu seriozitate.

– Am terminat cu asta.

Părea că luase o decizie definitivă, dar Jessie păru sceptică.

– La treizeci şi opt de ani? Sper că nu. Nu fi bleagă! Ai răbdare!

Carole ar fi putut să-i spună ei la fel, dar n-o făcu. Vedea că Jessie încă era în doliu după Tim şi după viaţa lor pierdută. Ar fi fost prea curând pentru ea.

– N-am nevoie de timp. E altceva în cazul meu. Nu pot să am copii. Nu vreau să mă mai mărit. Dylan m-a vindecat de asta. Trupul meu e... mă rog, diferit. Nu sunt pregătită să arăt cuiva asta şi nu vreau să fac chirurgie reconstructivă. E prea mult. Am trecut prin destule anul trecut, cu dubla mastectomie şi histerectomie. Şi sunt fericită aşa, pe cont propriu.

– Sper că mergi la un psiholog, zise Jessie serioasă, și o cunoștea destul de bine ca să-i spună asta. Nu se poate să renunți la vârsta asta la viața de femeie.

Făcuse o alegere grea, iar Jessie credea că era una greșită.

– Ba da, se poate. Părea mulțumită cu decizia ei și părea să nu aibă nici o îndoială sau regret să fie singură. Pot să fac ce vreau și n-am de gând să las nici un tip să-și bată joc de mine. Nu e așa de rău cum ai crede, zise ea cu un rânjet răutăcios. Ani întregi le-am făcut bărbaților pe plac – tatei, băieților cu care am ieșit, lui Dylan. Asta e mult mai ușor și mai distractiv decât să-i faci viața minunată unui ursuz care te înșală și până la urmă te părăsește oricum.

– Nu toți se comportă ca Dylan.

Acesta avea un ego enorm și era narcisist, în opinia lui Jessie. Tim nu se comportase așa cu ea. Fusese un om bun și, cu siguranță, nu singurul din lume care trata bine o femeie. Dar Carole se măritase cu persoana nepotrivită.

– Sunt și unii buni.

– Sunt toți căsătoriți, iar eu sunt bine cum sunt. Ar fi fost altceva dacă rămâneam măritată cu Dylan, dar n-am de gând să încep nimic cu un alt tip, cu trupul ăsta devastat. Nici vorbă.

Lui Jessie îi păru rău să audă ce spune și fu tristă pentru ea. Era atât de hotărâtă cu asta. Începură apoi să vorbească despre slujbele lor actuale și se lăsară copleșite de amintiri despre activitatea lor la Spitalul Stanford, care fusese distractivă pentru amândouă. Iar apoi veni momentul să se îmbrace pentru cină.

– Mi-ar plăcea să putem să stăm aici și să comandăm prin room-service, zise Jessie melancolică.

Fusese relaxant și frumos doar să stea acolo și să vorbească. Ea nu mai avusese prietene după anii petrecuți cu Tim și nici timp pentru ele acum, având grijă de copii tot timpul și muncind atât de mult.

– O să ne facă bine să ieșim, zise Carole coborând din pat.

Se consultară scurt despre ce să poarte la cină și Carole se întoarse în camera ei. În timp ce se ducea la duș, Jessie se gândi cât de mult o plăcea pe Carole. Îi fusese dor să stea de vorbă cu cineva acum, fără Tim.

Se întâlniră în hol, o jumătate de oră mai târziu. Jessie purta o fustă scurtă neagră, pulover gri de caşmir şi pantofi cu toc, iar Carole, o fustă roşie din piele, pulover negru şi cizme sexy, iar peruca ei era proaspăt periată. Erau o pereche arătoasă. Iar Bill păru impresionat când le luă, purtând pantaloni gri şi o jachetă neagră de piele de căprioară, cumpărată din Italia, precum şi o cămaşă albastră apretată, cu gulerul deschis, pe dedesubt.

– Mă simt foarte norocos să fiu cu două doamne atât de frumoase, zise el în timp ce se îndreptau spre maşina lui.

Trăncăniră cu uşurinţă pe drumul spre restaurant, iar când sosiră, Joe îi aştepta. Vorbiră toată seara despre centrul de recuperare, deşi Jessie observă că Joe se uită la Carole diferit de cum se uita Bill la fiecare dintre ele. Putea să vadă cu uşurinţă că Joe avea o slăbiciune pentru Carole şi îi spuse acesteia când se înapoiară la hotel după aceea.

– Nu fi ridícolă, roşi Carole la sugestie. Doar lucrăm bine împreună.

– Mda, s-o crezi tu! Jessie râse privind-o cu subînţeles. Cred că el mai are şi altceva în minte. Îl placi? fu Jessie curioasă, iar Carole doar râse.

– Cred că e OK. Nu ies la întâlniri, îţi aminteşti? Şi e prea bătrân. Dar nu asta contează. Nu sunt pe piaţă pentru nici un tip.

– Cred că nici el nu-şi caută o femeie, după experienţa cu soţia lui. Cred că doar te place. Uneori, aşa se întâmplă, zise Jessie cu înţelepciune.

– Crede-mă, nu se întâmplă nimic. Când pleci? o întrebă Carole.

– Mâine, după ce mă văd cu Chris.

– Hai să încercăm să venim din nou în acelaşi timp, sugeră Carole. A fost distractiv.

– Da, a fost, fu Jessie de acord şi o îmbrăţişă, iar apoi ieşi din lift. Mai sună-mă din când în când. Mi-e dor de tine, Carole!

– Mda, şi mie, zise ea şi îşi flutură mâna când uşa liftului se închise.

Fusese o seară tare plăcută şi, de fiecare dată când venea la Denver, Carole era tot mai încântată de viitorul centru de recuperare, iar acum Jessie simţea la fel. Era un proiect interesant şi cel care îl organiza

era o persoană minunată. Iar pasiunea pentru ce făcea el era contagioasă. Toți erau entuziasmați de planurile lui și-i urmau visul.

Jessie își văzu fiul a doua zi dimineață, la micul dejun, cum promisese, și-l îmbrățișă strâns înainte de-a se despărți.

– Mă întorc în curând, promit, zise urcându-se într-un taxi.

– Mă descurc eu, zise el cu o expresie melancolică.

Știa că așa avea să fie, dar era îngrijorat pentru ea. Părea tot timpul atât de obosită și de stresată și atât de copleșită acum, fără tatăl lui. Înainte să plece, discutase serios cu ceilalți să nu-i facă probleme și să încerce s-o ajute pe mama lor ori de câte ori puteau. Nici unul nu-i dăduse atenție, cu excepția lui Jimmy, care promise solemn să facă tot ce poate ca s-o ajute și încerca din greu să facă așa.

Jessie dormi în zborul spre Reno și luă un taxi spre casă. Scoase apoi mașina din garaj și își culese toți cei trei copii. Se opri la un Burger King pentru cină și ei îi povestiră despre weekendul lor. Lui Heather îi plăcea un nou băiat și toți declarară că se distraseră acasă la prietenii lor. Ea le spuse totul despre camera lui Chris și despre colegii lui de cameră și ce făcuseră, și cum arăta campusul, și apoi le povesti despre centrul de recuperare.

Nu fură prea interesați de proiect, care părea departe pentru ei, dar erau fericiți că venise acasă, și la fel și ea. Se bucurase s-o întâlnească pe Carole peste weekend și spera s-o revadă în curând. Era bucuroasă că aveau acum legătura cu Denverul și scuza de-a se întâlni din când în când în weekend, dacă reușeau să-și coordoneze programele.

Când ajunse acasă, Jessie spălă toate rufele. Le verifică temele. Îi citi lui Jimmy o poveste și îl puse în pat. Le reaminti lui Adam și lui Heather să nu stea prea târziu, iar apoi se puse în pat doar un minut, înainte să se dezbrace – și se trezi de dimineață, încă pe deplin îmbrăcată, cu luminile aprinse. Avea nevoie de somn. Acum adormea adesea așa.

Făcu duș, se îmbrăcă, pregăti micul dejun și îi duse pe toți la școală, iar apoi lăsă o listă cu instrucțiuni pentru Barry, tânărul instructor de schi care venea în după-amiaza aceea să aibă grijă de

copii. Îi fusese recomandat de mama uneia dintre prietenele lui Heather, care îl angajase cu un an înainte ca să vadă de cei doi băieți. Ea și soțul ei divorțaseră, fostul se mutase la San Francisco, iar ea zisese că Barry fusese o mană cerească pentru ei. Jessie spera că avea să fie și pentru ea. Mai ales fără Chris acum, avea nevoie de ajutor și, fără salariul lui Tim care să-l completeze pe-al ei, nu-și permitea o menajeră cu program complet. Barry acasă după școală, până venea ea de la slujbă, era tot ce-i trebuia. Avea douăzeci și doi de ani și avea mașina lui, ceea ce era chiar mai bine, fiindcă ea avea nevoie de-a ei la muncă. El îi promise să-l ducă după-amiază pe Jimmy la dentist, pentru un control.

Plecă de-acasă și ajunse la slujbă înaintea lui Ben, la timp ca să-și vadă primul pacient. Avea programate două operații și se făcu ora patru înainte de-a ajunge înapoi la birou și șase înainte să termine. Și apoi se grăbi acasă, să vadă copiii. Nu știa la ce să se aștepte, dar când intră, găsi haos.

Adam și Jimmy se băteau cu pernele în camera de zi și erau fulgi peste tot, iar buza lui Jimmy sângera, și el plângea. Heather copsese prăjiturele pentru școală și lăsase o mizerie de nedescris în bucătărie și arsese jumătate dintre ele. Dăduse drumul la muzică, și era gălăgie. Într-o cutie pe masă era o pizza mâncată pe jumătate, și Barry se juca cu poftă pe PlayStation și-i lăsa să facă ce voiau. Avea o sticlă de Evian lângă el și bău îndelung când trecu la următorul nivel de joc și nici măcar nu văzu că venise Jessie. Ea se așeză în fața televizorului holbându-se la el, și el rânji la ea, în timp ce băieții tăcură și fugiră la etaj.

– Cam ce se-ntâmplă aici? Asta numești tu să-mi supraveghezi copiii? Cum îi supravegheai când ei încercau să se omoare unul pe altul și să-mi distrugă casa sau Heather să-i dea foc?

– Îmi pare rău, zise el luând o înghițitură de apă minerală, iar apoi se ridică și lui Jessie i se păru că e instabil, și deodată se întrebă dacă în sticla Evian chiar era apă. O luă de pe masă înainte ca el să poată s-o oprească, deșurubă capacul, mirosi și se uită la el cu groază.

– Ce-i asta?

Era un miros familiar. Știa că era alcool, dar nu reușea să-l identifice.

– Tequila, răspunse el simplu.

Era beat, dar nu mincinos.

– Eşti nebun? Ai condus maşina cu copiii azi şi ai *băut*? Eşti bolnav mintal? Vrei să-i omori? Ieşi afară din casa mea! Ar trebui să te raportez la şcoala de schi. Îţi dai seama că operez tot timpul oameni loviţi pe drum de beţivi ca tine?

Şi apoi întinse mâna.

– Dă-mi cheile de la maşină.

– Ă?

– M-ai auzit. Dă-mi cheile de la maşină.

Era atât de lividă, că lui îi fu frică să se certe cu ea. Le scoase din buzunar şi i le dădu.

– Am început să beau doar cu puţin înainte să te întorci.

– Ce drăguţ! Sunt sigură că asta ţie ţi se pare în regulă, dar mie nu. Ai fost răspunzător pentru copiii mei, dintre care unul are şapte ani. E un copil mic şi sângera când am intrat în casă. Nu-mi pasă dacă te duci acasă pe jos – nu conduci dacă ai băut. Vino mâine să-ţi iei maşina. O să las cheile sub preş. Acum poţi să pleci.

Păru speriat când se furişă afară. Nu văzuse pe nimeni atât de furios şi îi fusese teamă că l-ar putea lovi, dar ea n-ar fi făcut-o. După ce el plecă, începu să cureţe camera de zi şi izbucni în lacrimi. Şi unul câte unul, copiii veniră jos.

– Îmi pare rău, mamă.

Adam fu primul care îşi ceru scuze, şi Jimmy era chiar în spatele lui. Se speriaseră să-şi vadă mama plângând – cu suspine şi sughiţuri. Fusese de-ajuns şi ştia că nu putea să se descurce fără Tim sau fără Chris, iar fiul ei nu putea să renunţe la facultate ca să-i ajute.

– Şi mie, zise Jimmy încet, iar Heather coborî pe scări şi o ajută pe Jessie să strângă penele şi prăjiturelele arse din bucătărie.

– Aveam de gând să curăţ înainte să ajungi acasă, dar am uitat, zise ea jenată.

O împinseseră pe mama lor prea departe, şi vedeau asta. Acum nu ştiau ce să facă ca s-o facă să se simtă mai bine, în timp ce ea continua să plângă. Nu s-a putut opri cât a aranjat totul, cu ajutorul lor.

– Vă dați seama că puștiul ăla era beat? zise ea șocată, privindu-i. Și nu e puști, e bărbat. Ar fi trebuit să știe mai bine. S-a îmbătat cu tequila în timp ce trebuia să aibă grijă de voi.

Luă sticla Evian și o goli în chiuveta de bucătărie și aruncă sticla goală în coșul de gunoi.

– Pregătim noi cina, mamă, zise Jimmy, iar ea își dădu seama că și el putea să gătească pizza congelată la fel de bine ca ea.

Se simțea ca și cum îi dezamăgea iar și iar, fiindcă nu putea să facă față. Știa că trebuia să se agațe de ceva, dar nu știa cum, și apoi plecă tăcută din bucătărie și zise că avea să se întoarcă în câteva minute. Se duse la etaj, în camera ei, și încuie ușa. Acum știa că n-avea de ales. Nu conta cât de supărați aveau să fie pe ea, asta era mai rău.

Se așeză pe pat și-l sună de pe mobil pe Bill Thomas, la Denver, și nici măcar nu-și dădu seama că încă plângea. El răspunse la al doilea apel și fu uimit să-i audă vocea. Știu că plânge.

– Te simți bine?

– Nu, zise ea și suspină din nou. Dar o să mă simt. Nu mai pot să fac asta. E prea mult. Nu de una singură. Încă suspina, iar lui îi păru rău pentru ea. Primesc postul de director medical. Primesc casa, dacă mai vrei să mi-o dai. Am nevoie de bani, ca să iau o menajeră decentă. Și poate că încă o să mai pot să practic sau o să mă alătur secției de neurochirurgie și să operez cu jumătate de normă. O să-mi dau seama de asta mai târziu. Știu doar că primesc postul. E nevoie s-o las pe Heather să termine anul școlar aici, dar am putea să ne mutăm în iunie. O să fie în regulă pentru tine?

Îi spusese totul dintr-o suflare și el fu uimit de tot ce auzise. Nu se așteptase deloc.

– Ești sigură? Nu vreau să profit de tine când ești la necaz. Nu mai bine te gândești la asta la noapte sau vreo câteva zile?

Părea disperată și lui îi părea rău pentru ea. Traversa momente grele.

– Nu, am știut mereu că-mi doresc postul. Doar că nu puteam să le fac asta copiilor mei. Dar e mai rău. Nu pot să mă descurc aici fără Tim sau fără Chris. Am angajat un puști să vadă de copiii mei și am

venit acasă şi l-am găsit beat şi consumând tequila, iar în casă era o mizerie totală.

În timp ce asculta, Bill îşi dori să poată să-i ofere o îmbrăţişare – părea că avea nevoie de una.

– Ce-ar fi s-o iei mai uşor în seara asta şi să vorbim mâine? Dacă nu vrei să părăseşti Squaw, trebuie să existe o altă rezolvare.

– Chiar vreau postul.

– Şi eu chiar te vreau directorul nostru medical, dar nu vreau să-ţi exploatez situaţia şi să regreţi mai târziu.

– Nu se poate să fie mai rău ca aici. Sau poate că e. Dar sunt pregătită. Cred că mutarea la Denver o să ne facă bine. Ben are dreptate, casa asta e prea deprimantă.

– Bine, hai să vorbim dimineaţă, zise el cu amabilitate. Şi, Jessie, ia-o uşor în seara asta. Copiii au să fie bine şi tu la fel, orice ai face.

– Mulţumesc, zise ea cu tristeţe. Îmi pare rău că sunt o pacoste.

– Toţi am fost la un moment dat, zise el cu blândeţe. Vorbim mâine.

Închiseră, iar ea zăcu pe pat pentru o clipă, întrebându-se dacă era nebună sau făcuse ce trebuia. Respiră adânc, îşi suflă nasul şi apoi coborî la parter şi pregăti cina. Iar copiii erau atât de îngrijoraţi, că fură îngeraşi în seara respectivă.

Când Jessie se trezi în dimineaţa următoare, se gândi la telefonul dat lui Bill Thomas cu o noapte înainte. Ştia că suna nebuneşte, dar simţea că asta era bine să facă. Viaţa ei de-aici se sfârşise – mersese doar cu Tim, iar acum nu mai mergea. Şi, ştia asta de la început, copiii aveau să se supere din cauza mutării la Denver, dar era un nou început pentru ei toţi, o casă nouă, şcoli noi, o nouă slujbă pentru ea şi aveau să fie aproape de Chris.

Îl sună pe Bill din nou chiar înainte să facă duş şi-i confirmă ce zisese cu o noapte înainte.

– Am fost îngrijorat din cauza ta azi-noapte, zise el cu blândeţe.

– A fost o noapte grea.

Trecuseră nouă luni de nopţi grele, de la moartea lui Tim, iar ea ştia că mutarea la Denver n-avea să schimbe asta, dar era o slujbă interesantă, care urma să fie bună pentru ea.

– Încă mai cred că e alegerea corectă. Poate că trebuia să ajung în punctul ăsta ca să fiu dispusă să fac o schimbare.

– O să încerc să-ţi uşurez sarcina cât mai mult, iar iunie o să fie bine. Şi am în minte casa perfectă pentru tine.

O văzuse de curând şi se gândise s-o cumpere pentru directorul pe care avea să-l angajeze, ca un stimulent să ia postul. Fără plata chiriei, într-o casă frumoasă dintr-unul dintre cele mai bune cartiere din oraş, nu departe de casa lui şi cu o excelentă şcoală în cartier.

– Mulţumesc. O să mă străduiesc astfel încât să nu-ţi pară rău că m-ai angajat. Vreau să fac o treabă cu adevărat grozavă.

Vorbea serios, iar el fu mişcat.

– O faci deja.

Era extrem de uşurat. Cea mai mare problemă a lui, găsirea unui director pentru Floarea de Nufăr, se rezolvase.

– Ce-ai de gând să le spui copiilor tăi?

– Nimic în următoarele vreo şase luni. Nu e cazul să-şi facă griji de-acum pentru asta. Trebuie să verific şcolile. Şcoală elementară şi gimnaziu pentru Jimmy şi Adam, şi liceu pentru Heather.

– Nu-ţi face griji! Avem nişte şcoli minunate, zise el calm. Heather va merge la liceul lui Lily. O rezolvăm şi o să te ajut. Fă-ţi treaba pe care o ai de făcut! E un mare pas înainte pentru noi. Când crezi că o să poţi să vii aici din nou?

Aveau acum o grămadă de lucru împreună.

– În câteva săptămâni, zise ea gânditoare. Dar nu le spune nimic copiilor mei dacă suni.

– Nu le spun, promise el. Şi, Jessie, sunt încântat!

– Şi eu la fel, zise ea cu sinceritate, şi dintr-odată se simţi cu inima mai uşoară.

Ştiu că făcuse ce trebuia.

Coborî la parter şi puse sub preş cheile de la maşina lui Barry. Apoi găti micul dejun pentru copii şi, după ce aceştia plecară la şcoală, o sună pe Carole şi-i dădu vestea.

– Ai luat o decizie mare, o felicită Carole. Sunt mândră de tine! Ştiu că ţi-a fost greu.

– Nu chiar. Doar până mi-am pierdut mințile. Dup-aia a fost ușor, râse ea. Dar tu? Când o să te convingem?

– Ei hai! Ești director de cinci minute și deja pui presiune pe mine. Râse, și așa făcu și Jessie.

– Mi-aș dori să pot... Sper să pot... Avem nevoie de tine în Denver.

– Și aici au nevoie de mine. Mă bucur că ai luat postul, Jess.

– Și eu la fel.

Fu cuprinsă de un sentiment de pace pe care nu-l mai avusese de luni, iar copiii aveau să se adapteze după ea. Nu mai părea un obstacol așa de netrecut acum. Uneori, copiii sunt nevoiți să se mute și supraviețuiesc. Știa că așa avea să fie și cu ai ei.

Când se duse la slujbă, îi spuse lui Ben despre asta, iar el jură să păstreze secretul, dacă ea n-avea de gând să le spună copiilor ei pentru o vreme. Și fu și el încântat. O îmbrățișă cu căldură și se uită într-un mod special la ea.

– Sunt atât de fericit pentru tine! Locul tău nu-i aici, Jess. N-a fost niciodată. Tu trebuie să mergi mai departe.

Discutase problema practicării medicinei în Denver. Ar fi trebuit să obțină o licență medicală pentru Colorado și să găsească o secție care s-o lase să facă chirurgie cu jumătate de normă. Nu voia să renunțe la asta. Ben o asigură că n-avea să fie imposibil de găsit, mai ales cu atestate ca ale ei.

Când se gândi la ce făcuse, se simți mai bine toată ziua. Încă se simțea un pic vinovată față de copiii ei, dar acum era convinsă că așa era cel mai bine pentru toți.

Bill o sună din nou în acea după-amiază, ca să se asigure că nu s-a răzgândit, iar ea râse.

– Nu, îmi pare rău că am fost așa țicnită aseară. N-ar fi trebuit să sun atunci.

Era jenată, dar el îi era și prieten acum.

– Ești bine, nu ești țicnită. Ești ființă umană și ai multe pe cap. Doar că mă bucur că ai luat postul.

– Și eu.

Zâmbea de data asta. Și decise să închirieze casa lor. Așa, dacă n-ar fi mers în Denver, puteau să vină oricând înapoi, dar ea nu

credea să fie așa. Însă păstrarea casei era o plasă de siguranță pentru ei și o decizie înțeleaptă. Avea să fie o mare schimbare.

– Există o expresie care mi-a plăcut mereu: „Binecuvântarea unuia e binecuvântarea tuturor". Faptul că iei postul e o binecuvântare pentru mine și pentru Floarea de Nufăr, și sperăm să fie o binecuvântare și pentru tine și copiii tăi.

Centrul de recuperare era deja o binecuvântare pentru o mulțime de oameni – Joe, Carole și toți cei pe care Bill îi angajase până atunci. Și urma să fie o binecuvântare pentru toți copiii care aveau să vină acolo pentru recuperare. Deja începuse să fie o binecuvântare pentru toți cei implicați.

– Te sun în câteva zile, zise el și închise, iar pentru ea totul păru mai ușor acum.

În drum spre casă, chiar se opri la un magazin alimentar și le pregăti o cină decentă. Își dădu seama când așternea masa că nu mai făcuse asta de când murise Tim. Acum, că acceptase noua slujbă, lucrurile începuseră, în sfârșit, să meargă bine.

Capitolul 22

Lily munci din greu la şcoală, în lunile de iarnă. În fiecare zi după şcoală se oprise cu loialitate să-l vadă pe Teddy, ştiind cât de mult însemna asta pentru el. Devenise un ritual, iar el lucra cu sârguinţă cu Phil Lewis, antrenându-se pentru rugby în scaun şi jucând jocuri de antrenament. Erau dure, dar lui Teddy îi plăceau la nebunie, iar Phil era neobosit în a-l antrena. Teddy era hotărât să joace în demonstrativul de rugby de la Jocurile Paralimpice de iarnă, care se ţineau în Aspen în acelaşi timp şi în acelaşi loc cu Jocurile Olimpice. Lily văzuse aproape toate meciurile lui Teddy şi i se păruseră brutale, dar Teddy se distra practicând asta şi era incredibil de abil în manevrarea scaunului cu joystickul şi prinderea mingii cu beţele în mâinile înmănuşate. Aplicaseră o substanţă lipicioasă pe minge, aşa că era mai uşor de reţinut.

Şi la şcoală lucrurile mergeau bine pentru ea. Îşi făcuse noi prieteni, iar la primele zăpezi începu din nou să schieze. Reluă legătura cu vechiul ei antrenor şi-i explică ce făcea. Acesta fu uimit să audă ce-i spune şi încă deplângea accidentul ei tragic atunci când îl întrebă dacă ar vrea s-o antreneze din nou. El se pensionase după accidentul ei.

– Schiezi din nou? Asta nu e posibil.

În ciuda a ceea ce tatăl ei îi spusese, după ce o văzuse după accident, el îşi dăduse seama că n-avea să mai meargă niciodată.

– Ba e posibil, râse ea. Vino şi vezi!

El se duse la Parcul de Iarnă, unde schia ea. Voia să intre în întrecerea de schi alpin, care avea curse de coborâre, pe monoschiul echipat cu scaun, şi vechiul ei antrenor fu îngrozit de ce putea să facă şi de vitezele pe care le prindea. Era la fel de puternică şi la fel de rapidă ca pe vremuri pe noul ei schi, ba chiar periculos de rapidă. Îl îngrozea, dar era încântat să vadă ce făcea. Era austriac şi în tinereţe fusese instructor de schi, iar mai târziu fusese cunoscut ca antrenor olimpic. Lucrase cu ea timp de cinci ani şi o pregătise pentru Jocurile Olimpice de Juniori.

– Vreau să mă ajuţi să câştig din nou, îi zise ea lui Oscar după ce acesta o văzu prima oară schiind pe scaun şi ea îi arătă filmele de la Jocurile Paralimpice de iarnă. Încă era flămândă după aur. Vrei?

– Tatăl tău ştie despre asta?

Păru îngrijorat. Ştia cât de devotat îi era Bill lui Lily şi cât de protector se purta cu ea.

– Da şi nu. A venit să mă vadă o dată, la început, dar nu ştie cât de mult îmi doresc asta. Şi am devenit mai bună şi mai rapidă de când nu m-a mai văzut. Eram la recuperare atunci, în primăvara anului trecut. Dar acum chiar vreau să mă antrenez. În fiecare zi, dacă o să consideri că e necesar.

– Da, zise el cu un ton aspru, familiar ei. Uneori o enervase, dar acum era încântată. Asta însemna că o lua în serios. Şi o să mergem la Aspen, să schiem pe muntele de-acolo. Dar vreau să aflu mai multe despre cum funcţionează noul tău scaun de schi şi cam cât de repede putem să mergem. O să vorbesc cu nişte oameni de la Jocurile Paralimpice şi poate cu nişte schiori. O să mă interesez.

Iar ea ştiu că avea să fie nemilos cu ea odată ce-o făcea, iar ea exact asta voia. Voia ca el să tragă de ea la fel de tare ca de obicei, ca să câştige.

Oscar se documentă aşa cum promisese, iar la sfârşitul lui octombrie ea începu să se antreneze în fiecare zi după şcoală, iar după aceea mergea să-i facă o scurtă vizită lui Teddy şi apoi se ducea acasă, ca să-şi facă temele. Îi spusese şefului catedrei de educaţie fizică de la şcoală ce face, şi acesta o învoia să plece mai devreme ori de câte ori putea, ca să se antreneze. După şcoală, se întâlnea cu Oscar la Parcul de Iarnă şi schia până se închidea telescaunul şi toată

ziua la sfârşit de săptămână. Era neobosită şi, făcând exerciţii acasă pentru consolidarea braţelor şi a părţii superioare a corpului, era într-o formă mai bună ca niciodată. Tatăl ei era sceptic cu privire la ce făcea, dar nu obiecta, cât timp Oscar schia cu ea, şi ştia că nu putea s-o împiedice. N-avea nici cea mai mică idee cât de greu trăgea de ea însăşi sau cât de rapid schia. Bill auzise de Jocurile Paralimpice, dar presupunea că era un eveniment foarte cuminte. Era evident că nu le văzuse niciodată şi Lily prefera ca lucrurile să rămână aşa deocamdată. El îi plătea lui Oscar pentru antrenament şi o lăsa pe Lily să se distreze. Era ocupat cu centrul de recuperare în fiecare zi şi la sfârşiturile de săptămână.

În noiembrie, Lily se antrena deja la fel de intens cum o făcuse pentru Jocurile Olimpice şi ţinând pasul cu temele pentru şcoală. Era ocupată şi cu completarea cererilor de aplicare la facultate şi concură pentru preşedintele clasei. Câştigă Walker Blake şi o numi vicepreşedinte, ceea ce dădea bine în aplicaţiile pentru facultate, alături de istoricul practicării schiului şi pregătirea de-acum pentru Jocurile Paralimpice, pe care nu de asta o făcea. O făcea din pasiune. Iar în ziua în care făcu un progres, când Oscar o ajută să-şi crească viteza, voi să-i spună lui Teddy despre asta în drum spre casă.

Se duse să-l caute în sala de sport şi nu-l găsi nicăieri. Îl găsi, în schimb, la infirmerie. Răcise rău după un joc de rugby, după ce transpirase o grămadă şi îl luase curentul. Respira şuierător şi fuseseră nevoiţi să-l apese pe piept, ca să-i golească plămânii. Iar Lily ştia cât de periculoasă era o răceală pentru el. Avea febră când îl văzu şi rămase cu el o oră, până când adormi.

Era îngrijorată pentru el, iar când se întoarse să-l vadă a doua zi, îl mutaseră în zona de spital de la Craig şi arăta mai rău. Se temeau să nu facă pneumonie, iar ea rămase cu el, îngrozită că era pe moarte. O asistentă medicală îi spuse că îi sunaseră părinţii, ceea ce ea ştia că era un semn rău, şi se întrebă dacă aveau să vină. Şi a doua zi fu şi mai rău. Lily era acolo, mângâindu-i faţa şi umerii, unde ştia că el îi simţea atingerea.

– Hei, tu, ne antrenăm, îţi aminteşti? O să te faci bine în curând, zise ea încet, iar el încuviinţă din cap din nou şi alunecă în somn.

Continuară să-l trezească pentru a-i goli plămânii, căci el nu putea s-o facă singur. Phil Lewis veni şi el să-l vadă de mai multe ori pe zi, şi Lily simţi că-l pierde pe Teddy. Iar părinţii lui încă nu veniseră. Îl sună pe tatăl ei şi aranjă să-şi petreacă noaptea cu Teddy şi pentru câteva zile renunţă chiar şi la sesiunile ei de pregătire cu Oscar. Se temea că, dacă-l părăseşte pe Teddy, el avea să moară. Era aproape de moarte. Şi în a doua noapte în care dormi în scaun lângă el, se trezi în mijlocul nopţii şi el arăta înfricoşător de liniştit.

– O, Doamne, zise ea, sigur a murit. Teddy?... Teddy!

Îl scutură uşor şi începu să plângă, iar el deschise un ochi.

– Ce e? Nu mă mai scutura, antitalentule! Îmi slăbeşti dantura, zise el zâmbind şi cu o voce răguşită.

Febra îi trecuse peste noapte. Încă era foarte bolnav şi rămase în spital mai bine de două săptămâni, dar de Ziua Recunoştinţei se antrena din nou cu Phil.

– M-ai speriat de moarte, să ştii, îi spuse ea după ce el îşi reveni.

– Mda, şi pe mine, recunoscu el şi nici unul dintre ei nu comentă că părinţii lui nu veniseră.

Îl sunaseră de câteva ori, dar el era prea bolnav ca să vorbească, şi atâta tot. Era o stare de fapt tristă cu privire la părinţii lui şi pentru el.

Îşi petrecu Ziua Recunoştinţei cu Bill şi Lily, dar veni şi Joe. Acesta decisese să nu-şi viziteze copiii în acel an şi să rămână în Denver. Avea prea mult de lucru şi nu voia să plece. Fu prima Zi a Recunoştinţei petrecută de Lily într-un scaun cu rotile, dar ea se simţea ca şi cum avea multe pentru care să fie recunoscătoare. După aceea îşi petrecu weekendul în Aspen, cu Oscar, obişnuindu-se cu muntele de-acolo pe noul ei schi, iar el fu mulţumit. Ea se descurca bine.

Iar în Squaw Valley, Jessie şi copiii ei petreceau prima Zi a Recunoştinţei fără Tim. Chris venise acasă în vacanţă, iar ea tocmai îl văzuse cu două săptămâni înainte, în Denver. Acum se ducea acolo cam o dată pe lună şi continuau munca cu angajaţii şi cu noile planuri. Carole mai fusese la Denver de două ori, îşi petrecuse timpul cu Lily şi Teddy şi făcuse liste cu toate lucrurile de care urmau să aibă nevoie într-un centru de recuperare. Îi chestionă fără menajamente cu privire la orice fel de activitate de divertisment, de agrement, dispozitive, sporturi, funcţionalitate de consiliere, gadgeturi high-tech.

Teddy spuse că avea să-i placă la nebunie să conducă un grup de consiliere, iar accentul lui Lily era pe sport şi pe un eveniment anual, gen Jocurile Paralimpice, dar pe o scară mai mică, cu mai multe categorii de sporturi, precum şi cu medalii pentru câştigători. Era o listă lungă şi-i dădu lui Carole o mulţime de informaţii cu care să lucreze şi, după aceea, aceasta le discută pe toate cu Joe. El era impresionat şi o cutie de rezonanţă grozavă pentru planurile ei.

Activitatea lui Carole şi a lui Jessie se suprapuseseră de mai multe ori. Erau ocupate cu domeniile lor. Jessie se concentra pe angajarea de personal, cu Bill, şi strângeau împreună o echipă remarcabilă. Iar Carole şi Joe concepeau programele şi, odată perfecţionate, le discutau cu Jessie şi Bill.

– Ce zici de Phil Lewis, tată? sugeră Lily într-o seară la cină, după ce fusese la unul dintre meciurile de rugby ale lui Teddy. Ar fi grozav ca şef de secţie la fizioterapie.

– Crezi că ar fi interesat? întrebă Bill.

Ştia că Lily şi Teddy îl iubeau şi că făcuse minuni cu ei.

– Nu ştiu, întreabă-l. E cel mai bun.

Începuse să-i vadă meritele, la fel ca şi Teddy, şi lui Bill îi plăcu ideea de a şi-l apropia. Câteva zile mai târziu îl invită la masa de prânz şi fu încântat de cât de interesat era Phil. Acesta se dusese la centrul de recuperare să-l vadă cu ochii lui şi se îndrăgostise de el, aşa că acceptă postul. Lily şi Teddy fură încântaţi.

– Dacă mă lasă părinţii să mă transfer la centrul de recuperare, zise Teddy cu îngrijorare.

– Trebuie să te lase, zise Lily cu o privire feroce.

După Ziua Recunoştinţei, ea luă în serios cererile pentru facultate. Aplică la Princeton, Harvard, Brown şi Universitatea din New York, iar prima alegere fu Princeton. Tatăl ei voia ca ea să aplice la Universitatea din Denver, dar ea nu voia. Tot voia să plece la şcoală. Dar îl ajută pe Teddy să-şi completeze cererea pentru Universitatea din Denver, singura facultate la care aplica, şi el se rugă să fie acceptat. Scrisese un eseu genial despre ce însemna pentru el creaţia lui de artă şi prezentase două dintre picturile lui ca parte a dosarului, iar Lily fu de părere că erau cele mai bune ale lui. Adăugă şi că se antrenează pentru o demonstraţie de rugby în scaun la Jocurile

Paralimpice şi-l rugă pe Phil să-i scrie una dintre recomandări. Era un dosar impresionant şi avea note bune şi rezultate bune la teste, ca şi Lily. Dar ea nu ştia dacă notele ei aveau să fie suficient de bune pentru Princeton. Ataşă la cererea ei istoricul practicării schiului, lista medaliilor obţinute şi o fotografie cu ea în scaunul de schi.

Data viitoare când o văzu, îi arătă cererea ei lui Carole, şi aceasta fu impresionată, dar nu surprinsă.

– Dacă te refuză vreo şcoală, sunt nebuni, zise ea.

Lily începuse să le trimită e-mailuri înainte de Crăciun, cu toate că termenul-limită era ianuarie, dar ea voise să obţină un avantaj. Trebuise să explice că fusese rănită şi internată într-un spital de recuperare timp de cinci luni în anul trei, dar, cu toate astea, avea note bune, iar acum, în ultimul an, erau chiar mai bune, deşi petrecea ore întregi antrenându-se cu Oscar în fiecare zi, care era mulţumit de progresele ei. Totul îi ocupa atât de mult timp. Programul ei îi lăsa prea puţin timp liber pe care să-l petreacă împreună cu prietenii şi o deranja uneori că ea nu era invitată de băieţi să iasă, dar era atât de ocupată cu antrenamentele, cu temele şi cu completarea cererilor, că abia dacă avea o clipă să se gândească la asta. Şi încă îl vizita zilnic pe Teddy.

Lily reuşi să-şi facă cumpărăturile de Crăciun în ultimul weekend dinainte de închiderea şcolii. Cumpără un palton frumos pentru tatăl ei, fiindcă lui nu-i plăcea să-şi cumpere haine, şi un hanorac pentru Teddy, ca să-l poarte după meciuri, şi o stivă de muzică, apoi cumpără un pulover pentru Carole şi un fular călduros pentru Joe. Mai cumpără o pereche de căşti de protecţie din blană şi i le trimise lui Jessie pentru atunci când avea să se întoarcă la Denver, dar îi zise că poate să le poarte şi la Squaw. Bill nu-i spusese că Jessie se muta în iunie, ca să fie directorul centrului, fiindcă propriii ei copii nu ştiau încă, dar cumpără casa promisă şi, la ultima călătorie a lui Jessie dinainte de Crăciun, o duse acolo într-o seară, pe drumul de întoarcere de la centrul de recuperare.

– Trebuie să facem o oprire. Sper că nu te superi, zise el firesc, în timp ce se întorceau acasă la el cu maşina, ca să ia cina împreună cu Lily.

– E-n regulă, zise Jessie, trecând în revistă niște notițe pe care le luase în ziua respectivă.

Mai angajaseră doar doi fizioterapeuți, unul dintre ei specializat în copii mici.

– Vrei să intri? o întrebă Bill când trase în parcare.

Era o casă elegantă, cu trei etaje, cu o grădină bine îngrijită și doi arbori mari în față. Era albă, cu un inel greu de alamă pe ușă, și avea o curte mare, împrejmuită. Părea o reclamă pentru casa de familie perfectă. Jessie ridică privirea la el când o întrebă și clătină din cap cu un zâmbet. Casa era luminată – nu știa că el îi ceruse brokerului să facă asta în seara aceea. Vânzarea se încheiase cu câteva săptămâni înainte.

– Nu, nici o problemă, o să aștept aici. Am făcut atâtea astăzi, vreau să mă asigur că mi-am notat corect și că nu dau totul peste cap.

Se simțea de parcă își făcea temele în fiecare noapte, dar îi plăcea la nebunie. Era interesant să știe că avea să fie parte din asta, ca director.

– De fapt, voiam să-ți prezint un prieten, zise el și o așteptă să-și pună notițele deoparte. Durează doar un minut.

Ea își puse notițele în geantă și nu bănui nimic când îl urmă la ușa din față, deși fu ușor surprinsă când el bătu cu ciocanul mare de alamă, deschise ușa și intră. Brokerul o lăsase deschisă, conform instrucțiunilor lui Bill. Și fu chiar mai surprinsă când văzu casa goală și nici urmă de mobilier, dar toate luminile aprinse. Părea proaspăt zugrăvită și avea podele frumoase din lemn masiv de culoare închisă, un hol mare la intrare, o scară largă și o cameră de zi mare, cu șemineu. Chiar goală, casa genera o senzație prietenoasă, și ea se întoarse către Bill cu o expresie nedumerită. De ce se întâlnea cu un prieten într-o casă goală? Bill stătea acolo zâmbindu-i, iar ochii ei se măriră.

– Bine ai venit acasă, dr. Matthews, zise el cu un zâmbet cald și-i înmână cheile. Ca director al Florii de Nufăr, mă bucur să-ți prezint noua ta casă. Sper să fii foarte fericită aici, Jessie.

Ochii ei se umplură de lacrimi, își aruncă brațele în jurul lui și-l îmbrățișă. Nu mai văzuse niciodată o casă atât de frumoasă, iar gândul de a trăi acolo cu copiii ei o năuci. Continuă să-l îmbrățișeze

și să-i mulțumească, iar el îi arătă casa. Erau acolo un frumos dormitor principal și patru alte dormitoare. La etaj era un salon și un altul la subsol, o cameră de zi, o sufragerie, o cameră de lucru și o bucătărie mare de țară. Fiecare dormitor avea baie proprie și la parter erau o toaletă și un garaj pentru două mașini. Era casa de vis, iar Jessie se simțea de parcă ar fi câștigat la loterie, nu doar un loc de muncă.

– Sunt copleșită. Nu știu ce să spun, zise ea cu răsuflarea tăiată, când se întoarseră în holul din față. Nici n-am visat vreodată la o casă ca asta. Vecinii erau o familie perfectă, se afla într-o zonă rezidențială, la câteva străzi de unde locuia el. Bill...

Stătea acolo plângând din nou și el o luă pe după umeri, când ieșiră afară. Nu fusese niciodată în viața ei atât de mișcată și nu se mai simțise atât de norocoasă.

– Sper să fii fericită aici și la Floarea de Nufăr, pentru multă vreme.

– Nu merit asta, zise ea cu umilință.

Nimeni nu mai făcuse până atunci așa ceva pentru ea. Putea să locuiască acolo fără să plătească chirie, cât timp era director medical la centrul de recuperare.

– Ba da, meriți, zise el cu un zâmbet larg.

Abia aștepta să aducă copiii acolo – era incomparabil mai frumoasă decât casa pe care o aveau. Urma să le placă la nebunie, chiar și lui Heather, odată ce trecea peste șocul mutării. Jessie era încă fără glas când se înapoiară acasă la el, unde îi aștepta Lily. Aceasta pregătise o cină delicioasă și devenise o bucătăreasă destul de pricepută. Lily observă că Jessie vorbea foarte puțin, dar părea fericită și deveni mai vorbăreață la desert. Îi întrebă despre planurile lor pentru Crăciun. Abia aștepta să vină Chris acasă de la facultate, în vacanța de Crăciun.

– O să fim aici, zise Bill. Doar noi doi.

– Și Teddy, adăugă Lily.

– Și Teddy, se corectă Bill. Și apoi eu și cu Lily mergem la Aspen pentru câteva zile, cu antrenorul ei. Vreau să văd schiul ăsta în scaun pe care-l face ea, pregătindu-se pentru Jocurile Paralimpice.

El încă se aștepta să fie un eveniment relativ calm și avea să aibă parte de-o surpriză.

Sărbătorile fură liniştite atât în Denver, cât şi în Squaw. Crăciunul lui Jessie cu copiii ei, primul fără tatăl lor, fu în mod previzibil greu. Şi respirară uşuraţi când se termină.

A doua zi după Crăciun, Bill o duse pe Lily la Aspen, împreună cu Oscar, şi merseră împreună cu telescaunul în acea după-amiază. Lily nu se mai temea de el. Şi în vârful muntelui, în timp ce tatăl ei privea, plecă asemenea unui fulger, cu ajutorul beţelor ei cu mici schiuri în vârf, pentru echilibru, aşa cum învăţase să facă. Echilibrul ei era în continuare perfect şi avea o viteză uluitoare în timp ce zbura în jos de pe munte. Bill o privi cu lacrimi în ochi. N-avusese habar de ce putea să facă, până n-o văzuse cu ochii lui.

– Doamne sfinte, şopti privind-o şi urmând-o în ritmul lui.

Lily era mai rapidă ca niciodată şi la fel de talentată, poate chiar mai mult. La un an după accident, era iute ca vântul, iar Bill nu fusese în viaţa lui atât de recunoscător. Era o fată uimitoare şi el îşi dădu seama că previziunea lui Jessie pentru ea devenea realitate – va avea o viaţă uimitoare. Deja o avea.

Capitolul 23

Când veni vremea ca Bill, Oscar şi Lily să plece spre Aspen în săptămâna dinaintea Jocurilor Olimpice din martie, toţi cunoscuţii lor erau din cale afară de încântaţi.

Bill rezervă o casă pentru ei chiar în oraş, cu un apartament dedesubt, pentru Oscar. Jessie luă avionul de la Squaw şi se întâlni acolo cu Chris. Carole veni din Boston, iar Joe n-ar fi lipsit pentru nimic în lume şi avea de gând să stea la hotel. Walker Blake organiză un grup de la şcoală, ca să participe la cursa alpină a lui Lily, de la Jocurile Paralimpice. Teddy veni cu Phil şi participă la demonstrativul de rugby în scaun, pentru promovarea jocurilor de vară. El nu concura de data asta, dar intenţiona să o facă în vară, iar demonstrativul de rugby era un eveniment şi o afacere mare. Erau filmaţi de ESPN.

Lily era la fel de entuziasmată ca atunci când participase la Jocurile Olimpice de Juniori şi când fusese acceptată în echipa olimpică mare. Şi era chiar mai emoţionată de data asta. Voia să se descurce bine şi să facă pe toată lumea mândră de ea. Presiunea era mare, aşa că se antrenă cu Oscar în fiecare zi.

– Uită de medalie, îi zise Oscar în prima lor zi în Aspen. Fă ceea ce faci de obicei. Distrează-te! *Bucură-te de* asta! zise el, încercând s-o relaxeze pentru eveniment.

Ştia cât era de încordată şi nu voia ca asta să-i afecteze felul în care schia. Şi în a doua seară acolo, la un restaurant unde lua cina cu tatăl ei, Lily dădu peste Veronica. Părea tare plină de ea, după ce, cu o săptămână înainte, câştigase o medalie de bronz la Jocurile

Olimpice. Făcu mare caz când o văzu pe Lily, iar Lily fu vizibil iritată după ce ea plecă. Purta jacheta pe care o purtase şi Lily cu un an în urmă, iar Lily purta jacheta roş-albastră a uniformei de la Jocurile Paralimpice şi era mândră de asta. Fusese concepută pentru jocuri de către Ralph Lauren.

Era un moment tensionat pentru toţi concurenţii, iar Aspen era ticsit de oameni veniţi din întreaga lume ca să vadă jocurile. Erau echipe de filmare peste tot, şi Lily avu cereri de interviuri, dar ea nu voia decât să exerseze şi să se antreneze înainte de cursa cea mare. De cinci luni muncea din greu pentru asta, la programul de stat de antrenament sportiv de la Parcul de Iarnă, şi muncise şase ani înainte de asta.

Carole şi Joe veniră împreună de la Denver şi se cazară la acelaşi hotel, în apropierea casei închiriate de Bill, şi luară cina cu Bill şi Lily, iar în ziua următoare veniră Jessie şi fiul ei cel mare şi se cazară şi ei la acelaşi hotel. Jessie i-l prezentă pe Chris lui Lily şi începură imediat să vorbească despre şcoală, muzică, schi, iar el zise că era în echipa de schi de la Universitatea din Denver şi fu impresionat de istoricul olimpic şi de facultăţile la care aplicase Lily. Era, evident, o fată deşteaptă, dar nu cu nasul pe sus, ca o mulţime de fete pe care le cunoştea şi pe care le întâlnise la şcoală.

– Vrei să schiezi mâine? îl întrebă Lily firesc, şi el, curios să vadă cum schiază, fu de acord să se ducă cu ea, înainte ca ea să înceapă să lucreze cu Oscar, la prânz. Antrenorul ei fusese de părere să-şi ia o dimineaţă liberă şi credea că avea să-i facă bine, aşa că putea să se relaxeze.

În dimineaţa următoare, Chris veni s-o ia de-acasă şi se duse cu ea la vestiarul unde îşi ţinea schiul şi beţele. El privi cu interes cum ia monoschiul, îl echipează cu scaun şi rulează cu scaunul cu rotile în vestiar şi porneşte cu uşurinţă odată ce avea bocancii şi schiurile puse. El era un schior bun, dar avu de furcă să ţină pasul cu ea, şi urcară împreună la teleschi, pălăvrăgind cu uşurinţă, după ce el o întrebă despre Jocurile Paralimpice. Mama lui îi spusese despre asta, şi Lily îi spuse că Teddy juca rugby.

– Ţi-e dor de Squaw Valley? îl întrebă Lily cu amabilitate pe când se aflau în telescaun.

Era arătos și ei îi plăcea să vorbească cu el, iar lui nu părea să-i pese că ea era într-un scaun cu rotile. Se gândea că e frumoasă și era intrigat să schieze cu ea și să vadă cum se descurcă pe monoschiul cu scăunel.

– Mi-e dor de Squaw uneori, zise el încet. Dar mă distrez în Denver.

Fusese în echipa de schi și la Squaw, dar zicea că nu fusese suficient de bun pentru Jocurile Olimpice, spre deosebire de ea.

Când ajunseră în vârf, îi întinse o mână să coboare din telescaun, iar ea schimbă poziția cu ușurință, în timp ce el era pregătit lângă ea. Plecară, încet la început, și apoi la viteză maximă. El i se potrivea perfect și schiară ușor, cot la cot. Ea concură cu el pentru o vreme, iar apoi încetiniră și se relaxară. Ea era o schioare excelentă, iar el fu impresionat văzând-o cum se descurcă cu monoschiul și cu bețele și cum coboară de pe munte cu el. Schia mai repede decât el, dar îi dădea o pauză ici-colo, și amândoi părură bucuroși când ajunseră la bază, și urcară din nou cu teleschiul.

– Oho! Chiar că ești schioare! o complimentă el, iar ea zâmbi și își ajustă casca, în timp ce el împărți un baton dulce cu ea, iar apoi plecară din nou. Făcură trei coborâri bune înainte ca ea să trebuiască să plece și să se întâlnească cu Oscar, iar când se întâlni cu mama lui și cu Bill, Chris arăta de parcă văzuse Nirvana.

– Cum a fost? întrebă Jessie. Te-ai distrat?

– E o schioare incredibilă! le zise el amândurora, iar tatăl ei fu de acord.

Lily se opri la unu și jumătate, se întâlni cu ei pentru masa de prânz și apoi plecă din nou cu Oscar și-l invită pe Chris să li se alăture, iar Oscar fu mulțumit. Chris era exact ce avea nevoie, ca să-i distragă atenția de la intensitatea și anxietatea cu care se gândea la cursa ei. Și când Phil și Teddy veniră la Aspen a doua zi, ea era într-o stare de spirit de zile mari. Cei trei tineri se distrară bine împreună și apoi, după-amiază târziu, își uniră forțele cu Walker și grupul lui și dintr-odată casa închiriată de Bill se umplu cu prietenii lui Lily și apoi cu niște concurenți la Jocurile Paralimpice pe care Lily îi invitase, iar locul deveni o înghesuială de muzică, mâncare, voci și râsete, și de tineri vorbind pretutindeni.

– Mă simt de parcă aş conduce o şcoală! îi spuse Bill lui Jessie, zâmbind.

Cu greu putea să ajungă în camera lui.

– Obişnuieşte-te cu asta, îi zise Jessie. În curând o să conduci.

El râse auzindu-i cuvintele.

În acea noapte, merseră cu toţii la ceremonia de deschidere, care fu foarte emoţionantă când intrară toţi concurenţii, iar la final fu aprinsă flacăra paralimpică. Jocurile fuseseră deschise oficial.

După aceea, reuşiră să aibă o cină liniştită cu Carole şi Joe.

Era noaptea dinaintea competiţiei lui Lily. Tinerii erau fericiţi pe cont propriu şi Lily trebui să meargă la culcare devreme. După cină, Joe, Carole, Bill şi Jessie ieşiră la o plimbare prin Aspen. Cei doi bărbaţi mergeau împreună, iar Carole şi Jessie se uitau în vitrine, la bijuterii şi blănuri şi la toate ispitele scumpe din Aspen.

– Am ceva să-ţi spun, zise Carole cu o privire neastâmpărată, când se opriră în faţa uneia dintre vitrine.

Jessie se întrebă dacă se răzgândise în privinţa lui Joe. El părea fermecat de fiecare dată când o vedea, şi Carole părea să se simtă bine cu el, deşi până atunci păruse hotărâtă să-l trateze ca pe un coleg şi prieten.

– Mă gândesc să plec din Boston. Am ajuns atât de implicată în deschiderea Florii de Nufăr, că vreau să mă mut în Denver şi să accept un post acolo. Poate că sunt sărită de pe fix să plec de la Spitalul General Massachusetts, dar aşa mi se pare potrivit acum. Ce părere ai?

Faţa lui Jessie explodă într-un zâmbet.

– Aleluia! Glumeşti? Mi-ar plăcea! I-ai spus lui Bill?

– Nu, i-am spus azi lui Joe că mă gândesc la asta. Cumpănesc să le dau preaviz când mă întorc. Vreau să le dau o lună. Dacă o fac, aş putea să mă mut în aprilie. Şi îmi place Denver. E un oraş frumos, iar cu tine acolo, cu Bill şi Joe, am deja prieteni. E un început. Poate că am nevoie de un nou început.

Păru gânditoare când zise asta. Era o decizie mare pentru ea. Enormă.

– Toţi avem, zise Jessie cu o expresie gravă. Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o tot anul. Sper s-o faci.

– Sunt destul de sigură că am s-o fac. M-am tot gândit de la Ziua Recunoştinţei încoace.

– Joe are ceva de-a face cu decizia asta? întrebă Jessie cu precauţie, dar Carole clătină din cap.

– Cel puţin nu încă, zise ea cu sinceritate. E tare dulce cu mine şi m-a sunat la Boston. Dar nu m-a pisat să accept postul sau ceva de felul ăsta. Doar că îmi place aici. Şi mi s-au întâmplat atât de multe lucruri rele în Boston. Aş prefera să fiu aici, ajutând la punerea pe picioare a centrului de recuperare.

– Şi eu la fel, zise Jessie. Abia aştept să vină iunie. Am de gând să le spun copiilor când mă duc acasă. Mă gândesc să le dau suficient timp să se obişnuiască cu ideea.

Lunile de când luase decizia, în septembrie, zburaseră deja, iar ea venise la Denver de multe ori. Bill o plătise pentru consultanţă, iar din iunie începuse s-o treacă pe statul de plată ca director medical. Dar finanţele ei erau deja foarte mult îmbunătăţite de consultanţă, şi ale lui Carole la fel. Asta le schimbase deja viaţa amândurora.

– Păi, bun venit în echipă, zise ea, îmbrăţişând-o pe Carole.

Mutarea acesteia la Denver părea sigură, şi avea să fie mai distractiv şi pentru Jessie. Cele două femei deveniseră mai apropiate ca niciodată de când lucrau împreună pentru Floarea de Nufăr.

– Despre ce vorbesc cele două doamne? întrebă Joe, când el şi Bill li se alăturară.

Joe o privi pe Carole cu căldură, şi ea zâmbi.

– Despre muncă, ziseră amândouă în acelaşi timp.

– Voi două nu vă gândiţi niciodată la altceva? le certă el, iar ele râseră.

Erau femei tare muncitoare şi inteligente şi ambele strălucite în domeniile lor, iar el le admira foarte mult.

Apoi se întoarseră la casa închiriată de Bill, unde tinerii o şterseseră. Mulţi dintre ei concurau în competiţiile de-a doua zi sau se antrenau înainte de curse. Teddy luase o cameră la hotel cu Phil şi toţi erau cazaţi în apropiere. Chris tocmai pleca atunci când Bill ajunse acasă de la cină. Bill se îndreptă spre camera lui, dar observă că lui Chris nu-i prea venea să se despartă de Lily. Păreau să aibă o mulţime să-şi spună.

– Mult noroc mâine, îi zise Chris lui Lily cu o privire caldă, iar apoi se aplecă şi-o sărută pe obraz.

Ea încă zâmbea când el plecă.

– Aş spune că ai un admirator, comentă tatăl ei mai târziu, când se întâlniră în bucătărie.

Lily era emoţionată pentru cursa de-a doua zi, iar Bill turnă câte un pahar de lapte pentru amândoi, înainte de culcare.

– Îmi place. E drăguţ, zise ea timid.

Era primul băiat care se arătase interesat de ea din punct de vedere romantic, de când se rănise. Să părea că Jessie avusese dreptate – aveau să fie băieţi care s-o placă şi poate chiar să vrea să iasă cu ea, chiar dacă ea era într-un scaun cu rotile. Era palpitant să se gândească la asta.

În seara aceea, ea se întinse în pat, gândindu-se la cursa de-a doua zi şi sperând să se descurce bine. Adormi greu şi se trezi în zori. Cursa ei alpină era a doua întrecere a zilei, după cea de schi fond. Demonstrativul lui Teddy de rugby în scaun era programat pentru a doua zi. Era menit să le dea spectatorilor posibilitatea de-a vedea o mostră din întrecerile de la jocurile de vară.

– Gata? întrebă tatăl ei când plecară împreună de-acasă, şi ea încuviinţă din cap.

Părea speriată şi el încercă să-i dea încredere în drum spre Oscar. Trebuia să ajungă la locul de întâlnire a echipei de schi şi să se alăture celorlalţi membri ai echipei sale. Erau concurenţi din toată ţara şi din întreaga lume, iar când vorbeau despre ea în mod oficial, spuneau tot timpul că fusese programată la Jocurile Olimpice din acel an şi favorită să câştige, iar cu patru ani în urmă câştigase medalia de bronz la Olimpiada de Juniori. Ambele aspecte erau importante, dar aşa era şi asta, iar concurenţa era serioasă. Celelalte participante erau la fel de îndârjite în calitate de concurente la Jocurile Olimpice şi se antrenau la fel de greu.

Luară cu toţii telescaunul să urce pe munte şi, în timp ce-şi aştepta echipa, Lily se întrebă dacă era pregătită. Nu voia să se facă de râs sau să-şi facă de râs echipa. Antrenorul lor le vorbi înainte să înceapă, iar ea se alinie cu numărul pe spate. Era numărul nouăsprezece. Ştia că tatăl ei şi Jessie, Chris, Carole şi Joe, la fel şi Teddy şi Phil

o aşteptau cu toţii la linia de sosire, la finalul cursei. Walker era acolo cu o mulţime uriaşă şi promisese să o încurajeze şi să fluiere tare când avea să coboare. Era atât de emoţionată, că abia putea să gândească, iar Oscar se învârtea pe-acolo cât de aproape îl lăsau.

Urmări primele curse şi fu impresionată de stilul şi viteza lor. Câteva dintre participante mai concuraseră şi înainte, iar deţinătoarea aurului era şi ea în cursă. Era mai uşor rănită decât Lily şi putea să meargă în cârje când nu era pe schiuri, dar asta nu schimba cu nimic situaţia când schiau. Şi apoi, dintr-odată, veni rândul ei, şi după o rugăciune mută, plecă şi se concentră doar asupra muntelui şi a ce făcea. Timpul zbura şi, înainte să-şi dea seama, ajunse la baza muntelui. Era veselă şi cu sufletul la gură şi-i văzu pe Teddy şi pe ceilalţi la fel de radioşi ca ea. Se duse la Teddy cât de repede putea, să-şi aştepte timpul, şi tatăl ei veni s-o laude pentru cât de bine se descurcase. Ochii îi străluceau de mândrie. Iar Chris ridică spre ea degetul mare.

– Cum a fost? îl întrebă ea pe Teddy cu respiraţia tăiată, scoţându-şi ochelarii.

– Mie mi s-a părut că erai un liliac din iad.

Radia.

Mai târziu îi anunţară timpul şi fusese bun, nu la fel de bun ca al fostei campioane, dar foarte aproape. Antrenorul ei coborî de pe munte şi era încântat de timpul obţinut şi de viteza ei.

– O să câştigăm argintul, zise el, cu accentul lui puternic, având lacrimi în ochi. Ai grijă!

Dar nimic nu era sigur până când toate celelalte fete nu concurau. Iar la finalul întrecerii aveau să anunţe câştigătoarele. Fu o aşteptare interminabilă, în vreme ce asculta timpii tuturor celorlalte. Dar Lily era încă în top când le anunţau pe celelalte, iar apoi anunţară rezultatele finale. Lily era a doua. Câştigase medalia de argint, şi dintr-odată stătea în scaunul de pe schi în timp ce-i atârnau de gât panglica cu medalia şi era intonat imnul, iar ea plângea. Şi când se uită în jur, după tatăl ei şi Oscar, ei se îmbrăţişau, apoi, când festivitatea de premiere se încheie, toţi cunoscuţii ei veniră s-o sărute şi s-o felicite. Era chiar mai bine decât câştigarea bronzului la Jocurile Olimpice pentru Juniori. Era unul dintre cele mai importante momente din viaţa ei.

Walker o apucă și o ridică de jos, cu schiul bălăbănindu-se, în timp ce ea râdea. Când o lăsă jos, se aplecă să-l sărute pe Teddy, iar Chris își puse un braț în jurul ei și o privi în ochi cu un zâmbet larg.

– Am fost tare mândru de tine! zise el cu un glas plin de emoție, iar pe obrajii lui Jessie se scurgeau lacrimi.

Cu un an înainte, în spital, la Squaw, nu se așteptase să vadă asta; și nici Bill sau Lily.

Rămaseră pentru restul de curse și apoi se întoarseră acasă la Bill și Lily, ca să sărbătorească. Ea ar fi trebuit să se alăture colegilor ei pentru cina din acea seară, dar rămase în casă, în timp ce tatăl ei turnă șampanie pentru toată lumea, iar Chris stătea foarte aproape de ea. Fusese cea mai incredibilă zi din viața ei. Câștigătoarea medaliei de aur o felicitase. Era cu nouă ani mai mare decât Lily și făcea asta de opt ani. Îi spusese lui Lily că era sigură că ea avea să câștige și aurul într-o zi.

Fu o seară lungă și interesantă, plină de felicitări și de bucurie. A doua zi se duseră cu toții să-l vadă pe Teddy jucând rugby în scaun, iar Lily îl urmări, ca întotdeauna, cu sufletul la gură. Era atât de agresiv și de violent, că ei îi era tot timpul frică să nu fie rănit. Dar el marcă golul câștigător pentru echipa sa, și toată lumea fu impresionată de ce făcuse, iar Teddy se distră de minune. Toți se distrară. Și după meci, ESPN îl intervievă pe Teddy.

Fusese un moment magic, și Lily abia aștepta să concureze din nou peste patru ani. Asta o făcuse chiar mai hotărâtă să inițieze un program de sport la Floarea de Nufăr, unde ar fi avut anual concursuri cu medalii. Le oferea tuturor ceva pentru care să tragă, iar patru ani de așteptare erau prea mult. Rămaseră cu toții în Aspen toate cele zece zile de jocuri și se duseră la multe dintre întreceri. Și Lily participă la un bal cu echipa. Ceremonia de închidere fu profund mișcătoare. Lily purtă medalia ei de argint și știu că n-avea să uite asta niciodată. Iar după ce se termină, îi mulțumi lui Phil pentru tot ce făcuse.

A doua zi după ceremonia de închidere, plecară toți acasă. Chris îi spuse că avea s-o sune în Denver. Voia să mai meargă cu ea la schi și sugeră să iasă împreună la cină.

– Ar fi distractiv, zise Lily zâmbindu-i, când el pleca spre Denver cu mama lui.

Iar Jessie se opri să vorbească un minut cu Carole, înainte de plecare.

– Te-ai decis? şopti Jessie.

– Gata. O să le dau preavizul când mă întorc.

Jessie zâmbi larg, îmbrăţişând-o, şi ridică degetul mare, iar apoi se grăbi să-l ducă pe Chris înapoi la facultate. Îl văzuse cu Lily, văzuse înflorind între ei o poveste de dragoste şi era extrem de mulţumită. Nu putea să se gândească la ceva mai bun pentru nici unul dintre ei. Şi era încântată că şi Carole se muta la Denver. Acum, va avea deja acolo o bună prietenă, când va veni rândul ei să se mute. Şi, cel mai bun lucru dintre toate, Lily câştigase medalia pentru care muncise din greu.

Lily purtă medalia la gât tot drumul înapoi spre Denver, dormind în maşina tatălui ei. El o privi şi zâmbi. Nu fusese în viaţa lui mai fericit.

Capitolul 24

Într-o dimineaţă de sâmbătă din martie, după întoarcerea de la Aspen, Jessie îşi luă inima-n dinţi, se aşeză la micul dejun cu copiii ei şi le spuse ce decizie luase. Fusese îngrijorată din cauza asta toată săptămâna, dar ştia că face ce trebuie.

– *Ce* facem? o privi Adam uluit.

– Ne mutăm la Denver, zise Jessie calm, încercând să nu se simtă vinovată, privindu-l în faţă. Am acceptat postul de director medical la noul centru de recuperare de-acolo. E o slujbă foarte bună. O să locuim într-o casă frumoasă, pe care o primesc odată cu postul, şi sper că o să fim fericiţi cu toţii acolo.

Se aştepta să înceapă furtuna şi, previzibil, aşa se întâmplă.

– Nu-ţi pasă ce credem sau ce simţim noi? Am prieteni aici! Toţi avem! strigă Adam la ea.

Abia împlinise doisprezece ani. Juca fotbal şi baseball în Liga Mică şi era în echipa de schi.

– Sigur că-mi pasă ce simţiţi. Dar şi în Denver poţi să faci tot ce faci aici. Se poate schia, juca baseball, tot. Şi e acolo o şcoală foarte bună pentru tine şi Jimmy.

Jimmy stătea la masă arătând ca lovit de bombă, şi cel mai rău dintre toate, Heather tăcea mâlc, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Cum poţi să mă muţi în ultimul an? Cum poţi să fii aşa de rea? întrebă Heather cu o expresie îngrozită.

Jessie simţi că e un monstru. Se aştepta la reacţia ei şi se temea de ea. Nu o dezaproba în totalitate şi încă se simţea vinovată.

– Știu, iubito, e greu. Dar e un loc de muncă grozav și o să putem să facem mult mai multe lucruri decât putem acum. Mi-e greu fără tata, care să mă ajute.

O spuse cât de delicat putu, dar Adam păru ofensat.

– Atunci ia-ți mai bine o slujbă aici. Tata nu ne-ar fi făcut asta niciodată.

– Probabil că nu, zise ea cu sinceritate. Dar cred că e o decizie bună și o să putem să-l vedem mai mult pe Chris, din moment ce e și el în Denver.

– Vreau să stau în California ca să merg la facultate, zise Heather nefericită.

– Poți să te întorci aici pentru facultate. N-am de gând să vând casa. O s-o închiriez. Așa că putem să ne mutăm oricând înapoi, dacă vrem.

– Dacă ne lași *tu*, zise Adam privind-o cu răutate.

Era suficient de adolescent ca s-o urască. Iar Heather era pe culmile disperării. Sări atunci de la masă, fugi în camera ei și trânti ușa. Un minut mai târziu, Adam făcu la fel, dar Jimmy rămase la masă, părând confuz, și se întinse și o bătu pe mână pe mama lui.

– Au să treacă peste asta, mamă, zise el cu bunătate, și ea își puse brațele în jurul lui.

– Tu de ce nu te-ai supărat?

El era un înger în viața ei.

– Fiindcă nu se poate ca toată lumea să fie supărată pe tine. N-ar fi drept.

El era mereu raza de lumină a grupului.

– Îți mulțumesc că ești atât de înțelegător în legătură cu povestea asta. Chiar cred că o să-ți placă școala și casa cea nouă și o să ne întoarcem aici în vizită, îl liniști ea.

El încuviință din cap și apoi se duse și el în camera lui. O îndurera să vadă cât de trist părea urcând scările.

Heather îi declară război în acea zi și de-atunci înainte. Luna următoare, Heather o tratã cu răceală, Adam o insulta mereu, iar Jimmy păru descurajat. Se simți cea mai rea mamă din lume. Și o sună pe Carole ca să se plângă de asta. Carole își găsise deja în Denver un apartament care-i plăcea la nebunie și dispoziția ei era grozavă. Își făcea

bagajele în Boston şi era încântată de mutare. Şi insistă asupra faptului că ea şi Joe erau doar prieteni, când Jessie întrebă din nou. Dar deocamdată Jessie era preocupată mai mult de copiii ei, decât de mutarea lui Carole.

– Copiii mei o să mă omoare, la propriu sau la figurat. Heather mă urăşte, Adam e supărat, iar Jimmy pare deprimat.

– Vor fi bine când ajungeţi la Denver, zise Carole încrezătoare. Apropo, l-am văzut pe Chris aseară.

– Serios? Unde? A avut meci?

– Nu, la cină. La Bill acasă. Cu Lily. Cred că o place.

– Aşa cred şi eu.

Jessie zâmbi. Când îi spusese de mutare, fusese şocat şi el, dar mai puţin supărat decât ceilalţi, cât timp nu vindea casa.

– S-au dus la film după aceea. Şi Bill spune că a fost acolo de mai multe ori. A scos-o pe Lily în oraş.

– Păi, asta e o veste bună. Sunt de acord. E cel mai frumos copil din lume. Are toate motivele să fie un copil răsfăţat, dar nu e. E o fată grozavă. Jessie n-o mai văzuse de când aceasta îşi câştigase medalia şi intenţiona să se ducă foarte curând din nou la Denver, de îndată ce copiii se linişteau. Ce să mă fac eu cu gaşca asta, decât să mă împuşc sau să mă răzgândesc?

Era descurajată de cât de mâhniţi erau din cauza mutării.

– Ai greşi să te răzgândeşti. Aşteaptă. Vor trece peste asta. Dă-le timp, o încurajă Carole.

– Minunat, încearcă să trăieşti tu cu ei. Heather zice că ea nu vine. Stă la prietena ei cea mai bună aproape în fiecare noapte şi spune că vrea să se mute cu ei şi să meargă la şcoală aici la anul. Nu pot s-o las să facă asta.

Jessie păru stresată de idee.

– N-are s-o facă, o linişti Carole. Doar trebuie să se exprime. Mai bine decât să-şi ascundă agresivitatea. Vrea să te pedepsească.

– Păi, da. De fapt, mi-ar plăcea mai mult o agresivitate ascunsă – a ei e un pic prea făţişă.

Jessie oftă, iar Carole o asigură că lui Heather îi va părea rău până la urmă, dar războiul continuă săptămână după săptămână. Ba chiar

Heather deveni mai furioasă şi mai ostilă faţă de mama ei. Chiar dacă Jessie se aşteptase la asta, era dureros să trăiască aşa.

Când Jessie plecă la Denver, două săptămâni mai târziu, Carole îi arătă cu mândrie noul ei apartament. Îi plăcea la nebunie. Iar Jessie nu putea să vorbească despre altceva sau să se gândească la altceva în afară de bătăliile ei cu Heather.

Când se duse să-l vadă pe Bill, descoperi că nici între el şi Lily lucrurile nu decurgeau prea lin. Era primăvara vrajbei tinerilor. Bill îi spusese că avea o problemă cu ea. Jessie spera că nu din cauza lui Chris, fiindcă ar avea el obiecţii să iasă cu Lily. Dar aceasta avea optsprezece ani şi era o fată foarte rezonabilă. Iar fiul ei era un băiat bun şi n-ar fi făcut nimic s-o rănească. Înainte ca tatăl ei să ajungă acasă, Lily coborî şi-i ceru ajutorul lui Jessie.

– Nu mă mai înţeleg cu tata, zise ea trăgând lângă masa din bucătărie, cu o privire disperată, în timp ce Jessie se întrebă dacă Heather vorbea la fel cu mama celei mai bune prietene a ei.

Jessie vorbi cu Lily, şi Lily îi înţelese furia lui Heather legată de mutare. Îi zise că Heather avea să treacă peste asta, dar Jessie începuse să se întrebe dacă era adevărat.

– Încă aştept veşti de la toate colegiile la care am aplicat şi tata zice că nu mă lasă să plec, îi explică Lily lui Jessie plină de frustrare.

– De ce nu?

El îi zisese lui Jessie, dar aceasta voia să audă ce îi spusese lui Lily.

– Nu ştiu. E ridicol! Ceva despre cum nu vrea el să sufăr. N-are nici un sens. Cum să sufăr la şcoală?

Amândouă ştiau cât de protector era şi că nu era pregătit să-şi lase fetiţa să plece de lângă el, mai ales într-un scaun cu rotile.

– Aşa a zis mereu? întrebă Jessie cu grijă.

– Nu îi plăcea prea mult ideea nici înainte, dar m-ar fi lăsat. N-ar fi avut nici o scuză să n-o facă. Acum are, din cauza accidentului meu. E aşa o porcărie!

Jessie ştia cât de îngrijorată şi de supărată era Lily. Se certau de luni de zile pe tema asta.

– Am note şi punctaje bune. De ce să nu mă lase să merg la o şcoală decentă?

– Şi tu nu vrei să stai acasă? vru Jessie să se asigure.

– Nu, vreau să plec la şcoală. Jessie, vrei să vorbeşti tu cu el şi să încerci să-l faci să fie rezonabil?

O privi cu ochi rugători.

– O să încerc, dar e destul de încăpăţânat, mai ales când e vorba de tine. Nici copiii mei nu mă prea suportă zilele astea, îndrăzni ea să spună, iar lui Lily îi păru rău pentru ea.

Îi plăcea Jessie foarte mult, şi copiii ei erau norocoşi să o aibă, credea ea. Chris nu zisese decât lucruri bune despre ea. Îşi iubea mama foarte mult.

– În afară de Chris, toţi sunt destul de furioşi pe mine din cauza mutării. Mă rog, Jimmy nu e, dar părea dezamăgit când le-am spus, ceea ce pentru ea părea să fie aproape mai rău.

– Heather mă urăşte acum. Crede că-i distrug viaţa.

– Da, încuviinţă Lily din cap cu simpatie. Mutarea în ultimul an de liceu are să fie grea. Dar Denver e destul de drăguţ. O să-i placă aici. Păcat că n-o să fim în şcoală în acelaşi timp. Părea din nou nefericită. Sper să fiu departe, la facultate în Est. Vrei, te rog, să vorbeşti cu tata?

– O să încerc.

Şi o făcu după-amiază. Bill era de neclintit în privinţa asta. Simţea că Lily trecuse prin destule. Era prea vulnerabilă într-un campus într-un scaun cu rotile, cu băieţi beţi peste tot, şi o voia acasă. Voia ca ea să meargă la Universitatea din Denver.

– Nici măcar n-a aplicat acolo, zise Jessie raţională. O să piardă tot anul dacă nu merge la una dintre facultăţile la care a aplicat, toate fiind din Est.

– Atunci o să meargă la colegiu sau o să stea un an acasă. N-o las să plece în Est.

Părea decis, iar Jessie îşi aminti de la Squaw, cu un an înainte, imaginea aceea de protector feroce.

– Bill, zise Jessie încet. Ai făcut tot posibilul s-o reintegrezi în lume. Ai trimis-o înapoi la şcoală – n-ai pregătit-o acasă. Ai trimis-o la Craig, ca să-şi formeze toate aceste aptitudini, ca să poată să iasă în lume şi să se ducă la şcoală. Şi ai lăsat-o să concureze la Jocurile Paralimpice şi, hai să recunoaştem, cursa de coborâre e un sport

periculos pentru oricine. Şi n-o laşi să plece la facultate? De ce ţi-e frică, zău aşa?

– Că n-o să se mai întoarcă, zise el cu ochii trişti. Am pierdut-o pe mama ei. Nu vreau s-o pierd şi pe ea. Ce mă fac dacă se mută la Boston sau New York?

Jessie zâmbi auzindu-l.

– Uită-te la ce i-ai dat şi ce-ai făcut pentru ea. Uită-te la casa asta, la viaţa pe care o are aici, la centrul de recuperare pe care l-ai început şi de care e entuziasmată. Aici schiază. Chiar crezi că n-o să se întoarcă? Crede-mă, o să vină. Vrea doar să-şi încerce aripile un pic şi să primească o bună educaţie. N-ai cum s-o învinovăţeşti pentru asta. Şi, afară de-asta, te iubeşte. O să vină acasă.

– Eu nu m-am mai întors după ce-am plecat la facultate, zise el sumbru.

– Asta nu e o mină de cărbuni. Şi ea te adoră. O să se întoarcă după facultate asemenea unui porumbel călător şi o să profite de fiecare şansă.

– Aş vrea pur şi simplu să stea aici, zise el nefericit.

– Mai bine las-o să plece, şi atunci o să-şi dorească să vină înapoi. Aşa poate să devină cu adevărat rebelă, îl avertiză Jessie.

De asta se temea şi ea cu Heather.

– Nu ştiu. Tu cum te descurci cu ai tăi?

– Mă urăsc, zise ea pur şi simplu. Mă rog, Jimmy nu, dar ceilalţi doi cred că sunt inamicul public numărul unu. Nu-i prea distractiv.

– Lily e supărată pe mine, zise el cu un oftat. În plus, are să-mi fie al naibii de dor de ea. Ea e toată viaţa mea, recunoscu el trist, dar Jessie ştia deja asta despre el.

– Nu, nu e. Ai acum şi centrul de recuperare, ca să te ţină ocupat, şi prietenii, şi munca, şi pe ea n-ai s-o pierzi. Te iubeşte prea mult ca să stea departe pentru mult timp. Tu eşti eroul ei, îl linişti Jessie.

– Nu şi în momentul ăsta, zise el cu un zâmbet crispat.

– De ce nu aştepţi să vezi unde o să fie acceptată şi să decizi atunci ce părere ai despre asta? Dar încearcă să nu ai idei preconcepute.

El încuviinţă din cap, şi ea ştiu că făcuse tot ce putuse pentru Lily, dar că Bill nu era simplu de convins şi era îngrozit să nu-şi piardă fiica.

În acea seară, Jessie luă cina cu Carole, în noul apartament al acesteia. Fu o seară plăcută între fete, pe care n-o mai avuseseră de mult. Jessie aduse din nou vorba de Joe, şi deşi Carole încă era fermă în decizia ei de-a nu ieşi la întâlniri, părea să se mai fi înmuiat un pic.

– Tu nu ştii cum e să fii atât de diferită. Mă simt desfigurată, zise ea încet, referindu-se la mastectomie. Nu mă mai simt femeie.

Jessie ştia că asta era esenţial pentru ea.

– Dacă te iubeşte, n-o să-i pese.

– Nu vreau să trec printr-o mulţime de intervenţii chirurgicale dureroase pentru un tip.

– Nici nu trebuie. Trebuie să fie şi alte modalităţi – cămăşi de noapte sexy, să porţi un sutien cu proteze. Nu trebuie să pozezi pentru paginile de mijloc din *Playboy.* Uită-te la Lily, e vorba de a găsi noi modalităţi de a face lucruri vechi şi a nu lăsa o problemă de sănătate să-ţi distrugă viaţa. Lily e un exemplu al naibii de bun pentru noi toţi. Pesemne că există o soluţie mai uşoară decât chirurgia reconstructivă, dacă-ţi place tipul, şi înclin să cred că-ţi place.

– Poate că da, recunoscu ea cu prudenţă, dar nu vreau nici să sufăr din nou. M-am ars destul cu Dylan.

– Ăsta-i un risc pe care cu toţii trebuie să ni-l asumăm. Chiar dacă găseşti unul grozav, se poate să moară.

Amândouă se gândiră la Tim când ea zise asta şi ochii lui Jessie deveniră trişti.

– Dar tu? o întrebă Carole.

Tim murise în urmă cu paisprezece luni, iar ultimul lucru pe care-l voia Jessie era un alt bărbat. Ea nu voia decât să facă pace cu fiica ei. Asta era destul de greu de obţinut în acel moment şi era principala ei preocupare.

– E prea devreme, zise Jessie simplu. Tim a fost un model greu de imitat. A fost cel mai bun.

– N-ai cum să câştigi. Fie sunt ticăloşi şi te temi că şi următorul va fi la fel, fie sunt minunaţi şi nimeni altcineva n-o să se măsoare cu ei vreodată, zise Carole cu tristeţe, iar Jessie râse.

– Asta rezumă binişor totul.

– Dar Bill? E un om bun şi nu-l văd cu nici o femeie.

– Nu vrea nici una. O are pe Lily. Și suntem prieteni. Îmi place așa, iar acum e șeful meu. E prea complicat pentru mine.

Carole fu de acord. Și era evident că Jessie nu era interesată de Bill sau de altcineva. Ea încă dormea în pijamaua lui Tim și nu-i împachetase hainele. Începuse să se gândească la faptul că mutarea avea să fie un bun moment pentru a face asta. N-avea de gând să trimită hainele lui la Denver. Venise momentul să renunțe, cel puțin la haine.

Jessie n-o mai văzu pe Lily înainte să plece, dar îi scrise un mesaj că vorbise cu tatăl ei, dar că nu putea să garanteze rezultatele.

Trei săptămâni mai târziu, primi un apel extaziat de la Lily. Fusese acceptată la Brown, Princeton și Universitatea din New York. Avea de ales dintre trei facultăți mari, toate pe Coasta de Est.

– Tata e furios, îi raportă ea lui Jessie.

– La care vrei să mergi? o întrebă Jessie.

– Princeton. Fără discuție.

– Ce-ar fi să mergeți până acolo și să aruncați o privire? Poate așa o să se simtă mai bine.

Fu singura sugestie la care se putuse gândi Jessie.

– Am fost acolo împreună în turneul meu pe la facultăți, înainte să mă accidentez. Atunci a crezut că e bine. Acum, nu. Și au în campus chiar și servicii pentru persoane cu handicap. Am verificat. Acum ce mai e?

– Nu știu. Încearcă să vorbești cu el și spune-i cât de mult înseamnă pentru tine.

Lily vorbise și cu Carole despre asta și ea zisese să-i dea timp. Dar avea la dispoziție doar două săptămâni ca să accepte sau să refuze, iar Bill nu se clintise deloc. Iar ea nu voia să accepte un loc la facultate fără permisiunea lui. El ar fi trebuit să plătească pentru asta, la urma urmelor. Și dacă nu plătea?

Și apoi Teddy primi vestea că fusese acceptat la Universitatea din Denver. Își sună părinții să-i anunțe, iar ei fură șocați că aplicase la facultate. Și fură atât de ușurați că nu cerea să vină acasă sau nu-i chema pe ei, că îl lăsară să se ducă. Fusese acceptat în programul de arte plastice, exact ce voia el. Și el zise că intenționa să încerce

un masterat după aceea. Avea visuri mari. Craig îl stimulase. Şi la fel Phil şi Lily.

Lily îl scoase la cină în acea seară, ca să sărbătorească, şi-i spuse problemele cu tatăl ei.

– Acum tu te duci la facultate, zise ea tristă. Şi se pare că eu nu.

– O să te lase, prezise Teddy. Dacă nu, poţi să vii cu mine la Universitatea din Denver.

– Asta ar vrea el. Vrea să fiu copil toată viaţa. Păru nefericită când spuse asta, iar după cină îl duse pe Teddy înapoi la Craig. I-ai întrebat pe părinţii tăi despre mutarea la centrul de recuperare? îl întrebă ea când îl lăsă.

– Asta la următorul telefon. M-am gândit să le iau pe rând. Ei mă consideră o legumă pe care au lăsat-o aici, care nu poate să funcţioneze pe cont propriu. Au fost complet şocaţi când le-am spus că vreau să merg la facultate. Ei se gândesc la mine ca la un Stephen Hawking fără creier.

O duru să-l audă spunând asta, dar părea să fie adevărat. Părinţii lui n-aveau habar cine era sau de ce era în stare, aşa cum nu ştiau nici ce visuri avea şi nu părea să le pese. Îşi zise că erau oameni laşi, egoişti. Teddy merita mult mai mult.

– S-ar speria, dacă ar şti că joci rugby, zise ea râzând. Legumele nu joacă rugby. Tu tăbăceşti funduri acolo, adăugă ea, şi râse şi el.

– Da, aşa fac, nu? zise el cu mândrie.

Lily coborî apoi din furgonetă şi însoţitorul îl luă pe Teddy înăuntru, iar Lily se duse să-şi ia maşina şi să se ducă acasă.

Tatăl ei o aştepta când ajunse acolo şi intră în dormitorul ei când ea ajunse în pat. Tocmai se uitase la un DVD cu ea câştigând medalia de argint în Aspen, şi era mândru de ea din nou.

– Ar fi mai bine să lucrezi la programul ăla de sport pe care mi-ai spus că l-ai configurat pentru noi la centrul de recuperare, zise el morocănos.

– De ce acum? Am de gând să-l încep în vară, după absolvire.

– S-ar putea să n-ai timp.

– De ce nu?

Păru confuză.

– Fiindcă n-o să mai fii aici la sfârşitul verii, dacă pleci la Princeton.

Se uită la el cu atenţie când privirile li se întâlniră.

– Plec?

– Aşa cred, zise el cu un zâmbet trist. Te-am văzut astă seară în cursa alpină în care ai câştigat medalia de argint. Ai aripi, Lily. E timpul să-ţi iei zborul.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, apoi îl îmbrăţişă cu ochii închişi, luptându-se cu un nod în gât.

– Mulţumesc, tati... mulţumesc... Promit să te fac mândru de mine.

– Nu mai e cazul, zise el cu lacrimi în ochi. Deja m-ai făcut.

Capitolul 25

– Şi nu uita rucsacul lui Jimmy! strigă Jessie spre Heather pe scări, iar apoi se uită pentru o ultimă oară în jur, în camera de zi din Squaw. Tot mobilierul plecase deja. Fusese trimis spre Denver cu două săptămâni înainte şi avea să ajungă în două zile. Singurele rămase erau paturile şi câteva cutii de carton în bucătărie. În dimineaţa aceea dezbrăcă paturile de cearşafurile vechi folosite, pe care tocmai le aruncase, iar paturile urmau să fie ridicate şi donate. Ben promisese să fie acolo când veneau să le ridice. Şi ea cumpărase pentru ei paturi noi în Denver, care erau deja acolo, în camerele lor. Bagajele fuseseră făcute şi aşteptau pe holul din faţă. Îi vânduse maşina lui Kazuko. Tocmai cumpărase una nouă în Denver, datorită lui Bill şi salariului generos de director medical pe care i-l plătea el.

Microbuzul care-i ducea la Reno stătea să vină în orice moment, iar copiii dădură buzna în jos pe scări cărându-şi bagajele pentru avion. Heather ducea rucsacul lui Jimmy, iar acesta căra câinele de jucărie cu care dormea. Parcă abandonau *Titanicul,* cu toate comorile lor. Iar Heather nu vorbise cu mama ei de două săptămâni.

Până atunci nimic în legătură cu mutarea nu fusese uşor, cu excepţia casei care îi aştepta acolo şi a slujbei ei. Dar înţelegea cum se simţeau ei. Chiar şi ea simţea că-l pierde pe Tim din nou părăsind această casă. Era atât de legată de el, iar el iubise casa lor atât de mult. Cei care o închiriaseră aveau să se mute la 1 iulie şi era ciudat şi trist să se gândească cum nişte străini vor locui în casa lor. Ea spera că vor fi fericiţi acolo. Ea şi copiii ei fuseseră, până la moartea lui Tim.

Singurul lucru care o bucura uitându-se la feţele lor era convingerea că noua casă le va plăcea mult. Încercase să le povestească despre ea, dar ei nu fuseseră dispuşi să asculte. Trebuia acum pur şi simplu s-o vadă, ca să înţeleagă. Era mult mai frumoasă decât cea din Squaw. Şi totul era frumos, curat şi proaspăt. O lume cu totul nouă.

Tăcură pe drumul spre aeroport, iar când ajunseră acolo, Heather cumpără reviste şi trimise frenetic mesaje tot drumul spre avion. Cu o zi înainte de plecare ameninţase că nu vine. Jessie se temuse serios că va refuza, dar n-o făcuse. În cele din urmă îşi împachetase lucrurile, deşi plânsese în ultima săptămână la fiecare rămas-bun.

Adam asculta muzică la iPod, iar Jimmy îşi ţinea mama de mână. Şi toţi aveau de gând să vadă filme în avion. Jessie nu voia decât să doarmă – fuseseră câteva săptămâni obositoare, care o secaseră emoţional.

Jessie îşi vânduse licenţa lui Ben şi deja se înregistrase cu licenţă medicală în Colorado. După ce o luase, vorbise cu nişte neurochirurgi din Denver, pentru a li se alătura cu jumătate de normă. Dar deocamdată voia să se concentreze pe Floarea de Nufăr. Avea o grămadă de lucru înainte de deschiderea discretă din august. Intenţionau să deschidă mai întâi clădirea cea mai mare şi să aştepte şase luni până s-o deschidă şi pe cealaltă, continuând să angajeze personal şi să adauge programe. Planificaseră să lanseze gama completă de servicii în următoarele şase până la nouă luni. Bill era acum zilnic în biroul lui de-acolo şi la fel avea să fie şi ea. Iar Joe şi Carole aveau birouri acolo din martie. Phil Lewis începuse pe 1 iulie activitatea ca şef al departamentului de fizioterapie. Şi fusese angajat tot personalul medical. Totul înainta la viteză maximă. Jessie trebuia acum să-şi aranjeze copiii. Şi angajă o menajeră cu normă întreagă, să organizeze totul şi să le pregătească cina tuturor. Putea să-şi permită asta, din salariul pe care i-l plătea Bill. Şi acasă nu trebuia să plătească decât utilităţile. Ben o plătise foarte bine pentru jumătatea ei din cabinetul lor. Finanţele îi erau în sfârşit aranjate, pentru prima oară într-un an şi jumătate.

Zborul spre Denver fu lipsit de evenimente, altele decât imaginea întunecată pe care i-o arătă Heather. Bill trimise o furgonetă şi un şofer pentru ei când ajunseră. Deşi se prefăceau că nu-i interesează,

copiii aruncau priviri curioase în jur, în drumul cu maşina în oraş. Chris promisese să vină la cină în seara aceea. Tocmai începuse o slujbă de vară într-un birou de avocatură. Bill îl ajutase s-o obţină. Mai mult îndosaria şi făcea cafele, dar era o experienţă bună pentru el, şi se gândea să dea la facultatea de drept. Primul an la facultate mersese bine.

– Când ajungem, mamă? întrebă Jimmy, strângând în braţe câinele de jucărie şi uitându-se la Jessie.

– În curând.

Erau cu toţii obosiţi după călătorie. Şi apoi Jessie văzu casa, şi furgoneta trase în parcare. Toţi cei trei copii părură surprinşi.

– A cui e casa asta? întrebă Adam cu suspiciune. A lui Bill?

I se părea luxoasă.

– Nu, a noastră, zise Jessie coborând şi ajutându-l pe Jimmy să se dea jos din furgonetă.

Se duseră la uşa din faţă, şi Heather veni la urmă. Jessie descuie, şi toţi se opriră pe holul din faţă şi observară camera de zi mare, cu şemineu. Şi apoi aruncară o privire în sufragerie şi bucătărie. Totul era la fel de drăguţ cum îşi amintea Jessie şi ei fură impresionaţi.

– Vai, ce frumos, zise Jimmy, şi Adam păru să fie de acord.

Heather nu scoase o vorbă şi se prefăcea indiferentă.

– Dormitoarele voastre sunt la etaj. Puteţi să-l alegeţi pe care vreţi. Sunt trei la etajul meu şi unul la ultimul etaj.

Se gândise că acela de sus era bine să fie pentru Chris. Era mare şi aerisit şi avea mai multă intimitate, dar dacă Heather insista, avea să i-l dea ei, ca să facă pace. Chris plănuise să se mute aici când le venea mobilierul, din moment ce trebuia să părăsească în acea săptămână camera de cămin. Datorită lui Bill şi Jessie totul se potrivise perfect. Copiii tocmai terminaseră şcoala, iar Lily absolvea într-o săptămână, aşa că Jessie avea să poată să fie acolo. Se plimbă pe etajul dormitorului ei, uitându-se în celelalte dormitoare, şi o văzu pe Heather întinsă pe unul din noile paturi, cu o privire extaziată. Le luase tuturor paturi mari, cum n-avuseseră înainte. Băieţii avuseseră paturi supraetajate în camerele lor vechi, iar Heather, paturi gemene, care fuseseră bune când erau mici. În clipa în care Heather o zări pe mama ei prin uşa deschisă, sări în sus cu un aer ameninţător

şi dispăru în baie. Dar clipa de fericire pe care o văzuse Jessie pe faţa ei îi dădea speranţe.

Jessie fu uimită de cât de repede îşi alesese fiecare o cameră. Heather o luă pe cea mai mare, alături de-a ei. Adam găsi una care-i plăcu mai mult, iar lui Jimmy îi plăcu o cămăruţă mai confortabilă, care, zise el, îi amintea de vechea lui cameră. Iar Chris ajunse la ultimul etaj, unde crezuse ea că avea să meargă cel mai bine pentru el. Nici unul dintre cei mai mici nu voise să urce încă un etaj. Verificară ambele saloane de jos, apoi alergară în sus şi-n jos pe scări, explorând fiecare etaj. Jessie se aşează pe patul ei şi se uită pe fereastră la peisajul liniştitor, simţindu-se norocoasă din nou fiindcă avea o aşa casă frumoasă. Stătea culcată acolo, gândindu-se la asta, când Heather intră în camera ei cu o expresie serioasă.

– Nu-mi place deloc că ne-ai mutat aici, dar casa e frumoasă, mamă, recunoscu ea. Jessie se uită la ea şi zâmbi. Pentru Heather fusese mare lucru să admită asta. Eu tot mai vreau să mă întorc la Squaw, zise ea cu tristeţe.

– Mă bucur că-ţi place. Poţi să te duci înapoi în vizită.

Heather ridică din umeri şi apoi dispăru înapoi în camera ei, fără alte comentarii. Câteva minute mai târziu apăru Adam, cu o faţă nedumerită.

– De ce ne-a dat o aşa casă luxoasă? o întrebă el pe mama lui, ca şi cum credea că e ceva suspect la mijloc.

– A venit odată cu slujba. Oricine ar fi luat postul de director medical ar fi primit-o. A vrut pe cineva bun să se mute aici. Se numeşte stimulent, zise ea, iar el încuviinţă din cap.

– Heather face poze cu baia ei, adăugă el, ceea ce suna ca o veste bună pentru Jessie.

Era acolo marmură albă, cu o cadă ovală mare şi un duş imens. Baia lui Jessie era chiar mai mare.

Încă se uitau în jur şi se instalau, când o maşină trase în spatele maşinii ei pe alee, şi Jessie îi văzu coborând pe Bill şi Lily. Auzi soneria şi se duse să le deschidă şi văzu că Lily ţinea în poală un coş mare cu alimente si gustări, iar Bill căra două pungi cu produse de băcănie şi nişte vin.

Veniră cu toţii la parter, ca să întâlnească vizitatorii, deşi Jessie fu jenată de expresia ursuză a lui Heather.

Îşi prezentă copiii lui Bill şi Lily şi merseră cu toţii în bucătărie, iar Bill puse coşul pe insula din mijloc şi alimentele pe blat. Băieţii trăncăniră cu Lily, iar aceasta îi propuse lui Heather, pentru a doua zi, un tur al şcolii, care, spre marea încântare a lui Jessie, acceptă, chiar dacă morocănoasă, dar lui Lily nu păru să-i pese. Ea vedea că Heather era supărată.

Jessie se uită peste ei la Bill, care urmărea interacţiunea şi ridică discret degetul mare către ea, şi ea zâmbi şi încuviinţă din cap. Mergea bine şi le plăcea la nebunie casa, chiar şi lui Heather, deşi ea n-ar fi admis cu nici un chip asta.

Zece minute mai târziu veni Chris şi păru fericit s-o vadă pe Lily ceea ce era un cadou nesperat pentru el.

– Hai să-ţi arăt camera ta, Chris, zise Jimmy trăgându-şi fratele de braţ. E la ultimul etaj.

Asta făcea să fie dificil pentru Lily, dacă n-o ducea Chris în braţe. În cele din urmă, Chris exact asta făcu, luând-o pe Lily în braţe şi ducând-o la etaj, în timp ce Jimmy îi urma.

– Bun venit acasă, îi zise Bill lui Jessie după ce ei plecară, iar ea îi zâmbi.

– Îţi mulţumesc pentru casa superbă. Cred că aproape că am fost iertată. Măcar de băieţi. Şi Heather e şi ea pe cale să mă ierte. Îi place la nebunie camera ei.

– Stai să vină mobilierul – atunci chiar o să li se pară că arată a casă.

– Da, aşa e, zise ea, sprijinindu-se de masa din bucătărie. Cum merg lucrurile la centrul de recuperare?

– În plină expansiune. Acum e un stup de albine acolo. Suntem aproape gata. Nu mai avem nevoie decât de pacienţi.

– Vor veni, zise ea liniştită. Nu-mi fac griji!

Şi ştia că în cele din urmă vor avea pacienţi din toată ţara, la fel ca şi Craig.

Bill şi Lily rămaseră timp de vreo oră, iar apoi plecară acasă, şi Jessie îl auzi pe Chris spunându-i ei că avea să treacă pe-acolo mai târziu. Bill sugeră să ia cu toţii cina împreună în seara următoare.

Se oferi să facă un grătar, iar Adam şi Jimmy părură încântaţi. Chris zise că avea să dea o mână de ajutor, iar Heather nu obiectă. Nu mai făcuseră un grătar acasă de când murise tatăl lor.

– Lily e tare, anunţă Adam servindu-se cu ceva de mâncare din coş, în timp ce Jimmy îl luă pe Chris la etaj, ca să-i vadă în sfârşit camera. Se rugase de Chris de când venise să i-o arate. Băieţii se instalaseră definitiv şi deja se întrebaseră dacă vreunii dintre vecinii lor aveau copii de vârsta lor. Bill nu ştia, dar era sigur că unii aveau. Cartierul era pentru familii.

Mâncară la cină cele aduse de Bill şi Lily şi, după aceea, se retraseră în camerele lor, se întinseră pe paturile lor mari şi vizionară filme pe computere. Heather îşi sună toate prietenele şi le spuse în secret cât de frumoasă era casa. Le invitase deja pe două dintre ele să vină s-o viziteze în iulie şi august, şi ele promiseseră să vină. Lucrurile păreau să se îndrepte. Iar ea era curioasă să vadă şcoala cu Lily.

Jessie o sună pe Carole şi-i zise că lucrurile mergeau bine cu copiii. Heather era încă supărată, dar era evident că-i plăcea casa şi recunoscuse asta destul de mult în faţa mamei sale. Şi Jessie ştia că vizita ei la şcoală avea să fie un factor major.

A doua zi, Lily o luă pe Heather şi făcură un tur al şcolii ei, şi-i arătă unde era totul. O prezentă unor elevi din anul trei, care în toamnă aveau să fie în anul patru, ca şi ea, şi mai multor băieţi drăguţi. Heather fu destul de impresionată şi mai târziu le raportă prietenelor sale cât de sexy erau băieţii de la noua ei şcoală. Şi, pentru prima dată, ea chiar arătă fericită când ajunse acasă. Două dintre fete îi ceruseră numărul de mobil şi o întrebaseră dacă e pe Facebook, iar Heather răspunsese că e.

În seara aceea se duseră la familia Thomas la cină. Bill făcu grătar cu pui şi fripturi pentru toată lumea şi întinseră afară o masă mare de picnic, în timp ce Lily se învârtea cu uşurinţă în jurul lor şi făcu salată în bucătărie. Jimmy o urmă şi se uită fascinat la bucătăria lor, când văzu că totul era la înălţimea potrivită pentru Lily.

– Oho, poţi să ajungi peste tot!

Nu mai văzuse niciodată o aşa bucătărie.

– Da, pot. Tatăl meu a făcut asta pentru mine.

Lily îi zâmbi. Era drăguţ, aşa cum îi spusese Chris.

– Asta-i tare! zise el, iar ea râse, în timp ce Chris veni s-o ajute să care lucrurile afară.

– Te deranjează? întrebă Chris cu îngrijorare cu privire la Jimmy, iar ea clătină din cap cu un zâmbet.

– Nu, suntem prieteni. Îi place bucătăria noastră.

Se distrară la cină, iar în ziua următoare ajunse mobilierul de la Squaw Valley, şi Jessie îşi petrecu ziua organizând totul. În acea noapte toţi se simţiră acasă. Mobilierul ei se potrivea perfect, iar copiii aveau în camerele lor tot ce le trebuia. Când veni Carole, erau aproape instalaţi, şi ea o ajută pe Jessie să despacheteze bucătăria. Mergea extrem de bine.

– Se pare că totul e aranjat, zise Carole când terminară, iar Jessie îi mulţumi pentru ajutor.

Când plecă, Jessie îşi dădu seama că era adevărat. Aveau tot ce le trebuie. *În afară de Tim*, îşi spuse în sinea ei, apoi stinse luminile şi se duse la etaj. Şi, pentru prima dată în şaptesprezece luni, nu îmbrăcă pijamalele lui. Le adusese cu ea, dar le împăturise cu grijă şi le pusese deoparte într-un sertar. Acum îi era de-ajuns doar să ştie că erau acolo. Nu trebuia să le mai poarte.

Capitolul 26

Noua menajeră, Mary Sherman, sosi a doua zi după mutare şi Jessie le-o prezentă copiilor, petrecându-şi dimineaţa cu ei, până se obişnuiră cu ea. Mary avea patruzeci de ani şi lucrase pentru două familii pe care le cunoştea Bill. Ea pregăti un prânz bun şi se oferi să-i ducă în parc şi să-i scoată la un film şi, de îndată ce plecară, Jessie se duse la slujbă. Începuse viaţa reală.

Şi Bill avea dreptate. Floarea de Nufăr era un furnicar de activitate, cu toată lumea roind în jur, deschizând dosare, lucrând pe computere, punând deoparte provizii medicale şi echipamente de sport. Erau o mie de lucruri de făcut de către o armată de oameni, iar Jessie intră în noul ei birou cu un zâmbet şi un oftat de uşurare. Se simţea ca acasă aici, la fel ca şi în casa cea nouă. Totul era proaspăt şi nou, oamenii erau încântaţi şi mai erau două luni până la deschidere. Dar totul era în ordine.

Jessie îşi ocupă timpul trimiţând e-mailuri la neurochirurgi din toată ţara, pe care-i cunoştea, spunându-le ce făceau acolo, invitându-i să vină în vizită şi cerându-le să trimită pacienţi. Lista lor cu personalul medical şi de recuperare era impresionantă. Iar site-ul pe care îl creaseră era informativ şi ispititor. Joe făcuse o treabă bună acolo. Se dovedise că nu avea doar talent la supravegherea construcţiilor şi negociere, ci era şi un specialist în computere. Centrul de recuperare îi oferise o şansă să-şi exerseze mai multe dintre talente. Şi Jessie era mândră de tot ce făcuseră în ultimul an. Floarea de Nufăr era deja un loc spectaculos.

– Cum merge? o întrebă Bill când apăru prin biroul ei la sfârşitul după-amiezii.

Lucrase la nişte chestiuni financiare cu Joe şi fu fericit s-o vadă pe Jessie în biroul de lângă el să poată să-i vorbească şi să-i ceară sfatul în orice moment, nu doar la telefon sau când venea la Denver pentru un weekend.

– Cred că totul e pe drumul cel bun. Îi zâmbi. Era cu totul acasă şi în locul potrivit. Abia aştept să deschidem. O să fie chiar interesant când o să avem pacienţi.

– Şi dacă nu vine nimeni? zise el cu o privire panicată.

– Nici vorbă să se întâmple aşa ceva, îl asigură ea. Avem o echipă grozavă aici, oameni cu experienţă de top. Când vor vedea lista noastră de personal şi vor citi ce specializări au, medicii o să-şi dea seama de ceea ce facem aici.

– Şi eşti tu aici, zise el cu uşurare.

Din când în când, încă se întreba dacă avea să meargă, dar Jessie părea atât de sigură, iar alţii îi spuseseră acelaşi lucru. Era o lume nouă pentru el.

– Ar fi venit chiar şi fără mine. Eu sunt doar vitrina.

– Păi, vitrina arată tare bine, mulţumită ţie, zise el cu recunoştinţă, afundându-se într-un fotoliu. Azi a fost totul bine cu copiii?

– Perfect. Le place de Mary. Le place casa. Băieţii sunt fericiţi, iar Heather o să fie şi ea. Lily a fost grozavă s-o ia la şcoală. Cred că asta chiar a ajutat. Pare mai puţin agitată şi supărată. Viaţa e frumoasă. El păru mulţumit. N-aş fi putut să fac asta niciodată fără tine şi fără casă.

– Iar eu n-aş fi putut s-o fac fără tine, zise el cu sinceritate. Oamenii pe care-i recomandase ea şi-l ajutase să-i aleagă erau de primă clasă. Ai de gând să-ţi iei ceva concediu vara asta? o întrebă, iar ea clătină din cap.

– Deschidem în august, îţi aminteşti? Poate un weekend prelungit cu copiii, dar asta-i tot. M-am gândit la un grătar de 4 Iulie, totuşi. Ca să sărbătorim noua casă şi oamenii pe care-i cunoaştem aici. Te anunţ dacă o facem împreună.

– Iar Lily ar vrea ca voi toţi să veniţi la ceremonia ei de absolvire de săptămâna viitoare. Sunt tare mândru de ea, zise el zâmbind.

– Şi eu la fel, zise Jessie. Ne-ar plăcea foarte mult să venim.

Fu un eveniment perfect, într-o zi însorită, iar după aceea Bill oferi un prânz în grădina lui. Lily radia îmbrăcată cu roba şi bereta de absolvent. Era o adevărată victorie pentru ea. Şi Bill, şi Jessie lăcrimară când ea îşi primi diploma.

Iar când Jessie îşi întrebă copiii despre o petrecere de 4 Iulie, lor le plăcu ideea. Voiau să cunoască lume, aşa că Heather creă invitaţii pe computer şi le trimise în următoarele câteva săptămâni. Avea să fie, practic, un picnic de modă veche în noua lor curte. Iar când veni ziua, îşi făcură apariţia cincizeci de oameni. Chris şi Adam făcură hamburgeri şi hotdogi, Heather şi Jessie pregătiră o gamă variată de salate, porumb fiert, cartofi prăjiţi şi biscuiţi, iar Jimmy ajută la aranjarea plăcintelor şi a deserturilor şi împărţi batoane de îngheţată dintr-un răcitor mare, în timp ce lumea se servea cu vin, bere, ceai rece şi limonadă. Era exact ce promiseseră, un picnic tradiţional de 4 Iulie. Şi când Chris termină de gătit, stătu de vorbă cu Lily, ca să se relaxeze. Ea bea limonadă, şi îşi turnă şi lui un pahar de ceai rece.

– Hamburgerii au fost grozavi, îl lăudă ea, iar el îşi scoase şorţul şi-i zâmbi.

– Mamei şi tatălui meu le plăcea la nebunie să dea petreceri în Tahoe. E distractiv s-o facem din nou.

Tatăl lui era de obicei omul de la grătar, iar acum ajunsese el bărbatul familiei.

– Mâine mă duc cu tata până la un lac, să pescuim. Vrei să vii şi tu? îl întrebă Lily timid.

– Sigur, mi-ar plăcea foarte mult. Păru mulţumit că fusese întrebat şi îi luă mâna cu blândeţe într-a lui. Mă bucur că ne-am mutat aici, zise el cu stângăcie. Acum pot să te văd tot timpul. Doar că ea avea să plece departe, la şcoală. El simţi la ce se gândeşte şi se gândi şi el. O să-mi fie dor de tine când o să pleci.

– O să tot vin înapoi, promise ea. Şi acum cel puţin o să fii aici în vacanţă. Poate vii să mă vizitezi la Princeton vreodată, zise ea cu precauţie.

– Mi-ar plăcea, zise el liniştit şi-şi puse un braţ pe după umerii ei, iar ea îşi mută scaunul mai aproape de el.

Nu se mai simţea ciudat în el sau în preajma oamenilor. Era cu totul în largul ei, iar el era cu ea. Nu-l deranja că ea nu putea să meargă. Chiar nu-i păsa, iar ea schia mai bine decât el, chiar şi cu schiul ei cu scăunel. Era tare mândru de ce putea ea să facă şi de ce realizase. Şi investea timp şi efort în centrul de recuperare. În timp ce vorbeau despre asta, veni Teddy în scaunul lui electric. Stătuse la palavre cu toţi oaspeţii şi fusese sufletul petrecerii. Mâncase cu Carole şi Joe, ca să discute despre programul de artă pe care-l plănuia, care avea să fie interesant pentru toate vârstele. Fusese zilnic la centrul de recuperare, făcuse liste cu consumabilele de artă necesare. Angajaseră doi profesori de artă cu program complet şi aveau două încăperi mari în care să lucreze. El planifica să lucreze acolo după şcoală şi la sfârşit de săptămână, ca să ajute, ca un stagiu pentru credit.

– Ce puneţi voi doi la cale? îi întrebă Teddy.

– Doar pierdem vremea, răspunse Lily calm.

Teddy şi Chris se aveau bine, ceea ce ei i se părea drăguţ. Îi plăcea la nebunie să fie cu ei, iar Chris era perfect în largul lui cu Teddy. Jimmy veni şi el un pic mai târziu şi se lipi de fratele lui mai mare. Avea îngheţată pe toată bărbia şi Lily îl şterse pe faţă şi-l îmbrăţişă, înainte ca acesta s-o tulească din nou să-şi găsească mama. Stăteau împreună toţi trei, în timp ce petrecerea lâncezea, şi în cele din urmă rămaseră doar cele două familii. Fusese o zi perfectă.

– Nu vreţi să veniţi şi să folosiţi piscina? întrebă Bill ca o concluzie.

Încă era cald la ora şase. Copiii Matthews părură încântaţi de sugestie şi mutară restul grupului la casa lui Bill. Teddy era plecat atunci, cu însoţitorul lui de la Craig. Şi când toată lumea fu la piscina lui Bill, jucând polo în apă, Lily intră în piscină şi stătu de vorbă cu Jessie. Tatăl ei se juca cu băieţii, iar Heather li se alăturase. Păruse fericită toată ziua. Se distrară cu toţii şi mai târziu căutară provizii în frigider, pentru cină, şi luară o masă neprotocolară în bucătărie. Fusese un 4 Iulie minunat pentru toţi, şi Lily se întristă când plecară după cină. Bill văzuse că ea şi Chris erau din ce în ce mai apropiaţi.

– L-am invitat să meargă cu noi mâine la pescuit, tată, dacă n-ai nimic împotrivă, zise ea cu calm.

– E un puşti drăguţ, îmi place de el. Am senzaţia că şi ţie, o tachină cu blândeţe, iar ea încuviinţă din cap cu un zâmbet. Cum o să meargă asta când o să te duci la şcoală? o întrebă, în speranţa că aşa ceva putea s-o aducă acasă mai des, dacă ar fi continuat să fie împreună.

– Nu ştiu. O să vedem. Amândoi avem multe de făcut. Cred că o să-l văd când vin acasă.

Bill încuviinţă din cap şi încă îşi dorea ca ea să nu plece, dar se obişnuise cu ideea. Jessie îl convinsese că era bine s-o lase pe Lily să plece, chiar dacă lui îi era greu. Era sănătos pentru ea să îşi dorească asta.

Cei trei se distrară bine împreună a doua zi, la lac. Prinseră mai mulţi peşti, iar când ajunseră acasă, Bill îi curăţă şi-i găti pentru cină. Toţi îi găsiră delicioşi. Iar după aceea Chris o luă pe Lily la un film. Opri maşina la câteva străzi, după ce plecară de la ea de-acasă, şi o sărută.

– Toată ziua am vrut să fac asta, zise el cu lăcomie, iar ea îi zâmbi.

– Şi eu la fel.

Voiau să fie discreţi în preajma tatălui ei. Se îndrăgostiseră în ultimele patru luni, şi focul molcom se transformase în incendiu. Erau tineri şi aveau tot viitorul în faţă. Şi părea că pentru amândoi era mai mult decât o idilă de-o vară. Observase şi Jessie asta. Şi luni, la birou, vorbi cu Bill despre asta.

– Se pare că nobilele case Thomas şi Matthews au o poveste de dragoste în desfăşurare, zise Bill pe când luau prânzul în biroul lui Jessie, un obicei care lui îi plăcea.

Avea tot timpul noutăţi să-i raporteze, iar ea îl ţinea la curent cu ce făcea.

– Ştiu, zise ea despre Chris şi Lily.

– Eşti de acord? o întrebă Bill.

– Foarte mult, zise ea, zâmbindu-i. Tu?

– E un băiat grozav şi e minunat cu Lily. Doar că nu vreau ca vreunul să fie rănit sau dezamăgit, zise el, părând îngrijorat.

– Măcar să fie posibil, zise ea cu o privire dulce-amară. Nu putem să-i protejăm nici pe ei, nici chiar pe noi înşine. Se întâmplă în viaţă. Noi facem tot posibilul, tu sau eu, sau Lily. Asta-i tot ce poţi să faci.

– Eşti bine acum, fără Tim?

De obicei nu-i plăcea să-l pomenească pe Tim şi s-o supere, dar ea părea să fie mai bine în ultimul timp şi nu mai arăta atât de obosită ca pe vremea când locuia în Squaw Valley. Părea fericită şi uşurată că toţi copiii ei se adaptaseră, până şi Heather, care aştepta cu nerăbdare vizitele prietenelor ei din Squaw. Încă era tristă din cauza mutării la Denver, dar avusese şi nişte momente bune de când era acolo şi părea mai puţin supărată pe mama ei.

– E mai uşor aici, zise Jessie liniştită. N-aş fi avut niciodată curajul să ies din casa aia. Dar a fost cel mai bun lucru pentru noi. Ben mi-a spus asta cu mult timp în urmă. Dar la început n-am putut s-o fac şi a mai durat o vreme până am fost pregătită. Aici e o viaţă cu totul nouă. Încă mai am amintirile, dar nu mai trebuie să mă uit în fiecare zi la patul în care a dormit el. E o uşurare.

Părea eliberată acum şi mai puţin tulburată. El observase asta în ultimele săptămâni. Apoi Carole intră în biroul lui Jessie cu mai multe CV-uri de consilieri, iar Joe veni imediat în urma ei. Acum păreau să lucreze tot timpul împreună la un proiect sau altul. Bill şi Jessie observaseră amândoi, dar nu comentaseră niciodată, dar de această dată el nu se putu abţine să nu-i spună lui Jessie când plecară.

– Avem şi o idilă la birou? întrebă el cu o privire amuzată, iar Jessie se uită la el întrebător.

– Ea zice că nu. E o problemă complicată. Dar aşa pare, nu?

Era ceva schimbat la ei, erau mai apropiaţi şi mai intimi, fără cuvinte.

– Mie aşa mi se pare, dar el nu mi-a zis nimic.

Dar Joe era foarte discret. Bill îl cunoştea bine.

– Nici ea mie. Dar nu vrea să iasă cu nimeni, după divorţ şi după toate prin câte a trecut.

– Păi, cred că ceva se-ntâmplă. Poate e imaginaţia mea, zise Bill şi se întoarse la biroul lui.

Aveau alte lucruri la care să se gândească înainte de deschidere, dar ar fi fost fericit pentru prietenul lui, dacă şi-ar fi găsit o femeie care să aibă grijă de el. Şi Carole era o femeie bună.

– Crezi că ei ştiu? îl întrebă Carole pe Joe când se întoarseră în biroul lui ca să lucreze la petrecerea de deschidere pe care o planificau.

Îi aruncă o privire vinovată şi el râse uitându-se ea.

– Poate. Şi ce dacă?

Începuse, în sfârşit, cu câteva săptămâni în urmă, în iunie, chiar înainte ca Jessie să se mute la Denver, şi nu spuseseră nimănui. Lui Carole încă nu-i venea să creadă că trecuse peste toate obstacolele şi peste propriile obiecţii, dar, încetul cu încetul, pe durata mai multor luni, Joe o cucerise şi ea se bucura c-o făcuse. Nu se mai simţise atât de confortabil cu nimeni şi toate cele de care fusese atât de îngrijorată înainte păreau acum lipsite de importanţă. El o acceptase aşa cum era, iar ea se îndrăgostise de el, după ce jurase că n-avea s-o mai facă niciodată. Şi nici chiar diferenţa de vârstă dintre ei nu contase. Se simţeau făcuţi unul pentru celălalt.

– Ştii că va trebui să le spunem, mai devreme sau mai târziu, zise el cu blândeţe, zâmbindu-i peste birou.

Căutaseră o mie de scuze ca să lucreze împreună în fiecare zi. Făceau o echipă bună, acasă şi la birou. Se duceau înainte şi înapoi, de la un apartament la altul, şi Carole insistase să vină separat la muncă, astfel ca nimeni să nu-şi dea seama la birou.

– Mă simt ciudat să le spun lui Bill şi Jessie. Ea e încă atât de singură fără Tim. Nu vreau să-i supăr punându-le fericirea noastră în faţă.

Carole păru îngrijorată.

– Cred că s-ar bucura pentru noi. Ne-am plătit datoriile, Carole, îi aminti el. Mai ales tu. Se aplecă şi-o sărută. Meritătm asta.

– Da, meritătm, fu ea de acord, şi se întoarseră să lucreze la lista de invitaţi pentru deschiderea Florii de Nufăr.

Dar, într-un fel, ea pur şi simplu n-avea inima să-i spună lui Jessie. Până atunci, ea şi Joe îşi păstraseră dragostea secretă, şi cumva asta o făcea mult mai interesantă. Zâmbi în sinea ei gândindu-se la asta. Era distractiv să fii îndrăgostit, la orice vârstă.

Capitolul 27

Petrecerea de deschidere pe care Carole o planifică pentru Floarea de Nufăr fu mai elegantă decât se aştepta oricine. Fură invitaţi medicii locali şi eşaloanele superioare de la Craig. Ea îl convinsese pe dr. Hammerfeld să vină de la Boston şi apărură şi partenerii de afaceri ai lui Bill. Ben Steinberg şi Kazuko veniră de la Squaw Valley. Invitaseră fizioterapeuţi şi asistente medicale. Şeful şcolii lui Lily, Oscar, antrenorul, şi Steve Jansen, arhitectul, invitaseră mai mulţi prieteni. Teddy era acolo. Prietenii lui Lily, inclusiv Walker şi iubita lui, şi copiii lui Jessie. Până la urmă se adunară acolo trei sute de oameni, învârtindu-se pe domeniu, admirând ce făcuseră şi fiind extrem de impresionaţi de ceea ce sperau să facă. Îşi deschideau porţile în două săptămâni şi încă n-aveau pacienţi, dar aveau o armată de binevoitori şi susţinători. Toţi aceştia fură de acord a doua zi că petrecerea fusese un mare succes, iar Bill îi mulţumi lui Carole din toată inima.

– A fost un efort conjugat, zise ea cu modestie. Toată lumea a lucrat la asta. Şi Joe m-a ajutat s-o organizez, zise ea privindu-l cu un zâmbet cald. Iar anul viitor vrem să organizăm o gală de strângere de fonduri.

Asta îi dădu lui Bill curajul să-l întrebe în cele din urmă pe Joe, mai târziu în acea zi, când erau singuri. Era treaba lui, dar Joe era unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi şi spera că era fericit. Părea să fie şi strălucea ca un pom de Crăciun în jurul lui Carole. Era imposibil să nu observi, iar ea radia.

– Se întâmplă ceva între voi? îl întrebă Bill când traversară peluza spre birourile lor.

Joe ezită o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– Sunt îndrăgostit de ea. Încă din ziua în care am întâlnit-o. Nu credeam că m-ar accepta vreodată pe mine. Ca să vezi cum se-ntoarce roata. Apoi se uită serios la prietenul lui. Nu ţi-am spus niciodată, dar aveam un pistol încărcat în mână în noaptea când m-ai sunat să-mi spui de Lily. Aveam de gând să mă sinucid în noaptea aia. Şi apoi mi-ai spus despre accidentul ei şi mi-am dat seama cât de egoist şi de autocompătimitor eram, şi că tu te confruntai cu ceva mult mai grav. Am pus arma jos după ce-am vorbit şi după aceea am scăpat de ea. Credeam că viaţa mea se terminase şi că era mai bine să mor. Şi apoi am venit aici, să te vizitez şi tu ai pus la cale centrul de recuperare, la sugestia mea. M-am implicat în asta şi totul s-a schimbat. Şi apoi a apărut Carole şi mi-a schimbat viaţa. N-am fost niciodată mai fericit ca acum, de când sunt cu ea.

Bill păru zguduit de ce-i spusese Joe.

– De ce nu mi-ai spus că situaţia era atât de rea? De ce nu m-ai sunat?

– Ştii cum e, când avem nevoie cel mai mult, nu cerem ajutor. Şi mă uit prin ce a trecut Carole şi-mi dau seama cât de nesemnificative erau problemele mele, chiar dacă mie mi se păreau monumentale şi că din cauza asta aveam un motiv să-mi iau viaţa. Nu erau. Şi slavă Domnului că n-am făcut-o! Uită-te la toate lucrurile bune care s-au întâmplat de când m-ai sunat şi am venit aici. E o nouă viaţă.

Amândoi fură frapaţi de cât de puţin era nevoie ca să distrugi o viaţă sau s-o reconstruieşti. Între cele două era doar un fir de păr. Şi Bill fu recunoscător că Joe făcuse o alegere bună. Se cutremură gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla în acea noapte, dacă l-ar fi sunat cu cinci minute mai târziu sau nu l-ar fi sunat deloc. Joe şi-ar fi luat viaţa. În schimb, trecuse peste asta şi era fericit.

– Nu m-am aşteptat niciodată ca la vârsta mea să mi se întâmple aşa ceva. Şi Carole spune că nici ea, iar ea e cu douăzeci de ani mai tânără. Pur şi simplu nu poţi să te dai bătut. Lucrurile se pot schimba în orice moment, cum s-a-ntâmplat cu mine. Atunci se uită fix la Bill. Şi tu ar trebui să faci un efort să ajungi la aşa ceva zilele astea.

Nu poţi să rămâi singur toată viaţa. Eşti încă tânăr, şi Lily o să-şi înceapă viaţa în curând.

– Ştiu, zise Bill şi păru nefericit la acest gând. Nu ştiu ce-o să mă fac fără ea.

– O să fii ocupat aici, dar asta nu-i suficient. Munca nu e totul. Eu am aflat asta pe propria piele.

– E de-ajuns pentru mine, cât timp o am pe Lily, zise Bill aşezat, iar Joe ştia că vorbea serios.

Tot ce-şi putea dori pentru el în plus era genul de fericire pe care-l găsise el cu Carole. Era femeia perfectă pentru el, în acest moment al vieţii lui. Poate că mai devreme n-ar fi fost, sau el pentru ea, dintr-o varietate de motive, dar acum ea era perfectă pentru el. Era tot ce voia, la fel cum era şi el pentru ea. Era pur şi simplu potrivirea perfectă.

Apoi se întoarseră la birourile lor, iar Bill fu bântuit de mărturia lui Joe despre pistol şi despre ce era să facă în acea noapte. Şi ce pierdere teribilă ar fi fost. Bill nu-i povesti lui Jessie sau altcuiva despre asta, dar fu profund mişcat de poveste.

Primul lor pacient veni la ei prin intermediul unui neurochirurg local, la două zile după deschiderea oficială de la mijlocul lui august. Jessie primi un telefon despre un băieţel care avusese un accident de maşină cu părinţii lui, cu patru săptămâni în urmă. Ei amândoi muriseră, iar el avea o leziune a măduvei spinării la T9, un pic mai mare decât a lui Lily, la T10. Avea opt ani şi era în grija bunicii sale. Două zile mai târziu primiră un alt telefon, de la un chirurg local, pentru o fetiţă de doisprezece ani care căzuse de pe cal. Într-o săptămână se adunaseră cinci pacienţi. Şi până la sfârşitul lunii, zece.

Bill se uită la Jessie cu uimire când intră în biroul ei.

– Chiar că a fost un caz de „Dacă-l construieşti, au să vină", zise el zâmbindu-i. Vin. Şi mai aduc încă trei pacienţi în weekendul de Ziua Muncii.

Unul dintre ei era un băiat de paisprezece ani care avusese un accident la piscină. Şi apoi un chirurg din Los Angeles le trimise doi pacienţi, ambii sosind cu avionul privat. În prima săptămână a lunii septembrie aveau şaisprezece pacienţi cu vârste cuprinse între opt şi nouăsprezece ani. Era exact ceea ce speraseră. Personalul se preocupa

de fiecare caz cu precizie, îndemânare şi dăruire, în timp ce Jessie supraveghea totul. Bill era încântat de ce se întâmpla. Floarea de Nufăr funcţiona!

Fu o săptămână plină pentru el şi Jessie, acasă şi la birou. Heather începuse şcoala şi îi plăcea foarte mult, ceea ce era o uşurare imensă pentru Jessie. Chris se întorsese la facultate, şi de data asta Jessie îl instală ea însăşi în cămin, iar Bill zbură la Princeton cu Lily în acel weekend. Casa era un dezastru din cauza împachetărilor, a pregătirilor şi a cumpărăturilor pe care le făcuse, iar asistenta lui şi menajera abia puteau să ţină pasul cu ea. Lily alerga prin tot oraşul cât de repede putea. Cu o zi înainte de plecare, se duse să-şi ia la revedere de la Jessie şi Carole, îşi petrecu după-amiaza cu Teddy şi luă cina cu Chris în acea seară. El o scoase în oraş, şi pe drumul de întoarcere vorbiră despre ce avea să se întâmple în continuare.

– Nu vreau să te leg, Lily, zise el cu tristeţe. Te duci la facultate să-ţi întinzi aripile. Nu vreau să te trag înapoi.

Fu devastată când el zise asta şi îl privi cu ochii ei mari de culoarea lavandei.

– Vrei să scapi de mine?

El fu îngrozit de ce zise ea.

– Sigur că nu! Am vrut să-ţi dau libertatea, dacă doreşti. Mă gândeam...

– Te iubesc, Chris. Nu-şi spuseseră asta unul altuia încă, până în acea noapte. Pot să mă distrez bine la facultate. Dar n-am să mai întâlnesc pe altcineva ca tine. Ştiu că suntem tineri, dar nu vreau să te pierd. Şi poate într-o zi, când o să fim mai în vârstă...

Lăsă cuvintele în suspensie, iar el o luă în braţe şi o sărută. Era tot ce avea nevoie să audă şi tot ce spera. Nu-şi imaginase că ea ar fi dispusă să-l aştepte, mai ales la Princeton.

– Când o să fii chiar bătrână, cum ar fi pe la douăzeci şi cinci de ani, poate, o să vorbim din nou despre asta, o tachină el. Între timp, Lily Thomas, tu eşti fata mea, ai înţeles? Ne vedem când te întorci. Te sun mâine, când ajungi acolo. Şi spune-le tipilor ălora sexy de la Princeton că eşti a mea. Şi tu n-ai de ce să-ţi faci griji aici! Bine? Ne-am înţeles?

Ochii lui dansau cu bucurie şi dragoste pentru ea.

– În totalitate, zise ea, de asemenea cu stele în ochi, şi el o sărută din nou.

Cu greu se decise să coboare din maşină, când el îi scoase scaunul.

– Te iubesc, Lily, zise el când o sărută pentru ultima oară.

– Şi eu te iubesc, Chris.

Apoi rulă în casă, îi făcu cu mâna şi închise uşor uşa în urma ei. Era târziu şi spera că tatăl ei adormise.

Nu dormea. Stătea culcat în pat gândindu-se cât de goală avea să fie viaţa lui fără ea. Şi rămase treaz multă vreme după ce ea adormi, gândindu-se la Chris.

A doua zi zburară din aeroportul Mercer County, într-un Canadian Global Express, iar o furgonetă cu şofer îi întâmpină şi-i duse la Princeton. Lily fu în vervă tot drumul, iar Bill rămase tăcut ascultând-o şi se bucură de compania ei. Ea nu zise nimic despre Chris, iar el n-o întrebă. Ştia. Fusese şi el tânăr odată.

Lily se duse la biroul de orientare şi îi fură atribuite camera şi căminul, iar Bill fu recunoscător să descopere că, din cauza scaunului cu rotile, camera ei era la parterul clădirii Whitman College, iar şoferul o ajută să-şi ducă toate pungile şi cutiile înăuntru. Bill se ocupă de instalarea calculatorului ei, în timp ce ea îşi punea hainele deoparte. Camera era mică şi îi fusese atribuită o colegă de cameră, Chiara, din Connecticut, şi el fu uimit să vadă la sosirea acesteia că şi ea era într-un scaun cu rotile, cu un handicap similar cu al lui Lily. Se priviră cu suspiciune pentru un minut, iar apoi ambele râseră şi începură să vorbească. Ea avusese un accident de maşină, la şaisprezece ani, şi fu impresionată de povestea lui Lily şi de faptul că fusese la Jocurile Paralimpice. Auzise de ele, dar nu le văzuse. Şi părinţii ei se întreţinură amabil cu Bill, în timp ce el instala calculatorul. Tatăl Chiarei adusese un mic frigider.

Pe la opt, fetele fură gata pentru cină. Lily îşi luă la revedere de la tatăl ei, iar colega ei de cameră, Chiara, îşi îmbrăţişă părinţii. Fetele erau în mod clar pregătite ca părinţii lor să-şi facă o ieşire discretă şi să le lase cu încântarea pentru noua lor viaţă. Cele două fete trăncăniră cu bucurie când ei se pregăteau de plecare, discutând despre căile uşoare în scaunul cu rotile şi vorbind despre cluburile la care sperau

să adere într-o zi. Lily citise totul despre acestea şi deja ştia că ea voia la Cottage. Chiara zise că ea vrea la Ivy. Aceste cluburi erau variantele mai distinse ale frăţiilor din campus. Dar nu puteau să adere până-n primăvara anului doi de studenţie, şi puteau folosi cluburile doar ca studente în anul trei şi patru.

Ridicându-se în picioare, după ce conectă boxele la calculator, Bill se uită cu tristeţe la părinţii Chiarei.

– Cred că e o aluzie să plecăm înainte să vină înapoi. Nu mai au nevoie de noi.

Când zise asta, i se puse un nod în gât.

– Aşa se pare, zise tatăl Chiarei zâmbind şi îşi puse un braţ în jurul soţiei lui. E prima dată când venim la facultate. Mai avem trei acasă.

– A mea e singură, zise Bill mohorât şi plecă fără să izbucnească în lacrimi, cu toată demnitatea pe care o putea afişa.

Găsi şoferul şi se duse înapoi la aeroport, iar două ore mai târziu zburau înapoi spre Denver în timp ce el îşi lua o tărie. Nu se mai simţise în viaţa lui atât de singur.

Aterizară la două dimineaţa, ora locală, iar Bill ajunse acasă la două şi jumătate. Intră în casă, şi tăcerea era asurzitoare, aşa că izbucni în lacrimile pe care şi le înăbuşise toată seara. Şi apoi văzu că Lily îi trimisese un mesaj: „Mulţumesc. Te iubesc, tati". Asta nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

Capitolul 28

– Cum a fost? îl întrebă Jessie a doua zi, cu o privire preocupată. Vedea răspunsul pe fața lui. Parcă murise cineva.

– A fost bine. Era fericită ca o ciocârlie când am plecat, zise el încruntat.

– A fost rău şi când a plecat Chris, anul trecut. După o vreme te obişnuieşti cu plecarea lor.

– Tu mai ai trei. Casa mea e ca un mormânt.

– Nu trebuie decât să îți găsești o ocupație, zise Jessie cu blândețe. Vedea cât era de supărat.

Ea, Carole şi Joe încercară să-l distreze în săptămânile care urmară şi-l invitară la cină. El se simțea bine cu ei, dar era mereu la fel când se ducea acasă. Nu era Lily. Şi era atât de ocupată, că abia dacă-l suna, şi el nu voia s-o bată la cap. El reprezenta coconul copilăriei de care ea se lepădase.

Carole şi Joe renunțaseră să se mai ascundă pe-atunci, şi Jessie era fericită pentru povestea lor de iubire. Nu-i invidia şi nu căuta şi ea una. Ea era fericită cu copiii ei. Iar Carole şi Joe întrebau mereu de Lily. Bill zicea că e bine şi se distrează – abia aştepta să vină acasă de Ziua Recunoştinței. Şi Jessie ştia că şi Chris simțea la fel – vedea după cum întreba de Lily. Recunoştea că primea apeluri şi mesaje de la ea, dar îi era dor de ea.

Jessie era conştientă şi de cât de dor îi era lui Teddy de ea. El îşi convinsese părinții să-l lase să se transfere la centrul de recuperare şi, după ce făcuseră cercetări, se declarară de acord. Jessie vorbise cu

ei îndelung, şi erau inteligenţi şi scrupuloşi. Se mută în centrul de recuperare chiar înainte de Halloween şi sosi într-un costum de bondar pictat de el, încântându-i pe copiii mai mici.

În centru mai erau doi băieţi, o fată de vârsta lui şi un băiat puţin mai mare. Lui Teddy îi plăcea să-şi petreacă timpul cu ei când nu era la şcoală, nu lucra în sala de artă sau nu juca rugby. Era ocupat la facultate. Şi centrul de recuperare era în plină expansiune. Aveau douăzeci de pacienţi, la acel moment, şi aşteptau mai mulţi în următoarele săptămâni. Erau aproape gata să deschidă cea de-a doua clădire, de îndată ce angajau mai mult personal. Teddy era de ajutor cu programul de artă pentru copiii mai mici, la sfârşit de săptămână, şi toţi îl iubeau.

Totul mergea bine, pe toate fronturile. Şi Jessie îi invită pe toţi la cină de Ziua Recunoştinţei, pe Joe şi Carole, pe Teddy, pe Phil Lewis care n-avea unde să meargă, pe Bill şi Lily şi pe toţi cei patru copii ai ei. Planificase o masă festivă şi avea de gând s-o gătească chiar ea, chiar dacă era de gardă. Iar Carole promise să-i dea o mână de ajutor ca bucătar şi gazdă, dacă ar fi trebuit să se ducă la muncă.

Când Lily veni acasă miercuri seara, fu tratată de parcă ar fi fost întâmpinat un star de cinema. Tatăl ei îi trimise un avion s-o ia, dar ea nu spusese nimănui de la şcoală despre asta – pretinse că ia un zbor de la Newark.

Chris veni s-o vadă acasă târziu în acea seară, iar tatăl ei nu se mai sătură de ea a doua zi, înainte de-a se duce acasă la Jessie, pentru cina cu curcan. Şi toţi copiii lui Jessie fură fericiţi s-o vadă, la fel ca adulţii. Toată lumea îi dusese dorul. Ea anunţă la cină că se decisese asupra specializării. Avea de gând să facă psihologie şi după aceea să-şi ia doctoratul şi să devină psiholog, asemenea lui Carole, ca să lucreze cu copiii cu LMS, la Floarea de Nufăr, spera ea. Tatăl ei fu mândru de ea când auzi asta şi spera să-şi dea doctoratul undeva mai aproape de casă. Dar încă era drum lung până acolo.

Vorbeau despre asta în timp ce ea se ţinea de mână cu Chris pe sub masă, când BlackBerry-ul lui Jessie sună şi o chemară la muncă. Aveau un nou-venit şi era nevoie de ea ca să-l vadă şi să-l evalueze.

– Păi, aici se termină petrecerea pentru mine, zise Jessie cu un zâmbet larg, uitându-se la Carole. De-aici preiei tu.

Mâncaseră curcan, dar desertul încă nu, şi tuturor le plăcuse mâncarea. Jessie aşternuse o masă frumoasă şi pregătise mâncare delicioasă, cu ajutorul lui Heather. Acum, aceasta şi mama ei erau din nou în relaţii bune. Încă îi mai era dor de Squaw, dar îi plăcea foarte mult noua ei şcoală şi avea un iubit, ceea ce făcea ca Denver să fie distractiv pentru ea, îşi făcuse o grămadă de prieteni noi şi încă era în contact cu cei vechi.

Deserturile erau deja aliniate pe masa din bucătărie. Fu uşor pentru Carole să le servească, odată Jessie plecată. Heather şi Lily o ajutară, şi la fel şi Chris. Şi, în timp ce eliberau masa pentru desert, Heather îi zise lui Lily cât de mult îi plăcea şcoala ei. Lily fu fericită să audă asta. Şi apoi se întoarse spre Chris şi-l întrebă dacă vrea să meargă la schi a doua zi, iar el fu încântat. Era deja zăpadă în Parcul de Iarnă, iar Lily ardea de nerăbdare să schieze.

Erau un milion de lucruri pe care voia să le facă în timp ce era acasă, cele mai multe dintre ele cu Chris şi câteva cu tatăl ei. Ascultând-o, acesta îşi dădu seama cât crescuse. Lucrurile deja se schimbaseră subtil. Nu mai era fetiţa lui. Era o femeie independentă şi a lui Chris, într-o oarecare măsură, dar mai ales independentă. Şi Chris vedea asta, dar şi el crescuse. Acum arătau mai mult ca un cuplu, decât înainte de plecarea ei, iar Bill se întrebă dacă era „oficial".

Plecară înainte ca Jessie să se fi întors, iar Bill îi invită pe toţi la cina de Crăciun, la ei acasă. Iar întregul grup primi cu bucurie invitaţia. Apoi el şi Lily plecară acasă şi pălăvrăgiră despre cât de frumoasă fusese Ziua Recunoştinţei. Şi ea căscă, de îndată ce ajunseră în casă. Lui casa i se păru diferită cu ea, doar ştiind că era acolo. Cu Lily acasă, era un loc mult mai cald în care să stai. Fără ea, se simţise pierdut, dar nu-i spuse ei asta. Încerca să se maturizeze şi el.

A doua zi, ea se duse la schi cu Chris şi ieşiră la cină după ce-l vizită pe Teddy. Iar sâmbătă Bill îi scoase pe Lily şi Chris la cină cu Jessie. Ceilalţi copii aveau alte planuri şi petreceri în pijamale, iar Heather ieşea cu iubitul ei. Deci, ieşiră toţi patru la o cină liniştită, iar apoi Chris şi Lily se aşezară într-un colţ la ea acasă, să vorbească. Şi duminică dimineaţă ea plecă. Trecuse mult prea repede, după cum îi zise luni Bill lui Jessie.

– Cum de se termină aşa de repede? Acum sunt copii, iar în clipa următoare au crescut. Mă simt de parcă am pierdut tot filmul.

– Nu l-ai pierdut, îl linişti Jessie. Încă joci în el. Doar că nu cunoşti scenariul. Nu s-a terminat încă.

Apoi vorbiră despre centrul de recuperare şi despre nou-veniţii ei de peste weekend. Bill ştia de fiecare copil de-acolo. Discutau împreună fiecare aspect legat de centru. Atunci Jessie avea deja licenţă de Colorado, dar nu făcuse nimic pentru a începe practicarea medicinei. Încă n-avea timp. Centrul de recuperare o ţinea prea ocupată.

Următoarele săptămâni zburară, iar la trei săptămâni după Ziua Recunoştinţei, Lily veni acasă pentru vacanţa de Crăciun, şi de data asta Bill ştiu că avea să fie acasă două săptămâni, aşa că fu mai relaxat în privinţa petrecerii timpului cu ea.

Şi în Ajunul Crăciunului se aşezară cu toţii la masă la Bill şi Lily. Ea şi Chris împodobiseră bradul, sub îndrumarea artistică a lui Teddy, şi sărbătoriră împreună Crăciunul. Cum stăteau acolo, Bill se gândi că fusese cel mai rapid an din viaţa lui. Atât de multe se întâmplaseră! Lily câştigase medalia de argint, deschiseseră Floarea de Nufăr, Jessie se mutase la Denver, Carole şi Joe se îndrăgostiseră, Chris şi Lily erau un cuplu, Lily era la Princeton. Fusese un an extraordinar!

Mâncaseră curcan, dar desertul încă nu, şi tuturor le plăcuse mâncarea. Jessie aşternuse o masă frumoasă şi pregătise mâncare delicioasă, cu ajutorul lui Heather. Acum, aceasta şi mama ei erau din nou în relaţii bune. Încă îi mai era dor de Squaw, dar îi plăcea foarte mult noua ei şcoală şi avea un iubit, ceea ce făcea ca Denver să fie distractiv pentru ea, îşi făcuse o grămadă de prieteni noi şi încă era în contact cu cei vechi.

Deserturile erau deja aliniate pe masa din bucătărie. Fu uşor pentru Carole să le servească, odată Jessie plecată. Heather şi Lily o ajutară, şi la fel şi Chris. Şi, în timp ce eliberau masa pentru desert, Heather îi zise lui Lily cât de mult îi plăcea şcoala ei. Lily fu fericită să audă asta. Şi apoi se întoarse spre Chris şi-l întrebă dacă vrea să meargă la schi a doua zi, iar el fu încântat. Era deja zăpadă în Parcul de Iarnă, iar Lily ardea de nerăbdare să schieze.

Erau un milion de lucruri pe care voia să le facă în timp ce era acasă, cele mai multe dintre ele cu Chris şi câteva cu tatăl ei. Ascultând-o, acesta îşi dădu seama cât crescuse. Lucrurile deja se schimbaseră subtil. Nu mai era fetiţa lui. Era o femeie independentă şi a lui Chris, într-o oarecare măsură, dar mai ales independentă. Şi Chris vedea asta, dar şi el crescuse. Acum arătau mai mult ca un cuplu, decât înainte de plecarea ei, iar Bill se întrebă dacă era „oficial".

Plecară înainte ca Jessie să se fi întors, iar Bill îi invită pe toţi la cina de Crăciun, la ei acasă. Iar întregul grup primi cu bucurie invitaţia. Apoi el şi Lily plecară acasă şi pălăvrăgiră despre cât de frumoasă fusese Ziua Recunoştinţei. Şi ea căscă, de îndată ce ajunseră în casă. Lui casa i se păru diferită cu ea, doar ştiind că era acolo. Cu Lily acasă, era un loc mult mai cald în care să stai. Fără ea, se simţise pierdut, dar nu-i spuse ei asta. Încerca să se maturizeze şi el.

A doua zi, ea se duse la schi cu Chris şi ieşiră la cină după ce-l vizită pe Teddy. Iar sâmbătă Bill îi scoase pe Lily şi Chris la cină cu Jessie. Ceilalţi copii aveau alte planuri şi petreceri în pijamale, iar Heather ieşea cu iubitul ei. Deci, ieşiră toţi patru la o cină liniştită, iar apoi Chris şi Lily se aşezară într-un colţ la ea acasă, să vorbească. Şi duminică dimineaţă ea plecă. Trecuse mult prea repede, după cum îi zise luni Bill lui Jessie.

– Cum de se termină aşa de repede? Acum sunt copii, iar în clipa următoare au crescut. Mă simt de parcă am pierdut tot filmul.

– Nu l-ai pierdut, îl linişti Jessie. Încă joci în el. Doar că nu cunoşti scenariul. Nu s-a terminat încă.

Apoi vorbiră despre centrul de recuperare şi despre nou-veniţii ei de peste weekend. Bill ştia de fiecare copil de-acolo. Discutau împreună fiecare aspect legat de centru. Atunci Jessie avea deja licenţă de Colorado, dar nu făcuse nimic pentru a începe practicarea medicinei. Încă n-avea timp. Centrul de recuperare o ţinea prea ocupată.

Următoarele săptămâni zburară, iar la trei săptămâni după Ziua Recunoştinţei, Lily veni acasă pentru vacanţa de Crăciun, şi de data asta Bill ştiu că avea să fie acasă două săptămâni, aşa că fu mai relaxat în privinţa petrecerii timpului cu ea.

Şi în Ajunul Crăciunului se aşezară cu toţii la masă la Bill şi Lily. Ea şi Chris împodobiseră bradul, sub îndrumarea artistică a lui Teddy, şi sărbătoriră împreună Crăciunul. Cum stăteau acolo, Bill se gândi că fusese cel mai rapid an din viaţa lui. Atât de multe se întâmplaseră! Lily câştigase medalia de argint, deschiseseră Floarea de Nufăr, Jessie se mutase la Denver, Carole şi Joe se îndrăgostiseră, Chris şi Lily erau un cuplu, Lily era la Princeton. Fusese un an extraordinar!

Capitolul 29

Dacă anul anterior trecuse repede, lunile dintre decembrie şi iunie practic zburară. Deschiseseră a doua clădire şi aveau treizeci şi doi de pacienţi la Floarea de Nufăr. Jessie renunţă la ideea de a se alătura unui cabinet local, n-avea timp deloc, cu toate că nu era sigură că vrea să renunţe la chirurgie. Până în iunie, Chris termină doi ani de facultate, Teddy şi Lily primul lor an, iar Heather era pe punctul de-a absolvi şi din toamnă avea să urmeze Universitatea California din Santa Barbara. Iar Carole planifică în octombrie, cu ajutorul lui Joe, o gală de binefacere pentru Floarea de Nufăr. Renunţase la apartamentul ei şi se mutase cu Joe. Vieţile tuturor păreau să se mişte cu o viteză ameţitoare, iar Bill se obişnui încet-încet cu ideea că Lily era departe şi că ea crescuse, oricât de dureroasă era.

Ea îl ajută de la Princeton să organizeze concursurile lor anuale de sport. Aveau cinci antrenori, sub conducerea lui Phil Lewis, iar întrecerile erau planificate pentru noiembrie, în weekendul de Ziua Recunoştinţei, pentru ca şi cei din afara oraşului să poată să participe cu uşurinţă. Aveau să fie medalii pentru fiecare categorie.

Nuferii lui Monet arătau spectaculos agăţaţi la intrarea în centrul de recuperare, iar pictura lui Teddy atârna lângă ei. Şi Bill instalase aproape de intrare şi un perete de granit negru, cu numele celor mai importanţi donatori ai lor, pentru a le onora contribuţiile. Îl numi „Cercul Învingătorilor“, Steve Jansen tocmai îl terminase. În timp, planificau să pună pe perete şi câştigătorii medaliilor la sport. Bill se duse

să se uite la perete cu Jessie, și trecură în revistă donatorii, de la platină la bronz. Jessie privea asta cu venerație, iar Bill era mulțumit.

– Și numele tău ar trebui să fie acolo, îi zise ea lui Bill zâmbindu-i.

– Nu, n-ar trebui. Eu nu sunt chiar un donator, în sensul ăsta, zise el cu modestie. Toți oamenii ăștia ne-au dat bani ca să facem ceva foarte special aici. Eu sunt fondatorul. Nu-i același lucru.

– Ne-ai făcut pe toți învingători, zise ea cu blândețe. Fără tine, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil.

– Iar fără tine n-ar fi existat.

– Ba da. Ai fi găsit un alt neurochirurg, l-ai fi plătit mai mult, i-ai fi oferit o casă fabuloasă, l-ai fi atras la Denver și i-ai fi dat șansa vieții lui de a face ceva minunat pentru copiii cu LMS și de a-i ajuta să ducă o viață uimitoare după ce pleacă de-aici.

Asta se întâmplase cu Lily la Craig, iar acum se întâmpla aici. Și Lily ducea o viață grozavă. Dar așa ducea toată lumea de-acolo, fiecare iubind ceea ce făcea.

– Tu ne-ai dat cel mai mare dar dintre toate, scopul, pasiunea, bucuria.

Ea încă zâmbea când se înapoiară în biroul ei, iar când se întoarse, văzu că el se uită la ea ciudat.

– Jessie... Vocea lui era plină de tandrețe când se apropie de ea. Nu crezi că am așteptat destul?

– Pentru ce?

Părea confuză.

– Pentru pasiunea și bucuria de care tocmai vorbeai. Am ajutat pe toată lumea să înceapă o viață mai bună ca înainte. Poate că e rândul nostru acum. Am făcut asta împreună un an întreg, chiar mai mult, dacă pui la socoteală tot timpul cât ai venit la Denver, înainte să te muți aici. Te-am așteptat în tot timpul ăsta. Au trecut doi ani și jumătate de la moartea lui Tim. Nu vreau să mai aștept.

Apoi îi atinse fața delicat și o sărută. Ea făcu ochii și mai mari și îi răspunse la sărut, iar el o trase mai aproape în brațele lui și o ținu așa. Dorise să facă asta de mult și știuse că nu venise momentul, dar acum știa la fel de sigur că venise.

– Te iubesc, Jessie.

– Și eu te iubesc, zise ea încet, sprijinindu-se de el.

Nu trebuia să mai lupte. Nu mai era singură. Erau împreună. Erau învingători, la fel ca și ceilalți. Floarea de Nufăr fusese o binecuvântare pentru toți.

Blue MOON este noua colecție pe care Editura Litera o dedică cititoarelor sale, care include cele mai frumoase povești de dragoste ale literaturii contemporane, cele mai apreciate titluri ale momentului, romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi, cărți ale unor autoare care s-au bucurat de succes în ultimii ani, dar și volume noi ale unor scriitoare consacrate.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*

Danielle Steel, *Învingătorii*

vor apărea:

Elin Hilderbrand, *Zvonul*

Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*

Kristin Hannah, *Privighetoarea*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*